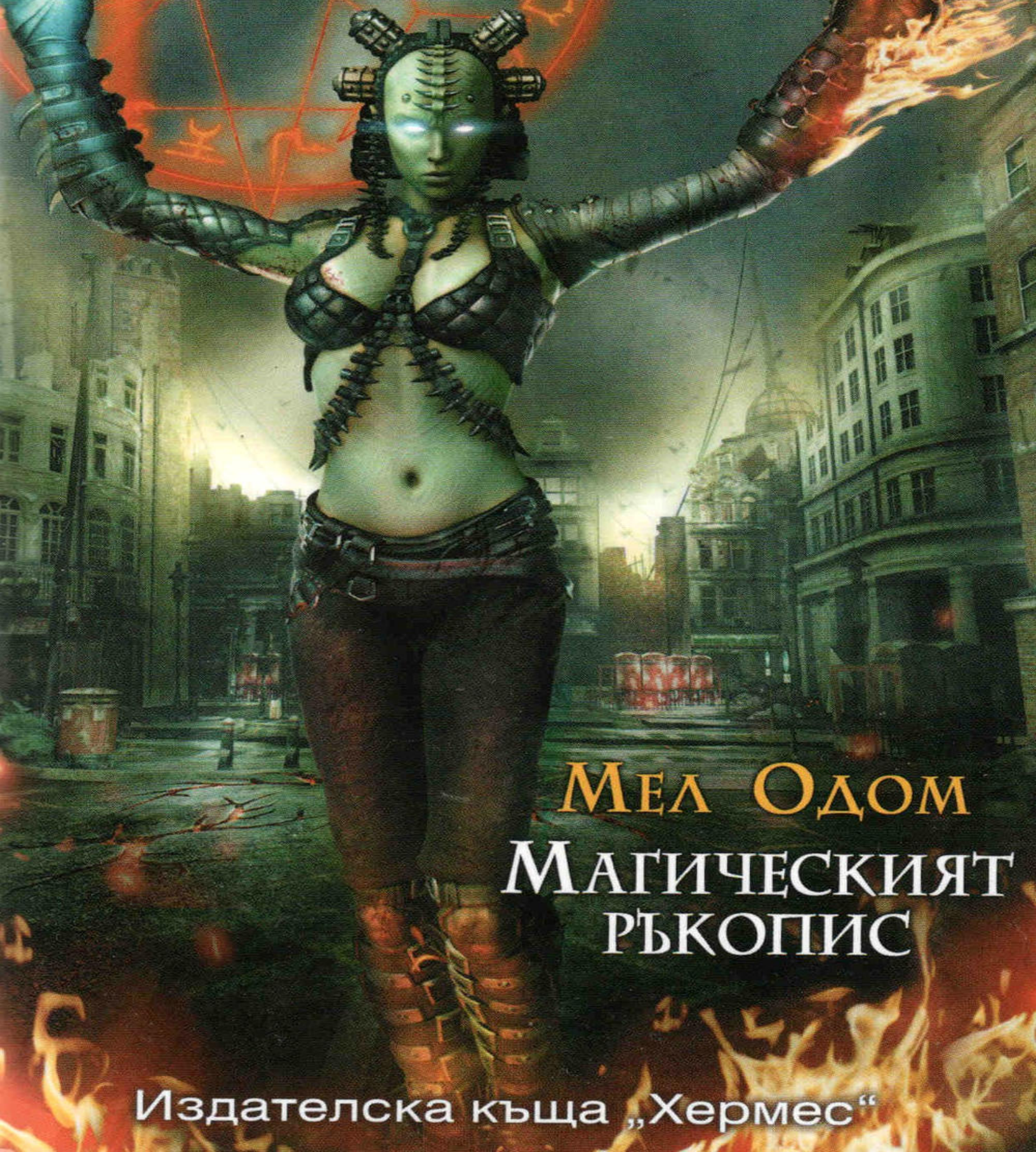

ПО НАЙ-НОВАТА КОМПЮТЪРНА ИГРА

HELLGATE™ #2

LONDON

МЕЛ ОДОМ

МАГИЧЕСКИЯТ
РЪКОПИС

Издателска къща „Хермес“

МЕЛ ОДОМ МАГИЧЕСКИЯТ РЪКОПИС

Превод: Иван Иванов

chitanka.info

Четири години след като демоните нахлуват в нашия свят през Адските порти, човечеството отчаяно се опитва да оцелее. С група свои съмишленици младият тамплиер Саймън Крос води ежедневни битки с чудовищата за спасяване на малкото оцелели жители на Лондон. Но силите са неравностойни.

Сред неумоливо настъпващия мрак проблясва лъч надежда — магическият ръкопис „Гоетия“, известен и като „Малкият ключ на Соломон“. Древният артефакт ще даде огромна сила на този, който го намери. Но, освен Саймън Крос, по следите му е и кабалистът Уорън Шимър — слуга на могъщия демон Мерихим. Кой ли ще го открие пръв?

На геймърите от Университета в Оклахома, които опознах през последната година: Крис Бортник, Грег Хамбрик, Бен Уд и Брайън Бърнс.

Също така на синовете ми Шейлох (който влезе в света на Hellgate London първо чрез играта) и Чандлър (който е мой спътник в City of Heroes). Продължавайте да играете, хора!

Благодаря на Марко Палмиери от „Покет Букс“, задето обуздаваше демоните, както и на Бил Роупър и на чудесните създатели на играта от „Флагшип Студио“ за това, че дадоха живот Hellgate: London и я изпълниха с мъртви твари!

ИСТОРИЧЕСКА БЕЛЕЖКА

Тази история започва четиринайсет години преди събитията, описани в компютърната игра Hellgate: London.

ПРОЛОГ

Лондон, Англия 19 септември 2024 г.

Подтиквани от жаждата за кръв, демоните Ловци тичаха по покривите на високите сгради на Флийт Стрийт. Бяха шест — всичките опитни убийци, изгарящи от желание да убиват. Мятаха се от покрив на покрив. На ръба на всяка сграда присвиваха крака, отгласваха се и скачаха без колебание на следващата.

Ярка лунна светлина проникваше през пелената сив пушек, забулваща черното небе. Тя образуваше опасни осветени пространства, които можеха да разкрият присъствието им на тяхната плячка или на други демони, които щяха да ги убият просто за развлечение.

Нямаше значение, че пред тях лежеше цял един нов свят за завладяване. Демоните не бяха еднакви. Техният свят не се ръководеше от принципите за чест или дипломация. Размерът и силата бяха естественото разграничение сред демонския вид. Съществата, които бяха по-дребни или изглеждаха по-слаби, служеха за храна или жестоки развлечения — и двете бяха нещо обичайно нощем, когато повечето от тях бяха активни.

Ловците потръпваха от страх, докато гледаха осветените участъци, през които трябваше да преминат. Той беше просто едно от средствата в арсенала им за оцеляване, което ги спасяваше нощ след нощ. Страхът пазеше живота им и ги правеше опасни.

Те се спряха на върха на една от сградите, когато виещият се сив пушек се разпръсна и оголи по-голяма част от покрива. Сребрилата лунна светлина се отрази в мократа му повърхност. Водещият Ловец вирна грозната си муцуна и вдиша дълбоко. Дъждът се беше превърнал в мъгла и насищаше въздуха с влага.

Острият мирис на дима опари носовите мембрани на демона. Той беше опитен хищник и беше свикнал с пушека, който бе продукт от процеса, наречен Изгарянето, превръщащ новата територия в подобие на родината на демоните.

Това не беше първият свят, в чието превземане и опустошаване бе участвал водачът на глутницата. В сравнение с другите от групата той беше дълголетник. Ловците обикновено служеха за пушечно месо, макар че демоните нямаха такова понятие. Те бяха машини от плът и кръв, обучени да преследват и убиват.

Тази нощ се бяха нахранили добре и сега ловуваха за удоволствие.

С дълги крайници и слаби като хрътки, Ловците имаха смътна прилика с хората, но обикновено тичаха на четири крака. Хитиновите остриета, които стърчаха от предмишниците и долната част на краката им, незабавно ги разграничаваха от човешкия вид.

Остриетата можеха да разсичат плът, а Ловците имаха своеобразна бойна система, при която използваха тези израстъци. Твърда хитинова обвивка покриваше и телата им и ги предпазваше не по-зле от кевларова броня. Главите им бяха малки, а лицата — тесни.

Те лежаха в сенките на покрива и чакаха сивата мъгла да ги скрие отново. Когато това стана, Ловците притичаха до края на сградата и надникнаха през ръба.

Няколко човека се прокрадваха по улицата. Когато Адската порта се беше разтворила за първи път, пропускайки демоните в този свят, ловът беше лек и изобилен. Сега времената бяха по-трудни.

В града бяха останали малко хора. Онези, които оцеляха, се бяха научили да бъдат предпазливи и умни. Мнозина бяха избягали през първите седмици на нашествието, но милиони бяха избити и седмици наред по улиците бяха текли реки от кръв.

Водачът на глутницата Ловци отново пое дъх, щом вятърът смени посоката си. Долу по улиците имаше хора. Те също ловуваха нощем, търсеха храна и вода, за да преживяват в тъмните дупки, където се бяха изпокрили.

Като подуши още веднъж въздуха, водачът на глутницата си набеляза един от хората — дребна женска, присвита в мрака. Демонът я виждаше като пулсиращо петно от оранжево и жълто, което контрастираше с лилаво-синьото на хладната нощ. Ако можеше да се усмихва, той щеше да го направи. Но не можеше. Вместо това потрепери, този път от жаждата да убива, която изпълваше тялото му.

Демонът се плъзна през ръба на покрива, заби нокти във фугите на тухлената стена и започна бавно да се спуска към жертвата си.

* * *

„Запази спокойствие — каза си строго Хедър Мей, докато продължаваше да стои в безопасното укритие на сенчестата алея току до Флийт Стрийт. — Запази спокойствие. Ще го намериш. — Но в тези времена беше трудно човек да остане спокоен на лондонските улици. Твърде много лоши неща се случваха там. Тя ги беше виждала. — Ще го намериш и ще се махнете оттук“.

Девојката предпазливо надникна към улицата. Кварталът бе осеян с преобърнати обгорели коли. Почти всички прозорци на сградите бяха счупени. Някои от стените бяха разбити било от демони, било от военните части, когато се бяха опитали да окажат съпротива. Войната, макар и кратка, се беше развихрила из града и голяма част от местата, където Хедър беше отраснала, лежаха в руини.

Тук-там други търсачи на останки — хора, кучета и котки — се промъкваха в сенките с надеждата да намерят храна, която все още не бе развалена и не бе открита досега. Напоследък беше станало трудно да се намери нещо за ядене. През няколко дни трябваше да сменят мястото, където живееха.

Бяха изминали седмици, откакто Хедър за последен път бе виждала слънчева светлина. През деня по улиците и в небето имаше по-малко демони, но нямаше почти никакъв шанс да се скриеш. А нощта винаги бе пълна с възможности.

Двадесетгодишна, Хедър беше слабичка и висока малко над метър и петдесет. Със своите четиридесет и пет килограма не беше достатъчно едра, за да се бие с демоните. През последните четири години беше оцеляла в Лондон, като се бе предала на страха си и го бе превърнала в най-голямата си сила. Страхът никога не я напускаше.

Но с Нийл нещата не стояха така. Малкият ѝ брат беше станал по-смел през последните четири години. Или по-отчаян, или безчувствен. Може би изпитваше и вина за това, че е оцелял. Една жена, с която Хедър бе разговаряла преди месец, изказа това предположение, докато двете бяха заедно навън да търсят храна.

Нийл вече беше по-висок и по-едър от нея, и не обичаше тя да му дава напътствия. Напоследък се беше присъединил към група поголеми момчета, нагърбили се да ходят по-надалеч за храна и вода.

Смелостта му, глупавата му самоувереност щяха да го убият. Преди по-малко от час, когато се събуди, Хедър откри, че го няма. Веднага разбра, че е излязъл с другите момчета и младежи. Макар че се бе опитала да стои будна, за да го държи под око, се беше провалила.

Нийл беше на дванайсет, когато след нашествието започнаха да живеят по метростанциите и складовете. Всяка нощ го мъчеха кошмари. Бил у дома, когато демоните нахлули в апартамента и убили родителите им. Едва успял да избяга и да се спаси, и то само защото ужасните чудовища предпочели да останат и да избият другите хора в сградата.

Когато новинарските телевизионни канали бяха гръмнали с вестта за демонското нашествие, Хедър се намираше у своя приятелка. Беше отишла да прекара нощта при Клер. Говореха си за момчета и гледаха тъпи романтични филми, на които и двете се кикотеха.

Онази нощ Лондон се бе изпълнил с тътена на военни изстребители, носещи се с вой в нощното небе, и грохота на танкови вериги по улиците. Но тя помнеше най-вече писъците на ранените и умиращите. В началото такива неща ставаха денем и нощем. Сега още се случваха, но не толкова често, главно защото в града вече не бяха останали толкова много жертви и чудовищата трудно ги откриваха.

Беше обута в джинси, които някога ѝ прилепваха като втора кожа, но сега трябваше да ги пристяга в кръста с колан, защото беше отслабнала. Скейтърски предпазители за лактите и коленете ѝ осигуряваха допълнителна защита. Сега в нейния свят защитата беше всичко. Беше се научила също така да носи туристически обувки и дебели кожени ръкавици винаги когато бе извън метрото. Даже долу в тунелите отломките създаваха препятствия и бяха опасни. Без аптека, лекар или болница, където да отиде, една обикновена инфекция можеше да е заплаха за живота.

Преди четири години, когато ходеше на училище, никога не би излязла от къщи в такъв вид. Подстригваше тъмната си коса колкото може по-късо, за да не ѝ пада пред очите и да не могат да я сграбчат лесно. За изминалото време беше научила, че тези неща могат да я убият за миг.

Сега носеше и оръжие, което не беше правила никога преди. Ловджийски нож с дълго острие стоеше в кания на дясното ѝ бедро. В

дясната си ръка стискаше тежко парче тръба.

След като за последен път си пое дъх, за да успокои нервите си, Хедър се плъзна покрай ъгъла на улицата и тръгна по напукания тротоар. Скоро щеше да съмне. Не искаше дневната светлина да я завари навън.

Не спираше да движи очите си. Беше научила този номер от един войник от Специалните въздушни сили, който бе отседнал в едно от малкото групови убежища, където бе държала Нийл в продължение на няколко седмици. Това беше отдавна, когато все още големи групи хора можеха да живеят известно време в относителна безопасност. Но онези дни вече бяха свършили.

По време на престоя си войникът беше научил всички, които желяеха, на умения за оцеляване. Едно от основните неща, които Хедър запомни, беше, че човешкото око не е пригодено за нощно виждане. За да могат да виждат нощем, хората трябва да движат постоянно очите си и да използват периферното си зрение, за да долавят движение и форми в мрака.

Сега тя правеше точно това. Също така напрягаше слуха си и за най-малката промяна в шумовете. Кървавите ангели, женските крилати демони, които властваха над голяма част от покривите и въздушното пространство, понякога можеха да бъдат сбъркани с поставените по сградите гаргойли^[1]. Хедър се бе научила да се ослушва за приглушеното инфразвуково шумолене, предизвиквано от пикирането на Кървавия ангел. Обикновено това бе последното нещо, което човек чуваше.

* * *

Лявата ѝ ръка се плъзгаше по витрините на редицата магазини до нея. Девојката не губеше допир със сградите. В тези времена не беше достатъчно само да гледа и да се вслушва в обкръжението си; трябваше също така да остане във физически контакт с промените в пространството.

Помисли си, че сигурно родителите ѝ са я водили тук на пазаруване, преди да се отвори Адската порта край катедралата „Свети Павел“. Но не можеше да си спомни със сигурност. Струваше ѝ се, че

сега си спомня много повече приятни неща от миналото, отколкото се бяха случили в действителност.

Един мъж изникна от мрака пред Хедър. Обърна се към нея и се ухили.

— Самичка ли си тук, сладурано? — попита той.

Тя замръзна с едната ръка на стената, а с другата — стиснала здраво тежката тръба.

Дори и с периферното си зрение едва различаваше мъжа в тъмнината. Беше мършав. Дебелите хора като че ли бяха изчезнали от лицето на земята след пристигането на демоните. По слабата му вълча челюст бяха наболи косъмчета. Дълго палто го покриваше от врата до коленете. Дрехата му можеше да си е била винаги черна или да е станала такава от мръсотия. Мъжът държеше ръцете в джобовете си.

„Едно време — помисли си Хедър — да налетиш на мъж като този беше най-страшното нещо, за което трябваше да се тревожиш“.

Сега тя не се боеше от него. Но беше предпазлива. Ако той я наранеше или осакатеше по някакъв начин, нямаше да може да се грижи за себе си.

„Или за Нийл“.

— Не са ли ти казвали, че е невъзпитано да мълчиш, когато по-възрастни разговарят с теб? — попита мъжът с груб тон.

— Не съм дошла тук за приказки — отвърна Хедър. Гледаше гласът ѝ да бъде неутрален, така че да не звучи нито обидно, нито страхливо.

— Тогава защо си дошла, сладурано?

— Търся храна. Също като теб.

— Трябва да си имаш някой, който да ти пази гърба. Днешните времена са опасни.

„И то не само заради чудовищата“ — помисли си девойката.

Говореше се под сурдинка за групи хора, които били подивели. Казваха, че станали човекоядци, че започнали с ядене на плътта на мъртвите, но им се усладило. И сега вече ловували за прясно месо.

— Мога и сама да си го пазя. — Хедър пристъпи към бордюра, за да заобиколи мъжа.

— Значи имаш глупачка за партньор, Дорис — рече мъжът с напевен детински глас.

Сега, когато се беше отделила от стената, тя почувства замайване. Беше забелязала този ефект преди няколко месеца и ѝ се струваше, че знае какво е. Агорафобията представляваше страх от открити пространства. Всички дребни животни — гризачи, гущери, птици и риби — притежаваха същия вроден страх. Бяха свикнали да са плячка. Хедър бе научила това в един учебен час много отдавна, когато не внимаваше особено.

Тя премести механично тръбата в лявата си ръка. По трудния начин беше усвоила урока никога да не оставя оръжието си в обхвата на възможен враг.

Този навик ѝ спаси живота.

Мъжът посегна към нея и я улови за ръката. Дългите му тънки пръсти се свиха около китката ѝ. С рязко дръпване я притегли към себе си.

— Е, предполагам, че ще трябва да се научиш на по-добри обноски, Дорис. Днешните времена са тежки наистина. Ако искаш да се спогодим, трябва да бъдеш по-разбрана.

Вонящият му дъх я блъсна в лицето. Миришеше на смърт, като вътрешността на моргата, където Хедър бе попаднала случайно преди няколко години. Поради липсата на електричество охладителните системи бяха спрели и телата в неръждаемите стоманени хранилища се бяха разложили.

Търсейки нещо, което би могла да вземе, Хедър беше отворила едно от хранилищата. Лъчът на фенерчето ѝ бе осветил ужаса вътре. Тя така и не можа да разбере дали тялото бе на мъж или жена, помнеше само покрилото го гъмжило от червеи, които се гърчеха, докато се хранеха.

Но беше открила, че има по-лошо дори от това. На някои места мъртвите оживяваха отново и единственият им стремеж беше да се хранят с плътта на живите.

Мъжът докосна лицето ѝ със свободната си ръка.

Кожата на Хедър настръхна от докосването. С леко извиване на ханша тя замахна с тежката тръба и нанесе удар отгоре. Мъжът я забеляза навреме и успя да вдигне ръка, но това не му помогна с нищо. Тръбата прекърши ръката му като клонка.

Той изкрещя от болка и притисна пострадалата ръка към гърдите си, като псуваше между стенанията си.

Точно тогава Хедър забеляза дългите фигури на чудовищата, вкопчени в стената на сградата. Най-долното вече беше на нивото на втория етаж. Устните му бяха изтеглени назад и оголваха двойни редици остри зъби.

Без колебание чудовището се отдели от стената и се метна върху гърба на мъжа. Внезапната тежест събори човека на колене. Той така и нямаше възможност да побегне. Челюстите на звяра зейнаха по-широко и се впиха отстрани в шията му. Мъжът изкрещя отново, но този път от страх, а не от болка или гняв.

Костите изпукаха и изхрущяха, и плашещото бе, че тя познаваше този звук от опит. Кръв потече отпред по палтото на човека.

Хедър се обърна и побягна. Дори и мъжът да не беше я нападнал, тя нямаше да направи опит да му помогне. Хората вече се делиха само на две групи. Девојката помагаше единствено на тези от едната. В нея беше Нийл, а в другата — останалата част от света или каквото бе оцеляло от него.

* * *

Няколко пресечки по-нататък Хедър стигна до метростанцията. Дъхът ѝ излизаше на накъсани хрипове. Тя измъкна от джоба си миниатюрно фенерче и го включи, като се втурна по стълбището. Прескочи последните няколко стъпала и се приземи толкова тежко, че за миг помисли, че си е счупила глезена. Без да обръща внимание на острата болка, девојката се увери, че кракът ѝ е читав.

— Изключи това проклето фенерче, тъпа краво — каза някой. — Ще привлечеш демоните към нас.

— Те вече идват — предупреди Хедър. Последваха още ругатни.

Когато завъртя лъча на фенерчето из фойето, тя видя, че в метростанцията стоят трима млади мъже и две жени. Държаха калъфки от възглавници, пълни с консерви.

Около тях, безразборно разхвърляни сред купища отпадъци, лежаха оглозгани до кости трупове. Фойето вонеше на тоалетна. Разбира се, и преди Адската порта да се отвори, метрото понякога миришеше на пикня, но сега оцелелите живееха в станциите му.

Мъжете и жените бяха млади, на не повече от двадесет и пет години, и имаха изтощен вид. Но Хедър не можеше да си представи, че самата тя ще доживее до такава възраст.

— Защо ги докара тук? — попита някой.

— Нямах кой знае какъв избор — отвърна тя.

— Не можем да останем тук, Байрън — каза една от младите жени.

Мъжът, към когото се обърна, беше висок метър и осемдесет. Носеше пушка. Хедър беше сигурна, че я е взел от някой от военните, загинали в битка. Но явно знаеше как да я използва.

Байрън тръгна начело. Пое навътре в метростанцията, като че ли бе роден там.

— Какво правиш тук? — попита той Хедър.

— Търся брат си.

Байрън сви зад ъгъла и се спусна по стълбището до пероните. Фенерчето му светна.

— Брат ти навън ли е? — попита той.

— Не знам.

— Загубила си брат си, така ли? — поинтересува се една от жените. Тонът ѝ показваше, че смята Хедър за невероятно безотговорна.

— Не съм го загубила — отвърна предизвикателно Хедър. — Когато се събудих, го нямаше.

— Много те е страх да излизаш самичка за храна, а? — подразни я другата жена.

— Не. Нийл е по-малкият ми брат. Аз събирам храна и за двама ни, откакто започна всичко това.

Байрън насочи лъча на фенерчето и в двете посоки по линията на метрото.

— Чувстваш ли се голяма късметлийка?

— Не — каза Хедър.

— Накарай я да тръгне в друга посока — каза един от младите мъже. — Ако носи лош късмет, да го отнесе със себе си.

Хедър преглътна една пиперлива ругатня. Нямахше да ѝ е от полза да настройва срещу себе си хора, които можеха да ѝ предложат известна сигурност.

— Не — каза меко Байрън. — Ще останем заедно. Ако демоните са доловили миризмата ни, един човек в повече може да ни е от полза. Колкото повече сме, в толкова по-голяма безопасност се намираме.

Никой не възрази.

Байрън отново освети с фенерчето си линията в двете посоки, после тръгна наляво. След няколко крачки се затичаха. На Хедър това не ѝ хареса, защото знаеше, че шумът ще ѝ попречи да чуе идващите чудовища.

— Ти ги нарече демони — каза тя на Байрън, щом спряха, за да си поемат дъх.

— Да.

— Защо?

— Защото са такива — отговори едната жена.

— Демоните не са истински. — Хедър се вкопчи в тази мисъл. Не искаше да вярва в демони. Въпреки всичко, което беше преживяла през последните четири години, беше по-лесно — по-нормално — да мисли за тях като за чудовища.

— Ти си прекалено тъпа, за да живееш — каза тихо другата жена.

— Оцеляла е в продължение на четири години — рече Байрън. — Остави я на мира, Джули.

Хедър изпита безмълвна благодарност към него заради намесата му. Но и негодувание. Не беше молила за помощ.

— Демоните са истински — каза Байрън. — Повечето хора не ги наричат така. Някои все още смятат, че са пришълци.

— От друга планета — вметна един от останалите мъже. — Не от другата страна на Ламанша.

Хедър знаеше това. И тя беше говорила с някои от тези хора. Те имаха склонност да носят шапки от алуминиево фолио и се опитваха да я убедят, че извънземните използват мозъчни вълни за контрол над съзнанието.

— Дойдохме тук долу да събираме храна — каза Байрън. — Но освен това търсим и рицарите.

Хедър също помнеше историите за рицарите. Когато родителите на приятелката ѝ ги бяха повикали в хола да гледат извънредната емисия на новините, в репортажите бяха показали кадри на рицари, сражаващи се с чудовищата край катедралата „Свети Павел“.

Записът не беше дълъг. Екипът, отразяващ титаничната битка между рицарите и чудовищата, беше избит за минути.

Но образът на тези рицари — мъже и жени, — гордо изправени в бляскавите си доспехи, беше оставил незаличимо впечатление у нея. Още по-силно впечатление беше оставил у Нийл.

Тогавя той беше само на дванайсет. Все още вярваше в супергерои и в победата на доброто над злото. През първите дни, докато се криеха, Нийл й беше казал, че трябва да намерят рицарите и те ще ги защитят.

Разказите, които бяха дочули, за това как рицарите извеждали хора от Лондон, не им помогнаха. Никой не знаеше дали тези истории са верни. Нито един от хората, успели да напуснат Лондон, не се беше върнал.

Хедър също не би се върнала. Но не знаеше къде би отишла. Цялото й семейство беше мъртво — родителите, чичовците и лелите. Нямаше къде другаде да отиде. А се носеха слухове, че и на други места по света се били отворили Адски порти.

— Рицарите не са истински — каза тя. Фразата излезе от устата й автоматично. Беше я казвала на Нийл няколко пъти. Никой от тях не можеше да си позволи големи надежди. Тя не можеше да си позволи големи надежди.

— Та ти дори не знаеш, че демоните са истински — каза Джули.
— Рицарите са истински.

— Виждала ли си някой рицар? — попита Хедър.

Младата жена отклони поглед.

— Така си и мислех — каза Хедър. Обаче веднага съжали за думите си.

* * *

Известно време вървяха мълчаливо. Хедър не искаше да се отдалечава много от квартала, където живееха двамата с Нийл. Никога не беше познавала добре града, а и прекалено много неща, които някога съществуваха, бяха унищожени. Лесно беше да се загубиш. На следващата станция тя спря.

— Трябва да се връщам. Нийл все още е някъде там навън. Трябва да го намеря преди разсъмване. — Той можеше дори да се е върнал вече в сградата, където се бяха настанили, и да се притеснява за нея. „Ще му е за урок“.

— Добре — каза Байрън. — Ще дойдем с теб.

Двете жени възразиха на това решение, но той не им обърна внимание.

Хедър беше благодарна, защото не искаше да остава сама. Обаче не можеше да го каже на Байрън.

Тръгнаха нагоре бавно и без да включват фенерчетата. Лунната светлина едва им стигаше, за да минат през фоайето и да стигнат до изхода.

Отново навън, Хедър огледа улицата. Нещо се плъзна над нея. Тя се извърна паникьосано и погледна нагоре.

Едно чудовище се бе вкопчило в стената само на няколко стъпки над входа. Лунната светлина се отразяваше в зъбатата му усмивка. То завъртя глава насам-натам и тя усети, че го прави демонстративно, за да ѝ покаже, че няма шанс срещу него.

„Проследило ме е“ — помисли си безпомощно девойката. Преди да успее да влезе обратно във фоайето или да стисне по-здраво тежката тръба, то скочи.

В нощта внезапно избухна ярка светлина и около Хедър отекна стържещият звук на метал в метал. Тя гледаше зашеметена как по средата на скока чудовището беше ударено от сребриста топка, която се разпери в деликатна паяжина и обгърна създаването. Овързаният звяр се стовари тежко на напукания тротоар до младата жена.

— Скрый се вътре! — нареди един дрезгав глас.

Като погледна наляво, Хедър видя една облечена в броня фигура да излиза от сенките. Когато се приближи, тя различи женските ѝ форми. Беше висока над метър и осемдесет. Някакъв метал я покриваше от главата до петите. Гладък наличник скриваше лицето ѝ.

Пред очите на Хедър бронята като че ли започна да пулсира. Нощният мрак се оттече от блестящия метал. Докато рицарката стигне до нея, металът беше станал сребрист.

Над входа на метрото, вкопчени в стените, висяха още чудовища. Едно от тях скочи срещу рицарката. Челюстите му бяха зейнали, а

предмишниците на предните му крайници бяха вдигнати, така че хитиновите остриета стърчаха напред, готови за действие.

Жената воин изтегли дългия меч, който висеше на бедрото ѝ. Върху двуострото острие сияеха руни. Някакъв скъпоценен камък или устройство, вградено в дръжката, грееше в отровнозелено. Стиснала я с двете си ръце, облечени в метални ръкавици, рицарката пристъпи напред и завъртя меча.

Острието срещна чудовището с ярък зелен блясък, от който в очите на Хедър останаха да танцуват петна, и съществото падна разполовено на тротоара. Плътта задимя и по нея се виждаха следи от изгоряло.

Вече се беше раздвижил още един демон, който скочи от сградата след първия. Тъй като нямаше време да замахне отново с меча, жената воин пусна дръжката с едната си ръка и замахна с опакото и към чудовището. Точно преди да го докосне, бронираният юмрук засия в яркозелено. Върху опаката част на ръкавицата изникнаха закривени шипове. Те с лекота разкъсаха плътта на демоничното изчадие.

Отхвърлено настрана от удара, то се строполи на земята. Преди да успее да се съвземе, рицарката вдигна едното си стъпало над главата му. Отстрани на бронирания ботуш изведнъж щръкна шип. Тя безмилостно го заби в главата на чудовището. Острият връх не само прониза набелязаната жертва, но проникна и на няколко сантиметра в тротоара.

Жената воин се обърна отново към съществото, омотано, а блестящата сребърна паяжина, и сви дланта си в юмрук. Внезапно жиците, увити около плененото чудовище, се стегнаха и се врязаха в люспестата плът.

Демонът зави, ужасен, от болка, докато нишките потъваха в тялото му. Но само след секунди воят секна, а съществото се беше превърнало в късове месо и кости.

— Слезте де — подкани рицарката чудовищата, които все още висяха, вкопчени в стената. — Слезте да умрете.

Хедър не знаеше дали те можеха да проумеят думите ѝ. Някак си мисълта, че са достатъчно умни да разбират човешката реч, влошаваше нещата. Дори да бяха само ловуващи животни, си беше достатъчно зле.

Но ако бяха интелигентни и злонамерени, положението изглеждаше още по-безнадеждно.

Жената воин описа с върха на меча си полукръг по тротоара. Във въздуха се разхвърчаха зелени искри.

Оцелелите създания до едно отстъпиха, виейки гневно. След още няколко секунди се изкатериха обратно над нивото на уличния стълб.

Изумена, Хедър се взираше с ококорени очи в рицарката.

— Вярно е — каза една от жените с Байрън. — Историята за рицарите е съвсем вярна.

Жената воин вдигна меча си с две ръце. Обърна се към тях и се усмихна свирепо.

— Не рицари — рече тя. — Тамплиери. Ние сме тамплиери.

Като погледна рицарката тамплиерка в лицето, Хедър забеляза болнавия му вид. Жената изглеждаше бледа и изпита.

„Сякаш нещо я разяжда отвътре“ — помисли си неволно тя.

Устройството върху меча, вградено малко под кръстатия ефес, засия в по-яркозелено. Светлината озари близката околност и прогони сенките, обгърнали Хедър и другите. Стомахът на младата жена се сви от пристъп на гадене.

Нещо не е наред.

— Ти можеш да ни спасиш — каза тихо Джули. Думите прозвучаха твърде гръмко. — Можеш да ни изведеш от Лондон на безопасно място.

— Искам да ви спася — отвърна тамплиерката, — но не мога. — Тя зави от болка и видимо се разтрепери. — Трябва да се махате оттук. Няма да мога да го контролирам още дълго.

Хедър направи крачка назад.

— То е вътре в мен — каза жената воин. — В ума ми. — Сълзи се стичаха по лицето ѝ. — Не знаех. Кълна се, че не знаех. Мислех, че ще мога да го контролирам.

— Кажи ми — помоли отчаяно Хедър. — Кажи ми къде са безопасните места.

— Махайте се оттук. — Пристъп разтреса тамплиерката.

— Има безопасни места — настоя девойката. — Чували сме за тях. Рицарите ги знаят.

— Не.

Хедър не проумя на какво рицарката каза „не“.

— Не разбирам.

Тамплиерката спря да трепери, вдигна очи и се усмихна.

— Вече няма безопасни места, глупаци. Сега ще платите цената за тъпата си, жалка надежда.

Хедър успя да се обърне и да побегне, но не беше направила и три крачки, когато усети мечът да се забива между плешките ѝ. Тялото ѝ от раменете надолу стана безчувствено. Краката ѝ се подкосиха и тя падна на колене на земята. Само мечът я задържа да не се просне в цял ръст.

Няколко сантиметра от него стърчаха от гърдите ѝ. Тя се взря невярващо в оръжието. Рицарите тамплиери трябваше да са добри. Нийл ѝ беше казал, че помагат на всеки, останал в Лондон, и се бият срещу чудовищата.

„Не е вярно — помисли си девойката, чувствайки как тялото ѝ изстива. — Не всички са добри“.

Острието на меча запламтя в яркозелено. Хедър усети как се свива и смалява. После беше засмукана в мрака.

[1] В готическата архитектура статуи на зловеци фантастични същества, които се използвали за украса най-вече на водоливниците. — Б.пр. ↑

ЕДНО

Ти ги намери, васале. Сега ги искам мъртви. От аварийната стълба на третия етаж Уорън Шимър се взря надолу към жертвите си и се опита да не мисли за тях като за хора. Не че това щеше да има чак толкова голямо значение. Когато бе заложен неговият живот срещу техния, винаги би предпочел да спаси своя. Така правеше през последните четири години. — *Не се колебай или ще загубиш собствения си живот.* Дълбокият, стържещ глас в главата на Уорън принадлежеше на Мерихим — демон, който го бе избрал за една от своите пионки в демонските войни, разиграващи се в Англия. Да не се подчини на заповедите му, би означавало да умре по най-ужасен начин.

Уорън се страхуваше от смъртта. Като малък едва не бе застрелян от своя пастрок. Майка му обаче бе убита. Звукът от изстрелите все още го преследваше нощем.

Но тези сънища не бяха толкова страшни, колкото онези на демона.

Петимата души долу вървяха предпазливо. Четирима от тях — трима мъже и една жена — бяха стражи. Уорън го разбра от начина, по който се движеха, и оръжията, които носеха. Освен това имаха твърди кевларови жилетки и кевларови шлемове.

Петият човек беше мъж на средна възраст. Другите бяха навлекли и него в броня, но той вървеше тромаво с нея, като притискаше здраво към гърдите си един пакет.

Мерихим искаше пакета.

Уорън не знаеше какво има вътре. Рядко знаеше за какво го изпраща Мерихим. През последните четири години основната заповед на демона беше да наблюдава и да развива силите си. Уорън знаеше, че Мерихим често гледа през неговите очи. Плътта на демона ги свързваше.

Понякога, когато защитите на Мерихим бяха свалени, или пък защото силите на Уорън наистина растяха, той зърваше нещичко от онова, което виждаше демонът. Когато Мерихим го хванеше да

шпионира, както ставаше в повечето случаи, Уорън получаваше силно главоболие, от което се чувстваше зле в продължение на дни.

Най-лошото беше, че тези моменти го оставяха беззащитен. Трябваше да разчита на други да го пазят. Никога не му беше харесвало да е зависим. А напоследък мразеше това още повече.

Контролът винаги бе бил важна част от живота на Уорън. Сега малкото контрол, който му оставаше, беше просто илюзия. Мерихим го контролираше. Но също така го защитаваше.

Това беше приемлива размяна. Повечето хора, които Уорън бе срещнал през последните четири години, бяха умрели от жестока смърт. Да живее, пък макар и като слуга на демон, беше по-добре от смъртта.

Дори ако това означаваше да убива други.

* * *

Петимата навлязоха в уличката и минаха под мястото, където се намираше Уорън. Малък обект, не по-голям от топка за тенис, ги следваше на дискретно разстояние.

Уорън махна с ръка. Обектът незабавно промени курса си и се приближи към него. Той го улови с дясната си ръка — демонската ръка, дадена му от Мерихим, след като бе загубил своята в битка срещу един тамплиер на име Саймън Крос. Именно тя свързваше толкова здраво Уорън с демона.

Покрита със сребристорозелени люспи, ръката беше с размерите на неговата собствена. През първите няколко месеца, след като я получи, тя се беше изменила. Като се изключат цветът, люспите и черните нокти, повечето хора не биха я погледнали втори път. Освен ако не бяха чували истории за него.

Обектът се загърчи в дланта на Уорън.

— Спри — каза той тихо, твърде тихо, за да могат хората долу да чуят.

Нещото прекрати опитите си да се измъкне.

Уорън отвори ръката си и го огледа. Обектът беше очна ябълка, която той бе изтръгнал от един умиращ Кървав ангел. Докато демонът

издъхваше, Уорън направи обвързващата магия, на която го бе научил Мерихим.

Когато свърши, окото беше негово и той можеше да вижда през него, също както Мерихим можеше да вижда през очите на Уорън. През годините беше направил още такива. Беше създавал и други неща. Те понякога шаваха и се мятаха в торбата от демонска кожа, която носеше на рамо.

Никой от останалите кабалисти, които познаваше, не можеше да прави такива неща. Но, разбира се, никой от тях не беше свързан с демон.

Той пъкна окото на Кървавия ангел в торбата и парира опитите на останалите неща в нея да излязат на свобода. Никое от тях не можеше да се измъкне от торбата. Неговата мощ ги държеше там.

Не ме проваляй.

Уорън призова силата в себе си. Почувства се могъщ. Беше открил, че в случаите, когато се подчиняваше незабавно на заповедите на демона, запасите му от сила бяха много по-големи. Днес се чувстваше особено силен.

Протегна напред с демонската ръка с разперени пръсти. Силата затрептя в дланта му. Той я усети и я видя като къдреща се вълна от дим. Тя се стрелна рязко от ръката му и улучи един от двамата задни стражи.

Мъжът падна без звук. Свлече се в безжизнена купчина.

Другият заден страж изкрещя предупреждение, после приклегна, вдигнал оръжието си с две ръце. Беше някакъв вид картечен пистолет. Уорън го позна от многобройните онлайн екшън и ролеви игри, които беше играл.

Единият от останалите двама стражи стисна мъжа за рамото и го повлече бързо нататък. Затруднен от тежестта на бронята си, мъжът се спъна и едва не падна. Стражът успя да го задържи прав и в движение.

Вторият страж също се приведе и огледа уличката. Очите му се плъзнаха нагоре и се спряха на Уорън. Той твърде късно забеляза, че мъжът бе спуснал някакви лещи от кевларовия си шлем. Те явно осигуряваха способност за инфрачервено или нощно виждане, защото стражът го забеляза без проблеми.

В мига, когато почувства погледа на мъжа върху себе си, Уорън скочи от площадката на аварийната стълба на третия етаж. Никой

човек не би могъл да преживее този скок без сериозни наранявания. Уорън се приземи и едва-едва присви крака, за да поеме удара.

Серия куршуми, примесени с червени трасиращи патрони, се забиха в аварийната стълба, където се беше намирал допреди миг. Металът закънтя и запищя под изстрелите.

„Това ще привлече демоните — помисли си кисело Уорън. — А може би и полицията“.

Невероятно, но разпокъсани останки от лондонската полиция продължаваха да живеят в града. В началото се бяха опитали да поддържат ред по улиците, мислейки, че военните за кратко време ще оправят нещата. Когато това не се случи, повечето бяха започнали да гледат собствения си интерес като всички други хора, които се мъчеха да оцелеят в града.

Обаче все още проверяваха всеки случай на безредици. Това си им беше в природата. Освен това бяха взели оръжия от военните арсенали. По-рано обикновено не ходеха въоръжени, но времената семеняха. Екипирани с нови оръжия, полицаите бяха станали по-опасни.

Уорън протегна юмрука си и рязко го разтвори. Пламъци се стрелнаха от дланта му и обвиха бързия стрелец. Стражът подскочи, изпусна оръжието си и започна да тупа по пламналите си дрехи, докато тичаше, като че ли можеше да избяга от огъня.

— Джеймс! — извика онзи, който държеше цивилния. — Не тичай, човече! Това само подхранва огъня!

Дори да беше чул приятеля си, горящият човек с нищо не го показва. Залитна към стената и се строполи върху една купчина отпадъци, които също се подпалиха.

В този момент Уорън загуби мъжа от поглед, докато се съсредоточаваше върху другия, който вече се обръщаше към него с картечния си пистолет. Уорън вдигна ръка пред себе си и вля повече енергия в подготвената магия.

Охранителят стреля. Дузина куршуми излетяха от картечния пистолет като рояк метални пчели. Проблясъците от дулото озариха уличката като миниатюрни светкавици.

Въпреки увереността в своите способности, Уорън усети как в него се просмуква страх. Сетивата му се изостриха дотолкова, че можеше да види ясно куршумите, които се носеха към него. Повечето от тях щяха да попаднат в целта.

— Страх ли те е? — подразни го Мерихим.

Уорън пренебрегна подигравателния глас. Разпери ръка пред сърцето си. Блещукане премина по цялото му тяло на няколко сантиметра от кожата.

Куршумите се блъснаха в преградата, която бе призовал, и застинаха наред въздуха само на сантиметри от него. Те бяха частично разтопени от горещината в дулото и от удара в щита. Оловните късчета останаха да висят пред очите му.

После Уорън си даде сметка, че лявото му рамо сякаш пламти. Като погледна, видя, че един от куршумите явно го бе улучил и бе проникнал в плътта му. Усещането за кръв, стичаща се по гърба му, подсказваше, че куршумът го е пронизал и е излязъл отзад.

Как?

— Това е, за да ти напомня — рече Мерихим. — Не искам да ставаш прекалено самодоволен и да приемаш за даденост онова, с което съм те дарил.

Уорън мълчаливо се зачуди дали демонът умишлено бе оставил да го ранят, или пък силите му не бяха толкова големи, колкото твърдеше. Фактът, че може да се пита за такова нещо, без Мерихим да разбере, също доказваше, че демонът няма толкова пълна власт над него, колкото претендираше.

Разбира се, възможно бе Мерихим да знаеше и само да създаваше у него фалшива увереност. Уорън прогони тази мисъл почти веднага, след като тя се зароди. Съсредоточи се върху оцеляването си.

Пренебрегна болката в рамото и насочи вниманието си към стража, който бе стрелял по него. „Който ме простреля“ — поправи се той.

Мъжът отново вдигна оръжието. Куршумите, замръзнали пред Уорън, предизвикваха сребристокзелени вълни от енергия, които се блъскаха една в друга като камъчета в надигащ се прилив.

Уорън замахна с ръка към стража. Куршумите незабавно се устремиха обратно към него. Сплескани и деформирани от изстрелването, те разкъсаха жестоко тялото на мъжа. Движени от сили, по-мощни от обикновения барут, куршумите пробиха бронята и отхвърлиха стража няколко метра назад. Той се блъсна в стената зад себе си и се свлече на земята. От лицето му бяха останали само кръв,

кости, разкъсана плът и натрошен кевлар. Уорън закрочи към двамата оцелели.

— Стреляй по мен и ще умреш — каза той на стража.

Мъжът се поколеба, после отпусна оръжието край тялото си.

— Избий ги всички! — заповяда Мерихим.

„Не се налага“ — отвърна му мислено Уорън.

— Казах ти да ги убиеш. Или те ще умрат... или ти.

— Добре — каза цивилният мъж. — Какво искаш?

Уорън спря пред него и протегна ръка. Болеше го да я движи, но държеше дясната си длан стисната и готова да освободи нова магия.

— Книгата — отвърна той.

— Не — рече умолително мъжът с тънък гласец. — Ти работиш за демоните. Ти си един от демонопоклонниците.

Уорън не си направи труда да го поправя. Кабалистите не бяха демонопоклонници. Никой жив човек на планетата не беше толкова глупав, че да мисли, че демоните хранят някакви добри намерения към човечеството. Кабалистите бяха глупаци, които смятаха, че биха могли да ги контролират.

Мъжът прегърна с две ръце торбата, която носеше.

— Моля те. Как можеш да правиш това? Как можеш да се обръщаш срещу собствения си вид?

— Собственият ми вид ли? — Тонът на Уорън прозвуча горчиво и старият му гняв се събуди. — Собственият ми вид не го беше грижа за мен. Майка ми ме роди, но се интересуваше повече от изучаването на вещерство, отколкото от отглеждането на дете. Никога не съм познавал баща си. Пастрокът ми се опита да ме убие, когато бях на осем години. След като беше убил майка ми.

Изстрелите отекнаха отново в ума на Уорън. Той трябваше да умре онази нощ. Но не умря. Вместо това нареди на пастрока си да се гръмне в главата. Тогава за първи път използва силата си по такъв начин.

— Съдът ме изпрати в сиропиталище — продължи Уорън. — Няма да ви отегчавам с разкази за тормоза, на който бях подложен там... сред собствения си вид. — Той си пое дълбоко дъх и поклати глава. — На този свят сме само аз и вие. И нещастен е за вас денят, когато аз имам власт над вас.

Сълзи се стичаха по бузите на мъжа.

— Моля те. Ти не разбираш. Това е важно. Това е нещо, което ние трябва да знаем, а демоните — не.

Думите му веднага събудиха интереса на Уорън. Знанието беше сила. Особено когато ставаше въпрос за тайни. Беше научил това още от ранна възраст.

— Демоните знаят всичко, драги — каза той. — Глупак си, ако мислиш, че не знаят. — Сграбчи книгата с лявата си ръка, за да остави дясната свободна. Болка прониза рамото му, но той я преодоля. С дръпване, което едва не го повали на колене, изтръгна книгата от мъжа.

Стражът вдигна оръжието си и опита да се прицели.

Уорън изръмжа едно проклятие, протегна ръката си към мъжа и свирепо я стисна в юмрук. Сила изригна в тялото му и той разбра, че Мерихим усилва способностите му.

Охранителят изпищя в агония, изпусна оръжието си и притисна главата си с ръце. Докато падаше назад, главата му и кевларовият шлем се пръснаха и парчетата се разлетяха на всички страни, полепвайки по стената отзад.

Уорън си пое дъх на пресекулки. Дори след ужаса на последните четири години и всичко, което беше сторил в името на Мерихим, не беше подготвен за кошмарната смърт на стража.

Другият мъж рухна и се сви като ембрион, покрил главата си с ръце.

— Моля те — захленчи той трескаво. — Моля те. Не ме убивай. Умолявам те.

Уорън изпита съжаление към него. Въпреки твърдата си решимост да се грижи първо за своите нужди, знаеше с болезнена яснота какво е да си сам и уязвим. Мъжът в уличката беше и двете.

Също така беше и твърде слаб, за да премине обратно през града, без да свърши в гърлото на някой демон, преди да е съмнало. Убийството му беше милосърдие.

Уорън коленичи и постави ръка върху гърдите на мъжа.

— Моля те — прошепна онзи.

— Спи — каза Уорън, макар че искаше да каже „умри“. Ушите на мъжа чуха едно нещо, но сърцето му чу друго. То замря в гърдите му и престана да тупти.

— Трябваше да го оставиш да се помоли още малко — каза Мерихим. — Молбите са музика за моите уши.

Тих и сдържан, Уорън се изправи.

— Книгата ти е у мен. Къде искаш да я занеса?

— Ще те уведомя, когато трябва. Засега я дръж на безопасно място.

Отсъствието на демона остави празнота в главата на Уорън. Освен това го остави опасно изтощен. Той се насили да се раздвижи и да не обръща внимание на болката в рамото. Искаше да се върне в своето убежище, където неговите пазачи можеха да бдят над него.

А и след като разполагаше с тази възможност, искаше му се да узнае какво има в книгата, заради която бе убил петима души.

ДВЕ

Покрит от главата до петите в броня от магически подсилена паладиева сплав, която двамата с баща му бяха изработили, когато достигна пълния си ръст, Саймън Крос спря на входа на подземния паркинг пред сградата на „Тейлър & Лофтърс“ в район Мейфеър.

— Потвърди комуникационната връзка — каза Саймън.

— Чувам те отлично — отвърна Даниел Балънтайн по канала, за свързка.

Бързо потвърдиха връзката и останалите от дванайсетчленния отряд.

Саймън ги слушаше и се опитваше да запази страха си за покъсно. Това чувство не беше полезно никога, освен като допълнителна енергия при импровизирано бягство, но само ако можеше да бъде успешно направлявано. В противен случай просто подтикваше човек към глупави постъпки.

Той не беше дошъл тук за глупави постъпки. Бяха дошли да спасят свои другари. Или да отмъстят за тях.

Без бронята Саймън се извисяваше на внушителните метър и деветдесет и пет и тежеше сто и петнайсет килограма. Когато я облечеше, височината му нарастваше със седем-осем сантиметра, а теглото — с почти седемдесет килограма. Нанодин микропроцесорите и „мускулите“ на костюма му осигуряваха движения на олимпийски атлет и скоростта на състезателен кон.

Освен че беше изкована предимно от паладий, бронята беше благословена и имаше вложени в себе си магии за защита. Това беше най-добрата комбинация от магия, наука и вяра, създавана някога.

Задвижваше се предимно от слънчева енергия, протичаща през микроядрен двигател. Дори при тежки условия бронята можеше да работи непрекъснато в продължение на осемнайсет до двадесет часа. Когато слънчевите клетки се изтощяха, имаше магия, която предизвикваше прилив на мистична енергия за известно време. С

малко късмет резервната система щеше да издържи достатъчно дълго, за да може тамплиерът да стигне до безопасно място.

Когато всички членове на отряда потвърдиха връзката, Саймън се съсредоточи върху сградата. Засега нищо не беше помръднало в или около нея. Нямаше дори гаргойли.

Проверката за гаргойли се беше превърнала във втора природа за тамплиерите на Саймън, когато влизаха в града. Голяма част от архитектурата беше готическа и гаргойлите бяха често срещан елемент. Но сега мнозина от тях представляваха Кървави ангели и други демони от онзи ад, откъдето бяха изпъзели.

— Започваме — каза Саймън. Извади меча си — голямо двуостро оръжие, изковано от паладиева сплав. Дълъг метър и двадесет, блестящ, покрит с руни и остър като бръснач, той беше достатъчно лек, за да може да се върти с една ръка при увеличената сила на бронята.

Саймън огледа още веднъж улицата и близката околност. ПД-то на шлема му осигуряваше 360-градусово зрително поле. Можеше в буквалния смисъл да гледа едновременно накъде върви и какво има зад него. Една заповед, прошепната на електронното командване на костюма, можеше да промени нормалното зрение в нощно или термографско.

— Увеличи! — каза Саймън.

— Увеличение — отвърна ИИ-то^[1] на костюма с мелодичен женски глас.

ПД-то мигновено реагира на промените. Саймън вече използваше нощно зрение. Огледа пак сградата. Там все още нямаше нищо, което да го накара да отложи мисията. Той си пое дълбоко дъх и направи първата крачка.

* * *

Саймън пресече улицата, заобикаляйки изгорелите коруби на колите, разпръснати по платното като детски играчки. Червен двуетажен автобус, който някога беше забележителна гледка в Лондон, лежеше преобърнат на една страна. Скелети — на възрастни и деца — бяха разпилени навсякъде.

Шофьорът, все още в своята униформа, седеше на мястото си. Повечето му зъби бяха избити при сблъсъка. Една пластмасова фигурка на Буда стоеше на таблото до хавайска хула-танцърка. Избродираният надпис на ризата му гласеше: „Джефри“.

Даниел, която се намираше зад Саймън, сложи ръка на рамото му и включи вътрешната комуникация между двата костюма. Този канал се използваше за частни разговори и за предотвратяване на риска сигналът да попадне у някой, който би могъл да има технологията да го разшифрова. Контактът също така даваше мигновено медицински данни за състоянието на другия човек.

— Саймън — каза тя тихо.

— Да? — отвърна той.

— Това не е нещо, което да не сме виждали преди.

— Знам. — „Точно това му е лошото — помисли си Саймън. — Не бива да привиквам. Всяка от тези гледки трябва да укрепва решимостта ми да се справя с демоните“. — Той се обърна и продължи нататък.

Даниел остана плътно зад него. Бронята ѝ беше оцветена в зелено и черно, но също като Саймън тя бе включила маскировъчната функция и повърхността на костюма трептеше в нощни сенки.

Другите двама тамплиери вървяха от двете им страни. По същия начин бяха организирани втората и третата група. Всички носеха мечове заради традицията и защото тамплиерите бяха обучавани да се бият с демоните още от времето на Кръстоносните походи. Тази война — хора срещу демони — винаги щеше да се води лице в лице в градовете, построени от хората. Те не знаеха друг начин, но се приспособяваха. Шипометът, който Саймън носеше на бедрото си, доказваше това.

— Получавам сигнал — обяви ИИ-то на костюма.

— От кого?

— Неизвестен източник.

Саймън даде знак на групите да спрат. Приклепна до сградата и изучи 360-градусовия изглед на улицата. Докосна ръката на Даниел.

— Получих съобщение — каза той. — Предай това на другите. Кажете им да бъдат нащрек.

— Тъй вярно. — Макар че върху гладкия наличник на Даниел не се виждаше нищо друго, освен отражението на наличника на самия

Саймън, гласът ѝ беше напрегнат.

И двамата знаеха, че нямаше да се намират тук, ако не бяха упътени. А все още не разбираха ролята на жената, която им беше дала информацията за пленения тамплиер.

— Приемате ли входящия сигнал? — попита ИИ-то на костюма.

Фактът, че сигналът не беше пратен направо в говорителите, бе красноречив за Саймън. Или този, който го изпращаше, не можеше да проникне във вътрешната комуникационна система, или просто беше учтив.

— Приемам — каза той.

— Саймън — рече женски глас.

Саймън мигновено го позна. Гласът принадлежеше на Лея Крийзи — младата жена, която го беше придружила в пътуването от Южна Африка дотук, след като узна за нашествието в Лондон. По-късно се оказа, че тя е била в Кейптаун, за да го търси. Той все още не беше сигурен защо или кой я е пратил, но през последните четири години на свирепи битки двамата се бяха научили да се доверяват един на друг. Просто не говореха за хората, с които тя работеше.

Когато се върнаха в Лондон, Лея за кратко време шпионираше тамплиерското Подземие, докато не реши да изчезне. Саймън не знаеше за какво е било и това.

По-късно, когато той скъса връзките си с основната група тамплиери и тръгна сам да спасява, когато може от хората, хванати като в капан в страната, Лея се бе появила навреме, за да му помогне да осъществи онова бягство с влака. Саймън все още не можеше да си обясни как бе успяла да разбере къде се намира и, че му трябва помощ срещу кабалиста с демонската ръка. Оттогава я беше виждал само няколко пъти — случайни срещи, които го бяха оставили с още повече въпроси за това коя е тя и какво представлява.

Но беше научил, че може да ѝ се довери, когато става въпрос за оцеляване. Тя — и онези, за които работеше — също искаше да прогони демоните.

— Лея — каза Саймън. — В лошо време се обаждаш.

— Скоро ще стане още по-лошо.

Това накара Саймън да направи пауза.

— Защо мислиш така?

— Защото влизате в клопка.

* * *

От другата страна на улицата, срещу сградата на „Гейлър & Лофтърс“, Лея Крийзи лежеше по корем на ръба на покрива. Беше прилепила до рамото си зарядна пушка и се взираше през оптичския прицел към улицата пет етажа по-надолу.

Не биваше да е тук. Знаеше, че ще има огромни неприятности, ако я открият. Но в свят, който внезапно е бил нападат от демони, никоя друга неприятност не изглеждаше толкова голяма, че да си заслужава тревогите.

Затова се беше появила тук да гледа как Саймън Крос и групичката му ще се справят с проблема, който им беше натресла. Изпитваше угризения, защото — поне в известен смисъл — проблемът всъщност не беше негов.

— Откъде знаеш, че влизаме в клопка? — попита Саймън.

Лея го погледна през оптичския прицел. В бронята си той изглеждаше огромен като човек-танк. Но ѝ беше трудно да го различи с включен камуфлажен ефект.

— Защото току-що ми съобщиха, че онези тамплиери ги държат като примамка, за да те измъкнат от скривалището ти — отвърна тя.

— Не съм се крил — възрази Саймън.

„Звучи изморено“ — помисли си Лея.

— Знаем, че не си се крил.

През последните четири години Саймън строеше свое собствено подземие. И то без средствата, които тамплиерите бяха събирали в продължение на стотици години.

Също така спасяваше живота на хора, когато можеше. Напоследък резултатите от тези усилия рязко бяха намалели. Не само че имаше по-малко хора за спасяване, но беше и по-трудно да ги намериш сред руините на града.

От седмици Саймън не бе спасявал никого, а Лея знаеше, че той си води отчет за тези неща. През последните четири години, въпреки че се срещаха рядко, бе успяла да разбере какъв човек е. А той беше човек...

Е, точно това те докара на покрива на тази скапана сграда посред нощ и те накара да нарушиш прикритието си, заради което

ще си изпатиш сериозно, ако те хванат, нали?

От това, което бе видяла, Саймън беше от мъжете, които вече не се срещаха. И тя нямаше да го остави да умре току-тъй, без да му помогне.

Или да го предупреди.

— Има ли тамплиери в тази сграда? — изръмжа той.

— Има — отговори му Лея. — Но демоните, които ги държат в плен, те очакват.

— Откъде знаеш?

— Защото скапаният Велик магистър на Рорк, Терънс Буут, ги е оставил там като примамка. — През времето, което бе прекарала в тамплиерското Подземие като неохотно приета гостенка, Лея се беше срещала с Буут. Той не бе приятен човек и хранеше голяма злоба към Саймън заради стари прегрешения.

— Буут е знаел, че са тук? — попита Саймън.

— Да.

— И не е направил нищо?

— Те все още са в сградата, Саймън. Съжалявам. Но ти не можеш да влезеш там. Демоните ще те очакват.

— Откъде знаеш?

Лея не можеше да му обясни всичко. Все още много неща зависеха от секретността. Дори и да не успеяха да победят демоните, хората, с които тя работеше, бяха твърдо решени да не позволят смъртта на планетата да остане безнаказана.

Лея беше положила клетва да спазва изискванията на поста си и не можеше да каже и думичка на никого, докато не ѝ бъде позволено.

— Ще трябва да ми се довериш, Саймън.

— Шпионирате ги, нали?

Тя не си направи труда да отрича. Информацията, която нейните началници бяха събрали от тамплиерското Подземие, беше важна. Тамплиерите бяха единствените хора, наистина готови да се бият с демоните.

И почти всички бяха загинали през първата нощ на нашествието. Останалите, с изключение на Саймън и неговите хора, се бяха изпокрили.

— С кого си? — изръмжа Саймън.

— Не мога да говоря за това — рече Лея. — А дори и да можем, сега нито му е времето, нито му е мястото. — Тя млъкна и го загледа през оптичeskия прицел. От ранна възраст беше възпитана с истории за герои, за мъже, които без колебание биха пожертвали живота си за своята страна.

Когато опозна света, откри, че повечето хора не са такива. Те гледаха само да се измъкнат от затрудненията, без да пострадат. Успехът на мисията оставаше на втори план.

Имаше и някои като Саймън Крос и тамплиерите, които бе привлякъл за своята кауза, но повечето приличаха на останалите тамплиери, криещи се в подземните си крепости. Лея бе открила, че хора като Саймън Крос се срещат рядко и светът има нужда от повече като тях. Особено сега.

— Това, което трябва да разбереш — рече търпеливо тя, — е, че не бива да влизаш в тази сграда.

— Именно твоята информация ме доведе тук — отвърна той. В гласа му имаше безстрастно обвинение. — Нямах да разбера за тях, ако не беше се свързала с мен.

— Знам. — Лея си пое дъх и се опита да запази спокойствие. През последните години бе научила, че да се справя със Саймън и неговата простичка вяра във вършенето на добрини често е обезсърчаваща работа. Ако нечий друг живот беше застрашен, той неизменно щеше да рискува своя. — Сега ти казвам, че това е клопка.

— Важното в случая — заяви кротко Саймън — е, че в тази сграда се намират тамплиери — може би наши приятели, — пленени от демоните. Това е всичко, което ни е нужно да знаем.

— Саймън. — Лея чу леко изпукване и разбра, че той е прекъснал връзката с нея. Изруга го звучно, но не напусна поста си. Явно особеният вид глупост на Саймън Крос беше невероятно заразен. Тя се намести зад зарядната пушка и зачака битката да почне.

[1] Съкращение за „изкуствен интелект“. — Б.пр. ↑

ТРИ

Решението да продължи въпреки новата информация, че влизат в капан, беше почти мигновено. Всички тамплиери от екипа на Саймън знаеха, че той има загадъчна информаторка в Лондон. Никой от тях не ѝ вярваше толкова, колкото той. Но вярваха на информацията, която им даваше: на лошите новини и на още по-лошите.

Както бе казал Саймън, щом беше заложен животът на тамплиери — приятели, бойни другари и може би роднини, — не можеха да направят нищо друго.

Все пак тази информация ги накара да променят тактиката.

— Първата група ще влезе за бързо проучване — каза Саймън. — Ако можем да влезем и да излезем, без да ни усетят, толкова по-добре. Ако пък не, ще ги изкараме на улицата, където ще имаме шанс да се спасим.

След това поведе първата група към подземния паркинг, докато другите две заеха позиции отстрани, готови да прикриват евентуално бързо отстъпление.

* * *

Саймън откачи шипомета си, докато крачеше през мрака на паркинга. Пистолетът беше кодиран специално за неговата броня и нямаше да действа в ръцете на никой друг, освен ако е тамплиер.

Оръжието изглеждаше грозно, с дуло като свинска зурла. Шестте бързо въртящи се цеви можеха да изстрелват до шестстотин куршума в минута. Боеприпасите представляваха заострени паладиеви куршуми, които бяха способни да разкъсат дори най-плътната демонска кожа. При тази скорострелност шипометът не беше най-прецизното ръчно оръжие и трябваше да се използва предимно в близък бой, но това многократно се компенсираше от огневата му мощ.

Хаосът от улицата бе проникнал и навътре в паркинга. Тук имаше още изоставени коли. Много от тях бяха вкопчени във вечен сблъсък, запушвайки всеки път за бягство, за който собствениците им вероятно бяха копнели.

Асансьорите, водещи към горните етажи и сутерена, се намираха вдясно. Тъй като електричеството в града бе прекъснато, те нямаше да работят.

Използвайки нощното зрение на ПД-то си, Саймън огледа паркинга.

— Покажи ми схема на мястото — каза той.

— Извличам данните — обади се ИИ-то на костюма. Почти в същия миг чертежът се наложи върху образа на паркинга. Асансьорите и стълбищата бяха ясно обозначени.

Стълбищата се намираха от лявата страна на паркинга. Саймън поведе екипа си натам. В него се таеше страх. Напоследък постоянно беше така. Страхът беше още едно нещо, което трябваше да има предвид, когато се изправяше срещу демоните. Като дете, а по-късно и юноша, растейки сред тамплиерите, той никога не беше изпитвал истински страх.

Когато бе малък, първите истории, които разказваха на всички тамплиерски деца за демоните, го уплашиха и го накараха да сънува кошмари. Това беше нормално. Децата на тамплиерите израстваха с представата за кръвожадни демони, дебнещи да завземат света. Това определено не беше възпитанието, на което се радваха останалите английски деца.

В пубертета обаче той бе престанал да вярва в демони. В края на краищата никой не беше виждал нито един. Дори историите за тях бяха на стотици години, разказани от хора, които бяха пътували от Англия и Франция до Константинопол, преди той да се преименува на Истанбул. Това бяха воители, които се бяха гордели с храбростта си.

А нима от един разказ как са победили демон не би излязла страхотна история?

Ето как започна да мисли Саймън за вярванията на тамплиерите, когато навлезе в пубертета. Постоянно разстройваше баща си Томас Крос и съкрушаваше сърцето му. През следващите години се бяха отчуждили. Саймън разви страст към паркура^[1], скачането с парашут, скейтбординга и други екстремни спортове, като през цялото това

време така и не бе изпитал истински страх. Дори когато бе чупил крайници при някои опити, винаги беше готов да опита отново.

Сега обаче знаеше, че демоните са там. И чакат.

* * *

До вратата към стълбището Саймън прибра меч в ножницата на гърба си. Остави шипомета в лявата си ръка. С дясната хвана дръжката на вратата и внимателно я дръпна.

Тя се отвори почти безшумно. Това не беше добър признак. Вратата беше използвана.

Той изчака и се послуша. В тясното пространство цареше гробна тишина. Саймън огледа пода и провери металното стълбище, водещо към сутерена.

— Чисто е — каза Даниел.

Саймън знаеше, че тя получава видеокартината от неговото ПД. Групите можеха да правят това на близко разстояние. Тамплиерите бяха работили усърдно за усъвършенстването на броните си. От самото начало бяха планирали да се бият срещу силно превъзхождащ ги противник. Някои от подобренията, които бяха въвели през годините, бяха дадени на военните. А тамплиерските оръжейници също толкова широко бяха използвали техните достижения.

Саймън хвърли един последен бърз поглед нагоре и започна да се спуска. Знаеше, че Даниел ще го прикрива при слизането си. Уолтър — четвъртият поред — също щеше да ги прикрива отгоре, докато Кевин покриваше територията долу заедно със Саймън.

Стълбището се виеше надолу като тирбушон. Стените бяха осяяни с графити. Някои от тях бяха забавни. Други — обидни. Тъжното бе, че нито един от тях вече нямаше значение. Хората, написали тези послания, бяха мъртви, а причините, поради които ги бяха написали, бяха загубили смисъл.

Аудиоусилвателите на Саймън бяха включени на пълна мощност и той чуваше тихите стъпки на тамплиерите зад себе си. Вероятно никой човек не би ги чул. Бяха се научили да вървят тихо въпреки броните.

Две площадки по-надолу стигнаха до врата с надпис „Вход за външни лица забранен“.

— Какво държат тук долу? — попита Саймън.

Даниел беше тази, която отговаряше за проучването.

— Документи — отговори тя. — Резервно офис обзавеждане. Уреди за почистване.

Саймън разгледа схемата. Помещението беше девет на дванайсет метра.

Натисна дръжката на вратата. Не беше заключена.

— Готови ли сте? — попита. Потисна последните остатъци от страха си и се съсредоточи върху адреналина, който бушуваше в организма му. Имаше нужда от него, за да подклажда енергията му, но ако беше прекалено много, щеше...

— Предупреждение — обади се ИИ-то на костюма. — Количеството отделян адреналин е над оптималното. Приготвям частично потискане. Бъдете готов за...

— Не — каза Саймън. — Отмени корекцията.

Костюмът беше оборудван със системи за медицинска и психологическа помощ. Беше така направен, че ако човек загуби някой крайник, костюмът да изолира пострадалата област и да запази кръвообращението. Ако тамплиерът започнеше да се хипервентилира или да се паникьосва, той можеше да му вкара определени вещества, които да стабилизират емоционалното му състояние.

Ако това не свършеше работа, някои от магиите на костюмите — за тези, които разчитаха в по-голяма степен на магията — осигуряваха същия резултат.

„Добре съм“ — каза си Саймън. Имаше нужда от притока на адреналин. Винаги се бе нуждаел от него. Затова се бе заел с екстремни спортове. Баща му, лека му пръст, никога не беше разбрал напълно това.

Другите стояха и чакаха.

Саймън отвори широко вратата, насочи шипомета навътре и предпазливо влезе.

* * *

Сандъци и офис мебели изпълваха помещението и образуваха истински лабиринт. Повечето бяха натрупани по-високо от Саймън. Преди да влезе по-навътре в стаята, той автоматично огледа тавана. Твърде много от демоните, с които се сражаваха, изглежда, бяха способни да се вкопчат във всякаква повърхност.

Таванът беше чист.

Той тръгна бавно напред, държейки шипомета в готовност за стрелба.

— Изпрати отговор на сигнал за бедствие — каза Саймън на ИИ-то на костюма. — Идентифицирай ме.

— Разбрано. Изпращам.

Отговорът на сигнал за бедствие представляваше комуникационен сигнал от ниско ниво, който се предаваше по всички честоти, използвани от тамплиерите. Използваше се при мисии за издирване и спасяване на тамплиери, чиито костюми са останали без енергия поради повреда в битка или авария.

— Има два отговора — каза ИИ-то на костюма.

— Покажи на екрана — каза Саймън.

Мигновено две ярки пулсиращи точки се появиха върху ПД-то. Бяха близо една до друга, точно пред Саймън.

— Потвърждение за още едно тяло с човешка температура — каза ИИ-то на костюма.

— Покажи го на екрана.

Още една ярка точка, този път в предупредително червено, се появи до другите две.

— Можеш ли да идентифицираш новия сигнал? — попита Саймън.

— Не. Параметрите са човешки.

„Човешки ли?“ Саймън се зачуди върху това, но продължи да върви напред. Една последна стена от сандъци и офис оборудване преграждаше пътя му. Той си проби път през нея с рамо и чу как нещо се размърда отпред.

Въпреки подготовката си и четирите години, които беше прекарал в кръстосване из зловещия лондонски пейзаж, Саймън не бе готов за гледката, която се разкри пред него. Той автоматично насочи шипомета и посегна за меча си, но после спря, осъзнавайки, че пространството е твърде тясно.

— Здравей, тамплиере — каза съществото пред него. То някога бе било човек, но сега беше изкривено и деформирано до неузнаваемост. Вместо четири крайника, съществото имаше осем. Всички те представляваха оръжия. То стоеше на четири от тях, вдигнало останалите четири пред себе си. Вместо кожа, беше покрито с червеникавовиолетови люспи. От безформената му уста стърчаха дълги по тридесет сантиметра черни мандибули^[2]. По тях се редяха остри жълти зъби, които бяха твърде много за човек. Очите му си стояха отпред на главата, но бяха по-раздалечени, отколкото би трябвало. Освен това бяха фасетъчни и изпъкнали като на муха. Още очи покриваха главата му като сателити на основните две.

— Какво е това? — прошепна Даниел по комуникатора на костюма.

— Не знам — отвърна Саймън. В тамплиерското Подземие бяха изучавали силните и слабите страни на демоните. Но бяха работили почти изцяло по разкази, които се предаваха от поколение на поколение, и информацията в тях се бе изопачила.

Бяха научили повече за демоните от битките с тях след нашествието. Както се оказа, списъкът им с демони и нещата, които те могат да вършат, беше прекалено къс в сравнение с реалността.

— Това тяло е било обладано и изродено — каза Уолтър. Той беше един от по-старите тамплиери. Наскоро се беше присъединил към групата на Саймън. Главната му област на изучаване беше магията.

— Тази твар е завзела нечие тяло, така ли? — попита Кевин. Той беше на деветнайсет и още се обучаваше. Беше се присъединил към Саймън няколко седмици, след като той се отдели от основната част на тамплиерите. Бащата на Кевин, също като този на Саймън, беше убит при касапницата в нощта на Все светии край катедралата „Свети Павел“. В началото младежът гореше от желание за мъст, но се беше научил да се владее.

— Да — отговори Уолтър. Гласът му беше пълен с изумление. — Разказваха се истории за това, но нито една от тях не е била потвърдена.

„Досега“ — помисли си Саймън.

— Ами гостоприемникът? — попита Даниел.

— Умът му е бил изпепелен, когато демонът го е завладял — каза Уолтър.

Демонът вирна глава и нададе поредица от нетърпеливи цъкания, които не можеха да излизат от човешко гърло.

— Сигурен ли си, че няма начин да спасим гостоприемника? — попита Саймън.

— Никакъв — отвърна Уолтър. — Умът му е унищожен. Който и да е бил, преди да го завладее демонът, от него не е останало нищо.

Саймън се надяваше, че е така.

— Къде са тамплиерите? — попита Даниел.

Чувство за вина заля Саймън, щом осъзна, че е забравил за тамплиерите, които бяха дошли да спасяват. Но гледката на демона беше завладяваща.

Двамата тамплиери лежах на пода вдясно. И двамата бяха увити в пашкули от копринени нишки, които изглеждаха черни като петрол. Никой от тях не помръдваше. Единственото, което говореше, че са още живи, беше постоянната им телесна температура. Сензорите на ИИ-то на костюма не биха засекли нищо мъртво. Саймън се окуражи от това.

Стори му се, че разпознава синьо-зеленото оцветяване на бронята на единия тамплиер. Другата, сиво-зелена, му беше непозната.

— Добре дошъл, тамплиере. — Демонът наклони глава. Жълта сукървица капеше от мандибулите му. — Разбрахме, че все още съществува някаква жалка групичка от вас, и решихме да се бием. Неколцина бяхме пратени да ви смажем. — Мандибулите се разтвориха. — Няма да бъда милостив. Ще умрете мъчително. Също и тези двамата.

— Няма да е днес — каза Саймън, докато натискаше спусъка на шипомета.

[1] Своеобразен „спорт“, възникнал във Франция, чиято цел е бързо придвижване между две точки в градска обстановка с преодоляване на различни препятствия. — Б.пр. ↑

[2] Долна челюст с два външни израстъка при насекомите и ракообразните. Тук очевидно се имат предвид само израстъците. — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИ

Шипометът подскочи като бясна хрътка в бронирания юмрук на Саймън. Без увеличената си сила и обучението си, той нямаше да може да удържи оръжието. Двадесет и шест куршума, изстреляни за секунда, се забиха в тялото на паякообразния демон. Саймън започна откоса от центъра на тежестта на демона и остави шипомета да се отклони нагоре. Дори със силата на костюма не можеше да предотврати това.

Контрабасовият рев на оръжието отекна в затвореното помещение. Миг по-късно към него се присъединиха крясъците на демона.

Той се метна към Саймън почти без усилие. Зелена кръв капеше от стотиците рани. Една от ръцете му падна, откъсната от иглените куршуми.

Паякообразният демон сграбчи Саймън и притисна лице към наличника на шлема му. Мандибулите затракаха по течния метал на поликарбонатна основа, от който бе изработен наличникът. В естественото си състояние композитният материал беше течен, но когато през него минаваше електричество — или магия — ставаше потвърд от стомана. ИИ-то на костюма съхраняваше в паметта си шаблони за формата му.

Върху наличника на Саймън се появиха малки пукнатини, когато мандибулите увеличиха натиска си.

— Предупреждение — обяви спокойно ИИ-то на костюма. — Възможност за пробив.

Зрението на Саймън се замъгли леко, щом наличникът се уплътни. Пукнатините изчезнаха, сякаш никога не ги е имало. Саймън вдигна дясната си ръка и стегна пръсти около шията на демона.

— Ти ще умреш, тамплиере — изръмжа чудовището. — Никога няма да се измъкнеш жив оттук.

Саймън не отговори. Прибра пистолета в кобура, изтегли меча си и замахна напред. Острието се вряза дълбоко в плътта на демона. Миг

по-късно той омекна в хватката на Саймън. Седемте ръце, които му бяха останали, увиснаха безжизнено. Тамплиерът го отхвърли от себе си и демонът падна в безформена купчина в ъгъла, сред копирни машини, произведени преди десетилетия.

Саймън направи няколко крачки и постави длан върху най-близкия тамплиер.

— Признаци на живот? — попита той.

— Осъществявам връзка — отвърна ИИ-то на костюма. — Самоличността потвърдена. Елизабет Стивънсън.

Името му бе познато. Беше една от младите тамплиерки. Ако си спомняше правилно, тя трябваше да е на двадесет и една — осем години по-млада от него. Беше от дома Рорк, същия дом, на който служеше и семейството на Саймън. И същия, където сега Терънс Буут заемаше поста Велик магистър.

Числа и стойности се заредиха в левия ъгъл на Саймъновото полезрение, наложени върху образа на стаята. Пулсът, кръвното налягане и дишането бяха в границите, характерни за спящ човек.

Саймън предположи, че това е нормално. Демонът не би искал пленниците му да могат да се отбраняват. Това с особена сила важеше за хора с възможностите на тамплиерите.

— Бронята пробита ли е? — попита той. Единственият начин Елизабет да е била упоена беше през някой пробив.

— Не — отвърна ИИ-то на костюма.

Чрез допир беше невъзможно да се осъществи връзка с ИИ-то в костюма на Елизабет. Това трябваше да се направи на безопасно и сигурно място, в лаборатория, с изричното разрешение на собственика на костюма. Или след като собственикът вече е мъртъв.

Саймън знаеше, че скоро ще разбере какво се е случило с двамата тамплиери. Погледна към Даниел, която беше коленичила до втория.

— Кой е? — попита я.

— Джъстин Фицджералд.

— Познаваш ли го?

— Не.

— От кой дом? — Тамплиерите бяха разделени на осем различни дома, които се грижеха за нуждите и управлението на тамплиерския орден.

— Съмърайл. — В гласа на Даниел се долавяше нотка на почит.

Домът Съмърайл винаги се беше радвал на благоразположение и уважение от страна на тамплиерите. Последният Велик магистър, Патрик Съмърайл, бе загинал в бой с демоните в нощта на Все светии. Саймън го беше познавал и уважавал.

— Значи е един от кралските племенници — рече Саймън.

— По-скоро праплеменник или прапраплеменник — отвърна Даниел. — Той е само на седемнайсет.

Саймън поклати глава.

— Какво са правили двама толкова млади тамплиери тук сам-самички?

— Ние също бяхме толкова млади — каза меко Даниел. — И то не много отдавна.

— Може да не са били сами — добави Уолтър. — Може да са единствените оцелели от някоя група.

Тази отрезвяваща мисъл прониза болезнено Саймън. Не му харесваше идеята, че може да има диря от мъртви тамплиери, водеща до това място.

— Саймън. — Гласът дойде от един от тамплиерите пред сградата.

— Да.

— В сградата има движение.

— Какво? — Саймън рязко се изправи.

— Зомбита, друже — рече напрегнато тамплиерът. — Паркингът е пълен с тях.

* * *

Решиха да оставят тамплиерите, омотани в паяжината. Уолтър и Кевин понесоха на рамо намиращите се в безсъзнание воители, докато Саймън и Даниел ги водеха нагоре по стълбището.

Докато стигнат до втората площадка, зомбитата вече се бяха стълпили вътре. Ужасни и обезобразени, те се клатушкаха към жертвите си и ги връхлитаха неуморно.

Зомбитата на стълбището бяха покрити с кръв, която обещаваше всякакви видове инфекциозни болести при контакт с открита рана,

очи, нос или уста. По тях имаше късчета от дрехи, които подсказваха какви вероятно са били, преди животът да ги напусне и телата им да бъдат обладани от демоничната магия, която ги бе съживила.

Саймън насочи шипомета и стреля. Паладиевите куршуми се забиваха в немъртвата плът и откъсваха крайници, глави и парчета от тела. Той размаха ръката си като тояга и ги изблъска от пътя си. Скоростта му се забави и вместо с крачки, напредваше със сантиметри.

— Саймън — обади се Даниел. — Моят шокос пистолет е готов.

Саймън се хвърли и сграбчи през кръста едно от зомбитата. Усети как плътта му се раздира и ребрата му се прекършват, докато го държеше. Немъртвото създание заразмахва към него своите разлагащи се юмруци, които заблъскаха по наличника му.

— Давай — заповяда Саймън.

Шоковият пистолет беше още едно ръчно оръжие, което тамплиерите имаха в своя арсенал. Действаше чрез технологията на хармоничната честота, разработена под ръководството на тамплиерите. Тази технология използваше електронни и звукови генератори, за да излъчва статично поле, съпроводено от звукови вълни.

Създателите планираха технологията на ХЧ да помага в минните дейности и спасителните операции. Звуковите вълни, които се генерираха от оръжията, разкъсваха неорганичните предмети, като сменяха честотата твърде бързо, за да могат те да оцелеят. Предмети от дърво, камък и стомана, оказали се на пътя на звуковата вълна, се трошаха под напора ѝ. Пещерите издържаха на разрушението, защото бяха твърде големи, за да загубят целостта си. Но свободните останки ставаха на парчета.

Живата материя — растения и животни — получаваше разстройство на нервната система. Растенията понякога изпадаха в шок, но животните и хората губеха съзнание от удара.

Даниел задейства шоковия пистолет. Той представляваше олекотена версия на пушката с хармонична честота. За да намалят размера, създателите бяха пожертвали пространството за колекторите и кондензаторите на електромагнитните импулси, което значително бе удължило времето за презареждане. Обсегът на действие също беше намален на пет до седем метра и нямаше начин да се насочи изстрелът. Той се разпространяваше радиално, във всички посоки.

Шоковият пистолет изщрака гръмко, после избръмча. Миг по-късно стреля. Звукът засегна дори разсеяната светлина. Вълните от частици станаха по-ярки и се разшириха в ослепителен синьо-бял проблясък.

ПД-то на Саймън моментално се пригоди към светлинния взрив. Той изпита само слаб дискомфорт и екранът му угасна, защото ИИ-то на костюма беше програмирано да неутрализира ефекта от шоковата вълна. Зрението му се върна навреме, за да види какво е станало със зомбитата.

Приживе те се бяха състояли от жива органична материя. В смъртта този състав се бе променил. Кръвта вече не циркулираше и сърдечният ритъм на телата бе спрял. Инертните трупове споделиха съдбата на неорганичните материали, ударени от шокова вълна.

За миг зомбитата замръзнаха като статуи. Тези, които се намираха по-назад и не бяха засегнати от шоковата вълна, продължиха да се мъчат да стигнат до набелязаните жертви. Миг по-късно улучените зомбита затрепериха и се затресоха, а после се разлетяха на парчета, които изчезнаха, разпадайки се на енергийни вълни. Някои, които отскоро бяха мъртви, просто бяха блъснати назад към другите.

Дясната ръка на Саймън вече стискаше само празно пространство. Той моментално се спусна, стреляйки, към следващата редица зомбита. Шипометът подскачаше и трещеше в ръката му. Паладиевите куршуми разкъсваха зомбитата на парчета. Той наведе рамо и се вряза в групичка немъртви, които се опитваха да запълнят опразнения вход.

Препъна се в куп оплетени мъртвешки крайници и се претърколи напред, за да се възползва от тежестта и инерцията си. Може да беше ловък като олимпийски атлет, но бронята притежаваше голяма инерция, с която трябваше да се справи.

Немъртвите го затрупаха, преди да успее да се изправи на крака. Общото им тегло заплашваше да го сплеска върху земята.

„Тези са от бързите“ — помисли си Саймън. Макар че зомбитата го превъзхождаха по брой и по маса и може би го чакаше смърт, в него се разгоря свирепа радост. Каквото и да станеше, както и да завършеше схватката, той знаеше, че е там, където му е мястото. Цял живот беше тренирал за битките, които му предстояха.

Отблъсна се от земята с дясната си ръка, заставайки на колене. Костюмът се напрягаше да му се подчини. Немъртвото множество, притискащо го надолу, се размести. Той вдигна шипомета пред лицето си и натисна спусъка.

Сред немъртвата плът зейна дупка. Саймън се устреми към нея, докато панорамният изглед на ПД-то му показваше около него само зомбита. Вече на крака, той се извъртя надясно, а шипометът ревеше в дланта му. Посегна за меча на гърба си и го измъкна от ножницата.

Метър и двадесет блестяща стомана се озова свободна в ръката му. Откакто бе проходил, баща му го бе обучавал да борава с меча. Боят с двуострото оръжие му се отдаваше лесно като дишането.

Завъртя се отново наляво и посече зомбитата с хоризонтален удар, който премина през немъртвата плът и кости почти без усилие. Докато изнасяше меча над лявото си рамо за обратния замах, той пристъпи сред гъмжилото от противници и вдигна шипомета.

На ПД-то му бяха отбелязани тримата тамплиери, които бяха вътре в сградата с него, и четиримата, които бяха тръгнали да влизат откъм входа на подземния паркинг. Шипометът му зарева, косейки враговете отляво. Той завъртя със страшна сила меча в още един хоризонтален замах, който опразни редиците на зомбитата отдясно.

— Група две, група три, останете на позициите си — заповяда Саймън. — Излизаме.

Четиримата приближаващи тамплиери спряха и отстъпиха.

— Ами хайде идвайте — обади се Дрейк раздражено. — Май са ви притиснали там долу.

ПЕТ

Когато Саймън погледна да види докъде са стигнали, Даниел, Уолтър и Кевин тъкмо излизаха от вратата на сутерена. Уолтър и Кевин се включиха в стрелбата със своите леки оръжия.

Огнехвъргачката на Уолтър подпалваше зомбитата, като че ли бяха от суха прахан. Магичните съставки в гръцкия огън, захранващ ръчната огнехвъргачка, нарушаваше контрола на повелителя на зомбитата върху тях. Те се клатушкаха и залитаха във всички посоки, без да забелязват нищо друго, освен оранжево-червените пламъци, които ги поглъщаха. Кевин носеше шипомет като този на Саймън и го използваше със смъртоносно умение.

В мрака мечът тип „Нажежено острие“ на Даниел прогаряше зомбитата. Представляваше солидно острие от жълто-оранжева жарава. Металната дръжка и гръбнакът на меча придаваха форма на магическата енергия. Огненият меч оставяше по пътя си изпепелена и обгорена плът. Няколко от зомбитата се подпалиха и предадоха пламъците на другарите си.

Но колкото и зомбита да унищожаваша тамплиерите, идваша все повече. Капанът беше добре устроен и добре зареден.

Саймън видя пред себе си един преобърнат „Ягуар ХКЕ–2“. Започна да си пробива път към него. Прибра шипомета и се зае да сече зомбитата, намиращи се между него и спортната кола. Когато стигна до нея, хвана бронята ѝ и я дръпна силно, за да я изпробва. Остана доволен — тя щеше да издържи на всичко. Той се приготви.

— Закрепване на десния крак — нареди Саймън.

ИИ-то на костюма мигновено промени конфигурацията и изстреля шип в бетона от предната част на дясното му стъпало. Само закрепването към земята щеше да му позволи да използва пълната сила на костюма, за да осъществи замисъла си. Иначе нямаше да може да се справи с голямата маса на колата.

Той се изви на една страна и дръпна с всичката сила на бронята си. Металът изстърга протестиращо. При изработката на

тамплиерските брони никога не излизаха две еднакви. Бяха направени така, че да усилват естествените способности на своя притежател. Един едър и силен тамплиер ставаше още по-едър и още по-силен.

Саймън, който бе висок метър и деветдесет и пет и имаше широко, масивно телосложение, поначало си приличаше на танк. А в бронята се превръщаше в машина за унищожение. Щеше да е впечатляващ, ако някои от демоните не бяха още по-големи и по-силни.

Колата застърга по настилката и се раздвижи. Саймън се завъртя на закрепения си крак и я метна. Ягуарът не стигна далеч, най-много на десет-дванайсет метра, но разчисти от зомбита пътя почти до входа на подземния паркинг.

— Тръгвайте! — извика той, докато измъкваше отново шипомета. — Даниел, ти водиш.

— Разбрано. — Даниел прибра своето „Нажежено острие“ и извади двата шипомета, които носеше на хълбоците си. Пистолетите затрещяха, докато тя ускори ход и се затича по освобождения от хвърлената кола коридор. — След мен. След мен.

Уолтър и Кевин я последваха, преметнали товарите на раменете си. Пистолетите им стреляха непрестанно.

— Извади закрепването — рече Саймън.

— Изваждам закрепването.

Кракът му се освободи от настилката. Той се устреми напред с вдигнат шипомет, прикривайки отстъплението. Останалите зомбита се втурнаха да ги гонят. Паладиевите шипове ги покосяваха като коса. Когато се приближаваха твърде много, той ги посичаше с меча.

Саймън се биеше, извъртайки се, за да посреща нападателите. ПД-то го водеше и той нито за миг не загуби чувството си за посока, нито местоположението на спътниците си.

С ловък скок Даниел се метна върху преобърнатата кола. Завъртя се в кръг, стреляйки по напиралите редици от зомбита. Те се разлетяха на парчета навсякъде около нея.

— Прегрупирай се — изкрещя тя. — Шоковият ми пистолет се презареди. — После прибра единия шипомет.

Уолтър и Кевин се прикриха зад колата, а миг по-късно и Саймън стигна до тях. Почти незабавно ги заобиколи синьо-бялата взривна вълна от шоковия изстрел. Зомбитата в радиус от пет метра, а също и

колата изчезнаха в облак от разпилени частици. Подът и таванът останаха непокътнати, защото бяха част от по-голяма конструкция.

Даниел се приземи леко и бързо насочи пистолетите си към стената от зомбита, която ги делеше от изхода към улицата. Уолтър и Кевин веднага я последваха.

За миг Саймън си помисли, че ще се справят лесно, но после забеляза крилатите демони, които се приближаваха към групите, чакащи отвън. Не знаеше дали Лея Крийзи е там, но според онова, което знаеше за нея, сигурно беше наблизо.

— Лея!

* * *

От покрива на сградата отсреща Лея видя как демоните се спускат от тъмното небе. Само допреди миг ги нямаше.

„А това означава, че някой ги е повикал“ — помисли си тя мрачно. После чу гласа на Саймън по комуникатора си.

— Виждам ги — каза му тя спокойно. Насочи зарядната си пушка надолу и се прицели в демона, който се намираше най-близо до тамплиерските групи, разположени на улицата.

От пръв поглед Лея бе помислила летящите демони за Кървави ангели, които бяха едни от най-смъртоносните твари в демонската йерархия.

Но тези тук приличаха на птеродактили от учебниците по природознание, които бе изучавала като малка. По онова време тя обожаваше динозаврите и главният виновник за това бяха филмите на Стивън Спилбърг. Велоцирапторите бяха страхотни филмови чудовища, но бледнееха в сравнение с демоните, които сега населяваха Лондон.

Масивните глави на тези летящи демони не бяха триъгълни, а с клиновидна форма и сякаш се състояха само от паст и зъби. Рога покриваха главите и вратовете на чудовищата. Закривените им усти нямаха устни, а представляваха свирепи остри човки. Очите им бяха издължени и зениците ги изпълваха — сигурен знак, че са нощни хищници. Прилепови криле се протягаха от двете страни на масивно

тяло с четири крайника и опашка, която удвояваше дължината на демоните. Бяха покрити с разноцветни тъмни люспи.

Четири от демоните се спуснаха в ромбовидна формация върху нищо неподозиращите тамплиери.

Лея чу предупредителния вик на Саймън по тамплиерската честота, която подслушваше. Потисна своя страх и загриженост за тамплиерите и се съсредоточи върху изстрела.

Компютърът, вграден в малката раница, която тя носеше, изпрати информация към шлема ѝ. Зрителният окуляр се спусна върху дясното ѝ око, докато се прицелваше.

За по-малко от един удар на сърцето компютърът определи скоростта на спускане на демона, вятъра, светлината и разстоянието. Окулярът запулсира и оцвети полезрението на Лея в кървавочервено, за да ѝ съобщи, че целта е прихваната.

Пръстът ѝ нежно натисна спусъка на пушката, колкото да изпрати пълен залп от снаряди към демона. Тамплиерите едва сега се заеха да изпълняват трескавите инструкции на Саймън.

Лея хладнокръвно взе на прицел друг демон, още преди залпът да улучи първия. Тройният барабан на пушката се завъртя с пухтене, зареждайки нови снаряди. Като прихвана новата си мишена, тя натисна отново спусъка в същия момент, когато първият залп улучи демона.

Всички снаряди бяха насочени добре и попаднаха в целта. Лея бе дошла подготвена за бързо поваляне на противниците. Снарядите се състояха от пръстен, предназначен да прониква през демонската кожа и после да взривява вторичния заряд от гръцки огън и паладиеви шрапнели, които да пробиват и разкъсват.

От удара летящият демон се преметна във въздуха. Шрапнелите пробиха дупки в прилеповите му криле и строшиха някои от по-малките носещи кости. Крилете се превърнаха в парцаливо месо. Докато демонът падаше, гръцкият огън го обхвана и той заприлича на носеща се към земята комета. Само метър-два, преди да се стовари долу, снарядният пръстен избухна и отвори голяма дупка в средата на гърба му.

Но въпреки това, когато се удари в земята, демонът беше още жив. Той се заклатушка несигурно на задните си крака и насочи вниманието си към тамплиерите. Беше половин метър по-висок от тях.

Змиеподобният му врат се стрелна, а клиновидната глава се разтвори в огромна паст.

Вторият демон също падаше. Лея се съсредоточи върху двата летящи демона, които все още се намираха във въздуха. Надяваше се, че тамплиерите ще се справят с онези на земята. Демоните бяха по-опасни, когато можеха да връхлитат отгоре.

За нещастие бе привлякла вниманието на двата оцелели звяра. С пронизителни писъци те се издигнаха нависоко, след което се извъртяха като пикиращи изстребители и се понесоха към нея, продължавайки да пищят. Звукът беше като от нокти, дращеци по черна дъска, и аудиоприемниците на Лея се мъчеха да снижат нивото на децибелите и да ѝ осигурят звукова връзка.

Единият от тях отвори уста точно когато окулярът ѝ грейна в червено, за да я уведоми, че е прихванала мишената. От демонската паст изригна пламък и се изля върху нея. Тя изобщо не беше очаквала подобно нещо.

* * *

Като се освободи от зомбитата, Саймън се втурна към най-близкия демон. Той беше с гръб към него и нанасяше свирепи удари по тамплиерите на улицата.

Саймън се понесе яростно към чудовището. Прибра шипомета и стисна меч с две ръце. Някакво свръхестествено чувство предупреди демона за неговото приближаване. Той завъртя масивната си глава и опита да се обърне. Струя от огън премина над Саймън, докато той развърташе меч.

— Предупреждение — обади се ИИ-то на костюма. — Понесени са критични поражения.

Саймън се стегна, почти ослепен от огъня, докато сензорите на ПД-то се мъчеха да компенсират ефекта, и замахна с меч. Не се целеше в главата или шията на демона, макар че представляваха примамливи мишени, защото те твърде много се движеха.

Вместо това посече гръбнака му. За демоните, стига да не бяха немъртви, важаха основните принципи на анатомията. Ако

нападателят успееше да прекъсне гръбначния стълб през люспестата кожа, това щеше да парализира чудовището.

Демонът рухна, но не се предаде. Изхвърли се напред с предните си крака и успя да захапне левия крак на Саймън.

— Предупреждение — изрече ИИ-то на костюма със спокоен женски глас. — Опасност от нарушаване на целостта.

Макар че бронята следваше невероятно точно формата на тялото, в нея все пак имаше празни пространства. Тамплиерът не можеше да спечели маса, без да се лиши от възможността за плътно прилепване на бронята, но загубата на тегло понякога беше проблем по време на акция. Освен това кухините създаваха слаби места.

За да неутрализират тези кухни, тамплиерските ковачи бяха създали специален хигиеничен химичен „течен“ протеин, който изпълваше тези пространства и обгръщаше цялото тяло на тамплиера. По този начин, ако тамплиерът прекарваше в костюма си дни и седмици без прекъсване, „флуидът“ масажираше тялото и кожата му, поддържайки ги здрави. Флуидът също така можеше да бъде използван от ИИ-то на костюма, за да запущва отвътре цепнатини и дори дупки при спешни случаи.

Освен това служеше за подсилване на атакуваните места, за да предотврати поражения от удар и смазване. Електрически импулси „втвърдиха“ флуида около крака на Саймън и осигуриха допълнителна здравина на бронята там.

Пренебрегвайки болката в крака си, Саймън извъртя меча и го заби в окото на демона чак до дръжката. Върхът му щръкна от другата страна на демонската глава. Тамплиерът завъртя острието.

Чудовището затрепери конвулсивно. Челюстите му се отпуснаха и то клюмна.

Саймън сложи крак върху главата на все още горящия демон и освободи меча си. Като вдигна глава, видя и втория демон да пада. Но ПД-то му показваше, че има още два. И двата се приближаваха към един от близките покриви. Докато Саймън гледаше, единият от тях издиша огън към покрива. В същия миг залп от куршуми улучи демона и той полетя надолу.

Фигура в черен костюм се надигна на едно коляно върху покрива и се прицели в последния останал летящ демон.

„Лея!“ Саймън позна мигновено младата жена поради дългото им познанство.

Но никога преди не я беше виждал обвита в пламъци.

ШЕСТ

Пламнала, изгаряща, Лея не изпусна мишената. Стреля два пъти и прикладът на зарядната пушка я изрита здраво в рамото. И двата залпа улучиха летящия демон в гърба и го свалиха от небето.

Докато той падаше, без вече да представлява опасност за живота ѝ, тя насочи вниманието си към обхваналите я пламъци. Бронята, която носеше, не можеше да се сравнява с тази на тамплиерите. През всичките години, в които бяха проучвали тайния рицарски орден, както и кабалистите, нейните хора така и не бяха усвоили технологията, криеща се в броните.

Това, което тя носеше, беше най-добрата съществуваща военна екипировка, свръхсекретна, обаче не можеше да върши същото като тамплиерските брони. Пламъците смъкнаха защитите ѝ. Първо изчезваше кислородът. Нейният костюм не притежаваше способност за филтрация и запасен резервоар, каквито беше разбрала, че имат тамплиерите.

А и това, което демонът беше изплюл върху нея — смола на магическа основа или някакво естествено масло, — не изгасваше. Тя пусна пушката и заудря по пламъците с облечените си в ръкавици длани. Единственото, което успя да направи, бе, че разпространи пламъците.

* * *

Дробовете ѝ горяха за въздух, но всеки път, щом се опиташе да вдиша, нямаше какво. Жегата пареше лицето ѝ, а пламъците се приближаваха към устата и носа ѝ.

„Без паника“ — каза си тя. Но едно беше да си го каже, когато шофира по заледени пътища или дълбоко във вражеската територия с гонещи я по петите пазачи. А съвсем друго бе да запази спокойствие, докато се задушаваше.

— Лея!

Съсредоточи се върху гласа на Саймън. Той несъмнено знаеше, че тя е в опасност. Но пък от друга страна, в разгара на битката можеше така и да не е забелязал. Сетивата ѝ се замъглиха и от опит разбра, че всеки момент ще изгуби съзнание.

Опита се да изрече зададено името му, но не успя. Заклатушка се към ръба на покрива. Надяваше се да няма повече демони.

Движение от дясната ѝ страна я накара да се обърне. Опита да изтегли висящия на кръста ѝ пистолет, но ръцете не я слушаха. В следващия миг Саймън се озова до нея. Обгърна я с ръце и пое обратно надолу по аварийната стълба, по която се беше качил.

Тя смътно си даде сметка как той разбива прозореца на близкия апартамент и сграбчва пердето. Лея се изненада, че то още е там. Пердетата, особено дебело избродираните като това тук, можеха да помогнат на хората да се стоплят в суровата зима, прекарвана без ток и въглища.

Саймън я извика по име, но тя не можа да отговори. Той я уви в пердето и Лея разбра, че се мъчи да потуши пламъците. Не разбра дали е успял, преди да изгуби съзнание.

* * *

— Лея. — Саймън внимателно махна пердето от младата жена. Мислеше, че е угасил всички пламъци, но беше възможно притокът на свеж въздух да предизвика ново запалване.

Тя не отговори, но мазната субстанция, полепнала по бронята ѝ, също не се разгоря отново. Той огледа набързо леката броня, която тя носеше и която прилепваше плътно към тялото ѝ като гащеризон, с подсилени защитни области на лактите, коленете, гърдите и слабините, но не изглеждаше огънят да я е прогорил. Това беше добре. Но все пак бе възможно плътта от другата страна на забавящата пламъците преграда да е обгорена.

— Саймън — извика Даниел.

— Да.

— Трябва да се махаме оттук.

— Знам.

— Веднага.

Саймън не обвиняваше Даниел, че иска да се махне, но Лея беше рискувала живота си заради тях. Нямахше намерение да я изостави. Само че не искаше да се опитва да я мести, ако това щеше да й причини допълнителни наранявания.

— Вървете. Ще ви настигна.

— Не така го бяхме...

— Не. — Саймън извърна глава и погледна надолу към нея. Знаеше, че тя с лекота ще го забележи на площадката на аварийната стълба през ПД-то си. ИИ-то на костюма й щеше да го маркира, за да я улесни още повече. — Навън невинаги всичко върви по план. Много добре знаеш това. Отведи отряда у дома. Отведи ги в безопасност. Аз ще ви последвам веднага.

Даниел се поколеба само за миг, а после прояви способността си за добра преценка, заради която той я бе издигнал за своя заместничка.

— Ако не го направиш — предупреди го тя — и се наложи да те издирвам, ще ти наричам задника.

Саймън се усмихна слабо на това. Даниел му беше честа спаринг партньорка и се разстройваше, че не е толкова добра като него.

— Успех — извика му тя.

— И на теб също. — Саймън се втренчи в Лея, търсейки някакъв признак на живот. Изпусна една въздишка на облекчение, щом видя как гърдите й се издигат и спадат — лекичко, но в постоянен ритъм.

* * *

Саймън потърси върху черната маска и тънкия шлем, покриващи лицето й, някакъв свързващ шев или заключващ механизъм, който би му позволил да ги свали. Не забеляза такъв. Щом видя наушниците и очуляра, вградени в шлема, започна да подозира, че в костюма има електроника, подобна на тази в неговата броня.

Той сложи ръка отстрани на главата й и каза:

— Достъп.

— Осъществявам достъп — отвърна ИИ-то на костюма му.

Данните внезапно потекоха по ПД-то на Саймън и изобразението се запревърта.

— Предупреждение — обади се ИИ-то на костюма. — Приложено е шоково прекъсване. Достъпът е спрян.

Саймън се почувства обезсърчен и раздразнен. Не знаеше дали Лея е тежко ранена, или само е изгубила съзнание от шока. Нямаше как да разбере дали димът не е заседнал в дробовете ѝ и ги унищожава, докато тя се бори за въздух.

И определено нямаше представа откъде някой би могъл да знае, че може да устрои капан на отряда му чрез нея. Или пък кой би искал да го направи.

Той нежно я взе в ръце. Не знаеше какво означава тя за него тук и сега. Беше хубава жена, независима. Ако се бяха срещнали по друго време и на друго място, вероятно щеше да му е интересно да види как биха се развили нещата.

* * *

Той се качи обратно на покрива на сградата, колкото да прибере пушката ѝ, а после, притиснал Лея към гърдите си, я понесе бързо надолу по аварийната стълба. С увеличената му от бронята сила тя му се струваше почти безтегловна.

В подножието на стълбите 360-градусовото зрение му позволи да види зомбито, което излезе с клатушкане от прикритието си. Дясната му ръка липсваше под лакътя. Лицето му беше обезобразено. То замахна с дългия нож, който стискаше в здравата си ръка.

Саймън с лекота се извъртя и нанесе ритник, който с хрущене смаза гърдния кош на зомбито и го запрати на земята. Той пристъпи до него и вдигна крак, с намерението да му смачка главата, слагайки край на извратената мистична сила, която му даваше подобие на живот.

Главата на създанието изведнъж потрепери и се разтече. Почти незабавно се оформи в нови черти, надигнали се от кървавата каша болнава мъртва плът.

Новото лице изглеждаше ъгловато и грубо скалъпено. Челюстта му беше дълга и по края ѝ имаше редица костни люспи. Устата изглеждаше като прорез от нож. Черните очи под челото с вити рога блестяха със студено безразличие.

— Това не е краят, тамплиере — каза зомбито.

Гласът напомни на Саймън за демона долу в подземиято. Беше сигурен, че онзи, който бе обладал мъжа в сградата и бе съживил зомбито, в момента населяваше това тяло.

— Пак ще те намеря — заплаши демонът.

— Каж ми къде ще бъдеш — отвърна Саймън. — С радост ще те пресрещна по средата на пътя. Докато не събереш куража да се изправиш срещу мен, не отправяй празни заплахи. — Той стовари крака си и премаза главата на зомбито. Когато се обърна да си върви, не погледна назад.

В град, пълен с демони, още един, който се опитваше да го убие, нямаше кой знае какво значение.

* * *

Лея продължи да диша по целия път до метростанцията на Бонд Стрийт. Саймън я чуваше, но знаеше, че нещата не са съвсем както трябва.

Бонд Стрийт някога беше богаташка част на район Мейфеър. Беше си спечелила известност по време на пазарните дни на Майския панаир, когато за известно време ежегодното търговско изложение се бе преместил там; по-късно се беше развила като едно от най-проспериращите места в цял Лондон.

На Саймън му се беше случвало да посещава няколко пъти този район с баща си. Тамплиерите инвестираха парите си и извършваха борсови операции. Томас Крос също бе участвал в някои от тези инвестиции.

Като момче Саймън харесваше сводестите галерии на старата Бонд Стрийт, а по-късно и гледката на хубавите млади жени, пазаруващи по „Севил Роу“. Сега му се искаше да е отделял повече време да слуша баща си. Дори и след четири години, болката от загубата на баща му нощта на Все светии, докато той си пропиляваше бунтовната младост в Южна Африка, оставаше остра.

Той пропъди тези мисли от съзнанието си, докато се спускаше по стълбите на метрото. Пазеше Лея да не се удря в тялото му.

Метрото вече не работеше. Той беше почти сигурен, че след като измъкна натоварения с бежанци влак от града преди четири години,

други влакове не са се движили.

Някои от линиите на метрото водеха до комплексите на Подземието. Много от тамплиерските свърталища оставаха скрити, но демоните все така бяха нащрек за тях. Ако тамплиерите не бяха проявявали постоянен интерес към архитектурата на града както над земята, така и под нея, тези скривалища и подземни крепости нямаше да съществуват.

Като цяло комплексите си бяха останали скрити, макар че демоните бяха издирили някои от тях. Саможертвата на тамплиерите при „Свети Павел“ в нощта на Все светии беше направена, за да се спасят тези ресурси. Надявах се, че умирайки в такива големи количества, ще подлъжат демоните да повярват, че заплахата от тамплиерите вече я няма.

Общо взето така си и беше. Само че тази заплахата не беше унищожена, както биха искали демоните. Тамплиерите просто се бяха окопали по-дълбоко под земята, за да подновят войната в бъдеще.

Когато видях как се осъществява подготвеният план, Саймън разбра, че не може да го следва. Твърде много безпомощни хора бяха останали в Лондон и просто чакаха да умрат. Накрая той напусна тамплиерското Подземие, за да започне по-активни действия, помагайки на оцелелите да стигнат до корабите, обикалящи край брега по онова време.

Но онези времена отдавна бяха отминали. Още Адски порти се бяха отворили на други места по света. Борбата вече не беше за оцеляването на Лондон, а за оцеляването — на планетата.

Даниел и другите го чакаха в тунела. Стояха в готовност до два камиона-всъдеходи, чиито бензинови двигатели бяха сменени с електромагнитни. Всъдеходите бяха създадени на основата на „Пантер МЛВ“, но бяха усъвършенствани с няколко подобрения. В резултат на това те бяха по-мощни, движеха се безшумно и носеха противовъздушни оръдия. Само една много малка крачка ги делеше от танковете.

— Жива ли е още? — попита Даниел, като посегна да вземе Лея.

— Да. — Саймън ѝ я подаде. — Бъди внимателна. — Метна се в товарния отсек след нея. — Трябва ми малко кислород от аптечката.

Един от другите тамплиери отвори аптечката и извади кислородна бутилка и маска.

— Отвори шлема — нареди Саймън. Наличникът му се разпадна пред него, прибирайки се в резервоара на шлема. Изведнъж той вече не виждаше толкова добре в тъмното и звуците в тунела му се струваха различни. Въздухът вонеше и той го усещаше горещ и спарен върху лицето си.

Дишането на Лея му звучеше по-накъсано и мъчително, но той го чуваше със собствения си слух, а не с усиления звук, предаван през сензорите. Изглеждаше, че са ѝ нужни големи усилия за това, но сега Саймън можеше да прецени по-добре състоянието ѝ.

Той повдигна нежно главата ѝ и нагласи маската върху устата и носа ѝ. От предишен опит на бойното поле знаеше, че костюмът ѝ не е самостоятелна система като неговата броня. Маската ѝ филтрираше голяма част от отровните вещества. Той просто се надяваше, че през материала, покриващ долната част на лицето ѝ, ще премине достатъчно кислород, за да прочисти дробовете ѝ от погълнатия дим. Ако успееше да ги прочисти достатъчно, тя щеше да възобнови нормалното си дишане. Саймън кимна на тамплиера, който боравеше с кислородната бутилка, и се заслуша в съскането на газа, изпълващ маската. Лея задиша по-спокойно, щом кислородът насити кръвта ѝ.

Всъдеходът потегли с леко ускорение. Издържачото на силни натоварвания окачване, което също беше подобрение на стария проект, правеше движението бързо и почти гладко въпреки отломките в тунела.

Тамплиери стояха при картечниците от двете страни на возилото и над кабината.

Докато държеше маската върху закритото лице на Лея, Саймън облегна глава на стената на камиона и опита да се отпусне. Техният комплекс, за чието построяване той бе помогнал със собствените си ръце преди три години и половина, се намираще на километри извън Лондон. Въпреки че влаковете вече не се движеха, железопътните линии си оставаха.

Докато седеше така, се помъчи да се сети за имената на някои врагове, които можеше да си е създал и които биха си направили труда да пратят демон по следите му. Или които бяха в състояние да го направят.

Досега никой от демоните не беше превърнал войната между тях в нещо лично. Но му хрумваше за един човек, макар да не разполагаше

с пълното му име.

Първия път, когато го бе срещнал, Саймън му отсече ръката. Когато го видя отново, мъжът носеше демонска ръка на нейно място.

Саймън не беше сигурен къде да търси човек като този, а и не беше убеден, че търсенето ще даде кой знае какъв резултат. Който и да беше този мъж, той бе могъщ и смъртоносен.

СЕДЕМ

През последните осем месеца Уорън Шимър бе устроил дома си в една стара сграда, която някога беше бордей, на Олд Комптън Стрийт в района Сохо, в центъра на лондонския Уест Енд. Преди да се отвори Адската порта, когато Уорън учеше задочно в колеж и работеше на минимална заплата, беше минавал оттук няколко пъти, докато пазаруваше в китайския квартал. Проститутките и техните сводници се бяха махнали веднага след пристигането на демоните. Местните жители винаги бяха твърдели, че това място е тръгнало към ада, но нямаха представа колко лошо всъщност ще стане.

Зомбитата, които бе съживил за своя лична стража, седяха около него на хубавите мебели. Сградата, която беше избрал, бе пететажна, тясна и без украса.

В първите дни незаконно настанилите се в нея хора се опитваха да нападнат Уорън. Но зомбитата пресякоха всички тези опити. Освен това от време на време се появяваше някой демонски патрул, но повечето се състояха от Ловци или други слабо интелигентни демони. Присъствието на зомбита ги караше да мислят, че тук няма хора. В тези времена едно типично зомби можеше да обикаля без посока през голяма част от Лондон. Уменията на Уорън задържаха неговите зомбита на едно място и пречеха на другите демони да ги призовават. Зомбитата не бяха добра компания, но сред тях поне се чувстваше в безопасност.

Стаите бяха елегантно обзаведени с мебели с червена политура и черен оникс. Невероятни портрети и дърворезби на китайски герои и дракони красяха стените. Всички те сега изглеждаха смехотворни. В момента из Лондон се движеха далеч по-страшни чудовища от изобразяваните някога в китайската митология.

Уорън си беше избрал апартамент на четвъртия етаж. Предполагаше, че е бил предназначен за специални гости. Имаше бар, който вече не работеше, но алкохолният му запас беше непокътнат, жилищна площ и балкон. В продължение на няколко дни той се бе

наслаждавал на балкона, докато веднъж едва не беше убит от демон, а ден по-късно за малко да го застреля един лондонски полицаи.

Не беше подходящо да се перчи с територията си пред която и да било от двете страни, участващи в конфликта. Затова той бе спуснал стоманените предпазни решетки и се бе заел да превърне бордея в свой дом. Със зомбитата, които стояха денонощно на пост, сградата беше недостъпна за всеки, който би пожелал да открадне каквото може от отчаяните хора, живеещи на такива места.

Само че сега тук бе домът на Уорън.

Известно време бе живял в него с Кели. Тя беше от тримата му съквартиранти отпреди демонското нашествие. След като Мерихим го беше изгорил и почти убил, когато кабалистката връзка го притегли в този свят, Уорън бе използвал силата си, за да направи Кели своя пазителка. Тя беше станала негова зомби робиня и живееше само за да се грижи за него.

Преди почти година Кели бе пожертвала живота си, бранейки Уорън, докато търсеха храна. Един имп я бе прострелял в сърцето с някакво оръжие, което Уорън още не бе успял да идентифицира. След като Кели бе паднала, без да издаде и звук, Уорън бе използвал силите си, за да я съживи отново.

През трите години, докато я държеше в робство, тя бе загубила голяма част от своята индивидуалност. Всъщност Уорън никога не беше смятал, че Кели има индивидуалност. В предишния апартамент тя винаги беше гръмогласна и свадлива. Уорън не се разбираше със съквартирантите си и те търпяха неговото присъствие само защото плащаше по-голяма част от сметките, отколкото му се полагаше.

След като я бе съживил, Уорън я бе върнал в бордея. Тя обаче не се справяше толкова добре като другите съживени от него трупове. Уорън забелязваше разлики между зомбитата си. Тези от по-старите гробища, които бяха погребани, преди балсамирането на труповете да стане широко използвано, бързо се разпадаха. Ако изобщо си бяха цели поначало.

Тъй като Кели не беше балсамирана, бе започнало естествено разложение. Магията забавяше процеса, но тя бавно и постепенно се разпадаше на парчета.

Уорън вече не можеше да понася да я гледа, но не можеше и да се отърве от нея. Неговото детство беше погубено, когато майка му бе

убита, а пастрокът му си бе пръснал мозъка пред очите му. После го бяха разкарвали по приюти, където той представляваше само една месечна издръжка, а не човешко същество. Затова Уорън се вкопчваше здраво в познатите му неща.

Най-много обичаше книгите и филмите, защото те представляваха пропуск към други светове, които той намираше за много по-приятни от истинския си живот. Сега имаше голяма колекция от тях и беше намерил генератори, които му позволяваха да си ги пуска. Звукоизолираното мазе — оборудвано за „специални“ услуги, включващи камшици и вериги — му предоставяше безопасно място, където да ги гледа. Но също така беше и капан за него, ако някой го откриеше.

На този етап зомбито на Кели също беше от познатите му неща. Не можеше да се отърве от нея, но знаеше, че по някое време ще я загуби. Тя всеки ден седеше в една от долните стаи и бавно гаснеше. Той само от време на време я проверяваше как е.

* * *

Седнал пред богато украсеното бюро в апартамента, Уорън отвори найлоновата торба, в която мъжът бе носил книгата. Бръкна вътре и я извади.

Книгата беше голяма и дебела — четиридесет и пет на тридесет и пет, на петнайсет сантиметра. Кожената подвързия беше боядисана в яркопурпурно, в резултат на което — случайно или умишлено, Уорън не беше сигурен — книгата се бе набраздила с линии, приличащи на вени. После я усети как пулсира в ръката му като ехо на сърце, биещо бавно и силно някъде дълбоко вътре.

Тогава Уорън усети страх. Някои книги имаха свой собствен живот. Други бяха клопки. Беше чел за тях и беше слушал разкази на други кабалисти.

Всички магически книги бяха направени така, че да се защитават.

Прокара ръката си — демонската ръка — по книгата. При докосването в неподвижния въздух се разнесе нещо като мъркане. Книгата изпитваше задоволство от допира на Уорън.

— Жива ли си? — прошепна ѝ той. Макар да беше чел за такива неща, никога досега не беше виждал жива книга.

По средата на книгата се отвори едно око.

Уорън бавно отдръпна ръката си.

Окото се изду над повърхността на книгата и се огледа наоколо. Уорън почти очакваше да му поникнат крачета и да избяга или да му поникнат крилца и да отлети. Не би се изненадал особено, ако това се случеше.

Под окото се отвори уста. Беше пълна с остри зъби и раздвоен черен език.

— Кой си ти? — Гласът беше дълбок, печален и муден.

За един съвсем кратък миг Уорън се зачуди как да отговори. Истинските имена често носят власт, а Мерихим имаше достатъчно власт над него.

— Приятел — каза той.

Окото огледа още веднъж стаята.

— Не познавам това място.

— Тук си в безопасност.

Окото се присви подозрително, докато го изучаваше.

— Какво искаш?

Това също беше опасен въпрос. Книгата без съмнение притежаваше защитни магии, но как другият мъж я беше държал?

— Само да знам — каза Уорън.

— Какво искаш да знаеш? — попита книгата.

— Всичко.

Устата под втренченото око се усмихна.

— Знай тогава.

Корицата на книгата се разтвори рязко и шляпна на бюрото, а звукът от удара отекна в просторната стая. Първата страница представляваше цветна илюстрация, която трябва да идваше от самия ад. Уорън се взря в картината и потъна в нея.

* * *

Докато мигне, той вече стоеше на бойното поле. Демонски резове, пронизителни уплашени писъци на ранени и умиращи и

дрънчене на обковани с желязо колела, търкалящи се по каменистата земя, изпълниха ушите му.

Навсякъде около него страховити демони се сражаваха с уплашени човешки воители, възседнали коне или качени в колесници. Повечето от демоните се извисяваха над хората. Някои бълваха пламъци и изпепеляваха хора, заедно с конете и колесниците. Летящите демони нападаха отгоре с магии, оръжия, нокти и зъби.

Уорън извърна глава, мъчейки се да откъсне поглед от книгата. Но видя просто друга част от бойното поле. Не знаеше как е влязъл в сцената в книгата и определено не знаеше как ще се измъкне.

— Демоне! — Суровият вик раздра въздуха зад Уорън. — Гнусна твар от ямите на пъкъла! Ще те пратя обратно там!

Уорън се обърна и видя един колесничар, който препускаше право към него. Мъжът в колесницата беше с квадратно подрязана брада, мургава кожа и виолетови очи и яростно пришпорваше впряга си. Той извади метателно копие от държача до себе си. Двата коня, които теглеха колесницата, бяха изцъклили ужасено очи и по муцуните им имаше пяна от дългото и усърдно препускане.

„Стой неподвижно — каза си Уорън. — Просто стой неподвижно и го остави да те прегази. Това ще разруши магията, която те е обладала“.

Колесницата се носеше към него. Конските копита гърмяха върху твърдата, оплискана с кръв, земя. Обкованите с желязо колела прегазваха телата на мъртвите. С ловък замах на ръката колесничарят запрати копието към Уорън.

Инстинктът за самосъхранение надделя над решението на Уорън да остане на мястото си. Годините, през които се пазеше и се боеше от почти всичко и всекиго, си казаха думата. Той отстъпи назад и встрани, пропускайки копието да мине на сантиметри от него. Никой човек не можеше да се движи толкова бързо. Ръката на Мерихим, слята със собствената плът на Уорън, и магиите, които сам си бе наложил, бяха увеличили физическите му способности.

Без да се смути, колесничарят зашиба безмилостно конете и ги насочи право към Уорън. Или летящите копита, или фучащите колела щяха да го наранят или убият.

Уорън махна с ръка към краката на конете. Нозете им се преплетоха и те рухнаха. Сбруите задрънчаха, колесницата се катурна

настрани и се запързалия по земята. Колелото от долната страна се пръсна, а водачът излетя напред и падна на земята. Преди да успее да се изправи, колесницата го прегازی и спиците на строшеното колело разкъсаха гърдите и стомаха му.

Друг ездач препусна към Уорън и размаха късата брадва, която държеше в едната си, покрита с белези, ръка. С дясната си длан Уорън улови китката на мъжа, когато онзи замахна към главата му с тежкото острие. С рязко извъртане смъкна ездача от седлото и го запрати надалеч.

Останалият без ездач кон мина покрай Уорън. Той с лекота се улови за рога на седлото с лявата си ръка и се метна отгоре му.

Беше изненадан от действията си. Никога по-рано в живота си не беше яздил кон, а това, което току-що направи, го беше виждал само на кино и по телевизията.

Наведе се и хвана юздите, после ги опъна назад толкова силно, че принуди коня да се изправи на задните си крака. Кръвта, която се бе насъбрала в дробовете на животното от усилията, вложени в битката, изкарваше розови пръски пяна върху ноздрите му.

Конят се извъртя по команда на Уорън и той погледна надолу по дългия хълм, където кипеше битката. Смордливи четириметрови гиганти крачеха бавно сред конниците и колесниците, за да смажат балистите, които човешката армия беше събрала за битка срещу настъпващата орда. Безформени и противно зелени, чудовищата разкъсваха хора, коне и колесници на парчета. От време на време спираха и плюеха отровата, която носеха в торбичката под зейналите си усти.

Мускулестите кръволоци, покрити с почти непробиваема сиво-черна кожа, изригваха от земята, след като бяха прокопали тунели под бойното поле, за да изненадат бранителите. Щом се покажеха на повърхността, едрите им глави захапваха нещастниците, оказали се край тях, поглъщаха ги и се оттегляха отново под земята.

Демони-мечоносци нападнаха предната линия бранители, размахвайки шиповете на ръцете си. Бронята, която хората носеха, се късаше като хартия под ударите им. Докато вървяха напред, зад тях оставаха да лежат насечени и изкормени тела.

От време на време бранителите изстрелваха във въздуха залп от камъни, които смачкваха и нанасяваха имповете и демоните,

съставляващи основната част от нашественическата армия. Големи арбалетни стрели летяха през бойното поле и пронизваха Смрадливите гиганти и други едри демони.

Но тези успехи бяха твърде малобройни, за да могат дори да започнат да обръщат развоя на битката.

От гърба на коня си Уорън наблюдаваше сражението. Част от него искаше да види как ще свърши всичко, макар да беше сигурен, че вече знае. Но друга част от него искаше да се върне в стаята си в бордея.

Това, което го изплаши най-много, беше, че дори не знаеше дали е възможно. Може би беше пленен в книгата завинаги. Защото беше сигурен, че се намира в нея.

— Сега знаеш ли? — попита гласът. — Искаш ли да знаеш повече?

— Преди да успее да отговори, Уорън се загледа по-нататък по хълма, който демоните превземаха, и видя един замък високо сред назъбените върхари. Тясна прашна пътека се виеше на зигзаг през ниските хълмове и навлизаше в планината. Уорън предположи, че тя води към замъка, и се зачуди кой ли живее там.

— Искаш ли да знаеш повече?

Уорън едва не отговори „да“, преди да е успял да помисли. „Това част от магията ли е? Любопитството ли те привързва към книгата? И какво се случва с теб, ако останеш тук?“

— Засега не — отвърна Уорън. — Нека узная повече по-късно.

— Както желаш.

Пейзажът се завъртя и почерня. От замайването на Уорън му се повдигна и той щеше да повърне, ако стомахът и гърлото му все още бяха свързани. Но беше сигурен, че не са.

После всичко изчезна.

* * *

Уорън се надигна, като събуден от дълбок сън. Втренчи се с мътен поглед в книгата на бюрото пред себе си. Сега тя отново изглеждаше като обикновена книга. Обзет от любопитство, чудейки се

дали не си е въобразил всичко това, той вдигна ръка и я постави отгоре й.

Окото и устата не се появиха. Той се зачуди дали ще може да ги призове, ако поиска.

— Уорън?

Стреснат, Уорън извърна рязко глава.

ОСЕМ

Уорън се надигна неспокойно от стола зад бюрото. Замисли се дали да не прибере книгата, но знаеше, че така само ще привлече повече внимание към нея. Вместо това се съсредоточи върху жената, която бе нахлула в неговото убежище, и се зачуди как ли е успяла да го направи.

Наоми седна върху неоправеното легло в средата на стаята. Покрита с татуировки и пиърсинги, жената беше с година-две по-възрастна от Уорън. Два къси, закривели рога стърчаха от гладкото ѝ чело и ѝ придаваха зловец вид. Дребна и женствена, тя носеше панталони от тъмночервена кожа, туристически обувки и блуза с висока яка и без ръкави.

Някога тя беше по-умела от него в демонските дела. Сега вече не бе така. Сега той беше учителят. От самото начало бе имал по-голяма сила.

— Има ли някой друг тук? — попита Уорън. Стана от стола си и огледа стаята, търсейки евентуален придружител.

Нямаше никой.

— Дойдох сама — каза Наоми с мекия си контраалтов глас.

Уорън се втренчи в нея. Наоми беше от онези жени, които не биха го погледнали втори път, преди Адската порта да се отвори. Ако не беше толкова могъщ и определено по-могъщ от нея, тя вероятно и сега нямаше да му обръща внимание.

— Как влезе? — попита той.

— През входната врата. Не е заключена.

Не беше заключена, защото беше разбита. Поправянето ѝ само щеше да привлече внимание към факта, че някой живее тук. А и зомбитата не поправяха врати.

— Зомбитата трябваше да те спрат.

— Не ме спряха — отвърна небрежно Наоми.

Когато се срещнаха за първи път преди четири години, Наоми беше в йерархията на кабалистката секта, която бе приела Уорън и

изследвала силата, която той притежаваше и която беше привлякла Мерихим. Повечето от онези хора вече бяха мъртви, някои от тях — от ръката на Уорън.

— Защо?

— Ти си ме въвеждал тук.

Така си беше. Оттогава Наоми се бе превърнала в негова непостоянна любовница. Отначало Уорън беше развълнуван. После разбра, че тя е с него само за да научи онова, което знае. Страстта му бързо се беше охладила и той не искаше тя да разбере, че го е наранила със своята продажност.

— Те не знаеха, че не трябва да ме пускат — добави Наоми.

— Трябва да им кажа да ме пазят от теб — рече той.

Наоми се намръщи.

— За заплаха ли ме смяташ?

— Не. Разбира се, че не. — Уорън изрече това бързо — по-скоро кротък укор, с който да ѝ напомни колко сила притежава, отколкото някаква форма на привързаност. — Но това е моята светая светих. — Винаги беше харесвал този израз, когато го срещаше в комиксите.

Тя се усмихна леко на това.

— Щях да ти се обадя, ако можех. Боя се, че любезности като тази да обявяваш пристигането си, са вече част от миналото.

Уорън се приближи до прозореца и погледна към града навън. Мракът беше отстъпил място на светлината и вече беше късно утро. Той неволно се зачуди колко ли дълго е прекарал, омагьосан от книгата.

— Какво правиш тук, Наоми? — попита той.

— Дойдох да те видя.

Той облегна хълбок на прозореца и се взря в нея.

— Не го правиш много често, а когато го правиш, то е само за да получиш нещо от мен.

— Както го казваш, звучи, сякаш съм голяма егоистка.

— Така си е.

— Но ти въпреки това ме харесваш.

— Понякога. — Уорън изпита раздразнение от играта, която тя играеше.

По-рано, когато се бяха срещнали за първи път, Наоми беше уплашена и очарована от него. Сега вече му беше свикнала. И може би

малко му завиждаше за неговата сила.

Кабалистите наблюдаваха и понякога залавяха демони. Систематизираха ги и ги групираха, за да изучат тяхната природа и слабости. Но най-много ламтяха за демонската сила.

Преди да се отвори Адската порта, хората — някои хора — бяха притежавали сили, за които се смяташе, че произлизат от предишно докосване на демоните до този свят. Тези истории приличаха повече на легенди и приказки за онези времена, но силите действително съществуваха. Колкото повече приближаваше времето до появата на Адската порта, толкова повече се ширеха тези сили.

Майката на Уорън изпитваше влечение към тъмните сили и заради това беше занемарила всичко друго в живота си. Уорън никога не ги беше искал и се беше опитвал да пренебрегне факта, че ги притежава.

— Сега харесваш ли ме? — попита Наоми с престорена свенливост.

— Повече те харесвах преди четири години — отговори той. — По онова време беше по-тактична.

Уязвена, Наоми се изправи. Лицето ѝ потъмня.

— Мислеше, че съм невинна ли?

Беше си го мислил. Също така се бе чудил дали в онези дни е била по-невинна и силите, които се е мъчила да овладее, не са я покварили.

— Няма значение какво си мисля — каза Уорън. Макар че беше възмутен от нахлуването ѝ, не искаше тя да си тръгне ядосана. Или пък да си отиде завинаги. — Сега ми харесваш. Но не биваше да идваш тук.

— Обикновено ми харесва да идвам тук.

— Какво щеше да правиш, ако зомбитата не бяха единствените твари, които съм оставил да пазят това място?

— Не знам.

— Можеше да те убият.

Наоми прекоси стаята, застана до него и хвана демонската ръка в дланите си. Целуна нежно люспестата плът. Уорън неволно се зачуди дали Мерихим също е усетил тази целувка и дали Наоми подозира колко е могъщ демонът.

— Не мисля, че някога би ме убил — каза тя.

— Бих — каза Уорън, — ако имам причина.

— Никога няма да ти дам такава.

Надяваше се, че ще е така. Не беше имал никакви приятели, преди да се отвори Адската порта. И сега нямаше, но Наоми беше най-близкото нещо до приятел.

— Защо дойде? — попита той.

— За да те видя. — Наоми освободи ръката си и се отдръпна.

Уорън изчака. Не искаше да си играе игрички с нея.

— Първия гадател Корниш иска да говори с теб.

— За какво?

— Не каза. — При тези думи тя се намръщи. — Изглежда, на него също му харесва да пази тайните си.

Първия гадател Корниш беше нов на този пост. Малцина от онези, които искаха да станат предводители на кабалистите, се задържаха на тази длъжност. Той бе бил аристократ, преди пристигането на демоните, и сам бе извършвал своите проучвания върху мистицизма. Все още си оставаше донякъде елитарен и на Уорън не му пукаше за него.

— Изненадан съм, че още е жив — каза той.

— Настоящият Първи гадател умее да дава идеи на другите и да ги убеждава, че те сами са се сетили за тях — рече презрително Наоми. — В резултат на това няколко души измряха.

Мислиш ли, че иска да убеди и мен в нещо?

— Възможно е. — Жената се усмихна. — Но не мисля, че ще успее.

— Той ли те убеди да дойдеш тук?

— Нямаше нужда да ме убеждават. — Наоми се приближи и уви ръце около него. — Трябваше ми само повод. Не съм те виждала от дни. — И го целуна страстно.

* * *

— Мислех да те питам откъде взимаш вода за къпане?

Уорън стоеше в банята и се подсушаваше с кърпата.

— Накарах зомбитата да изкопаят кладенец в мазето. — Изпомпват водата до горещите вани на петия етаж.

— Накарал си ги да ти направят кладенец?

— Да изкопаят. Да.

— Не мислех, че знаеш как се копят кладенци.

— Има книги, където е описано как се прави. — Уорън навлече черните джинси и ръгби фланелката в червено, бяло и синьо на „Рочдейл Хорнетс“. Фланелката беше оригинална, каквато не би могъл да си позволи преди нашествието. — Помпи могат да се намерят в магазините.

Оцелелите хора в града използваха всичко, което успяха да намерят, но стоките бяха далеч повече от оцелелите.

— Водните нива падат. Скоро ще е трудно да се намери питейна вода.

Уорън знаеше това. Беше достатъчно човек да погледне Темза, за да го разбере. Влиянието на Изгарянето беше понижило водата на реката дотолкова, че сега тя течеше на обратно, вливайки се в Северно море. Когато това се бе случило, водата придоби гаден вкус, прясната се смеси със солената и стана негодна за пиене. Кладенците покрай бреговете също се бяха замърсили, защото не успяха да филтрират достатъчно солта.

Въпреки че това му бе известно, Уорън не изпитваше угризения, че се къпе. В приютите, където беше израснал, не обръщаха голямо внимание на хигиената. Баните бяха удобство, на което държеше.

Вече облечен, той разгледа отражението си в огледалото. Белезите от изгарянията му бяха покрити с парчета демонска кожа. Бившите му съквартиранти щяха да му се присмиват, че е грозен, но сред кабалистите го гледаха със завист.

Макар че кабалистите можеха понякога да си присаждат демонски рога като Наоми, малцина от тях съумяваха да си присадят успешно крайници или органи. Онези, които опитваха и не успяха, умираха от ужасна, мъчителна смърт. Броят на желаещите да опитат беше още по-малък.

Уорън се извърна от огледалото и влезе обратно в стаята.

Наоми седеше зад бюрото и се взираше в книгата.

— Какво правиш? — попита той.

Тя все още не се беше облякла и седеше гола на стола. Беше подхвърлила, че Първия гадател вероятно няма точно разписание на времето и може да позакъснеят малко. Уорън не бе искал този

физически контакт, защото след това винаги се чувстваше слаб, задето й се е поддал. Беше все едно да признае, че тя има власт над него. Но не можеше да откаже.

— Разглеждам тази книга — отвърна тя. — Откъде я взе?

Уорън пренебрегна въпроса. Приблужи се до нея, изненадан, че тя още седи там.

— Какво виждаш? — попита той тихо.

— Форми. Сенки. Страниците изглеждат така, сякаш са били мокри и мастилото се е размазало. Не разбирам защо не си я хвърлил. — Наоми се обърна към него. — Ти виждаш нещо друго, нали?

Върху страницата битката между хората и демоните продължаваше. Предната защитна линия се беше оттеглила по-нагоре по хълма. Образът започна да трепти.

С усилие на волята Уорън откъсна очи от книгата и я затвори с човешката си ръка.

— Не.

Наоми го изгледа за момент, после каза:

— Не лъжеш много добре.

— Ще се усъвършенствам — отвърна той.

ДЕВЕТ

Лея дойде в съзнание с рязко сепване. Почти незабавно между слепоочията ѝ затуптя главоболие. Ярката светлина, грееща право в очите ѝ, не подобряваше положението. Нещо я бе овързало през гърдите, кръста и коленете.

Когато надигна глава и отвори очите си, видя, че лежи на болнично легло в стерилна бяла стая. Дебели кожени ленти я придържаха към леглото. Все още беше облечена в своя черен брониран гащеризон.

Опита се да опъне каишите или да ги скъса, или да се измуши от тях. И двете неща бяха възможни. Костюмът ѝ, освен че бе куршумо- и удароустойчив, увеличаваше силата и бързината ѝ. Ефектът беше далеч от онова, което правеха тамплиерските брони, но тя беше много по-пъргава и можеше да се скрие по-лесно.

Вратата се отвори и влезе млада жена в медицинска престилка. Беше хубава и сериозна, с къса черна коса и лунички по носа.

— Спокойно, госпожице. — Тонът на жената беше строг, но незаплашителен. — Ще ви освободя след минутка. Ако ми позволите.

Лея събра електрошоков заряд в дясната си ръкавица. Едно леко помръдване щеше да изпрати електрическа стрела през дялящото ги разстояние и да освободи енергия от петдесет хиляди волта, която да повали жената на място.

— Къде съм? — попита тя. Гласът ѝ прозвуча приглушено през маската.

— Саймън Крос ви донесе тук, госпожице. — Жената развърза колана през гърдите на Лея. Вързахме ви само за да не паднете от леглото и да не се нараните повече.

Лея се застави да лежи неподвижно и да диша спокойно. Гърлото я дращеше и дробовете я боляха.

— Не казахте къде съм.

— Вие сте в убежището. Извън Лондон. — Жената развърза последния колан. — Трябва ли ви помощ, за да седнете.

— Не. Ще се справя. — Лея се чувстваше невероятно слаба. Знаеше, че ако силата ѝ не бе увеличена от костюма, нямаше да е в състояние да се надигне до седнало положение в леглото. — Благодаря.

— Няма защо. — Жената застана наблизко.

Лея се опита да стане от леглото и падна. Увеличената сила не помагаше на чувството ѝ за равновесие, а ускорените рефлексии означаваха, че ще може да посегне два пъти към леглото и два пъти да не улучи. — Жената я хвана.

— Спокойно. — Нежно я отпусна обратно върху леглото. — Може би ще е добре да я карате по-бавно отначало.

* * *

Докато седеше на ръба на леглото и чакаше главата ѝ да спре да се върти, Лея нямаше търпение да стане и да тръгне. Прекалено дълго не се беше прибирала. Началникът ѝ щеше да получи нервна криза. Не можеше да го обвинява.

— Вероятно бихте могли да махнете маската, госпожице — предложи сестрата. — Ние не можахме да го направим. Това затрудняваше снабдяването ви с достатъчно кислород.

— Не още. Искам да видя Саймън.

Младата жена кимна.

— Добре. Той помоли да го уведомим веднага щом дойдете в съзнание. Тя понечи да се извърне, после отново се обърна към Лея. — Бих ви предложила да ни позволите да ви прегледаме, преди да се впуснете в твърде активна дейност. Не можахме да ви направим рентгенова снимка през униформата.

Лея кимна. Тя също искаше да се убеди, че е в добра физическа форма.

— Веднага щом говоря със Саймън.

Сестрата излезе.

Лея поизправи стойката си и се опита да поеме дълбоко въздух и да го издиша. Спомняше си как гореше и при всеки опит да диша, дробовете ѝ се изпълваха с парливия пушек. Кошмарите за това я преследваха, докато беше в безсъзнание.

— Време — каза тя.

Окулярът се спусна над окото ѝ и показва текущото време. Беше 3:43 следобед. Времето за връщане отдавна беше минало. В нея запулсира безпокойство. Повишаването на кръвното налягане увеличи болката в главата ѝ и туптенето в различните ожулвания, покриващи тялото ѝ.

Бронята ѝ имаше вътрешен слой от „ТвърдЧеруп“ наноботове, които заедно образуваха нещо като флуид. Те бяха стъпка напред — огромна стъпка напред — в сравнение с течната броня, изобретена преди двадесет години за военните. Теглото на всяка от онези брони беше около два килограма. Нейният гащеризон тежеше само няколко десетки грама повече от това на обикновена дреха.

Наноботите бяха направени така, че да осигуряват непрестанен поток около тялото на човека в костюма. Всеки внезапен удар, като например този от куршум, забиващ се в гащеризона, или от мушкане с нож, щеше да бъде погълнат.

Лея продължи да диша бавно. Димът сигурно бе навлязъл дълбоко в дробовете ѝ и тя трябваше да положи усилия, за да го изкара оттам.

— Местонахождение по GPS — каза Лея. Окулярът просветна почти веднага. На екрана се изписаха дребни буквички, но тя можеше да ги прочете.

ДОСТЪПЪТ НЕВЪЗМОЖЕН

„Страхотно — помисли си раздразнено. — Джипиесът е блокиран“. Тя нямаше представа къде се намира, освен че е в скривалището на Саймън Крос. През последните няколко години той беше станал по-добър в криенето. Лея нямаше представа къде е.

* * *

Саймън.

— Събуждайки се моментално от докосването, Саймън за миг пипна меча, който беше в леглото с него. Вдигна поглед към издутото

дъно на горната койка. Пространството в редута беше ценно. Този бункер не беше построен с цел продължително обитаване. Когато разпределяше общите помещения, беше отделил повече място за жените и децата, които представляваха цивилен и обслужващ персонал. В тамплиерското Подземие всички бяха живели натясно, защото мястото бе ценно.

Освен това за тамплиерското Подземие бяха разполагали със стотици години да се направят по-големи помещения и да се обучат всичките хора да използват пространството ефективно. В лагер, където имаше и бежанци, и войници, и където дисциплинирани спартанци ядяха и спяха редом с уплашени цивилни, Саймън трябваше да балансира внимателно всичко.

— Саймън.

— Буден съм — каза той, надигна се и седна на ръба на койката. Бетонният под беше студен под стъпалата му.

Изгарянето затопляше Лондон, но останалата част от света изглеждаше студена в последно време. Магическото преоформяне на града беше оказало катастрофален ефект върху обичайните климатични условия. Лека снежна покривка покриваше земята извън бомбоубежището, където се бяха сврели в момента. При нормални обстоятелства нямаше да има сняг още месеци наред.

— Жената, която докара, е будна — каза Нейтън Сингх. — Искате да говори с теб.

— Добре.

Нейтън му подаде манерка.

— Горещ чай, друже. Ще ти помогне да си раздвижиш кръвта.

— Сметана и захар има ли? — попита Саймън.

— Не, но на койката си имам прекрасен порцеланов сервиз с розички — пошегува се Нейтън.

Саймън се ухили, взе манерката и отпи голяма глътка. Чаят беше силен и тъмен, и достатъчно горещ да прочисти синусите му.

— Благодаря.

— Няма проблем. — Нейтън сложи манерката обратно на койката над тази на Саймън.

Саймън се отказа от надеждата за още сън в близко бъдеще. Лея щеше да има много въпроси. А после той трябваше да реши какво да прави с нея. Да я държи в лагера означаваше да рискува разкриване на

местоположението му. Смяташе, че може да се довери на Лея, но ако грешеше, залогът бяха четиристотин живота.

„Не можеш да сгрешиш — каза си той. — Каквото и да предприемеш, не можеш да сгрешиш“.

Изправи се и избута одеялата в долния край на койката. Беше гол. Всички тамплиери спяха голи, защото не можеха да носят дрехи под бронята. Тя беше направена така, че да прилепва плътно, без нищо да ѝ пречи.

Въпросът беше дали да се срещне с Лея като тамплиер или като самия себе си. Беше въвел всеобщото правило всеки тамплиер да държи бронята си подръка, независимо къде се намира.

— Облечи се — каза Нейтън. — В цивилни дрехи. Аз ще ти донеса бронята след малко.

Саймън кимна. През последните три години Нейтън се беше доказал като добър приятел и самоотвержен войник. Беше от тамплиерския дом Дариус, а те обикновено не бяха в добри отношения с дома Рорк.

Саймън унило признаваше, че вероятно все още ги смятат за бунтовници. Великият командор Буут напълно подкрепяше настоящия указ на великия маршал тамплиери — те да останат като цяло скрити. Нейтън, както и мнозина от другите, напуснали Подземието, не можеше да понесе мисълта да си стои в безопасност, докато толкова много хора са преследвани от демоните всеки ден.

Той беше висок почти метър и осемдесет и доста мускулист от вдигането на тежести. Имаше голям, засукан черен мустак, за който често го задяваха, и широка уста. Носеше косата си късо подстригана и имаше татуировка на змей, която покриваше лявата му ръка от рамото до лакътя. Твърдеше, че това е змеят, убит от свети Георги.

Саймън държеше малък набор от дрехи в раклата под леглото си. Извади спортни панталони, маратонки и тъмносиня фланелка, която му прилепваше като втора кожа. Препаса на хълбока си един шипомет.

Правило номер едно беше никой да не ходи без оръжие в редута.

* * *

Когато стигна до лазарета, завари Лея да седи на ръба на леглото. Влезе в стаята и я погледна.

— Как си? — попита.

— Жива. Което е доста изненадващо. — Макар че маската покриваше лицето на Лея, на Саймън му се стори, че долавя усмивка в гласа ѝ.

— Аз също се изненадах — призна си той. — Не знаех дали ще отървеш кожата. — Облегна се на стената, скръстил ръце на гърдите си. — За известно време, докато бяхме там, не знаех дали изобщо някой от нас ще отърве кожата.

— Измъкна ли тамплиерите от онова място?

Саймън кимна.

— Да.

— Как са?

— Още са в безсъзнание. Медиците работиха върху тях. Не знаят какво им е. Физически изглеждат здрави, но може да имат някакво мозъчно увреждане.

— Загуби ли някого при спасителната операция?

— Не. Извадихме късмет.

За миг в стаята се възцари тишина.

На Саймън му беше трудно да отгатне какви мисли минават през главата на Лея. Това винаги го затрудняваше, дори и да я нямаше маската, скриваща лицето ѝ.

Твърде много бяха нещата, които не знаеше за нея. Защо беше дошла в Южна Африка да го търси. Откъде изобщо знаеше, че трябва да го търси. Как беше станала толкова веща в битките. Откъде познаваше така добре оръжията.

И откъде беше взела черната униформа, която носеше.

— Трябва да свалиш тези доспехи — каза той. — Лекарите не можаха да те прегледат както трябва. Може да имаш някаква вътрешна травма или счупена кост. Те не успяха да ти свалят униформата, нито да проникнат с рентгена през нея.

— Не, не биха могли да го направят. И добре, че не са се опитвали прекалено усърдно.

— Кои са твоите хора? — попита Саймън.

Безизразните черти на маската се обърнаха за миг към него. После Лея вдигна ръце към главата си и прокара длани по плътно

прилепналия шлем. Маската се раздели и се смъкна на врата ѝ.

Лея не се беше променила много през четирите години, откакто Саймън я бе срещнал. Не можеше да каже, че я познава. Тя имаше очарователни виолетови очи и късо подстригана черна коса, която се спускаше малко под линията на челюстта ѝ. Кожата ѝ беше бледа, вече не притежаваше онзи тен, с който я беше видял на самолета от Кейптаун.

— Не мога да отговоря на този въпрос — каза Лея.

— Ако те пусна да си вървиш, това може да застраши живота на всички тук — каза Саймън. Опита се гласът му да звучи непринудено и безпристрастно, но знаеше, че въпреки това в казаното се таи заплаха.

— Ако реша да си тръгна — заяви кротко Лея, — не можете да ме спрете, без някой да пострада.

— Знам. Именно това прави ситуацията толкова сложна. Не биваше да те докарвам тук. Но ако те бях оставил, можеше да умреш.

— А ти не би могъл да постъпиш така.

Саймън се поколеба.

— Не.

Лея му се усмихна слабо.

— Да нямате някакъв кодекс по въпроса?

— Да — отговори той честно. — Това е част от хартата на тамплиерите. Да защитаваме безпомощните и слабите. Първоначално се е отнасяло за странниците, срещани по пътищата.

— Аз не съм точно безпомощна и слаба.

— Не си — съгласи се Саймън. — Но все пак се нуждаеше от помощ.

— Не всички тамплиери вярват в това, в което вярваш ти, Саймън — каза Лея. — Аз го знам и ти го знаеш.

Той остана безмълвен за момент. Когато за първи път я бе завел в тамплиерското Подземие, мислеше, че тя е просто млада жена, която се нуждае от защита. Но главната причина да я заведе там беше, че това нямаше значение. Тамплиерското Подземие, особено в района на дома Рорк, беше лесно отбраняемо. Нещо повече, нямаше причина да смята, че демоните биха разговаряли с някой човек. Или че хората биха предали тамплиерите.

— Казаха ми, че си искала да говориш с мен — рече той.

— Исках да ти благодаря, че ме доведе тук — каза искрено Лея.
— Вероятно наистина си ми спасил живота. Но трябваше да говоря с теб и за нещо по-важно от онези двама тамплиери.

ДЕСЕТ

Чувал ли си за човек на име Арчибалд Ксавиер Макомбър? — попита Лея.

Саймън се втренчи във виолетовите ѝ очи и се замисли за името. Загложди го някакво тревожно чувство, но не можа да определи от какво.

— Не — отвърна той.

— Макомбър е професор по лингвистика — каза Лея. — Бил е дете-чудо в областта на езиците. Обиколил е света и е работил върху стари свитъци, илюстрирани ръкописи и други материали, които са се нуждаели от превод. Спечелил си е немалка слава със свършената работа.

— Давах го по канала за американска история — каза Саймън, спомняйки си къде беше чувал името. — Той водеше серия от специални предавания, в които обясняваше за разпространението на езиците по търговските пътища.

Лея кимна.

— Пътят на коприната. Пътят на солта. Търговията с роби. Той обхвана всички тези области.

Тогава Саймън си спомни. Томас Крос бе обичал знанието просто заради самото знание. Като малък Саймън с удоволствие беше гледал с баща си някои от епизодите, особено онези, включващи средновековни оръжия.

— Доколкото си спомням, Макомбър май внезапно изчезна — рече той.

— Според повечето хора, той бе започнал да губи връзка с реалността.

— Това не го помня.

— Започна да настоява, че в света има намиращи се на свобода демони — поясни Лея. — Твърдеше, че разполага с неопровержими доказателства.

Саймън запази мълчание. Макар че тамплиерите знаели за съществуването на демоните, дори те били притискани да го докажат. Накрая тяхната вяра им струвала богатствата. Френският крал Филип Хубави обвинил тамплиерския орден в ерес и подтикнал папа Климент V да ги обяви за еретици. В резултат на това през 1307 година тамплиерите били лишени от своите титли и права. Филип ги прокудил в изгнание и изгорил на кладата Великия магистър Жак дьо Моле.

Оттогава тамплиерите действали скрито от обществото и далеч от кралския двор. Но продължили да следят аристократичните фамилии и да научават каквито могат новини за далечните земи. Когато се появил някой артефакт, доказващ съществуването на демоните, били изпращани тамплиери да го вземат.

— Преди да се отвори Адската порта, никой не искаше и да чуе за демоните — рече Саймън. — Новинарските предавания, които гледахме, също бяха пълни с истории за извънземни и дейността на глобалния тероризъм.

— Знам. — Лея се намръщи. — Групата... — Тя замълча. — Хората, с които работя, все още се мъчат да възприемат идеята за демоните. На повечето им е по-лесно да схванат идеята за терористи и дори за пришълци от друга планета. Но някои от нещата, за които говореше Макомбър, някои от писанията, които показваше — и които много хора смятаха, че е фалшифицирал, — приличат на писанията на демоните, които са тук сега.

„Трябваше да разберем това“ — помисли си Саймън. После осъзна, че тамплиерите може да са го знаели и да са решили да не правят нищо.

— Моите... приятели искаха да говорят с Макомбър — каза Лея. — Търсеха го.

— И намериха ли го? — попита той.

— Намерихме го. Беше в една лудница край Париж, Франция.

— Защо Франция?

— Тогавашната му жена била францужойка. Поискала да го пратят там за „лечение“, за да е сигурно, че френският съд ще ѝ присъди имуществото му.

— Развела ли се е с него?

— Не и преди да прахоса всички пари. — Лея си пое дъх. — Макомбър изкарал в лудницата осем години. Преди четири години,

когато Адската порта се отвори, лудниците бяха отворени и всички онези хора — пуснати. Преди деветнайсет месеца той попадна в полезрението на групата...

Саймън устоя на импулса да попита каква е тази група.

— ... и бяха предприети действия за неговото проследяване — продължи Лея. — Миналата седмица Макомбър бе открит.

— Къде?

— В Париж. Живее в един от университетите и някои от онези писания били у него. Работел върху превода им, когато са го открили.

— Превод на какво?

Лея поклати глава.

— Никой не знае.

— В какво състояние е Макомбър?

— С бистър ум. Схватлив. И убеден, че е попаднал по следите на нещо.

— Знае ли за Адската порта?

— Сега вече и в Париж има такава.

Саймън за момент се слича. Носеха се слухове за други Адски порти, но за първи път чуваше потвърждение за тази в Париж. Представи си „Шанз Елизе“ в руини и Айфеловата кула, съборена и разбита като колоната на адмирал Нелсън на Трафалгарския площад.

— Какво казва Макомбър за демоните? — попита той.

— Там е въпросът — рече Лея. — Не казва нищо. Настоява, че няма да говори с никого, преди да разговаря с „рицарите“.

„Рицарите“. Саймън остави това да проникне в съзнанието му.

* * *

— Къде е приятелката ти, друже?

Саймън постави на пауза видеозаписа на старото три ди, което един от събираческите екипи беше донесъл при една от обиколките си. Екипът го беше донесъл за децата, които живееха при тях, докато успеят да им уредят транспорт за напускане на Великобритания.

В последно време нямаше движение на кораби и лодки и такъв транспорт се намираще рядко. Саймън бе чул, че повечето съдове са

унищожени, но също така беше чувал, че вече няма безопасни места, където да се закарат хората. Демоните бяха навсякъде.

— В лазарета — каза той. Седеше в едно от малките общи помещения, разпръснати из редута.

Тази сграда беше започнала съществуването си като бомбоубежище — едно от многото, построени по време на Втората световна война. Тогава всички деца били изпратени в провинцията, за да ги предпазят. По онова време най-големият страх за един човек бил някоя бомба да не падне върху къщата му. На никого не му минавало през ума за демони, изсипващи се през Адска порта, преди това наистина да се случи.

— Помислих, че може да ти се хапва нещо. — Нейтън остави голяма паница с овесена каша върху бюрото до Саймън. — Знам, че често забравяш за тези неща.

— Благодаря. — Кашата миришеше хубаво и накара стомаха му да изкъркори. Той загреба от нея и погледна топящото се отгоре масло. — Масло? Бито на ръка?

— Бито на ръка. Следващия път ще си пиеш чая със сметана и захар в порцеланова чаша. И с бисквити. Да ти донеса ли възглавничка?

— Женчо — отвърна Саймън, докато непривичното усещане за усмивка плъзваше по лицето му.

Нейтън се изсмя.

— Сред пущинака все още препускат няколко крави и ние извадихме късмет, че имаме сред нас няколко човека, които знаят пълния цикъл на производство.

Саймън знаеше, че е вярно. Оцелелите, които бяха издирили сред руините на града, имаха не по-малък принос за убежището от тамплиерите. Неколцина от тях дори се учеха как да правят тамплиерски брони и да ги използват.

— Е, и как е тя? — попита Нейтън.

— Изглежда, достатъчно добре.

— Каза ли откъде е взела униформата, която носи?

Саймън за миг се замисли за униформата, носена от Лея. Досега никоя от технологиите им не бе успяла да проникне през защитите на костюма.

— Не.

— Искат ли ти се да направиш някакво предположение?

Саймън преглътна една лъжица овесена каша.

— Аз бих предположил, че от военните.

— Не е точно онова, в което бяха облечени войничетата, докато се сражаваха с демоните по улиците.

— Знаем.

— Но определено е военна технология. — Нейтън се усмихна. Преди нашествието той бил военен. Макар че не му се искало да избира между военния и тамплиерския си дълг, Нейтън решил да последва тамплиерите. Когато се оказал един от онези, които трябвало да останат и да се крият, понесъл заповедта тежко. — Това прави момичето още по-интересно, а? Появява се и изчезва от живота ти, когато ѝ скимне. Казва ти само онова, което иска да знаеш.

— Не ѝ се доверявам сякаш.

— Не съм казал, че го правиш. — Нейтън погледна компютърните чипове върху бюрото. — Но това е нейна работа, нали?

— Да.

— Искат ли да ми разкажеш?

— Чувам ли си някога за човек на име Арчибалд Ксавиер Макомбър?

Нейтън се замисли за момент, после поклати глава.

— Бил професор по лингвистика, който вярвал, че е открил — и отчасти превел — демонски език.

— За такъв човек би трябвало да съм чувал.

— И аз така си мислех. — Саймън излапа още една лъжица каша. — Хората на Лея...

— ... които ще останат мистериозни...

Саймън пренебрегна коментара и продължи:

— ... намерили професор Макомбър във Франция. Бил прекарал последните осем години в психиатрична клиника.

— Прекрасно.

— Жена му го тикнала там, щом започнал да приказва за демони.

— Мнозина приказваха за демони, друже — рече Нейтън. — Обикновено повечето хора просто минаваха от другата страна на улицата и одумваха зад гърба тези, които си признаваха подобно нещо. А сега си е направо модерно. Какво е направило Макомбър такава мишена?

— Замесени са пари.

— Аха, значи е било финансово изгодно професорът да бъде затворен.

— Точно така. — Саймън остави празната паница на бюрото. — Прегледах тамплиерските архиви, засягащи Макомбър. Ние — в смисъл тамплиерите — сме знаели за него.

— Тогава защо ние — в смисъл тамплиерите — не сме говорили с него на даден етап?

— Било решено, че Макомбър е едновременно твърде спорен източник и твърде публична фигура по онова време.

— Кога е било това?

— Преди дванайсет-тринайсет години.

Нейтън се усмихна.

— Тогава аз още крадах целувки от момичетата в Подземието. А ти, доколкото си спомням, планираше скокове с парашут от известни лондонски сгради.

— Не беше точно тогава. — Именно тези скокове бяха привлекли вниманието на полицията към Саймън и едва не бяха предизвикали мащабно разследване. Той нямаше никакви документи. Раждането му не беше регистрирано никъде в страната. За малко да го депортират като нежелан имигрант. Само намесата на баща му бе изгладила нещата.

— Вероятно по онова време и ти като мен не си обръщал голямо внимание на случващото се в тамплиерския разузнавателен отдел — рече Нейтън.

— Не съм.

— Значи сигурно сме пропуснали споменаването на Макомбър.

Саймън кимна.

— Дори да бяхме чули за него, навярно щяхме да му обърнем също толкова малко внимание, колкото и всички останали.

— Сигурно.

— И защо твоята приятелка...

— Лея. Не моята приятелка.

— Извинявам се. Защо Лея е повдигнала пред теб въпроса за Макомбър?

— Макомбър — каза Саймън, поглеждайки към приятеля си — се намира в ръцете на нейните хора. Или скоро ще се намира. След

няколко дни ще го пратят с кораб от френското крайбрежие.

— Звучи интригуващо, но щом се опитват да бъдат толкова мистериозни, защо е трябвало да ти го казва?

— Макомбър отказва да отговаря на каквито и да е въпроси за демоните. Исква да говори с „рицар“.

Нейтън се ухили.

— Аха. И тя предполага, че това сме ние.

— Да.

— И ще говорим ли с него?

— Макомбър твърди, че знаел за някакво оръжие, което можем да използваме срещу демоните.

— Полезно нещо. Не виждам как бихме могли да го подминем.

Саймън мълчаливо се съгласи.

— Кога тръгваме? — попита Нейтън.

— Скоро.

ЕДИНАДЕСЕТ

Вместо да се оттеглят под земята, както бяха направили много от оцелелите лондончани, кабалистките племена се бяха заселили в изоставени сгради из града. Поставяха предпазни магии, които да ги крият от демонските и човешките очи. Понякога въпреки всичко демоните успяваха да проникнат през магиите и убиваха някои от тях, но ако кабалистите стояха затворени и скрити, щеше да им е трудно да наблюдават демоните.

Наблюдаващите групи обикновено бяха малки, за да могат да се придвижват бързо. Освен това така загубите бяха поносими, когато неизбежно се случваха.

Уорън и Наоми следваха линията „Пикадили“ от Уест Енд до „Айлингтън“. Когато стигнаха там, изоставиха надземната железопътна линия и поеха предпазливо през злоещо смълчаните крайни улици, докато се добраха до Енфийлд. Тук тръгнаха по линията Пондърс Енд. Спираха често за почивка и за да избягнат демонските патрули, така че стигнаха до целта си почти по здрач. Напоследък единственият безопасен начин за придвижване в града беше пеш.

По пътя говореха малко, като и двамата се бяха съсредоточили най-вече върху това да се оглеждат наоколо. Също така разделиха храната, която Уорън беше взел от свърталището си.

Докато стигнат до покрайнините, кабалистките постове ги бяха забелязали и бяха пратили вест до останалите. Скоро ги пресрещна малка група от рогати и татуирани мъже и жени.

Наоми се зае с краткия разговор. Уорън остана назад да наблюдава онези, които го наблюдаваха. Знаеше, че през последните четири години в кабалистките племена бе започнало много да се говори за него. Сред тях нямаше нито един, който да е говорил с демон и да е оцелял, за да разказва за това.

След кратко обсъждане те отново тръгнаха.

* * *

Първия гадател Корниш бе отседнал в Пондърс Енд, район Енфийлд, в една от административните сгради около Енфийлдския парк. Сградата беше неприветлива и мрачна. Повечето прозорци бяха изпочупени. Живеещите там кабалисти изобщо не се бяха опитали да ги сменят. Това би привлякло внимание към тяхното присъствие.

На входа Уорън и Наоми бяха посрещнати от въоръжени стражи. Мъжете и жените носеха огнестрелни оръжия — няколко автоматични пистолета. Кабалистите предпочитаха заклинанията пред оръжията, но засега не всички можеха да използват магията, която се бе върнала заедно с демоните. Тези, които още се обучаваха, обикновено бяха избирани да дежурят като охранители и трябваше да носят оръжия.

Въпреки протестите на Наоми началникът на караула настоя да претърси Уорън.

— Всичко е наред — каза Уорън и застана неподвижно, докато мъжът го претърсваше. — Нямам какво да крия.

Наоми все още беше бясна.

— Той е тук като наш гост. Първия гадател изпрати да го доведем.

— Аз просто си върша работата. — Началникът на караула извади дългия нож от десния ботуш на Уорън и го пъкна в колана си.

На Уорън не му се нравеше идеята да се лиши от ножа. Това беше единственото му оръжие, освен пистолета, което можеше да използва. Никога не бе бил голям боец, но през последните четири години беше научил доста неща. Въпреки това нямаше никакъв шанс срещу заобикалящата го група. Никога не му бе харесвало да се чувства безпомощен.

Макар че оръжието му беше конфискувано, началникът на караула и другите стражи, изглежда, нямаха нищо против да оставят на Уорън повече свободно пространство. Поне не се опитаха да го вържат. Въпреки това посрещането усили първоначалното му мнение, че е направил грешка, като дойде да види Първия гадател.

— Как се казваш? — попита Наоми.

— Седрик — отвърна старият прошарен воин. Ако му беше неловко да си каже името, не му пролича.

— Работата ти не е да обиждаш нашите гости — рече остро Наоми.

— Не, госпожо, работата ми е да опазя Първия гадател жив. — Началникът на караула свали газената лампа от една близка кука и кимна към вратата. — Ако ме последвате, ще ви отведе при него.

По изражението на лицето ѝ Уорън разбра, че Наоми не е приключила спора. Докосна ръката ѝ с човешката си длан и улови погледа ѝ. Бързо поклати глава.

Наоми демонстрира гнева си, като се отдръпна от него и скръсти ръце на гърдите си. Уорън с въздишка се обърна и последва началника на караула към вътрешността на сградата.

* * *

Отвътре сградата беше опустошена. По пода се търкаляха останки от книжа и табелки — някога част от дейността тук. На стените имаше разбити витрини, които бяха приютявали административни награди и трофеи. Виждаха се изпочупени бюра. Сред струпаните отломки в ъглите и покрай стените личаха следи от незаконно пребивавали тук хора. Имаше останала пепел от малки огньовете. Костите на дребни животни и празни консерви се смесваха с отломките.

Седрик заобиколи купчините боклуци и се насочи към стълбището, което водеше надолу към сутерена. Повечето стражи заеха позиции на входа към стълбите.

Подземната част на сградата беше много по-обширна, отколкото би предположил Уорън. Осветените само с газени лампи коридори не разкриваха много, но той забеляза признаци за разширяване. Някой беше работил дълго и усърдно, за да изкопае допълнително място под сградата.

Зачуди се как ли е била свършена тази работа. Със сигурност не е било лесно. Освобождането на пространство изискваше изхвърлянето на голямо количество пръст, която все трябваше да се сложи някъде. Признаци за строителна дейност моментално биха привлекли демоните.

В този градеж бяха вложени големи усилия. Уорън веднага разбра това, щом забеляза множеството коридори, разклоняващи се от главния, по който вървяха. Седрик крачеше без колебание, като постоянно сменяше посоката. Уорън се отказа да се мъчи да запомни маршрута, след като разбра, че началникът на караула ги привежда през едни и същи тунели повече от веднъж.

Освен това коридорите се свързваха и с подземията на други сгради. По пътя Уорън видя различни земни съоръжения, за които заподозря, че могат да бъдат срутени, за да затрупат тунелите. Някои от тях можеха да затрупат тунел от двата края и да създадат смъртоносен капан.

Подземието не беше просто убежище, а и внимателно оформено бойно поле.

* * *

Накрая пристигнаха в една от по-големите стаи. Газени лампи висяха по стените и изпълваха помещението с приглушена жълта светлина. Някой се беше помъчил да превърне мястото в приемна. В средата на стаята бяха грижливо подредени маси и столове.

Един мъж, над когото бдяха половин дузина свирепи на вид мъже и жени, седеше на централната маса и се взираше в кръгло огледало, поставено върху плота ѝ. Въпреки че никога по-рано не го беше виждал, Уорън разбра, че това е Първия гадател Корниш.

Мъжът беше по-млад, отколкото си го беше представял. Вероятно нямаше повече от тридесет. Но това беше логично. Обикновено по-младите кабалисти имаха по-голяма сила. Те я обуздаваха по-лесно и по-естествено от старите.

В резултат голяма част от племената и гласовете бяха млади. Уорън беше чувал за много раздори сред кабалистите заради силата. Младите често владееха суровата сила, но старите знаеха повече за демоните и природата на използваната от тях магия.

Първия гадател вдигна поглед. Имаше слабо, жълтеникаво лице, но татуировките бяха първото нещо, което забелязваха повечето наблюдатели. Те бяха черни и толкова нагъсто, че отначало Уорън не беше сигурен към коя раса принадлежи мъжът. Очите му изглеждаха

празни и стъклени. Черни и лъскави овнешки рога се извиваха от двете страни на главата му. Темето му беше покрито с шарена демонска кожа, от която стърчаха шипове като тези на бодливо свинче. Носеше тъмна роба, осеяна със символи.

Корниш се извърна от кръглото огледало върху масата и се усмихна леко. Венците му изглеждаха черни и чак тогава Уорън забеляза, че мъжът е подменил някои от зъбите си с демонски. Никога не беше чувал за такава процедура, но знаеше, че кабалистите прибъгват до крайности, за да почерпят от силата, която използваша демоните.

— Наоми. — Корниш поглади с ръка робата си. — Виждам, че си успяла да уредиш посещение.

Наоми само кимна.

Първия гадател насочи цялото си внимание към Уорън.

— От известно време искам да се срещна с теб.

Уорън не отговори. Откакто бе влязъл в стаята, се чувстваше неловко. Отначало мислеше, че е заради обстоятелствата, при които бе дошъл тук. Но сега осъзна, че в помещението цари натрапчиво усещане за нередност. Искаше да се махне оттук.

Корниш наклони леко глава и го огледа с любопитство.

— Добре ли се чувстваш?

— Отлично — излъга Уорън. Отвори ума си, както го бе научил Мерихим, и потърси източника на обезпокоителното усещане в стаята.

Почти незабавно върху него се стовари силен удар, от който едва не му се подвиха коленете. Главата му се замая. За миг не можеше да се съсредоточи. Пред очите му затанцуваха двойни образи. Чувстваше горещина в цялото си тяло и по кожата му изби пот. Драскотините, които Наоми бе оставила по гърба му при правенето на любов неотдавна, пареха като огън.

— Може би ще пожелаеш да седнеш. — Първия гадател махна към един от столовете.

— Не — отвърна Уорън. Искаше да се махне от стаята. Това го знаеше със сигурност.

Лека усмивка разтегли тънките устни на Корниш над демонските му зъби. Уорън неволно се зачуди дали всички тези зъби са от един демон и дали наистина помагат на Първия гадател да овладява магическата енергия, течаща в момента през града.

— Може ли да видя ръката ти? — попита Корниш и протегна собствените си ръце.

Уорън веднага разбра коя ръка иска да види той. Не помръдна.

— Моля те — рече Първия гадател.

Вместо да я протегне към мъжа, Уорън просто вдигна дара, получен от Мерихим. Разтвори дланта си. Светлината заигра по люспите.

Колебливо и с любопитство, Корниш посегна към ръката му. Татуировките покриваха дланите и дори пръстите на Първия гадател. Някои от тях сияеха в тъмнолилаво, което ставаше все по-ярко, колкото повече се приближаваха към Уорън.

Усещането за нередност сега трептеше още по-осезателно в Уорън. Драскотините по гърба му пареха още по-силно. Преди Първия гадател да успее да го докосне, Уорън сви ръката си в юмрук. Жестоко закривени нокти изскочиха на кокалчетата му. Уорън се втренчи изненадано в това ново явление.

Корниш се поколеба и отдръпна ръката си.

— Някога по-рано правила ли е това?

В Уорън бушуваха гняв и несигурност. Сега не му беше времето ръката да действа, независимо от него.

— Да — излъга той невинно. Но всъщност не знаеше дали бе излъгал самият той, или демонската същност, която носеше в себе си.

— Ти си вдъхновение за нас — заяви Първия гадател. — Макар че сме присаждали успешно някои демонски органи, все още не сме постигнали такъв успех като твоята трансплантация.

„Това не беше трансплантация — помисли си Уорън. — С тази ръка Мерихим ме обяви за свой“. Въпреки това подозираше, че не след дълго кабалистите ще присадят успешно и други крайници. Те твърде добре се приспособяваха към дивата магия, която отново се вихреше свободно из света.

— Мнозина изявиха желание да се подложат на тази операция — рече Корниш. — Но вместо да постигнем успех, създадохме само множество сакати. — Той замълча за миг. — Въпреки огромните ни усилия да пресъздадем твоето лечение, не успяхме да повторим резултата.

Уорън се съсредоточи и се помъчи да събере ведно двата образа на Първия гадател. Постигна само частичен успех. Сега образите от

време на време се сливаха, но през повечето време си оставаха разделени. Странно, но единият образ изглеждаше по-човешки от другия.

— Успяхме да направим няколко трансплантации, които увеличават силата и способностите — продължи Корниш. — Но е далеч от онова, което са ми казвали, че можеш да правиш ти.

— Не знам какво са ти казали — каза тихо Уорън.

Първия гадател се ухили, показвайки отново демонските си зъби. Черните му венци лъснаха.

— Казвали са ми, че можеш да разговаряш с демона. Казвали са ми също, че понякога можеш да представляваш демона и да пропускат неговите сили през тялото си.

— Не — отвърна Уорън. — Аз не говоря с демона. Той говори с мен. И не го представлявам. — Не искаше да обсъжда силата, с която понякога можеше да се свързва. Това не им влизаше в работата. А пък и щеше да даде на кабалистите още една причина да му завиждат.

— Мисля, че си твърде скромнен по отношение на способностите си, макар и да не съм сигурен защо. — В гласа на Корниш се промъкна нотка на раздражение.

— Не скромнича — възрази Уорън. Чувството на безпокойство в него се усили още повече. Двата образа на Първия гадател рязко контрастираха един с друг.

— Принуден съм да не се съглася с това — каза Първия гадател. — За съжаление в такова положение съм, че трябва да знам какво можеш да вършиш.

— Не съм дошъл тук, за да бъда опитно зайче. — Уорън се втренчи в Наоми.

— О, ти не си тук като опитно зайче — рече Корниш, а като донор. — Той посочи демонската ръка. — Стигнах до извода, че причината за постигнатия от теб успех не е лечението, на което си бил подложен при трансплантирането на ръката. Мисля, че е защото тази ръка ти е била дадена доброволно от демона, който едва не те е убил.

Гаденето, което присви стомаха на Уорън, изведнъж се превърна в горчилка. Осъзна, че е бил предаден. Огледа се диво из стаята, търсейки път за бягство.

И двата изхода, разположени на срещуположните стени, бяха препречени от стражи. Щом Уорън се обърна към тях, те се струпаха

по-нагъсто.

— Ще мине по-леко, ако не се съпротивляваш — рече Първия гадател.

Думите отекнаха в главата на Уорън. Той се олюля и едва се задържа на краката си.

— Ти вече беше упоен. Наоми може да бъде доста убедителна, когато получи подходяща мотивация. — Корниш се ухили многозначително. — До няколко минути ще загубиш съзнание. Всъщност изненадан съм, че още се държиш.

Уорън разтърси глава, мъчейки се да прогони част от наркотика от организма си, но само наруши равновесието си. Падна на едно коляно и се опря на пода с ръка — ръката, която Първия гадател искаше — точно навреме, за да се задържи.

По заповед на Корниш стражите тръгнаха към него.

ДВАНАДЕСЕТ

Лея се наслаждаваше на душа. За първи път от месеци вземаше нещо по-добро от химическа баня. Водата беше гореща и никой не беше споменал да има недостиг.

Предполагаше, че Саймън и неговите тамплиери черпят вода от някоя подземна река или езеро, или пък са изкопали няколко кладенеца. Но беше възможно водният запас да си го е имало отпреди, а те просто да са се възползвали от него.

Подземният комплекс, в който се намираха, носеше белези от по-ранно обитаване. Няколко склада съдържаха мебели и книги отпреди десетилетия. Тя реши, че тамплиерите не са ги изхвърлили, защото мястото още не им е потрябвало. Да се отърват от отломките също щеше да е трудно. Ако ги оставеха някъде наблизо, те можеха да привлекат демоните към тях.

Беше сигурна, че Саймън е избрал база извън града, за да защити цивилните, които извеждаше от Лондон. През последните четири години той се занимаваше с това. Рискуваше живота си ежедневно, за да спаси невинните, затворени в града.

Дори от малкото време, което беше прекарала с него през последните няколко години, Лея бе разбрала, че Саймън Крос не е мъж, който лесно ще промени природата си. Единствената му цел беше да пази беззащитните.

Както си мислеше, че защитава и теб.

Понякога Лея се чувстваше виновна за начина, по който го беше измамил, за да се промъкне в тамплиерската организация. Но това ѝ беше работата и тя я вършеше добре. Само че обикновено организациите, в които проникваше, представляваха някаква заплаха за Великобритания. Тамплиерите се бяха превърнали в цел просто защото никой не знаеше нищо за тях.

И ако Томас Крос не беше умрял в нощта на Все светии и не беше разпознат от полицейския инспектор, който по-рано си бе имал работа с него, никой нямаше да разбере за Саймън Крос и неговата

връзка с тамплиерите. Лея нямаше да открие следата на Саймън Крос в Южна Африка. И ако не беше вече назначена там, пътищата им никога нямаше да се пресекат.

Всичко беше въпрос на късмет. И добър, и лош. Оказа се, че тамплиерите не представляват заплаха за Англия и всъщност може би са нейното най-силно оръжие срещу демоните.

Само дето оцелелите тамплиери нямаха желание да се сражават с демоните.

С изключение на Саймън Крос и неговите другари.

А ако приеме мисията, която ти му предложи, пак ще се набута между шамарите.

Лея си каза, че няма да изпитва никаква вина. Знаеше, че е лъжа, но ако можеше да не я изпитва поне докато си тръгне, докато Саймън замине, щеше да е чудесно.

Най-после, чувствайки се гузна за използваната вода, тя затвори кранчетата и излезе от душ кабината. Саймън ѝ беше дал стая в подземния комплекс. Също така бе поставил и стражи да бдят над нея.

Тя се подсуши с кърпата, после се приближи до огледалото и избърса част от него, за да види отражението си. Не остана доволна.

Изглеждаш мършава и изтощена, и не си никак привлекателна. После се нахока, задето е такава глупачка. Не беше тук, за да изглежда привлекателна. Беше тук, защото имаше да предаде съобщение. И сега, след като го беше предала, трябваше да си върви.

Ако я пуснеха. А ако не я пуснеха, щеше да си тръгне малко по-късно. Колкото и добри да бяха тамплиерите, не можеха да я задържат, ако тя самата не го искаше.

* * *

Лея се облече в спалнята. Сложи си еластичния гащеризон, който я изолираше от грубата вътрешност на маскировъчния костюм. Знаеше, че в тамплиерската броня има течност, която освежава кожата на този, който я носи, и осигурява антибактериална защита. Тази течност също така помагаше за омекотяване на ударите и драстичните промени в околната температура.

Вратата се отвори точно когато посягаше към панталоните на бронята си. Саймън моментално спря.

— Извинявай — каза той. — Трябваше да почукам.

Лея без смущение обу панталоните. Не се стесняваше от това, че е почти гола. От краткото време, прекарано в тамплиерското подземие, знаеше, че голотата се приема като нещо неизбежно, когато толкова много хора живеят така нагъсто и са в постоянна бойна готовност. Тя бе виждала Саймън гол и това не го беше смутило.

Разбира се, с неговото телосложение нямаше от какво да се срамува.

„Такива мисли ще те вкарат в беля“ — рече си Лея. Посегна за горнището на бронята.

— Няма нищо — каза тя. — Вече съм почти облечена.

— Изглеждаш по-добре — каза ѝ Саймън.

— Намекваш, че по-рано съм изглеждала ужасно? — Още докато произнасяше това, осъзна, че се опитва да си изпроси комплимент. Почувства се смутена и малко недоволна от себе си. Не ѝ приличаше да се държи така. И по-рано беше имала вземане-даване с разни мъже. Но никой от тях не беше като Саймън Крос. Тамплиерът беше посмъртоносен и опасен от всички мъже, които познаваше, но в него имаше нещо уязвимо и невинно.

Лея не беше свикнала с такива качества. Той бе точно такъв, какъвто изглеждалше. Не беше като някои от онези социални хамелеони, с които работеше тя.

— Нямах предвид това — рече Саймън. Даже прояви приличието да изглежда смутен. — Искях да кажа, че изглеждаш отпочинала и поздрава.

— Това го дължа на теб. Благодаря ти за грижите. И за комплиментата. — Лея натисна вътрешната част на лявата си предмишница, за да активира захранването на костюма.

Вградените в него електромагнитни генератори незабавно свързаха частите на бронята ведно. Костюмът се превърна почти във втора кожа, сливайки се по шевовете, така че частите да не могат лесно да се разделят. След като си сложеше шлема, той също щеше да се свърже с костюма.

— Тази броня е доста интересна — отбеляза Саймън.

— Винаги съм смятала така — съгласи се тя. — Но не мога да ти кажа нищо повече.

— Не можеш?

— Няма.

— Не е ли едно и също?

Лея сви рамене. Знаеше, че представлява загадка и проблем за него. Част от нея се радваше на това. Освен че беше смел и верен, Саймън беше и любопитен.

— Какво ще направиш по въпроса за Макомбър? — попита тя.

— Ако не отидем да го вземем, какво ще правят твоите хора с него?

Лея долови преструвката във въпроса. Саймън не би могъл да изпусне шанса да научи нещо повече за демоните. Колкото и информирани да бяха тамплиерите, те не знаеха цялата демонска история.

— Не са ми дали тази информация — отвърна тя. Седна спокойно на леглото и зачака. Пушката, която бе използвала, не се виждаше никъде, но в костюма си тя имаше вградени няколко защитни и нападателни средства.

— Твоят шеф ще бъде ли с Макомбър?

— Не знам кой ще бъде с него. — Лея мигновено разбра, че той се опитва да измъкне информация за структурата на организацията, в която тя работеше.

— Какви гаранции имам, че Макомбър ще бъде на мястото на срещата?

Лея почувства раздразнение. Колкото по-дълго стоеше в тамплиерското Подземие, с толкова повече въпроси щеше да се сблъска и толкова по-големи неприятности щеше да си навлече. Наставниците ѝ вече изпитваха съмнения към нея, когато ставаше дума за Саймън Крос, но тя бе единствената, която можеше да се доближи до него.

— Параноята ли те гони? — попита Лея. Преди той да успее да отговори, тя въздъхна. — Не ми обръщай внимание. Не съм в добро настроение. В наше време кажи-речи целият свят изпитва параноя.

— Необходимо е, ако искаш да останеш жив — съгласи се Саймън.

— Трябва да ми се довериш, че Макомбър ще бъде там.

Той помълча за момент.

— Ти знаеш къде се намира тази база. Ако ме пратиш за зелен хайвер, ще разделиш защитните ни сили тук.

— Защо бих искала да направя подобно нещо?

— Не знам. Защо ме последва от Кейптаун? Защо дойде с мен в тамплиерското Подземие? — Саймън поклати глава. — Имам много въпроси относно теб.

— В повечето случаи ти помагах — напомни му Лея.

Саймън си пое дълбоко дъх и го изпусна. После кимна.

— Знам.

— Мога ли да си тръгна безпрепятствено оттук? Или съм задържана?

Той се поколеба за миг. Ако не го беше направил, Лея щеше да изпита подозрение. Неговото благородство и честност бяха поставили в несигурно положение онези, които се опитваше да защити, когато отказа да я изостави. Сега трябваше да ѝ се довери повече, отколкото когато и да било в миналото.

И то без да се брой информацията за Макомбър.

Повечето от мъжете и много от жените, с които бе работила, щяха да предпочетат просто да ѝ пуснат един куршум в главата, когато беше паднала или когато се бе оказала проблем тук. Смъртта гарантираше безусловна сигурност.

„Освен ако някой демон не намери тялото и не го съживи“ — помисли си тя с горчивина. Разбира се, тялото можеше да бъде унищожено. Хората в нейната организация вече се бяха сетили за това и често унищожаваша своите мъртви, когато не можеха да ги вземат със себе си. Нямаше нужда да дават на врага допълнителни оръжия. В края на краищата труповете представляваха именно това, предвид силите, които демоните владееха. А и никой не искаше да види своите приятели или роднини осквернени по този начин от чудовищата.

— Свободна си да си тръгнеш, когато пожелаеш — каза Саймън.

Лея се изправи.

— Тогава наистина трябва да вървя.

Очите на Саймън се впиха в нейните.

— Ако не дойдеш с нас, няма да отидем за Макомбър.

От ултиматума я заболя. Не бе очаквала такова нещо.

— Това е лудост. Казах ти, че онова, което той знае, може да ви помогне.

За миг Саймън не отвърна нищо, но погледът му не трепна.

— Ако го направим, ще бъде по този начин.

— Вие се нуждаете от информацията, с която разполага Макомбър. Той няма да я даде на никого, освен на вас.

— Ти не знаеш дали той изобщо ще ми каже нещо. Само предполагаш.

Това беше вярно. Тя предполагаше. Също както и хората, които ѝ бяха предали тази информация.

— Дори не знаеш дали Макомбър има да ни каже нещо ценно.

Лея не можеше да отрече и това. Саймън събра ръце в скута си.

— Твоите хора също искат и се нуждаят от тази информация.

— Е, и какво? Аз трябва да бъда заложница, така ли? — Тази възможност разгневи Лея още повече. Мразеше да се чувства безпомощна. Какво право имаше Саймън Крос да обсебва свободната ѝ воля?

— Не заложница. Посредничка.

— Виж какво, Саймън. Аз изобщо не трябваше да съм тук. Хората, пред които отговарям, не биха искали да съм тук. И двамата ще си имаме проблеми заради това.

— Но на мен ми се налага да ти поверя нещо повече — каза меко Саймън. — Аз ти поверявам не само моя живот, Лея. Поверявам ти живота на всеки мъж, жена и дете, които не участват в тази война с демоните. Ако твоите хора решат, че разкриването на местоположението на тази база ще им е от полза — дали като средство за пазарлък, или като тактика за забавяне, или дори като стръв в капан като онези двама тамплиери вчера, — аз ще бъда виновен, задето съм ти се доверил.

Лея искаше да го увери, че никой от тези сценарии няма да се случи. Но не може. Лъжата не искаше да се изплъзне от устните ѝ въпреки цялото ѝ обучение. Би могла да излъже всеки друг човек на света.

Тя си пое дълбоко дъх и обмисли възможностите си. Главната ѝ цел бе да накара Саймън Крос да прибере Макомбър. След всички медикаменти, шокови терапии и други ужасии, на които мъжът е бил подложен в парижкия санаториум, никой в организацията на Лея не

беше толкова глупав да вярва, че Макомбър може да издържи още от същото.

Следователно главната цел на мисията не беше изпълнена. Лея изпита вина, защото знаеше, че нарушава правилата.

— Добре — каза тя. — Кога тръгваме?

— Веднага. Всичко е подготвено. — Саймън стана и взе шлема си.

* * *

Никой от воините на Саймън не се доверяваше на Лея. Тя го разбра незабавно. Показа ѝ го начинът, по който се подредиха около нея, затваряйки я в хлабава формация двама на двама, която някак си не беше достатъчно агресивна, за да предизвика реакция от нейна страна.

Тя умишлено спря, за да оправи единия от ботушите си, макар че нямаше нужда, за да види как ще реагират. И четиримата мъже се заковаха на място и запазиха формацията. Когато вдигна поглед към тях, те дори не си направиха труда да симулират някаква причина за спирането си. Бяха разкрити и го знаеха.

„Добре де — помисли си Лея. — Сега всички знаем, че сме наясно с играта“.

Това я поуспокои малко и даже я накара да изпита известно задоволство. Не беше глупава и те вече го знаеха. Това нямаше да промени правилата на играта, но ѝ беше приятно да знае, че сега играчите са на равна нога.

Саймън ги поведе през виещ се тунел, дълъг поне три километра. Костюмът на Лея генерираше инфрачервен лъч, който тя улавяше през лещите на шлема си. Нанодин кондензаторите, вградени в костюма, ѝ позволяваха да зарежда инфрачервения лъч просто като върви. Кинетичната енергия беше важен източник за костюма, но имаше и резервни системи, които даваха възможност той да се използва в продължение на десетки часове и без движение.

Първият тунел, през който бяха минали, беше къс и излизаше директно от подземното скривалище. Изглеждаше нов. Участъкът, в който се намираха сега, определено изглеждаше древен.

— Това част от въглищна мина ли е? — попита Лея чрез радиовръзката на костюма.

— Да — отвърна Саймън. — Една от причините да изберем мястото беше заради тези мини. Трябваше да прокопаем само няколко тунела, за да получим достъп до километри подземни скривалища. Оттогава построихме хидропонни^[1] ферми за отглеждане на зеленчуци и копаем от останалите в някои райони въглищни находища, за да произвеждаме гориво.

— Мислех, че тукашните мини са били изоставени заради изчерпване на въглищните запаси още по време на индустриалната революция.

— Така е — съгласи се Саймън. — Поне за възможностите на техниката през XIX век. Освен това миньорските компании са имали нужда от големи количества въглища. На нас ни трябват малко.

Лея бе впечатлена. Беше смятала, че тамплиерите и защитаваните от тях хора живеят почти примитивно. Вместо това те, изглежда, просперираха, когато ситуацията бе станала най-тежка. Беше лесно да се разбере защо хората, с които работеше тя, се страхуваха от тамплиерите и не им вярваха.

* * *

Малко по-нататък тунелът се разшири в пещера, осветена от електрически прожектори. В средата й бяха паркирани три нови всъдехода с матовочерно покритие. Всичките имаха по шест колела, високи поне до рамото на Лея. Шасито им беше на около деветдесет сантиметра от земята, а в двата си края каросерията беше ниска и полегатата, така че почти нямаше повърхности, в които да се вкопчиш.

— Откъде се сдобихте с тях? — попита Лея.

— Един от основните им проектанти беше тамплиер — отвърна Саймън. — Трима от производителите също.

— Но това са военни всъдеходи.

— Военните нямаше да ги имат, ако не бяха тамплиерите. — Саймън метна мешката си върху предната платформа на едната кола.

— Мислех, че те са стояли настрана от обществото.

— Тамплиерите се опитваха да останат в сянка — съгласи се Саймън, — но също така знаеха, че единственият начин да бъдат в крак с новите технологии е, като участват в изследователските и разработващите компании. Още от самото раждане на нашата организация тамплиерските инженери са били част от всяко голямо начинание в областта на оръжейната и фармацевтичната индустрия. Обикновено тези две области до голяма степен се припокриват.

— Тамплиерите са крадели технологии?

— Понякога. Когато се е налагало. — Върху лицето на Саймън се изписа обида. — Когато си във война, не се придържаш към буквата на закона. Ако го правиш, просто ще умреш по-бавно. От самото начало тамплиерите са преуспявали, защото са били умели в политиката, икономиката и технологията. Те са лансирали идеята, която да бъде осъществена. Освен това са помагали на инженерите и проектантите. — Той се загледа към всъдеходите. — Тези тук са били проектирани от тамплиерски инженер. Проектът е бил даден на военните, за да не бъдат толкова забележими машините на тамплиерите.

— Наистина ли очакваш да повярвам на това?

Саймън поклати глава и леко се усмихна.

— Не мисля, че има значение. Вярвай на каквото си искаш. Но тези всъдеходи са бронирани с паладий, а не със стомана или активна броня^[2]. — Той махна с ръка към стъпалото, спуснато от платформата. — Имаш ли нужда от помощ?

Вместо отговор Лея сграбчи дръжката и се метна с гъвкав скок горе. Обърна се и му подаде ръка.

— Не, благодаря. А ти имаш ли нужда от помощ?

Саймън с лекота скочи върху платформата. Наличникът на шлема му се затвори.

* * *

Тясната кабина на всъдехода обещаваще неудобства. Саймън зае мястото в средата на купола, докато четирима от тамплиерите се разположиха по постовете. Единият от тях се настани на шофьорското

място, а останалите — в оръжейния контролен център, свързочния център и на артилерийския пост.

Лея познаваше разположението. Макар че никога досега не беше влизала в бойна кола, се беше обучавала в симулатори.

Беше впечатлена, макар да знаеше, че не би трябвало. Саймън и тамплиерите бяха невероятно добре екипирани.

Саймън набързо мина през предварителните проверки, които включваха готовност на оръжията и безпроблемна комуникация с останалите коли. Когато остана доволен, конвоят потегли.

Лея се отпусна на пружиниращата седалка заедно с останалите шест тамплиери от екипажа. Всички те седяха спокойно, спяха, говореха или играеха на игрите, включени в ИИ-тата на костюмите. И тя имаше подобен софтуер в бронята си. Скуката беше най-големият враг на воина.

След малко Лея погледна към видеоекрана над главата на Саймън. Видеоекранът беше допълнителна система, която можеше да служи като заместник на тамплиерските ПД-та. Обикновено екипажът управляваше всъдехода чрез броните си и използваше техните системи вместо тези, предназначени за нормални военни операции. Симулаторите, в които се беше обучавала Лея, работеха по същия начин.

Видеоекранът показваше, че около всъдехода цари нощ, но вградените в колата инфрачервени системи осветяваха терена. Сензорите постоянно шареха из хълмистата местност, търсейки някакви признаци на живот.

В далечината тъмните облаци над Лондон надвисваха тежко над високите здания. Седнала на мястото си, Лея продължи да наблюдава и мълчаливо се помоли дано всички те се върнат живи от брега.

[1] Хидропоника — метод за отглеждане на растения, при който вместо почва се използва хранителен разтвор. — Б.пр. ↑

[2] Вид броня за транспортни средства, която реагира по някакъв начин на попадение, най-често с насрещна експлозия. — Б.пр. ↑

ТРИНАДЕСЕТ

Докато стражите се приближаваха, Уорън се опита да им даде отпор, но от упойващото вещество в организма му се виеше свят. Не можеше да се съсредоточи достатъчно, за да насочи някоя атака. Те за секунди се озоваха до него и го събориха с удари на земята. Твърдите им юмруци се стоварваха върху лицето и тялото му. Макар че ударите го разтърсваха, той не усещаше повечето от тях. Изглежда, веществото, което го омаломощаваше, също така притъпяваше болката. Това беше неочаквана облага, но тя нямаше да го спаси от отрязване на ръката.

Принудиха го да се просне по лице на пода. Мъже седнаха на краката и гърба му, за да го държат неподвижен. Някой притисна пистолет в тила му. Дулото беше студено и твърдо.

— Никой не е казал, че трябва да си жив, когато ти режат ръката — изкрещя някакъв мъж в ухото на Уорън. — Даже ще я отделят полесно, ако си мъртъв.

Кабалистите никога не бяха приели истински Уорън като един от тях. Той едва ги познаваше, когато първата срещната от него група призова Мерихим. Малцина му бяха простили за смъртта на всички онези хора. Наоми беше единствената, която проявяваше към него някаква доброта или уважение.

Сега изглеждаше, че Кели му е била по-вярна, макар че гниеше в една от стаите на убежището му.

Страхът препускаше във вените на Уорън като бясно животно, натъпкано с амфетамини.

— Сложете ръката му тук горе — нареди Корниш. Поне трима мъже се вкопчиха в Уорън, мъчейки се да вдигнат ръката му, която той притискаше към тялото си. Уорън се съпротивляваше с всичка сила. Знаеше, че след като демонската длан бе присадена на китката му, бе станал по-бърз и по-силен от всеки човек. Или поне от всеки, когото беше срещал досега.

Но в края на краищата беше един срещу няколко души. Те издърпаха ръката му напред.

— Дръжте я неподвижно! — заповяда някой.

Макар да имаше чувството, че ще полудее, Уорън осъзна, че те са допуснали грешка. Едва не се изсмя. Обаче знаеше, че ще поправят грешката си веднага щом я забележат. А което беше по-зле, може би нямаше да я забележат, докато не стане твърде късно. Той можеше да остане изобщо без ръце.

— Не е тази — каза някакъв мъж. — Тази ръка е човешка. Дайте другата.

Стражите положиха усилия да изтеглят напред другата ръка на Уорън, докато прибираха първата. Той престана да се бори, когато осъзна, че съпротивата, освен че не помага, нарушава и концентрацията му.

Трудно му беше да овладее паниката си дотолкова, че да я изтласка на заден план и да може да се съсредоточи върху акумулирането на енергията си. Опита се да пренебрегне чувството за безсилие, което изпитваше, лежейки на пода с протегнатата напред ръка. Събра силата си и си представи онова, което искаше да направи.

— Само дланта ли искаш? — попита някакъв мъж. — Или и част от ръката?

— Само дланта — отвърна Корниш толкова равнодушно, сякаш си поръчваше парче месо при местния касапин.

— Някой да ми подаде триона.

Когато не остана никакво време и Уорън усети студеното ужилване на острия назъбен трион върху китката си, той освободи силата в себе си. Мощна шокова вълна избликна от тялото му и отхвърли нападателите му настрани.

Те се разхвърчаха във всички посоки и много от тях изкрещяха от болка при внезапния си сблъсък с пода или стените.

Изненадан от успеха на атаката, Уорън се надигна от пода и се изправи, олюлявайки се. Обърна се към Корниш и насочи демонската си ръка към него.

От пръстите му бликнаха пламъци и се понесоха към Първия гадател. Корниш кръстоса ръце пред гърдите си. Пламъците го обгърнаха и изпълниха стаята с горещина. Уорън, който все още се мъчеше да се задържи на крака, опита да надзърне през пламъците, но

не можа да види нищо. Очакваше от мъжа да останат само овъглени кости и не знаеше как другите кабалисти ще приемат това.

Но в следващия миг Корниш се показа от пламъците. Робата му тлееше на няколко места. От косата и дрехите му се вдигаше пушек. Той потупа няколко горящи участъци, за да ги угаси, и се усмихна.

— Е, ако това е всичко, на което си способен, не знам дали ще имам нужда от демонската ти ръка — заяви Първия гадател.

„Можеше да е различно, ако не бях упоен“ — помисли си Уорън. Призова силата отново, но му беше трудно да борави с нея, защото тя постоянно се изплъзваше между пръстите му.

Корниш махна с ръка. В следващия миг Уорън почувства удар, сякаш е бил ритнат в гърдите от муле. Краката му се отлепиха от пода и той отхвъркна назад, блъскайки се в група стражи. Всички паднаха, размахвайки ръце.

Неколцина от тях се опитаха да се вкопчат в Уорън. Той отблъсна опитите им, като сипеше удари по откритите им лица. Най-накрая те го пуснаха.

Тъй като не можеше повече да понася наркотика в организма си, Уорън смени тактиката. Съсредоточи се върху опиата, представяйки си го като течност в кръвоносната си система, като отрова, която не е част от него. Никога досега не се беше опитвал да влияе на нещо в тялото си. След като веднъж избистри образа, използва силата си, за да изгори отровата в себе си.

Почти веднага се почувства по-добре. Главата му се проясни и му беше по-лесно да се съсредоточава.

Корниш отново замахна и Уорън още веднъж беше тласнат назад. Този път обаче той се задържа на крака със силата на волята си.

Знаеше, че това с нищо няма да му помогне. Рано или късно те щяха да получат желаното. Първия гадател замахна пак и Уорън се блъсна в стената отзад. Дъхът му секна. Тъмни кръгове се завъртяха пред очите му и изчезнаха.

Паниката му нарасна. Това накара да изплува стария страх, който бе изпитвал като дете, когато пастрокът му пребиваше него и майка му. Лекарствата и съветите, които беше получавал като малък, след като причини смъртта на втория си баща — полицейските следователи бяха определили случая като самоубийство, но Уорън знаеше, че той го бе

накарал да се застреля, — го бяха научили да потиска този страх. Обаче никога не беше успял да се отърве от него.

Сега страхът се бе върнал. Уорън не искаше да се страхува. Не искаше да го нараняват. И не искаше да умира.

— Тогава не умирай — прошепна Мерихим в ума му. — Мъртъв не си толкова ценен за мен.

За един ужасен миг Уорън осъзна, че няма да се освободи от демонския контрол дори и в смъртта. Мерихим би могъл да съживи трупа му и да му заповяда да продължи да му служи.

Докато се взираше в кабалистите, които се прегрупираха, за да го нападнат отново, зрението на Уорън се избистри. Пое си въздух, сърцето му забави бесния си ритъм. Почувства силата на Мерихим в себе си.

— Твоите врагове са и мои врагове — заяви Мерихим. — В тази среща има нещо повече, отколкото се вижда на пръв поглед.

Уорън не се тревожеше за това. Искаше да напусне срещата жив. Стегна се и се поизправи малко.

Кабалистите забелязаха промяната в поведението му. Неколцина от тях се поколебаха.

— Предай се, глупако — нареди Корниш. — Приеми съдбата си и ще го направя колкото може по-безболезнено.

„Безболезнено ли? — Гневът на Уорън нарасна. — Няма нищо безболезнено в това да си твърде слаб, за да се грижиш за себе си“.

Демонската ръка се вдигна напред и той не можеше да каже със сигурност дали бе по негова команда или тази на Мерихим. В момента двамата бяха едно.

Вълна от трептяща светлина изригна от дланта на Уорън. Кабалистите се стегнаха в очакване на мощен удар. Вместо това вълната докосна леко първите четирима от тях. Те стояха изненадани, докато тя се увиваше около тях.

После единият се изсмя:

— Предполагам, че вече не му е останала никаква сила.

В следващия миг обаче вените на мъжете почерняха. Тъмните кръвоносни съдове, които приличаха на пресичащи се улици и булеварди, се откроиша върху телата им, независимо от цвета на кожата им. После плътта им стана мръснозелена като на разлагащ се труп и мъжете запищяха в агония.

Останалите се отдръпнаха от тях, сякаш онова, което бе сполетяло другарите им, можеше да е заразно.

Четиримата се строполиха на земята. Лицата им се гърчеха страдалчески, докато те се мъчеха да се изправят. Усилията им само забавиха неизбежното. Накрая мъжете се отпуснаха неподвижно на пода.

Уорън знаеше, че са мъртви. Беше усетил как животът ги напуска.

Кабалистите отстъпиха още по-надалеч от него и погледнаха към Корниш за указания.

— Не се колебайте, глупаци! — изкрещя той. Замахна рязко и вълна от пламък излетя от дланта му.

Уорън знаеше, че няма да успее да се отдръпне навреме от пътя ѝ. Знаеше също, че досега не е виждал някой да борава с толкова много сила. Нещо не беше наред. Спомни си думите на Мерихим, че тук има нещо друго.

Той инстинктивно протегна ръка пред себе си. Фучащата маса от пламъци спря само на сантиметри от него, после угасна толкова лесно като духната свещичка върху торта за рожден ден.

Тогава върху лицето на Първия гадател се появи страх.

Уорън насочи вниманието си към четиримата мъртъвци на пода. Свърза се с тъмната енергия, която Мерихим изпращаше в тялото му. По негова безмълвна заповед четирите трупа оживяха. Крайниците им конвулсивно потръпнаха.

Кабалистите отстъпиха към изходите на стаята. Мъртъвците се изправиха с олюляване и застанаха пред Уорън. Плътта им беше отровназелена.

Макар че бе съживявал множество зомбита от гробищата и от труповете, които откриваше да лежат по улиците, Уорън никога не беше виждал такива. Като глутница гладни вълци те се метнаха върху Корниш.

Първия гадател направи опит да се обърне и да побегне, но вече беше прекалено късно. Беше по-бавен от зомбитата. Те го сграбчиха и го повалиха по гръб на пода.

— Спри! — изкрещя Корниш. — Махни ги от мен!

Двама по-смели измежду стражите се втурнаха напред, размахали палки. Нападението им обаче не оказа никакъв ефект върху

зомбитата, освен да привлече вниманието им. Немъртвите се изправиха и ги засипаха с удари, нанасящи щети като тарани.

Юмрукът на едно от зомбитата проби гръдния кош на единия кабалист. Мъжът умря моментално и докато се свлече на колене, кожата му придоби същия мръснозелен цвят, нашарен с черни вени. Когато убилото го зомби издърпа ръката си обратно, току-що умрелият също се надигна като немъртъв.

Другият мъж се опита да се измъкне от хватката на второто зомби. Въпреки ритниците и ударите, които нанасяше, то го повали на земята и се хвърли отгоре му. Зъбите му намериха гърлото на крещящия кабалист и го прегризаха като диво животно.

— Уорън!

Премествайки поглед върху Наоми, Уорън зърна с периферното си зрение как мъжът умира и почти незабавно се съживява като зомби. Той нямаше какво друго да прави, освен да гледа.

— Уорън. — Наоми се приближи бавно към него с разперени встрани ръце. Сълзи на страх блестяха в очите ѝ. — Аз нямах нищо общо с това. — Погледът ѝ го умоляваше да ѝ повярва.

Едно от новите зомбита пристъпи бързо, за да ѝ прегради пътя и да ѝ попречи да стигне до Уорън. Наоми се дръпна назад. Тя нямаше защитни сили. Дарбите ѝ бяха главно в предричането.

— Моля те — каза жената с напрегнат глас. Сълзи се стичаха по лицето ѝ. — Моля те, не ме наранявай.

— Нека умре — прошепна Мерихим.

— Не — каза Уорън. — Тя е моя приятелка.

— Тя те вкара в този капан.

— Каза, че не е знаела. — Уорън усещаше в себе си настойчивото желание да види Наоми мъртва. Знаеше, че не е негово собствено; демонът му го внушаваше. Той можеше само да го обуздава.

— Глупак си, че ѝ вярваш.

Уорън не ѝ вярваше. Или поне не напълно. Но не искаше да я убива.

— Не я наранявай — каза той на зомбито.

Създанието замръзна на място.

Наоми колебливо отпусна ръцете си, които бе протегнала умолително.

— Благодаря ти — прошепна тя дрезгаво.

Един от кабалистите измъкна изпод робата си пистолет. Явно не всички сред тях вярваха, че магиите и силите им са решение на всички проблеми.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТ

Кабалистският страж вдигна оръжието пред себе си. Уорън видя, че е обикновен пистолет, който изстрелва куршуми, а не пламъци, звукови вълни или нещо друго, като онези, използвани от тамплиерите или специалните командоски отряди, които все още от време на време водеха сражения из Лондон.

Той насочи демонската ръка по посока на мъжа. Вълна от огън се стрелна напред в мига, когато стражът натисна спусъка.

Резкият гърмеж на пистолета отекна прекалено силно в затвореното пространство. Огнената вълна проблесна за секунда, когато срещна куршума и го стопи. Мъжът бе сварен неподготвен и буйните пламъци го погълнаха. От устата му се изтръгна писък, преди те да впият алчни пръсти в гърлото му и да обгорят дробовете му. Вече мъртъв, падна на земята.

Уорън овладя страха си и потърси опора в силата на демона.

— Ако още някой от вас вдигне ръка срещу мен, няма да спра, докато не избия всички ви.

Оцелелите кабалисти погледнаха към димящите и отровени тела пред себе си и бързо избягаха от стаята.

Подигравателният смях на Мерихим прокълтя в главата на Уорън.

Натъртен и изпитващ болка от ударите, които бе понесъл, той пристъпи към Първия гадател. Корниш го гледаше с уплашени очи.

— Искаш ли да се моля за живота си? — попита той.

— Да — каза Мерихим. — Нека се моли. Никога не се чувстваш толкова могъщ, както когато някой ти се моли за живота си.

От тази мисъл на Уорън му прилоша. Не искаше да слуша как мъжът се моли.

— Ти си прекалено слаб — каза му Мерихим. — Имаш натрупани в себе си толкова много гняв и страх, а не ги използваш в пълна степен.

— Ще... го направя, ако... така... искаш — изпелтечи Първия гадател. Гласът му беше тих и дрезгав.

— Ще те излъже — рече Мерихим. — Днес ще ти се моли за живота си, а утре ще замисля как да отнеме твоя.

Уорън не се и съмняваше в това. Беше виждал такива като Корниш през целия си живот. Тиранични хора, които се възползват максимално от властта си, независимо дали са управителят на супермаркета, където той беше работил, или надзорникът на сградата, където бе живял под наем.

Толкова много хора, щом получиха мъничко власт, се самозабравяха. А голямата власт и сила само влошаваха нещата.

— Умолявам... те — каза кабалистът.

Макар че лежеше, държан от зомбитата, на Първия гадател му беше трудно да произнесе думите. Уорън бе сигурен, че той никога няма да забрави този позор. Единствената цел в живота му щеше да бъде да праща още и още хора подир него и никога нямаше да рискува да се приближи отново.

Уорън знаеше, че е така, защото и той би направил същото, ако ролите им бяха разменени.

Но въпреки това възпря ръката си.

— Ти си глупак! — избухна Мерихим. — Този човек не ти предлага нищо в замяна на добрината, която можеш да проявиш към него, и ще таи само жажда за мъст. Ако го оставиш жив, сам си подписваш смъртната присъда.

Уорън се извърна, преди страхът да го е завладял и да направи онова, което искаше от него демонът. Наоми стоеше наблизко и го гледаше.

— Погледни я — заповяда Мерихим. — Взири се в очите ѝ. Дали тя вижда в теб мъж, който иска да бъде милостив? Или мъж, който се бои да вземе съдбата си в свои ръце?

Уорън не знаеше. Не желаше да разсъждава по този начин. Искаше му се да се махне от това място незабавно. Искаше му се изобщо да не бе идвал.

— Ти дойде, подтикван от желанието да я впечатлиш. Колко впечатлена смяташ, че е сега?

Уорън пренебрегна гласа и се опита да тръгне към вратата. Не знаеше дали ще доживее да излезе навън. Но не можеше да се

помръдне.

— Не — каза демонът. — Тук има нещо повече, отколкото си мислиш.

Внезапно огледалото върху масата, в което се беше взирал Корниш, стана огненочервено. Отначало Уорън реши, че пушекът, издигащ се от него, е резултат от горящата маса. Но после видя, че излиза от блестящата повърхност на огледалото.

* * *

Мерихим се материализира в издигания се пушек, който се събираше под тавана. Появи се с гръб към Уорън, като че ли го беше срам от васала, който си е избрал.

Демонът имаше плоско лице и квадратна челюст, покрита с червени люспи. Два рога стърчаха от челото му и се издигаха нагоре, прибавяйки още тридесетина сантиметра към ръста му. Челото и бузите му бяха набраздени с белези от минали битки, почернели от времето. Грамаден и мускулест, демонът бе висок близо два метра и половина. Синьо-зелена броня, направена от гущеровите люспи на победено чудовище, покриваше тялото му. Дълъг и тежък меч с широко острие висеше на хълбока му. Наоми се дръпна назад. Беше виждала Мерихим само във видения, никога в плът и кръв.

Демонът не обърна внимание на Уорън, а закричи към Първия гадател, когото зомбитата държаха проснат на земята. Всички немъртви замънкаха като деца при приближаването му.

Уорън знаеше от опит, че тази реакция е породена по-скоро от силата, която усещаха, отколкото от някакво чувство. Зомбитата не запазваха нищо от предишния си живот. Те бяха бездушни изпълнители, които очакваха заповеди от онзи, който ги е съживил.

Мерихим с лекота приклепна до Корниш.

— Какви тайни криеш, жалки човече? — попита демонът.

— Не ме убивай — каза с треперещ глас Първия гадател. — Моля те, не ме убивай. Мога да ти служа по-добре от него. Мога да бъда нещо повече от това, което е той.

Уорън не знаеше какво да каже. Не беше очаквал Корниш да опита подобно нещо. А ако демонът приемеше предложението на

Първия гадател, тогава какво щеше да стане с него?

Озърна се през рамо и видя, че Наоми го гледа. Кабалистката знаеше, че ако той загуби живота си, тя също ще загуби своя.

— Не. — Гласът на Мерихим беше небрежен и подигравателен. — Ти вече служиш другиму. Там е проблемът. Вече си заложил живота си на онзи, на когото си избрал да слугуваш. — Демонът прокара острия си нокът по костта над лявото око на Корниш. — Съмнявам се, че господарят ти ще те остави жив след предложението, което направи.

— Моля те. Ти можеш да ме защитиш. Знаем, че можеш да ме защитиш. Ти си по-силен от него. — Първия гадател се замята бясно, но безрезултатно в ръцете на държащите го зомбита.

Мерихим се ухили и изражението му не изразяваше никакво съчувствие.

— Как бих могъл изобщо да ти се доверя? Ти сменяш страните веднага, щом нещата станат напечени.

— Няма. Вземи ме. Вечно ще бъда твой. Вечно ще ти служа.

Уорън изпита съжаление към Корниш, защото знаеше, че демонът няма да прояви милост. Но изпитваше също така и страх, защото знаеше, че някой, ден и него ще го сполети същата участ.

— Не — каза Мерихим. — Стига толкова молби. — И с леко помръдване на ръката заби нокътя, а след това и пръста си в окото на Първия гадател.

Кръв блисна от очната ябълка и воплите на Първия гадател изпълниха стаята. Наоми седеше с гръб към стената, присвила колене към гърдите си и обхванала краката си с ръце.

Миг по-късно тялото на Корниш потръпна конвулсивно, а после се отпусна и замря.

Уорън почувства, че му се повдига. За момент му се стори, че ще повърне. Кисел жлъчен сок изпълни гърлото му.

Мерихим не беше приключил своето дело. Той изви пръст под скулата на Корниш и дръпна. Мускулите по ръката му заиграха от усилието, но демонът правеше това да изглежда като детска игра.

Предната част на лицето на Първия гадател се пръсна. Жълтеникава кост щръкна от кървавата плът. От гледката на Наоми й призля, тя изви глава настрани и повърна.

Мерихим се озърна назад към Уорън.

— Ела тук.

Неспособен да пренебрегне заповедта, Уорън се приближи към демона. Мерихим беше пропит с миризмата на катран и гнилоч. От тялото му се излъчваше топлина. Някои кабалисти смятаха, че демоните идват от много по-горещ свят и затова са започнали Изгарянето, за да видоизменят териториите, над които имаха власт.

— Ти изобщо не усети другия в него, нали? — попита демонът.

— Не — отвърна Уорън. Все още не знаеше за какво говори той.

— Има още толкова неща, на които трябва да те науча.

Уорън малко се поотпусна от това. Щом Мерихим смяташе да го учи, значи нямаше намерение да го убие веднага.

Освен ако демонът не лъжеше.

— Трябваше да разбереш, че не е сам — продължи Мерихим. — Никой, особено пък един глупав човек, не би посмял да нападне някой, когото съм обявил за свой. — Демонът размаха ръка над обезобразеното лице на трупа.

В отговор на жеста му плътта и строшените кости се размърдаха. Звуците от гладкото плъзгане на тъканта и лекото стържене на костите отекнаха силно в стаята.

Миг по-късно сред кръвта на разбитото лице на Корниш се оформи ново лице. То не беше човешко. Беше демонско. Дългата челюст бе покрита с костни люспи. Устата беше просто една цепка, прорязана под гърбавия нос. Злоба се появи в черните очи, които се местеха от Мерихим към Уорън и обратно. Разкъсаната плът по главата на мъртвеца се раздвижи леко, докато образува някакво подобие на рога.

— Фулагар. — Този път в усмивката върху лицето на Мерихим наистина имаше веселие. Но имаше също така и обещание за болка и смърт.

— Значи ме позна — рече със стържещ глас демонът.

— Познах те — отвърна Мерихим. — Това твоя идея ли беше?

Фулагар се ухили.

— За малко да проработи.

— Но не проработи. И сега знам, че си мой враг. Нямаше нужда да става така.

— Обаче стана, о, Носителю на чума — подразни го Фулагар. — Ти се намиращ на това място без разрешение. Нямах работа тук.

— Работата, която имам, си е лично моя.

— Грещиш. — Лицето на Фулагар стана гневно. — Всичко, което правиш, оказва влияние на делото ни тук. Ти действаш без контрол и без разрешение и това те превръща в заплаха за нас.

Мислите на Уорън се лутаха. Той знаеше, че кабалистите бяха призовали Мерихим в Лондон и че демонът не беше минал през Адската порта като всички останали. От видяното досега бе разбрал, че нашествието представлява грижливо организирана операция. За него бе изненада да научи, че демоните не искат никакъв натрапник, макар и да е от техния вид.

А и какво значеше „без разрешение“? Очевидно другите демони биха унищожили Мерихим, ако им се представеше възможност. Въпросът беше: защо?

Мерихим се изсмя на думите на Фулагар.

— Аз не съм заплаха за никого, освен за онези, които ми вредят или имат нещо, което искам.

— Това, което търсиш, не е в този свят — заяви Фулагар. По грубото лице на Мерихим отново се разля ужасяваща усмивка.

— Ти си демон. Как мога да ти вярвам?

— Би било глупаво да го правиш. — Фулагар се усмихна. — Но пък от друга страна, мога да те излъжа, като ти кажа истината и те оставя да търсиш безкрайно онова, към което се стремиш.

— Имам една от Книгите на Казимог — рече Мерихим.

Усмивката се отцеди от взетото назаем лице на Фулагар.

— Не можеш да имаш една от онези книги.

— Значи... лъжа и всъщност я нямам.

Фулагар се поколеба. Уорън видя нерешителност и страх върху окървавеното лице.

— Как я откри?

— Просто знам какво търся. Знам какво е било изгубено преди толкова много години и къде може да бъде намерено.

Уорън слушаше внимателно думите на демона, но не можеше да отличи лъжата от истината. Мислите му веднага се насочиха към книгата, която се намиреше в убежището му. Ако тази книга беше толкова важна — особено пък ако всички демони я търсеха или поне демоните, могъщи колкото Фулагар, — защо Мерихим я беше оставил у него?

Гласът на Фулагар зазвуча по-сериозно.

— Тези книги са опасни. Дори за теб, Мерихим. Нима си забравил?

„Опасни ли?“ Сърцето на Уорън заби малко по-учестено. По време на всичките си проучвания за Мерихим през последните четири години, никъде не беше прочел за Книгите на Казимог или за каквото и да е друго нещо, което би могло да застраши живота на демона или съществуването му в този свят.

— Нищо не съм забравил — озъби се Мерихим. — Не съм забравил за Книгите, нито за факта, че бях предаден.

— Беше предаден в името на справедлива кауза.

— Имах пълното право да взема територията, която исках.

— Ако имаше право върху онези територии, никой нямаше да ти се опълчи. А сега се намираш тук — пак където не ти е мястото — и ще си изпатиш. Този път няма да е просто изгнание. Този път ще те убият.

— Аз решавам да не бъда убит — изръмжа Мерихим. — А ти можеш да кажеш на всички онези, които се опитват, че ще им въздам вечна смърт.

— Изричаш само празни заплахи — присмя се Фулагар. — Никога няма да станеш достатъчно силен...

Без да каже и дума повече, Мерихим обхвана с голямата си длан главата на мъртвеца, за да скрие демонските черти на Фулагар. Звучите, издавани от другия демон, станаха приглушени. Когато Мерихим стисна, разкъсаната плът и натрошените кости се превърнаха в кървава каша. Той откъсна главата от шията и я запрати към най-близката стена.

Наоми потръпна, щом главата се удари само на метър-два от нея и отскочи. Кръвта я опръска. По лицето ѝ се стичаха сълзи. Тя трепереше уплашено.

Мерихим се изправи и дъхна пламъци върху окървавената си ръка. Беше същата ръка, която бе пожертвал за Уорън, а после бе израснала наново за минути. Кръвта стана на пепел и опада от люспите.

— Махай се оттук! — заповяда Мерихим. — Искам да намериш Фулагар или слугите му и когато ги намериш, да ги унищожиш.

Нов страх изпълни Уорън. Не можеше да си представи по какъв начин би могъл да унищожи толкова могъщ демон като Фулагар. Ако

беше чак толкова лесно, защо Мерихим не го направи, докато говореше с него?

Но той предпочете да не казва нищо. Дори не попита как да намери демоните, които му бе възложено да унищожи.

Без да каже и дума повече, Мерихим се върна при масата и сложи длани върху огледалото. Щом го докосна, тялото му почти мигновено се превърна в дим и той бе засмукан обратно в отразяващата повърхност. Само след миг изглеждаше, сякаш изобщо не е бил тук, ако се изключи обезглавеният труп на пода.

Краката на Уорън трепереха и заплашваха да се подгънат. Той с усилие се задържа прав. Устата му беше пресъхнала от страх.

Наоми вдигна очи към него.

— Какво ще правиш?

— Не знам. — Уорън погледна през рамо към мъртвото тяло, проснато на пода. — Всичко необходимо, за да не свърша така.

— Но да убиеш демон... — Наоми не довърши изречението си.

— Вече е твърде късно да бягам. — Той разбираше, че го казва по-скоро на себе си, отколкото на нея. Обърна се към зомбитата и ги призова. Те се събраха около него и зачакаха заповедите му. — Демони са били убивани и по-рано. Всички те се страхуват от това. Просто трябва да намеря начин да се справя с този. — Погледна към нея. — Ами ти?

— Какво искаш да кажеш? — Наоми се втренчи в него. — Това няма нищо общо с мен.

— Ще бъдеш ли в безопасност тук? — Уорън кимна към сенките край двете врати, където се бяха скрили кабалистите и ги зяпаха.

Наоми хвърли поглед натам, после се обърна пак към него. Лицето ѝ се изопна.

— Пука ли ти?

Уорън предпочете да пропусне мигновения язвителен отговор, който му хрумна.

— Попитах те — напомни ѝ той.

— С теб в по-голяма безопасност ли ще бъда, отколкото тук?

— Ще те обвинят за смъртта на Първия гадател.

— Той поиска да те доведе тук. Вината не е моя.

— Добре. — Уорън понечи да тръгне.

— Чакай.

Когато се извърна пак към нея, тя мъчително се заизправя, подпирайки се на стената. Той ѝ подаде ръка — човешката. Наоми се поколеба за миг, после я пое и му позволи да ѝ помогне да се изправи.

Обкръжени от зомбитата, двамата прекосиха сградата и излязоха навън в нощта. На Уорън и през ум не му мина да моли кабалистите за подслон. Имаха по-добър шанс да оцелеят, спейки сред чудовищата, които дебнеха в мрака по пътя им.

Но дори и да преживееше обратния път, той не знаеше как би могъл да преживее опита за убийство на толкова могъщ демон като Фулагар.

ПЕТНАДЕСЕТ

Саймън забеляза демоните на ПД-то си само секунда преди ИИ-то на костюма да привлече вниманието му към тях.

— Предупреждение — обяви женският глас. — В района има неприятели, които се приближават към вашата позиция.

Саймън се приведе напред, заемайки ново положение върху седалката, и превключи на честотата, която използваша за връзка между всъдеходите. Комуникацията между костюмите беше силна, но данните, обменяни между двете коли, трябваше да бъдат моментално приети и проверени от бордовите ИИ-та на всъдеходите.

— Виждаш ли ги, Нейтън? — попита той.

— Да — отвърна другарят му.

— Автопилотът е изключен — съобщи ИИ-то на костюма. — Човешки водач има контрол над това превозно средство.

Промяната при прехвърлянето на управлението на Нейтън беше малка, но Саймън я усети. Ходът на колата стана по-малко плавен и по-направляван. Времето за реакция на ИИ-то беше по-кратко, но уменията му за оценяване на опасностите и възможностите отстъпваша леко на човешките. Освен това ръчното управление осигуряваше известна степен на непредсказуемост.

— Състояние на оръжията? — извика Саймън.

— Всички системи са в изправност — отвърна Даниел. В гласа й се долавяше известна нервност.

Саймън беше напрегнат. През последните четири години бе придобил известен опит във воденето на битки с всъдеход. Макар че колата бе добре въоръжена и бронирана, предпочиташе да се намира на открито и да стои на собствените си крака с меч и пистолет в ръце. Тамплиерите бяха обучавани главно за такъв начин на бой.

Симулациите на битки с бронирани коли оставаха на заден план. Но бяха тренирали и тях за случаи, когато бе нужно бързо дислоциране или снабдяване с храна. Саймън се беше упражнявал с всъдеходите —

бяха го правили всички тамплиери, които имаха достъп до тях — и по онова време си мислеше, че е супер.

Но когато рискуваш да загубиш живота си в един от тях, е по-различно.

Саймън хвърли едно око към ъгъла на ПД-то, за да огледа зад себе си и да се увери, че другите тамплиери са наясно със ситуацията. Всички воители се размърдаха в пружиниращите седалки, докато проверяваха оръжията си и се приготвяха. Лея също се беше раздвижила.

— Били — каза той, — дай на Лея пушката й!

Един от тамплиерите посегна назад и извади зарядната пушка. Подаде я на Лея, която му кимна с благодарност.

Саймън насочи вниманието си обратно към ПД-то. Демоните вече се намираха на по-малко от километър и половина. Засичаха ги широкообхватните сензорни дроне^[1], свързани с комуникационната апаратура.

Въпросните сензорни дроне бяха нещо, до което британските военни не бяха получили достъп. Тамплиерите бяха предпочели да запазят тази изненада за себе си. Обикновено всеки всъдеход разполагаше с шест броя, които действаша в групи по три, за да осигурят добра триангулация. Свързваха се с GPS сателити в космоса, на ниска орбита около Земята, за установяване на местоположението.

Покрити с паладиева броня, дроновете бяха конструирани така, че да са трудни за унищожаване. Имаха клиновидна форма с широки криле и сплескан профил, който почти не се улавяше от радарите. Захранвани от наноизточник, те можеха да действат в продължение на четири часа. После трябваше само да се върнат във всъдехода за тридесетминутно презареждане, за да бъдат отново в пълна готовност. Когато един от тях се връщаше, друг излиташе, за да заеме неговото място — и така се редуваха.

Сензорите действаша в широк видео- и аудиоспектър. Тъй като имаха достъп до базите данни във всъдеходите, можеха бързо да определят възможните вражески цели.

Нямаше съмнение, че ги причакват демонски части.

Въпросът беше дали демонският патрул е случаен, или се намира там преднамерено? Саймън знаеше, че всичките му воители се питаха същото.

И нямаха отговор.

* * *

— Можем ли да ги избегнем? — попита Саймън. Погледна картите на местността, до които имаше достъп чрез ПД-то.

Районът беше обрасъл с дървета и храсти. Умишлено се бяха движили встрани от главните пътища, с надеждата да намалят вероятността за среща с демони. От сигналите до тях доклади Саймън знаеше, че изчадията все още патрулират по много от главните пътни артерии и крайбрежните райони.

През последните четири години броят на демоните неотклонно бе нараствал, докато хората в района намаляваха. Не му бе известно как е в останалите части на света, но бе почти сигурен, че навсякъде имаха същите проблеми.

— Можем да опитаме — рече Нейтън. — Но теренът там е покрит с доста препятствия. Камъни, паднали дървета и гъсти храсталаци. Ако се отклоним от начертания маршрут, ще се окажем в ничия земя.

Конвойт определяше пътя си въз основа на скорошна информация от тамплиерските групи, които неотдавна бяха осъществили пътувания до крайбрежието, с надеждата да намерят спасителни кораби за оцелелите, измъкнати от града. През последните четири години селските райони бяха подивели и станали по-несигурни.

В допълнение към демоните, през Адската порта бяха дошли и няколко вида странни зверове. Те се бяха размножили в пустошта и бяха изстребили голяма част от местните диви животни. Всички тези създания също като демоните бяха хищници и живееха, за да ловуват.

— Не можем ли да се върнем и да поемем по друг маршрут? — попита Саймън.

Индикаторът на ПД-то му показваше, че има по-малко от осемстотин метра до мястото на срещата. Червеното число, светещо на екрана, бързо намаляваше.

— Можем да пробваме — отговори Нейтън, — но нищо чудно да ни настигнат. Щом ние сме ги усетили, можеш да се басираш, че и те

са усетили нас. Само ще отложим неизбежното.

— Лея — рече Саймън, — можеш ли да говориш с твоите хора оттук?

— Не — отвърна тя мигновено.

— Извън обсег ли са, или не можеш ти да им се обаждаш? — Ако хората, държащи Макомбър, вече бяха мъртви, имаше голяма вероятност самият той също да е мъртъв. Тогава щеше да е глупаво да продължават.

— Дори и да са там — каза Лея, демонстрирайки, че знае точно за какво си мисли Саймън, — няма да отговорят. Не се предполагаше аз да участвам в тази малка екскурзия.

„Не е точно малка екскурзия, след като се носим стремглаво право към демонска засада“ — помисли си Саймън. Пое си дълбоко дъх и го изпусна.

Оставащото разстояние беше по-малко от четиристотин метра. Бързо приближаваха точката, след която връщането щеше да бъде невъзможно.

— Е? — попита спокойно Нейтън, сякаш бяха излезли да се позабавляват, а нямаше всеки момент да влязат в кървава битка. — Какво решаваш, друже?

— Ще ги срещнем на избория от тях терен и ще им сритаме скапаните задници — рече тихо Даниел.

Въпреки опасното положение, в което се намираха, Саймън неволно се усмихна. Това отношение беше толкова характерно за нея.

— Ще ги срещнем там — каза той.

— Ще поспрем ли, за да се представим, както му е редът? — попита Нейтън. — Или просто ще ги прегазим, без да си правим труда да искаме позволение?

— Дошли сме за Макомбър — рече Саймън. — Сега ще ликвидираме колкото можем и ще се надяваме останалите да се задържат тук, докато се върнем обратно.

* * *

Само приглушеното трополене на гумите по неравния терен нарушаваше напрегнатата тишина в командния център на всъдехода.

Благодарение на нанофлуидното окачване вътрешността беше практически неподвижна. Де факто помещението за персонала беше отделено от двигателя и корпуса на колата. През нанофлуида преминаваха електрически връзки.

Саймън се беше привел напред в седалката си. Лактите му бяха опрени на коленете, докато той наблюдаваше ставащото върху своя ПД. Теренът извън всъдехода беше обрасъл с гъст храсталак и бе покрит с размекната почва и камъни. Големите гуми на всъдехода фучаха по тази повърхност.

С приближаването им мигащите петна на екрана, които изобразяваха демоните, се разделиха на десетки мишени. Пред очите на Саймън ИИ-то на костюма сортираше информацията, събрана от сензорните дроне, и я преобразуваше в истински данни, които той можеше да използва.

Изглежда, демоните бяха група гремлини, придружени от Мечоносци и Опустошители. Гремлините бяха тъпи, тантурести създания с плоски лица, множество очи и рога, увенчаващи главите им и стърчащи надолу от челюстите им. Синьо-белите люспи им осигуряваха дебела защита срещу традиционните оръжия. Гремлините бяха невероятно опасни и умееха да действат на групи.

Мечоносците бяха високи между два и десет и два и седемдесет. Бяха като танкове от плът и кръв — с масивни глави върху къси вратове и допълнителна плът около лицето, която образуваше защитна качулка. Те представляваха ужасяващи противници. Остриетата по предмишниците им позволяваха да разсичат повечето брони. Телата им бяха покрити със сиво-черна люспеста кожа.

Опустошителите тичаха на четири крака и притежаваха вродената интелигентност на живеещи в глутница животни. Все пак можеха да бъдат контролирани от дресьори и направлявани по психичен път. Приличаха на покрити с броня лъвове, дълги между метър и осемдесет и три метра, и имаха огромни, зеещи челюсти, пълни с остри зъби.

Докато Саймън гледаше, седем летящи демона се появиха зад конвоя от всъдеходи.

— Предупреждение — обади се ИИ-то на костюма. — Сензорните дроне засякоха седем „таласъма“.

— Виждам ги. Центрирай екрана върху тях и увеличи за разпознаване. — Саймън наблюдаваше как ИИ-то на костюма използва сензорните дроне, за да прихване неидентифицираните летящи обекти. Сияещ оранжев правоъгълник рамкира седемте фигури. После се раздели на седем отделни правоъгълника, всеки отбелязан със собствени GPS координати.

Единият от оранжевите правоъгълници сякаш внезапно избухна и изпълни екрана на ПД-то. Фигурата смътно и ужасяващо напомняше женски хуманоид, но наличието на две огромни прилепови крила в добавка моментално я определяше като демон. Плътта на демона беше белязана с руни, които сияеха в яркоалено сред мрака.

— Има седем Кървави ангела във възможната бойна зона — обяви ИИ-то на костюма.

— Нейтън — извика Саймън.

— Седем „таласъма“, които са Кървави ангели — каза Нейтън. — Видях ги, друже.

— Оръжеен център — каза тихо Саймън.

— Оръжейният център е готов и чака заповеди.

— Искам масивен залп със снаряди с гръцки огън от предните оръдия, когато дам команда.

Артилеристът се завъртя със седалката си и зареди избраните снаряди в двадесетцилиндровите дула. Когато свърши, вдигна палец.

Този жест беше излишен, разбира се. ПД-то на Саймън показваше информацията, че снарядите са на място и зареждането е приключило.

Разстоянието, дялящо всъдеходите от демонската армия, намаля до няколко метра. Саймън не можеше да повярва, че още не са ги нападнали. После си спомни демонското лице, което се беше материализирало в Лондон.

За миг умът му се изпълни с възможностите, заобикалящи природата на демоните. Липсата на достатъчно знания и твърде голямото любопитство често създаваха проблеми.

Гласът на Нейтън върна Саймън в настоящето.

— Кървавите ангели атакуват — каза той.

Саймън смени зрителното поле на ПД-то на пълни 360 градуса. Седемте Кървави ангела пикираха от нощното небе право към

таплиерските всъдеходи. Саймън превключи от въздушна панорама на сцената към видеокартината, предавана от покрива на всъдехода.

При гласовата му команда образът се избистри и се съсредоточи върху водещия Кървав ангел. Демонът беше истинско чудовище. Голямата ъгловата глава изглеждаше аеродинамично пригодена за бързо летене. Докато демонът се приближаваше, биейки яростно въздуха с крилете си, червените цифри в долния десен ъгъл на екрана се въртяха към нулата.

— Сблъсъкът неизбежен — обяви ИИ-то на костюма.

— Пригответе се за сблъсък — предупреди Саймън. Вкопчи се здраво в предпазните колани на седалката. — Оръжеен център, имаш възможност за изстрел от упор. Огън!

Водещият Кървав ангел се стовари върху втория всъдеход. Присви се върху него като голям ловуващ звяр, надменен и могъщ. После снарядите с гръцки огън излетяха от дулата на оръдията и се забиха в него.

[1] Дистанционно управляем летателен апарат. — Б.пр. ↑

ШЕСТНАДЕСЕТ

Гръцкият огън обвини Кървавия ангел. Златистозелени, с проблясъци на яркочервено, пламъците овъглиха плътта на демона. Той отскочи от всъдехода и изпищя толкова силно, че се чу през аудиозаглушителите на колата.

Другите два тамплиерски всъдехода изстреляха залпове от снаряди с гръцки огън. Повечето от тях улучиха целите си. Пет от седемте Кървави ангела се превърнаха в пламтящи комети и се устремиха през небето в опит да избягнат гибелта, преди да загубят тази битка и да изпопадат като камъни. Един от двата, които все още бяха живи, кацна на дърво на пътя на всъдеходите.

— Презареди — заповяда спокойно Даниел, докато се въртеше и търсеше мишени.

— Презареждането извършено — извика артилеристът. Нейтън веднага кривна към дървото, върху което стоеше горящият демон.

— Дръжте се — предупреди той.

— Сблъсъкът неизбежен — обади се ИИ-то на костюма.

За миг Саймън се зачуди дали Нейтън не е прекалено смел в атаката си. Дори с инерцията и масата на всъдехода беше възможно колата да бъде спряна или да понесе щети.

„Или да заседне“. Тази мисъл беше смразяваща. Демоните щяха да ги покрийт както мравки — жертвата си.

После всъдеходът се заби в дървото и го събори.

Колата мина през падналото дърво и прегази Кървавия ангел, докато горящият демон се опитваше да изпълзи настрани. Нейтън изрева триумфиращо.

Саймън пое управлението на големия шипомет, монтиран върху покрива на всъдехода. Проследи паническото бягство на Кървавия ангел през гората, прицели се с оръдието и откри огън. Паладиевите шипове разкъсаха демона и го разпиляха на парчета по земята.

По заповед на Саймън ПД-то показва местоположението на другите два всъдехода по отношение на неговия. И двете коли се

движеха близо зад него.

Неочаквано оцелелият Кървав ангел се приземи на носа на всъдехода. Приклепна и се опита да различи нещо през бронирания наблюдателен прозорец.

— Саймън — извика Нейтън. — Има...

— Видях го — отвърна той. Нагласи шипомета и откри огън точно когато Кървавия ангел удари със свит юмрук по наблюдателния прозорец. Удароустойчивото стъкло се напука, но издържа. Саймън обаче беше уверен, че няма да понесе още един такъв удар.

Паладиевите шипове изпълниха въздуха и Кървавия ангел. Парчета от демона се откъснаха и отлетяха, докато всъдеходът се носеше през гората. Трупът се катурна настрани.

— Това беше на косъм, друже — извика Нейтън.

Саймън не отговори. Все още не се бяха измъкнали.

* * *

След по-малко от минута се приближиха към главната група демони. Създанията стояха събрани нагъсто по средата на определения от Нейтън маршрут. Нещо повече, бяха натрупали паднали дървета, за да препречат тесния проход. Стръмните склонове от двете му страни бяха високи по три-четири метра.

— Дръжте се — предупреди Нейтън. Даде газ и кривна наляво.

Осъзнавайки какво възнамерява да опита другарят му, Саймън изстина. Маневрата беше меко казано рискована, но при тези обстоятелства вероятно бе единственото, което им оставаше. Ако спряха, това щеше да ги остави открити за незабавна демонска атака, а вероятността да преминат през барикадите беше минимална.

Нанодин електромагнитните двигатели на всъдехода, които не бяха стандартно оборудване на колите на британските военни, завиха по-пронизително. Един бърз поглед към индикатора на скоростта върху ПД-то на Саймън му показва, че всъдеходът се движи със 148 км/ч и ускорява още.

Гремлините откриха огън и засипаха всъдехода с разяждаща киселина, избухливи токсини, енергийни заряди и огнени мълнии.

Удароустойчивото предно стъкло потрепери под напора на атаката, но за щастие издържа.

— Предупреждение — заяви простичко ИИ-то на костюма. — Бронята на всъдехода е понесла щети. Нивото на здравина е паднало до осемдесет и два процента.

Бронята издържаше по-добре, отколкото се беше надявал Саймън. Имаха необходимите инструменти и материали, за да я поправят, стига да разполагаха с време. Но времето беше нещо оскъдно на бойното поле.

После всъдеходът с рев се издигна по левия склон и застана почти перпендикулярно, докато профучаваше над барикадата. Само центробежната сила, породена от високата скорост, задържа колата прилепена към склона. Но въпреки това колелата поднесоха опасно и едва не загубиха сцепление. Саймън усети как трансмисията се измества, така че да задвижва само колелата от дясната страна.

Някой изруга, но Саймън не разбра кой. Помисли си, че би могъл да е и самият той.

Точно когато изглеждаше, че всъдеходът неминуемо ще се преобърне на покрив като костенурка, Нейтън рязко извъртя колелата и спусна колата зад барикадата. Нещастните гремлини пред тях бяха покосени като пшеница от вършачка. Телата им отскачаха от предницата на всъдехода.

Един от тях се заби през отслабеното предно стъкло и наоколо се разхвърчаха парчета пластично стъкло. Ако екипажът не беше с брони, някои от членовете му можеха да бъдат ранени смъртоносно от тази канонада.

Саймън погледна ПД-то си и поиска бърз медицински доклад за отряда. Никой не беше ранен.

Невероятно, но заседналият в стъклото демон беше още жив. Само главата му и едната му ръка бяха в кабината за управление. Той посегна към шофиращия Нейтън.

Спокойно, но бързо Нейтън измъкна препасания на кръста му шипомет и го натика в лицето на демона. Щом натисна спусъка, лицето и главата на гремлина изхрущяха и се разпаднаха. Като продължаваше да кара, Нейтън прибра оръжието и изтика гремлина през стъклото обратно навън.

Една бърза проверка на ПД-то показа на Саймън, че вече са минали през най-лошото. Той се свърза с шипомета на всъдехода и взе на прицел най-близките демони.

В същото време Даниел загърмя с огнените оръдия, монтирани на предната и задната палуба. Гръцки огън засипа демонската армия и я превърна в зарево от пламтящи клади.

Саймън загледа как вторият всъдеход изкачи десния склон, за да заобиколи барикадата. Гумите се впиваха в земята и мятаха пръст на няколко метра зад колата. Течен огън от енергийни заряди обля всъдехода. Няколко от дърветата по билото се запалиха.

Всъдеходът отвърна на огъня с унищожителна точност. После изведнъж излетя от склона и се понесе във въздуха. Саймън гледеше ужасено как всъдеходът се върти във въздуха, очевидно загубил контрол. Включи комуникационния канал с другата кола.

— Дженифър — извика той.

Дженифър Мейпъленд беше негова приятелка от детството. Имаха само година разлика, бяха израснали и се бяха обучавали заедно. Тя съвсем наскоро бе напуснала тамплиерското Подземие, за да се присъедини към групата му, която активно издирваше оцелели в града. И двамата ѝ родители бяха загинали при катедралата „Свети Павел“.

— Кръволок — извика тя в отговор. — Показа се от земята. Сензорните дроне не го засякоха.

Тогава Саймън видя кръволока. Огромният демон се надигна на два крака върху склона, сякаш триумфираше. Това обаче само наруши равновесието му и той се търкулна надолу върху злочестите гремлини.

Всъдеходът на Дженифър се удари в земята странично, после се претърколи на покрива си. Завъртя се в неравен кръг, клатейки се напред-назад. Демоните веднага се втурнаха към него.

— Саймън — извика Дженифър, — трябва да напуснем всъдехода.

— Не — каза той. — Стойте вътре. — Ако излезеха от колата, никога нямаше да преживеят битката. — Връщаме се да ви вземем.

— Слава богу — каза Нейтън. Рязко извъртя колелата и направи остър обратен завой. — Наистина щях да си имам разпавии с теб, ако ги бяхме зарязали, друже.

Саймън повика третия всъдеход.

— Бордън.

— Да. — Бордън беше по-стар тамплиер, който имаше опит като командир на всъдеход в британските танкови части.

— Ще ни трябва прикриващ огън.

Третиият всъдеход изрева нагоре по същия хълм, който беше избрал и Нейтън.

— Имаш го, драги — отвърна мрачно Бордън. — Но каквото й да правиш, ще трябва да си ужасно бърз.

Саймън безмълвно се съгласи.

* * *

— Даниел, прихвани кръволока! — Саймън видя как демонът се съвзе и тръгна към преобърнатия всъдеход с подскоци, който бързо скъсяваха разстоянието. Като се имаше предвид скоростта му и близостта му до целта, щеше да стигне до уловените в капан тамплиери преди колата на Саймън.

— Прихванах мишената — каза Даниел.

— Стреляй, когато си готова.

Мигновено от предните оръдия излетяха снаряди, пълни с Гръцки Огън. Саймън ги проследи само за секунда и разбра, че ще попаднат в целта. Насочи вниманието си към преобърнатия всъдеход.

— Вордън, виж дали можеш да забавиш наземните сили — подхвърли той.

— Залавям се за работа — отвърна по-възрастният тамплиер. Оръдията на неговия всъдеход изригнаха и започнаха да сеят смърт в предните редици на демоните.

— Нейтън...

— Да блъсна всъдехода на Дженифър и да се надявам, че ще успее го изправя, нали? — попита Нейтън.

Саймън кимна в костюма, после се усети.

— Да. Ще имаме възможност само за един опит.

— Знам, друже. Няма проблеми, нали?

— Няма проблеми — повтори Саймън, но думите му бяха по-скоро надежда, отколкото потвърждение. Той взе на мушка кръволока, който вече гореше от стрелбата на Даниел, и стреля.

Демонът се препъна и Саймън си помисли, че може да го е ранил смъртоносно, но следващият оръдеен залп, изстрелян от Даниел, премахна всякакво съмнение. За секунда демонът изчезна в голямо кълбо от виещи се пламъци. После излезе със залитане от огъня и се просна на една страна, приплъзна се на метър-два и остана да лежи на сантиметри от преобърнатия всъдеход.

— Помислих, че ни е спипал — рече Дженифър, „Демоните все още могат да ви спипат“ — помисли си Саймън, преди да успее да се спре. Прогони тази мисъл от ума си и се съсредоточи върху опита, който щяха да направят.

— Дръжте се — подхвърли той.

— Сблъсъкът неизбежен — докладва ИИ-то с хладния си глас. — Променям курса.

„Системите за безопасност“. Саймън се наруга, задето бе забравил за тях. Дори когато всъдеходите бяха на ръчно управление, имаше резервни защитни системи, които да реагират, в случай че при бойни условия шофьорът не успее да види надвиснала опасност.

Всъдеходът започна да се отклонява встрани от колата на Дженифър.

— Изключи резервните защитни системи! — нареди Саймън.

Нейтън веднага си върна контрола над всъдехода и го заби в другата кола. Макар че Саймън се беше приготвил за сблъсък, той здравата го разтресе. Ако не бяха коланите на седалката, щеше да полети напред и вероятно да излети през разбитото стъкло.

Нейтън беше ударил другото возило косо отстрани, Всъдеходът на Саймън се разклати, сякаш щеше да се преобърне, а после се отпусна пак на земята. Един кратък поглед към ПД-то му показва как колата на Дженифър бавно се залюля нагоре. За миг сякаш застина и той се уплаши, че няма да се преобърне отново на колелата си. После всъдеходът подмина връхната точка и падна в изправена позиция.

Кратки възгласи на радост отекнаха по радиоканала — идваха от всички всъдеходи. Празненството не продължи дълго, защото пред тях отново бързо изникна решаващият въпрос за оцеляването.

Курсът на Нейтън го бе отвел близо до демоните. През следващата минута-две Саймън беше зает да бълва куршуми през шипомета. Повечето демони бяха повалени от паладиевите шипове и снарядите с гръцки огън.

Видеоекранът показваше, че всъдеходът също гори. Гумите бяха до голяма степен огнеупорни, но не напълно. Ако някоя — или някои — от тях се спукаха, това щеше да ги остави неподвижни и също толкова уязвими, както бяха доскоро Дженифър и нейният екип.

Колата подскачаше и се тресеше, докато газеше демоните. Когато Нейтън намали и изви рязко назад към откритото пространство, Мечоносците се хвърлиха в атака. Остриетата по предмишниците им стържеха по паладиевата броня на всъдехода. Саймън разбра, че возилото търпи поражения, които по някое време ще трябва да бъдат поправени. Ако оставеха Мечоносците да правят каквото си искат, те щяха да отворят всъдехода като консерва, въпреки бронята.

— Резонансният щит е в готовност — каза Даниел.

Когато Саймън превключи на външен изглед към всъдехода, видя, че е отрупан с демони. В Лондон не му се случваше често да го притискат така. Тук теренът беше прекалено открит, за да осигури свястно прикритие за малка група воители, превъзхождани от по-голяма сила, както беше сега.

Резонансният щит щеше да обвие целия всъдеход, но и да изтощи сериозно акумулаторите. Подготовката на друг заряд щеше да отнеме осем до десет минути. Дотогава можеше всички да са мъртви.

Дали да използват щита, зависеше от него.

— Включи щита.

— Включвам — отвърна Даниел.

В командната кабина отекна остър вой. За миг, докато резонансният заряд се изпразваше, ПД-то на Саймън изключи. Зарядът беше достатъчно мощен, за да извади временно от строя дисплея и комуникационните системи. Само след секунда обаче ИИ-то ги включи отново.

Нейтън бе продължил да се носи шеметно напред през мъртвите демони и неравния терен. Миг по-късно проби кордона и се устреми към другите два всъдехода. Демоните ги последваха, бълвайки залп след залп, които — подпалваха околната гора и от време на време се посипваха върху колите. Но нямаше да могат да ги настигнат.

Саймън проведе бързо въздушно разузнаване със сензорните дроне, но не видя никакви летящи демони. Засега бяха на свобода и се движеха благополучно.

— Можем да ги погоним малко — предложи Дженифър. — Да избием още някой друг от тях.

Чувството, че са взели превес, дори и само за кратко, правеше идеята привлекателна. Саймън я обмисли. От месеци не бяха печелили наистина убедителна победа срещу демоните.

— Би било глупаво да правим това — каза Бордън. — Имаме работа за вършене и трябва да се погрижим за нея.

Почти със съжаление Саймън се съгласи. Но знаеше, че на демоните няма да им отнеме много време да повикат подкрепления. Тогава предимството в битката отново щеше да се промени. Имаха късмет, че успяха да се справят със седемте Кървави ангела.

— Изтегляй се — рече той. — Нека се придържаме към плана.

СЕДЕМНАДЕСЕТ

Час и седемнайсет минути по-късно стигнаха до мястото на срещата в Дувър. Саймън разположи всъдеходите в триъгълник, със своя собствен начело. Сензорните дроне обикаляха из околните планини и дори над Ламанша.

Намираха се недалеч от края на брега, където скалите се спускаха отвесно на петнайсет и повече метра надолу към морето. Това беше идеалното място за засада и Саймън и неговите тамплиери щяха да бъдат мишените.

Неспокойният сърбеж в тила му подсказваше, че е наблюдаван, въпреки че нито един от сензорите не показваше нечие присъствие.

— Лея — каза той.

— Да. — Гласът ѝ беше тих.

— Те там ли са?

Тя се поколеба.

— Не знам.

Поседяха мълчаливо още секунда.

— Е, друже — рече Нейтън, — всъщност има само един начин да разберем със сигурност.

— Прикривайте ме. — Саймън посегна към люка на покрива и отключи ключалката, използвайки системата за разпознаване на ретината и гласа му. Когато вакуумният затвор изсъска и се освободи, избута капака нагоре. Той се отметна с дрънчене.

Саймън пхна ръце в тесния отвор и се изтегли навън. Ако беше с по-едър гръден кош, нямаше да може да използва всъдехода.

Щом се озова навън, се изправи на задната платформа, за да я използва като прикритие, ако се наложи. Стисна дръжката на меча си и огледа околността.

— Аз съм Саймън Крос — каза той. Костюмът усили гласа му.

Първоначалният оглед на местността не разкри демони, но на него продължаваше да му се струва, че хората, които беше довел тук, са открити и уязвими. Нещо повече, не знаеше какво се случва в

създадения от него лагер. Демоните систематично бяха унищожили голяма част от наземните сателитни предаватели, свързани с космическата мрежа. Достъпът до тези сателити беше в най-добрия случай труден и несигурен.

Загубата на сателитите беше едно от най-тежките неща, с които бе принуден да свикне. Цял живот беше расъл с технология, която му даваше достъп до света. Въпреки тамплиерското си обучение беше приемал този достъп за даденост. Сега всичко му изглеждаше твърде изолирано, твърде далечно за неговите представи.

Някаква сянка се раздвижи отдясно на Саймън. Дори и с усилените визуални способности на костюма той едва различи фигурата.

— Господин Крос — поздрави го отсечен мъжки глас. — Добре дошли. Казаха ни, че може да се присъедините към нас.

Саймън остана на платформата. Така щеше да му е по-лесно да се прибере вътре и можеше да използва за защита корпуса на бронираната кола, ако се наложеше.

— Може би ще слезете долу при мен — рече мъжът. Гласът му отекваше металически, от което Саймън разбра, че е усилен.

— Чувам много добре и оттук — отвърна Саймън.

— Мислех, че можем поне да проявим известна любезност.

— Криенето в сенките не е моята представа за любезност.

Фигурата се поколеба, после посегна към главата си. Плътно прилепналият шлем се раздели отзад и мъжът го смъкна от лицето си.

Изглеждаше тридесет и няколко годишен. Черната му коса беше подстригана късо, във военен стил, който се използваше от десетилетия. Лицето му беше слабо и изпито. Стари белези, които приличаха на следи от износване, бяха нашарили лявата му буза и слепоочието.

— Простете — каза той. — Не обичам да оставам незащитен в тези времена.

— Нито пък аз. — Саймън скочи от всъдехода и се приземи със същата лекота, с която човек би слязъл от най-долното стъпало на стълба. Нареди на шлема си да се отвори и моментално усети с наслада хладния морски въздух, носещ се откъм Дувърския пролив^[1]. Заради ефектите от Изгарянето отдавна не беше чувствал истински

студ. — Никак не ми хареса демонската армия, на която налетяхме недалеч оттук.

Мъжът направи гримаса.

— Съжалявам за това, но имаме заповед да не нарушаваме прикритието си.

— Заповед от кого?

— Опасявам се, че не мога да ви кажа това.

Потайността, изглежда, беше втора природа на Лея и нейните съратници. Саймън обаче разбираше това. Тамплиерите живееха в същата обстановка. Продължи да крачи към мъжа, но беше сигурен, че той не е сам. Това обаче не го тревожеше; Саймън също не беше сам.

— Водя с мен Лея Крийзи — заяви той.

Мъжът го изгледа безизразно.

— Не познавам никой с такова име.

Саймън не можеше да определи дали човекът лъже. Нито пък ИИ-то на костюма му, което беше програмирано да разпознава неискреността у повечето хора. Даже преди тази технология да бъде разработена, тамплиерите се обучаваха да разпознават лъжите по езика на тялото.

Сред хората, които вярваха в тях още преди кървавата битка в нощта на Все светии, се носеше мълвата, че никой не може да излъже тамплиер. В миналото тамплиерите бяха окуражавали подобни вярвания, докато издирвали демонски артефакти из черните пазари на различни държави, замесени в Кръстоносните походи.

Ако мъжът пред него някога бе чувал за това, с нищо не показваше да е впечатлен.

— Чудесно — каза Саймън с известно отвращение. — Тогава да се залавяме за работа, а? Трябва да се погрижим за някои неща.

По устните на мъжа пробяга усмивка.

— Както кажете. — Той махна с ръка в тъмнината.

Моментално напред пристъпиха още двама мъже, облечени в същата броня като него. Те бутаха между себе си трети мъж. Двамата изобщо не продумаха.

Но третата фигура се заклатушка напред.

— Рицар! — Гласът беше дрезгав от неверие. Мъжът тръгна напред с вдигнати ръце.

Без да се замисля, Саймън измъкна шипомета и го насочи към него.

— Не се приближавай — нареди той.

— Не стреляй — предупреди го първият мъж. — Това е Макомбър. Човекът, заради когото измина целия този път, за да го видиш. — Той посегна напред и улови мъжа за рамото, за да го спре.

Саймън свали пистолета, но не го прибра. Даже и след четири години не се доверяваше напълно на Лея и загадъчната ѝ група. Почти беззвучното бучене, което се разнесе зад него, му показва, че Нейтън или някой от другите тамплиери се е прицелил с арсенала на всъдехода.

— Това не е особено дружелюбно встъпление — отбеляза сухо мъжът.

— Самият свят вече не е особено дружелюбен — рече Саймън. Съсредоточи се върху мъжа по средата. — Значи ти си Макомбър?

— Доктор Арчибалд Ксавиер Макомбър, да. — Мъжът може и да беше кимнал, но с шлема беше трудно да се забележи. — А ти кой си?

— Саймън Крос.

— А, ти си синът на Томас Крос. Сега виждам приликата. Имаш същите очи. Но си по-едър от него.

Това твърдение изненада Саймън. Той винаги бе познавал баща си като предимно тих, затворен човек. Или поне толкова тих и затворен, колкото би могъл да е някой, който живее сред тамплиерите. А Саймън беше с десет сантиметра по-висок от него.

— Познавали сте баща ми? — попита той.

— Познавах го. За съжаление, само за кратко. Но той остави у мен силно впечатление. Томас е много впечатляващ човек.

— Беше — поправи го механично Саймън. Дори четири години по-късно все още му беше тежко да прави тази поправка.

Макомбър се поколеба.

— Съжалявам да го чуя. Не знаех.

— Благодаря.

— Предполагам, че трябва да поговорим.

* * *

Шумът от вълните, блъскащи в подножието на скалите, отекваше в гората около Саймън, докато той клечеше откъм подветрената страна на всъдехода. Безименният мъж, който беше излязъл напред, седеше с него. И двамата гледаха доктор Арчибалд Ксавиер Макомбър.

Професорът беше свалил шлема си, който лежеше отпуснат върху покритата му с броня гръд. Макомбър бе прехвърлил шейсетте и изглеждаше крехък. Явно затворничеството в санаториума сериозно бе разклатило здравето му.

Лицето му представляваше бял овал в мрака. Побеляла брада висеше на проскубани кичури от челюстта му и се сливаше с дългата, рошава коса, която се спускаше до раменете му.

— Защо сте искали да ни видите? — попита Саймън.

Макомбър изглеждаше изненадан от въпроса.

— Искан да видя баща ти.

— Каква работа имате с баща му? — попита безименният мъж.

Саймън още не беше решил как да се отнася към неговото присъствие. Макар че му се искаше да остане насаме с Макомбър, все още не бе готов да предизвика сдържания мъж за опекунство над професора.

Освен това, тъй като сензорите на всъдехода и бронята му не можеха да засекат хората, обкръжили мястото на срещата, не беше сигурен колко скъпо може да му излезе подобна маневра.

— Баща му знаеше за демоните, разбира се — отговори Макомбър. — Преди останалата част от света да разбере за тях.

— Откъде е знаел, че идват? — попита сдържаният мъж. Във въпроса имаше само лека нотка на подозрение, но Саймън беше сигурен, че недоверчивостта е пропила този мъж до мозъка на костите.

— От ръкописите естествено. — Гласът на професора звучеше старчески и уморено, но в същото време и малко по детски невинен.

Саймън се зачуди дали умът на Макомбър е напълно наред. Беше виждал какво могат да причинят на човешкия разум шоките терапии, баните с ледена вода и силните медикаменти.

— Какви ръкописи? — настоя безименният мъж.

— Онези, които открих във Франция. — Макомбър премигна. — Имам нужда от почивка. Наистина. Последните няколко дни ми се отразиха зле.

— След малко, професоре — рече сдържаният мъж. — Кажете ни за ръкописите.

— Бяха предложени на една разпродажба на имущество край Париж — обясни Макомбър. — Аз понякога помагам за такива неща. По онова време живеех с жена си Жана. Някой знае ли какво е станало с нея?

— Ще се опитаме да разберем — каза безименният мъж. — Защо са били толкова важни тези ръкописи?

— Ръкописите не са изчезнали — рече професорът. — Още съществуват. И все още са важни. Може би те са единственото средство някой от нас някога да бъде отново в безопасност.

— И как ще ни осигурят тази безопасност?

Макомбър погледна към Саймън.

— Ти защо не задаваш никакви въпроси?

— Защото той задава същите въпроси, които бих задал и аз — рече Саймън. — Как могат да ни помогнат ръкописите?

— Защото те са магически книги, разбира се. — Макомбър изглеждаше раздразнен, сякаш всеки би трябвало да знае това. — По света има много книги, за които се твърди, че са магически, но както знаете, истинските всъщност не са толкова много.

Саймън си спомни за книгата, за чието откриване беше помагал преди четири години и която се беше отворила и изляла тамплиера, стоящ до него. *А може би не познавате всички книги по света, професоре...*

[1] Най-тясната част на Ламанша. — Б.пр. ↑

ОСЕМНАДЕСЕТ

Какво прави точно тази книга толкова специална? — попита Саймън стареца. Професорът все още не го беше удостоил с поглед. Само се взираше в нощното небе. — Професоре?

Макомбър не отговори. Очите му се бяха зареяли в мрака.

— Професоре — повтори меко Саймън.

Равнодушен, Макомбър продължаваше да седи като статуя.

Саймън погледна към съдържания мъж.

— Той има такива моменти — рече мъжът. — След като разбрахме за него — за работата, която е свършил в областта на демонологията и лингвистиката, — го издирихме.

— Къде се намираше?

— Живееше в един от университетите.

— Как се е измъкнал от санаториума?

— Изглежда, когато генераторите са спрели, е възникнал пожар. Вградените защитни механизми са отворили вратите на всички килии. Повечето пациенти са останали в сградата или в близката околност. — Безименният мъж замълча. В очите му се прокрадна тъга. — Даже преди да се отворят Адските порти и да пристигнат демоните, онзи санаториум е бил лошо място. Това, което е задържало повечето от обитателите, е била храната. Тя явно е била в изобилие.

— Как го намерихте? — поинтересува се Саймън.

— Имаше разследване върху миналото на баща ви. Някой открил, че той е посещавал Макомбър в санаториума. Изпратиха ни да намерим професора.

— Какво са знаели за баща ми? — Саймън се почувства неловко, задавайки този въпрос, като че ли един непознат би могъл да знае за баща му повече от самия него.

— Трупът на баща ви беше намерен и разпознат край катедралата „Свети Павел“ само няколко дни след атаката в нощта на Все светии.

Саймън го заболя от вестта. Не знаеше, че тялото на баща му е било прибрано. По право той трябваше да положи костите на баща си в семейната крипта в тамплиерското Подземие, ако бе възможно.

— Къде е баща ми? — попита Саймън.

Сдържаният мъж се забави, преди да отговори.

— В хранилището на един патоанатом. Ако още е там.

— Трябва да знам къде се намира.

— Ще видя дали мога да разбера къде е.

Саймън кимна, неспособен да проговори. Надяваше се само, че баща му не е бил възкресен като зомби от някой демон. Насочи вниманието си към Макомбър. Нежно положи ръката си в бронирана ръкавица върху рамото на стареца.

— Професоре — каза той.

Макомбър се сепна при докосването му. Вдигна ръце да се защити.

— Не ме удряй! Моля те, не ме удряй пак!

„Той не е тук — осъзна Саймън. — Все още е в капана на миналото“. Задържа ръката си върху рамото на стареца и отново го повика по име.

— Професор Макомбър. Трябва да говоря с вас за Томас Крос и книгата.

Очите на стареца се фокусираха върху него.

— А, ето те, Томас. Чудех се къде си се запилял.

Саймън не си направи труда да го поправи, надявайки се, че сбърканата самоличност ще свърши работа.

— Разкажете ми за книгата, професоре.

Макомбър се усмихна.

— Това е чудесна книга, Томас. Мисля, че ще бъдеш доволен.

— Защо да бъда доволен? — попита Саймън.

— Защото книгата съдържа имената им! Точно както винаги сме смятали. Ако знаем имената им — имената на демоните, — ще имаме власт над тях. Няма да е нужно да се страхуваме, Томас. Дори да дойдат в този свят, ще можем да се спасим от тях.

— Как се казва книгата?

— Не си играй с мен, Томас. Много добре знаеш за коя книга ти говоря. „Гоетия“. — Макомбър се отпусна тежко на земята. — Сега съм уморен, Томас. Искам да се прибера вкъщи. Да знаеш защо Жана

още не е дошла да ме вземе? Когато ме затвориха в това ужасно място, тя каза, че ще се върне за мен веднага щом може. — Старецът се сгуши до гумата на всъдехода и уви ръце около раменете си. — Ще бдиш ли над мен, Томас? Ще ме събудиш ли, когато Жана дойде? Не искам да я изпусна.

Без нито дума повече Макомбър затвори очи и заспа. Саймън посегна към професора, но съдържаният мъж възпря ръката му.

— Няма да има никаква полза да се опитваме да го будим сега — рече той. — Когато се почувства така, ляга да спи за няколко часа. Дори и да успеете да го събудите, вероятно ще получите в отговор само ломотене.

— Какво му е?

— Мисля, че в санаториума са направили мозъка му на швейцарско сирене с всичките си опиати и терапии. Личното ми мнение е, че не е бил много силен, когато е влязъл там. Голяма част от онова, което каза, откакто се намира под моя опека, бяха откачени приказки. — Намек за усмивка разтегли устните на мъжа. — Или поне, ако в този момент демоните не върлуваха из Лондон, щях да го помисля за откачен.

— Искам да го взема с мен. — Саймън наблюдаваше за някакви признаци на съпротива или пускане на примамка. Трябваше да предположи, че хората на Лея, които и да бяха, също най-вероятно биха предпочели той да вземе стареца. В края на краищата Макомбър можеше да им предостави някаква следа. Беше възможно дори да симулира слабоумието си.

— Ваш е — каза безименният мъж. — Даже се радвам на това. Трудно е да го държи човек край себе си. Особено с тези приказки за демони. — Той огледа внимателно Саймън. — Знаете ли каква е тази книга, за която говори? „Гоетия“?

— Знам — каза Саймън. — Чували ли сте за цар Соломон?

— Разбира се. Приключенският роман на Хенри Райдър Хагард за Алън Куотърмейн. „Рудниците на цар Соломон“.

— Имам предвид историческата личност — каза Саймън.

— Не.

— Соломон е бил синът на Давид.

— Онзи Давид от историята за Давид и Голиат ли? — попита мъжът.

— Същият — рече Саймън. — Славел се е като най-мъдрият мъж, раждан някога. По време на царуването си написал книгата „Гоетия“. В нея записал имената на всички демони.

— Но това трябва да е било преди две хиляди години — възрази недоверчиво безименният мъж.

— Даже повече — каза Саймън. — Смята се, че е имал магически печат — пръстен, — който му давал власт над демоните. — Реши да не задълбава в историята за Асмодей, демона, който за кратко отнел с измама пръстена от Соломон.

— Пръстен ли? — попита със съмнение мъжът.

— Това е приказка — каза Саймън. — Но много приказки се основават на реални факти.

— Наистина ли вярвате, че съществува пръстен, който може да озапти демоните? — попита мъжът.

— Не знам — рече Саймън. — Едно време не вярвах много и за демоните.

— Мислех, че вие винаги сте вярвали в тях.

— Не — отвърна Саймън, но не си направи труда да разясни своето собствено пътуване към истината. — Соломон, освен това е написал книгата „Гоетия“, известна също като „Малкият ключ на Соломон“. Предполага се, че тази книга е сборник с имената на демоните. Изследователите смятат, че той е призовал седемдесет и два демона и ги е затворил в някаква бронзова урна.

— Мислите ли, че е вярно?

— Не знам.

Безименният мъж се намръщи.

— Мислех, че вие знаете всичко, което има да се знае за демоните.

— Не — отвърна Саймън. — Ние просто знаем повече от вас на този етап. — Беше сигурен, че преди всичко това да свърши, заедно ще разберат всичко. *Или пък ще сме мъртви.* — Остава въпросът, получавам ли Макомбър? Или просто ми уредихте интервю с него?

Мъжът погледна към професора, който спеше, облегат на гигантската гума. Старецът изглеждаше напълно безвреден.

— Засега — да, получавате го.

Саймън потисна импулса си да му каже, че е попитал само от учтивост, а не от необходимост. В края на краищата колкото и мъже да

се криеха в гората, тамплиерите все пак разполагаха с три бронирани всъдехода.

— Бих предложил да го държите упоен — продължи съдържаният мъж. — Така се държи по-добре по време на пътуването.

— Ако му даваме още опиати, това едва ли ще помогне за подобряване на умственото му състояние — възрази Саймън.

— Съгласен съм, но това може да ви опази живи. Тази нощ той беше със сравнително бистър ум. Невинаги е така. Докато пътувахме с него, изпадна в крайна възбуда и се нахвърли върху двама от хората ми. Намирахме се на кораб и нямаше кой да чуе. Вие пътувате по земя през опасна местност, а слухът на демоните е остър. — Мъжът сви рамене. — Това е просто нещо, върху което да помислите. Не ви казвам как да си вършите работата.

Саймън кимна.

— Чух, че имате някакви доста добре оборудвани медицински помещения — рече безименният мъж. Докосна част от бронята над сърцето си. Отвори се един скрит джоб и той извади оттам малък чип за данни. — Подарък. Като израз на добрата ни воля.

Саймън взе чипа, без да спомене, че не гори от желание да го пхне в което и да било устройство на тамплиерите.

— Знам, че ще имате съмнения за това — каза мъжът. — И не ви виня. На този чип са пълните медицински данни на Макомбър. Може би те ще ви помогнат да го излекувате. — Той се усмихна тъжно. — Преди да стане цялата тази бъркотия, имах чичо, болен от Алцхаймер. Знам какъв беше преди и след началото на болестта. Не ми е приятно да видя някой в състоянието на Макомбър.

— Благодаря. — Саймън стисна чипа в дланта си. — Оставихме доста демони там отзад. Вие и вашите хора ще се оправите ли с връщането в Лондон?

Безименният мъж се ухили.

— Не съм казал, че се връщаме в Лондон, нали?

„Те са също толкова потайни и целенасочени като тамплиерите“ — помисли си Саймън. По някакъв начин това го караше да ги уважава повече. Но също така го правеше и по-предпазлив във взаимоотношенията с тях.

— Ами Лея Крийзи? — попита той. Мъжът поклати глава.

— Както вече казах, не познавам никой с това име. — Той погледна назад в посоката, от която беше дошъл Саймън. — Имате да изминете доста път. Късмет и леко пътуване.

Саймън гледаше как мъжът нагласи отново маската върху лицето си. Бронята се запечата моментално и костюмът на Саймън регистрира лекото трептене на енергийния код.

Мъжът му козирува кратко, после се обърна и закрачи към дърветата. Само след три-четири крачки се разтвори пред очите на Саймън и изчезна от сензорите на бронята му.

„Съвсем като призрак“ — помисли си младият тамплиер.

* * *

Саймън отнесе Макомбър във всъдехода си. Нейтън и Даниел му помогнаха да го вкара вътре. Поставиха все още спящия професор на една от пружиниращите седалки.

Лея изглеждаше любопитна, но не попита нищо. Докато Нейтън обръщаше всъдехода, тя надяна шлема върху лицето си. Той се запечата и физиономията ѝ отново стана безизразна.

Като хвърли последен поглед към Макомбър, Саймън временно заряза проблема, който професорът беше поставил пред него, и се съсредоточи върху задачата да се върнат живи в Лондон. Това щеше да е достатъчно голям проблем за всички тях тази нощ.

Нейтън се свърза с него по личния им канал.

— Е, какво е положението, друже? Имаме ли нещо ценно, или просто сме прибрали допълнителен багаж?

— Не знам — отвърна честно Саймън.

— Ако този човек е това, за което се представя, какво толкова може да предложи, което да си струва риска?

— Твърди, че знае къде е „Гоетия“.

— Книгата на демоните?

— Една от тях — съгласи се Саймън.

— Ти вярваш ли на това?

— Не знам.

— И ако е вярно, съществуването на тази книга ще подобри ли, или ще влоши нещата?

„Точно там е въпросът“ — помисли си Саймън.

ДЕВЕТНАДЕСЕТ

Какво знаеш за демона Фулагар? Уорън беше приклепнал под стряхата на триетажна сграда близо до целта си и чакаше да отмине бурята, която се беше разразила скоро след връщането им в града. Никога не се беше тревожил от дъжда, дори и преди нашествието на демоните. Меланхоличен по природа, той чувстваше, че дъждът като че ли прави настроението му още по-мрачно и отчаяно.

Сега обаче дъждът често можеше да е смъртоносен. Замърсен от Изгарянето, той обикновено съдържаше силни разяждащи киселини, които обгаряха кожата и предизвикваха обриви, които можеха да проникват до кокал. Уорън беше виждал примери и за двата случая. Хора и животни бяха умирали от дъжда.

Едри дъждовни капки вдигаха пръски в локвите по неравните улици и трополяха непрестанно по металната стряха. В града като че ли не се движеше нищо друго. Уорън подозираше, че дори повечето демони или поне по-слабите от тях, избягваха контакта с киселинния дъжд.

— Чувал съм името — отговори той на въпроса на Наоми. — Смята се, че е един от най-могъщите демони в низшата йерархия.

Наоми се загърна по-плътно с шлифера си. По време на дългия път от Пондърс Енд не беше говорила много. Това го устройваше идеално, защото не му се приказваше. Беше прекарал тези часове, мъчейки се да проумее всичко онова, което Мерихим му беше заповядал да извърши.

— Той е зъл — прошепна Наоми толкова тихо, че едва я чу през трополенето на дъжда.

— Всички демони са зли.

Тази способност на кабалистите да разграничават едно зло от друго винаги го беше обърквала.

— Някои от тях са по-зли от другите.

Уорън не си направи труда да спори по въпроса. Беше открил, че щом опреше до такива неща сред кабалистите, това е обречена работа

и загуба на време.

— Фулагар е опасен — повтори Наоми.

Той се въздържа да отбележи, че всички демони са опасни. Фактът, че повечето кабалисти предпочитаха да не признават това, си беше чиста глупост и бе навлякло смърт на немалко от тях.

— Наричат го Господаря на сенките заради способността му да променя възприятията и защото се говори, че кара сенките на хора да ги нападат и убиват — рече Наоми.

— Това ми звучи като добра причина да се живее на тъмно — отбеляза Уорън.

— Как смяташ да унищожис такава твар?

Той въздъхна и с облекчение забеляза, че дъждът най-после спира. Вече само редки капки падаха на улицата пред него.

— Още не знам. Ще измисля нещо.

— Но...

Уорън се извърна и я стрелна със суров поглед.

— Ти ми трябваш, за да ми помагаш, а не да ми казваш колко е невъзможно. Ако ще го правиш, спокойно можеш да си тръгнеш.

За миг си помисли, че Наоми ще стори точно това. Той така би постъпил.

Тя посегна към него и постави длан на бузата му.

— Ще ти помогна. Просто се чувствам толкова... зашеметена от всичко.

— Но ти си била обучавана да вършиш точно това.

Наоми поклати глава.

— Ние вярвахме. Свързвахме се с тях през годините. Но никога не сме смятали, че ще се случи нещо като демонското нашествие. Или поне аз не вярвах.

Уорън се вгледа по-внимателно в нея, взря се в очите ѝ.

— Ако тази работа стане невъзможна... — Той не можа да довърши, а и не можеше да повярва, че няма да се окаже невъзможна.

— Тогаваше те оставя и ще спасявам себе си. — Наоми поне имаше приличието да изглежда засрамена и тъжна. — Така трябва да бъде и ти си длъжен да го знаеш.

Уорън си пое дълбоко дъх и после издиша шумно. Наоми се усмихна леко и отдръпна длан от лицето му.

— Ако бях отговорила другояче, нямаше да ми повярваш.

Така си беше.

— Засега оставам, защото съм привързана към теб, и това е истината, независимо дали вярваш или не. Но също така искам възможност да получа повече сила. Това също трябва да го знаеш.

Всъщност Уорън идеално разбираше това. Той кимна към улицата.

— Дъждът спря. Можем да вървим. — Извърна се от нея и излезе от сушината.

* * *

Уорън следваше заплетен лабиринт от проходи и задънени улички. Беше запаметил пътя отдавна. Като дете майка му го бе мъкнала из целия Лондон, в търсене на книги за магии и правене на заклинания. Имаше десетки малки магазинчета, които се грижеха за потайната, но постоянно разрастваща се част от градското население, която се интересуваше от мистичните изкуства. Целта му беше едно от тях.

Когато стигна до мястото, откри, че е по-малко, отколкото го помнеше. Беше помещение на третия етаж, над магазин за стоки втора употреба и фотографско студио.

Името на книжарницата „Антикварни книги Хоровиц“ беше изписано четливо върху малка месингова табелка на стената в долния край на стълбището. В главата на Уорън нахлуха спомени, щом мина през разбитата врата и тръгна нагоре по стълбите.

Стълбището беше тъмно и миришеше на урина. Това не беше новост, защото тези детайли присъстваха и в неговите спомени за мястото.

Не можеше да си спомни колко пъти майка му го беше карала да бърза по коридора. Тя винаги се боеше, че съпругът ѝ, пастрокът на Уорън, ще открие, че харчи малкото пари, които изкарва, за книги по магия. Споменът за дланта ѝ, трепереща в неговата, беше толкова силен, че за миг изпита чувството, че може да стисне ръката ѝ и да я накара да забави крачки, както беше правил в онези дни.

Това отдавна приключи. Отърси се от него. Иначе ще умреш като нея.

На върха на стълбите Уорън зави наляво и видя простата врата с матирано стъкло. То бе разбито и по-голямата част от него бе изпадала. Само няколко назъбени парчета все още стърчаха от рамката. Стаята зад вратата беше пълна с книги.

Наблизо нещо, което Уорън бе помислил просто за купчина дрипи, се изправи и се превърна в мъж. Той беше опърпан и мършав, а лицето му бе придобило гротескно жълт цвят, сякаш беше болен от жълтеница. Държеше пистолет, който насочи към Уорън.

— Трябва да се махнете отгук, хора. Това място е мое. Цялото е мое.

Уорън спря и се втренчи в мъжа.

— Не съм дошъл да ти отнема мястото. Дойдох да посетя книжарницата.

— Тя не работи. — Мъжът се изкикоти лудешки на собственото си чувство за хумор. Размаха заплашително пистолета. — Сега да ви видя гърба, иначе ще ви пусна един куршум отпред.

С леко раздвижване на силата, която го изпълваше, Уорън промени зрението си на нощно виждане, за да може да разгледа по-добре мъжа. Това, което видя, го изненада.

— Ти си жълт — каза той. Мъжът се размърда отбранително.

— Бях болен.

— Не си бил болен. — Уорън се взря в него, после отмести поглед към купчината окъсани одеяла и юргани на пода.

Сред тях се подаваха дълги кости, прекалено дълги, за да са принадлежали на котка или куче. Ужас присви стомаха на Уорън, когато осъзна какви са костите.

— Ти си канибал — обвини го той.

— Не, не съм. — Гласът на мъжа стана писклив и отчаян. — Не казвай това. Нямах основание да го казваш.

Канибализмът, макар и не широко разпространен, се срещаше в града. Уорън беше виждал такива случаи. Жълтото оцветяване на кожата обикновено идваше от хепатитната инфекция, която се съдържаше в кръвта. Ако жертвата не бе имала хепатит, преди да я убият демоните, често се заразяваше по време на смъртта. Повечето демони пренасяха какви ли не заразни болести. Мъжът вдигна пистолета с трепереща ръка.

— Край на предупрежденията! Измитайте се оттук веднага или ще ви застрелям!

Уорън се съсредоточи за момент, за да събере силата си, после я тласна към мъжа с разтворена длан.

Онзи отлетя назад, сякаш блъснат от двуетажен автобус. Костите изхрущяха от магическия удар, а над всичко това отекна силният гръм на пистолета. След като се удари в стената, мъжът изхърка, тялото му потрепери и после замря.

— Какво... — започна Наоми.

Уорън спря въпроса ѝ с вдигната ръка. Ослуша се в тишината, напрегайки слух да долови звуци от човешки стъпки или от демонски нокти или копита.

Не чу нищо.

Изпусна напрегнатия си дъх и се обърна към книжарницата. Една бразда в стената показваше къде се е забил куршумът. По ъгъла Уорън разбра, че го е пропуснал с не повече от няколко сантиметра.

Ако не беше страхът от Мерихим и предстоящата задача, щеше да се прибере вкъщи. Надяваше се само разходката до „Антикварни книги Хоровиц“ да не е била напразна.

* * *

— Какво търсим тук? Въпросът го подразни.

— Това е книжарница, нали? Дошли сме да търсим книга.

Светлината на минифенерчето, което Наоми използваше за търсене, огряваше лицето ѝ и разкриваше собствените ѝ мрачни чувства.

— Знам това. Искан да кажа, търсиш ли някоя конкретна книга?

Уорън овладя гнева си. Не искаше да остава сам точно сега. Не му харесваше самотата и никога не беше се справял добре, когато му се налагаше да остава сам. Ето защо Кели все още гниеше в убежището му.

— Каквато и да е книга за Фулагар — отговори той. — Трябва ми повече информация за него.

— Откъде знаеш за това място? — Наоми продължи да движи лъча на минифенерчето и да оглежда рафтовете.

Дори и преди нашествието книжарницата беше само отчасти подредена. Един старец я притежаваше и въртеше бизнеса. Той, изглежда, бе искрено привързан към децата и понякога правеше фокуси за Уорън, истински шедьоври на ловкостта, а не на магията.

Сега, като се приближи до рафтовете, Уорън си помисли за стареца и се зачуди какво ли е станало с него. Надяваше се, че е умрял кротко в леглото си преди пристигането на демоните.

— Майка ми ме водеше тук — каза той.

— Тя се е интересувала от мистични изкуства?

— По-скоро беше обсебена от тях. Всичко, което си спомням за нея от времето, когато бях малък, е как четеше тези книги. Аз не ги харесвах. Бях видял някои от картинките вътре и те... ме плашеха.

— Много от тези книги могат да окажат доста силен ефект върху младия ум. — Наоми взе една книга за жертвоприношения и освети корицата ѝ с минифенерчето.

Там бяха изобразени няколко демона, събрани около олтар от черен мрамор. Крилат демон с ангелско тяло и оскъдни дрехи държеше в едната си ръка камък, от който капеше кръв, а в другата — човешка глава. Върху лицето на човека беше изписан ужас, макар че той трябваше да е мъртъв.

— Разбира се — продължи Наоми, — някои от книгите, написани по въпроса, са чисти глупости.

Уорън запази мълчание и продължи да търси. Той прегледа сандъците с книги и макар че намери някои, които му се искаше да проучи по-подробно, не откри онова, което търсеше. Помъчи се да не изпитва отчаяние, но това беше старо, познато чувство, от което никога не бе могъл да се отърси. Сега то се настани в него, плъзна пипала в костите му и изсмука неговата увереност.

ДВАДЕСЕТ

Най-накрая, малко преди зазоряване, Уорън се отказа от търсенето. Като излезе от книжарницата, видя тялото на мъртвия мъж все още да стои свлечено край стената на коридора.

Киселинният дъжд беше отминал, но приближаващата горещина на деня, предизвикана от Изгарянето, вече започваше да се чувства. Улиците бяха задушни и влажна мъгла изпълваше въздуха.

Предупреден от скърцащия звук на обковани с желязо колела по паважа, той хвана Наоми за ръката и я издърпа в прикритието на един близък вход. Притисна я към вратата, докато скърцащият звук се приближаваше.

От долния край на улицата през мъглата се зададе файтон и миг по-късно се появи пред очите им. Въпреки всички зловещи сцени, които Уорън бе виждал да се разиграват през последните четири години, тази беше напълно изненадваща.

Шест зомбита се клатушкаха на мястото на конете, които нормално биха теглили файтона. Държаха се за ока и пристъпваха в относителен синхрон. Гюрукът беше свален и возещите се във файтона се виждаха ясно.

Там седяха три Мрачни изчадия — широкоплещести, с тесни бедра и невъзможно дълги крака, които имаха по две колена, свиващи се в противоположни посоки. На главите им, съединяващи се с раменете без помощта на врат, имаше множество синьо-зелени очи. Люспите им образуваха ивици от жълто, оранжево, тъмносиво и червено. Това оцветяване ги отличаваше като диaboлисти сред техния вид. Диaboлистите използваха и магия, и технология.

При нашествието Мрачните изчадия бяха станали част от окупационните сили. Поддържаха редовни патрули из териториите, докато другите демони ловуваха.

От наблюденията си върху тях Уорън бе забелязал, че Мрачните изчадия са безкрайно любопитни и изобретателни. Докато другите демони бяха склонни само да рушат, те изследваха района, проучваха

разни предмети и се опитваха да ги проумеят. Освен това създаваха свои собствени оръжия.

Това любопитство ги правеше още по-опасни. Докато другите демони лесно се отегчаваха при липса на стимул или бяха съсредоточени само върху онова, което се опитваха да направят, Мрачните изчадия трупата сила от новото и различното и вниманието им често бе разнопосочно.

Явно сега трите Мрачни изчадия диaboлисти провеждаха експерименти или се забавляваха.

След като си отидоха, Уорън изведе Наоми от входа на сградата и гледаше да се придържа към най-тъмните сенки, докато вървеше обратно към убежището си.

* * *

Като се озова в своя дом, Уорън се почувства в безопасност. Това не продължи дълго, след като провери магическата си връзка с Мерихим. Демонът беше близо, на една ръка разстояние.

— Имам стая за теб — каза на Наоми.

Тя го погледна със слаба изненада.

— Мислех, че ще отседна при теб.

Уорън не си направи труда да ѝ обясни, че да дели леглото си с някой, докато е буден, е съвсем различно от това, дори да си помисли да го направи, докато спи. На никого не се доверяваше толкова.

— Стаята е хубава — каза той. — И двамата имаме нужда да си отспим.

Наоми продължи да го гледа втренчено за момент, после кимна.

— Може би си прав.

— Прав съм. По-късно и двамата ще трябва да разсъждаваме ясно. — Изпрати я до стаята ѝ — една от по-хубавите в сградата. Само за кратко се замисли за онова, което изпуска.

На стълбището бръкна в торбата, която носеше през рамо, и извади едно от очите на Кървавия ангел, на които беше направил обвързваща магия. Представи си образа на Наоми, докато държеше окото в демонската си ръка.

— Следи я! — заповяда той. После хвърли окото във въздуха.

То се залюля за момент, премигна два пъти и се понесе нагоре към едно от тъмните ъгълчета на коридора, откъдето можеше да наблюдава вратата на Наоми.

Уорън задейства магията, която свързваше окото с него. Моментално зрението му се напасна с това на окото. С малко концентрация се видя как стои пред вратата на стаята, която беше дал на младата жена.

Доволен, тръгна нагоре по стълбите към своята стая.

* * *

В големия апартамент Уорън се съблече и си взе един бърз душ. Грижата за личната му хигиена винаги го караше да чувства, че има по-голям контрол над себе си.

Вместо да остане гол, той се облече в черни спортни панталони и друга ръгби фланелка. Освен това хвърли на леглото една кожена полушубка, за да му е подръка, ако му потрябва.

Добави два 9-милиметрови пистолета и нож в капия. Пистолетите нямаше да му свършат никаква работа срещу демоните, но не всичко навън, което ловувате и убиваше, беше от демонски произход.

Беше капнал от умора и му се искаше да легне, но умът му не намираще покой. Мислите продължаваха да се блъскат в главата му. Старите страхове, които винаги бяха с него, кръжаха неспокойно.

Той открехна тежките завеси и надникна навън. На улицата нямаше никакво движение. Направи бърза проверка на окото на Кървавия ангел, бдящо над Наоми, и установи, че вратата още е затворена. Ако се беше отваряла, то щеше да го уведоми.

— Уорън.

Сепнат, той се озърна из помещението. Там нямаше никой друг, освен него.

— Уорън.

Този път проследи гласа до другия край на стаята. Взе от леглото един от 9-милиметровите пистолети и вдигна предпазителя с палец, а после тръгна натам.

— Кой ме повика? — попита тихо той.

— Искаш ли да знаеш?

Като стигна до стената, Уорън отвори тайния сейф, който беше открил само няколко дни след пристигането си. Бутоните на заключващия механизъм трябваше да бъдат натиснати в определен ред, за да се разкрие скритата кухня. Иначе изглеждаше досущ като стената.

Книгата лежеше вътре.

Докато той я гледаше, очите върху корицата се отвориха и се взряха в него.

— Искаш ли да знаеш? — попита отново книгата.

— Кой си ти? — попита Уорън.

Книгата сякаш го гледаше надменно заради ъгъла, под който се намираше.

— Мога да бъда твой приятел. Ако ми позволиш.

— Приятелствата струват твърде скъпо. — „Освен това — рече си наум — демоните лъжат“.

— Никога досега не си имал приятел като мен.

Уорън все още не беше убеден.

— Знам за Фулагар — добави книгата.

Вместо веднага да попита за демона, Уорън предпочете да проследи поредицата от въпроси в ума си. Беше по-важно да разбере първо кой му помага и кои са останалите играчи.

— Как узна за това?

— Аз съм един от Пазителите. — В гласа имаше нотка на гордост.

— Един от пазителите на какво? — попита Уорън.

— Един от Пазителите на Тайната история.

Уорън изчака, сигурен, че тук има някакъв трик.

— Каква е тази Тайна история?

— Неща, които демоните не искат да бъдат узнати. — Книгата продължи да се взира в него. — Как е възможно да не си приятел с някой като мен? Аз мога да ти помогна да постигнеш всичко, което искаш. Мога да ти дам целия свят.

— Мерихим те нарече Книгата на Казимог.

— Демоните ни наричат така, защото Казимог беше онзи, който първи написа Тайната история.

— Никога не съм чувал за него.

— Преди да се появят демоните, имаше много неща, за които не беше чувал. И все още има. Освен това Казимог не беше от този свят, а от друг. Онези, които преди хилядолетия изучаваха мистичното изкуство, донесоха мен и други книги в този свят. Взеха ни от други светове, погълнати от демоните и Изгарянето.

Внезапно Уорън започва да се страхува още повече отпреди.

— Това е номер — сопна се той.

— Щом смяташ така, значи сигурно е. — Книгата затвори очи.

— Чакай. — Обзе го отчаяние. През последните четири години животът му беше станал по-труден, а рисковете — по-големи.

— Какво? — Книгата пак отвори очи.

— Ако си това, което твърдиш, защо Мерихим ще позволи да попаднеш в моите ръце?

— Твоят демонски повелител не знае всичко. Никой демон не знае всичко.

— Откъде знаеше, че трябва да ме прати за теб?

— Беше му известно само, че съм книга, важна за кабалистите.

— Не ти вярвам.

— Тогава защо съм тук и говоря с теб? Демоните не ги е грижа за книгите. Те нямат такива. За тях книгите винаги са представлявали сила, която би могла да ги унищожи. Аз съм една от тези книги. Има и други. Ето защо демоните понякога маскират чудовища като книги, за да унищожат учените, които могат да разчитат забравените езици.

— Какви забравени езици? — попита Уорън.

— Като този, който използваме сега.

— Но ти говориш като мен.

— Не — възрази книгата. — Ти говориш като мен. Това е моят език и аз го споделям с теб. Никога не бих го направила с един демон.

Уорън се замисли върху това, но недоверието и страхът не искаха да го напуснат. И все пак цял живот беше живял с тези сенки. Номерът беше да приеме живота и да отсее нужните му истини, онези истини, които ще го опазят жив.

Той предпазливо бръкна в сейфа и извади книгата.

— Значи можеш да ми разкажеш за Фулагар?

— Какво искаш да знаеш?

— Трябва да го убия.

Книгата се изсмя и това я накара да се разтrese в ръката му. Звукът беше сух и приглушен.

— Твоят демонски повелител не го е грижа много за теб, нали?

— Можеш ли да ми разкажеш за Фулагар?

Изражението на книгата стана сериозно.

— Да, мога.

* * *

Уорън седна зад бюрото и отвори книгата. За първи път видя, че лицето не е прикрепено към корицата, а може да се мести из цялата книга. Сега очите се отваряха на всяка страница, за да го гледат и да му говорят.

— Ето го Фулагар — каза книгата. — Обгърнат в ужасната си слава, Господаря на сенките — както е известен на мнозина — винаги е бил свиреп в битка. От него се боят дори в редиците на демоните.

Страницата показваше извисяваща се фигура с наистина демонични размери. Главата и раменете на Фулагар стърчаха над хората, които безплодно се сражаваха с него. Групата стоеше на гол хълм под пламтящо червено слънце. Демонът размахваше огромна двуостра бойна брадва. Остриетата ѝ бяха поаленели от кръв, която беше опръскала и белия пясък под нозете му.

Фулагар имаше криле и корона от рога, които се издигаха прави като копия на тридесет сантиметра над главата му. Ликът му беше суров, не истински човешки, както когато бе заел лицето на Първия гадател в леговището на кабалистите. Пъстри зелено-жълти люспи го покриваха от главата до раздвоените копита. По средата на тялото му люспите бяха в по-тъмнозелено и постепенно пожълтяваха към крайниците. Целият беше покрит с мрежа от белези, напомнящи за минали битки. Пояс от човешки черепи опасваше кръста му.

Пред очите на Уорън битката оживя. Фулагар не можеше да бъде удържан и бе абсолютно безмилостен в атаката си. Писъците на умиращи и ранени мъже изпълниха ушите на Уорън, накъсвани от звъна и стърженето на стомана в стомана.

Изглеждаше невъзможно демонът да бъде убит.

— Фулагар може да бъде унищожен — каза книгата. Докато говореше, движещите се фигури върху страницата спряха.

— Как?

— Трябва само да знаеш името му.

— Това не може да го убие. — Уорън не го повярва и за миг. Демоните бяха прекалено свирепи и трудни за убиване. Беше виждал по-низши демони да унищожават облечените в броня рицари, които понякога забелязваше из града да се опитват да спасяват оцелелите.

— Ако знаеш името му, това ще го направи уязвим. Демоните имат и други слабости, но тази е, която аз мога да ти дам.

— Ти знаеш истинското име на Фулагар? — Уорън не смееше да изпита надежда, но въпреки това частица от това чувство покълна в него.

— Не — отговори книгата. — Но има друга книга, в която е записано истинското му име.

— А има ли там и истинското име на Мерихим? — Въпросът излетя от устата му, преди изобщо да разбере, че се е оформил в ума му. Вътрешностите му се сгърчиха, докато чакаше да бъде поразен от демона.

Книгата се взираше в него от страницата с Фулагар.

— Когато говориш с мен, твоят демонски повелител не може да чуе мислите ти.

Ами когато не говоря с теб? Дали Мерихим ще разбере за какво сме разговаряли? Уорън искаше да зададе този въпрос, но се чудеше как най-добре да го формулира.

— Аз мога да скрия тези мисли от Мерихим — рече книгата. — И то също толкова лесно, както сега чета мислите ти. Както вече казах, мога да бъда най-добрият приятел, който някога си имал.

— Каква цена ще трябва да платя за това приятелство? — попита той. — Единственото, което съм научил за този свят, е, че нищо не се получава даром.

Книгата се втренчи в него със сериозни, древни очи.

— Когато му дойде времето, Уорън Шимър, ти ще бъдеш мой приятел. Ще ми помогнеш да се отърва от тези окови, в които се намирам от хиляди години. — Тя го удостои с лека, тъжна усмивка. — Книгите на Тайната история не са били създадени без ужасни жертви. Искам да бъда свободна, преди да умра от истинска смърт.

— Но как...

— Не. Сега няма да говорим за това. То е твърде далечно и имаме да свършим много, преди това време да дойде. — Книгата се взираше в него. — Аз ти се доверявам също толкова, колкото и ти на мен.

Уорън все още не вярваше на това, но засега не оспори истинността на твърдението. Знаеше, че ще дойде време, когато ще узнае скритата истина.

Всичко, което бе от значение сега предвид настоящите обстоятелства и предстоящата му непосилна задача, беше, че се нуждае от приятел, който може да му каже онези неща, които книгата обещава да разкрие.

— Добре. — Той огледа отвратителната фигура на Фулагар върху страницата. — Кажи ми за тази книга, която съдържа имената на демоните.

— Нарича се „Гоегия“, или „Малкият ключ на Соломон“. И се намира някъде в града. Мога да те отведа там.

ДВАДЕСЕТ И ЕДНО

Саймън, старецът се събуди. — Думите се разнесоха по радиоканала на бронята, така че знаеше, че техният гост няма да се обиди.

— Той се казва Арчибалд Ксавиер Макомбър — отбеляза Саймън. — Когато се обръщате към него, наричайте го професор Макомбър.

Макар че виждаше ясно стареца на ПД-то си, младият тамплиер се обърна с лице към него и вдигна наличника си.

Макомбър изглеждаше дезориентиран и уплашен. Търкаше едното си ухо като дете.

— Професор Макомбър? — каза Саймън.

Старецът вдигна глава към него.

— Томас? — После се усети и поклати глава. — Не, ти не си Томас. Прощавай. Понякога ми е трудно да се събудя.

— В някои дни и на мен ми е трудно да се събудя. Искате ли нещо за ядене или пиене?

Макомбър се поколеба.

— Нещо за пиене, може би. Стомахът ми не се справя много добре напоследък. Може би, когато се установим някъде и нещата не са толкова несигурни.

Един от тамплиерите измъкна пластмасово шише с вода от запасите на въсдехода и го подаде на Макомбър. Старецът зачовърка капачката, но не можа да я отвори.

Лея отвори шлема си.

— Позволете да ви помогна, професоре.

Макомбър се втренчи в нея за миг, после ѝ подаде шишето.

— Благодаря, миличка.

Лея отвори шишето и го върна на професора. Той кимна с благодарност и отпи. Част от напрежението се отцеди от лицето му.

— Къде сме? — попита Макомбър.

— На четиридесет километра източно от Лондон — отвърна Саймън. — Съвсем скоро ще бъдем в безопасност.

— Не мисля, че съществува напълно безопасно място — отбеляза професорът. Прокара длан по рошавата си бяла коса. — Говорихме за „Гоетия“, нали? Не съм го сънувал?

— Не — отговори Саймън. — Говорихме за тази книга. Ала не достатъчно. — Изпитваше съжаление към стария човек за всичко, което е преживял, но ако той разполагаше с информация за демоните, от която се нуждаеха, трябваше да се сдобие с нея. — Знаете ли къде се намира?

Макомбър се размърда нервно.

— Никога не съм виждал книгата, но знам, че съществува. Чел съм откъси от нея. Но в никой от тях нямаше имена на демони. — Той замълча. — Тази книга е важна. Може да помогне във войната срещу демоните.

— Знам — каза Саймън. — Ако е такава, каквато разправят.

Макомбър отпи пак от водата, но младият тамплиер усети, че го прави по-скоро за да печели време, отколкото поради желание или нужда. Старецът очевидно се колебаеше дали да му се довери.

— Вие сте познавали баща ми. Той пожертва живота си в борбата срещу тези демони — каза Саймън. — А аз прекарах четири години от моя живот в битка с тях и в опити да спася хората, останали затворени в Лондон. Виждал съм телата на онези, които не съм могъл да спася — мъже, жени и деца, — и съм държал умиращи приятели в ръцете си. — Изненадан колко глух бе станал гласът му, той си пое дъх и прогони тези болезнени чувства. — Никога няма да предам доверието, което ми окажете. Кълна ви се в името на баща си.

— Знам — кимна професорът. — Знам, че ще го направиш. Баща ти също ми даде клетва.

— Клетвите на тамплиерите не се дават лекомислено — рече Саймън. Беше изненадан от нотката на гняв в гласа си, но не му харесваше, че трябва да защитава своята чест или тази на Ордена. Честта беше нещо свято, привилегия и дълг. И трябваше да се уважава.

— Знам това. Но също така искам да разбереш, че клетвата, която аз съм положил, също не е дадена лекомислено. Човекът, от когото получих информацията за „Гоетия“, ми внуши колко важен е

този ръкопис. — Макомбър погледна към Саймън. — Запознат ли си с историята на книгата?

— Била е написана от цар Соломон и е известна също като „Малкият ключ на Соломон“. Някои твърдят, че е използвал силата на ръкописа, за да затвори седемдесет и два демона в едно гърне.

— Не е било гърне — рече професорът. — Соломон е затворил седемдесет и два демона извън този свят. Тамплиерите са търсели тази книга дълго време. За първи път узнали за нея, когато се заселили в подножието на Соломоновия храм след Първия кръстоносен поход.

— Знаех, че тогава тамплиерите са били там — каза Саймън. — Но не знаех, че са търсили книга.

— Не всички вярвали, че „Гоетия“ съществува. Дори и сред тамплиерите. По онова време съществуването на ръкописа предизвикало голям страх в Ордена.

— Но той се е занимавал с демоните.

Макомбър кимна.

— Предвестниците — демоните, които винаги излизат първи от Адската порта — били пристигнали в този свят. Соломон разполагал с имената на повечето от изчадията, които се опитвали да си пробият път насам. Той използвал тези имена, за да им попречи да дойдат и да затвори Адската порта.

— Демоните само през Адските порти ли могат да идват? — попита Лея.

— Не. — Старецът поклати глава. — Отначало проникват Предвестниците и някои от по-низшите демони, за да прикрепят Адската порта към света, в който демоните нахлуват. Те са нещо като вестители. Мрачни и смъртоносни твари.

— Тогава защо изобщо им трябва да използват Адската порта? — попита Лея.

— Защото само малко демони могат да преминат без нея. Повечето, особено ако пристигат на тълпи, трябва да използват Адската порта. Ето как сме разбрали за демоните. Неколцина от тях винаги са се спотайвали в този свят. От време на време някои биват открити, но много малко. Част от тяхната магия, поне на тези, които се крият тук, е, че никой не иска да вярва в тях.

Саймън разбираше това. Филип Хубави бе използвал въпросното неверие срещу тамплиерите, за да отнеме богатствата и честта им.

— Само тамплиерите и малък брой други хора в хода на историята са вярвали в демони — рече Макомбър. — Повечето от тях са били осъдени за ерес. Това през доста от историческите епохи е означавало, че са били изгаряни на клада, удавяни или затваряни в лудница. В случая с тамплиерите, те са били лишени от богатствата и достойнството си. Така че сам разбираш, че дори тези, които са вярвали в демони, не са били склонни да го признават.

— Все още има хора, които вярват, че демоните, намиращи се тук сега, са извънземни от друга планета — вметна Лея.

Професорът поклати глава.

— Такава е силата, притежавана от демоните. Страхувам се за всички нас.

— Как Соломон е научил за тях? — попита Саймън.

— Не е научил. Други, които са знаели, са му казали. Цар Соломон започнал да вярва под влияние на тяхната вяра. Не той е написал „Гоетия“, но е накарал да я напишат. Приписал си е заслугите за авторството на ръкописа, за да не може никой да оспори неговата истинност. — Макомбър отпи от водата. — Разбира се, виждате какво се е получило. Сега никой не вярва, че ръкописът изобщо съществува.

— Има хора, които твърдят, че книгата не е била написана по времето на Соломон — рече Саймън. — Смятат, че е представлявала слабо замаскирана политическа нападка срещу благородническото съсловие, което не е съществувало в дните на цар Соломон.

— Това са били други версии, написани по-късно — каза професорът. — Те не са били нищо повече от димна завеса, вероятно създадена от хората, намиращи се в съюз с демоните, или от онези, които са използвали името на Соломон за свои собствени цели. Истинският ръкопис се е превърнал в нещо легендарно, митично и приказно. Това е, което демоните умеят най-добре — да те накарат да се съмняваш в себе си.

— Вие казахте, че сте виждали откъси от книгата — рече Лея.

Макомбър кимна.

— Виждал съм. Дори копията, които видях, притежаваха нечистата сила, която е присъща на демоните. Не знам как някой би могъл да чете тези ръкописи, а да не говорим да ги напише или препише. Докато ги четях — а те станаха повече, след като говорих с баща ти, Саймън, — преживях първия си... особен момент.

Макар че изгаряше от нетърпение да разбере останалата част от историята, Саймън си наложи да изчака колкото може по-търпеливо. Не му беше лесно, но виждаше смута и объркването върху лицето на стареца.

— Бях чел други откъси от книгата — продължи Макомбър. — И по-рано бях имал неприятни реакции — гадене, кошмари и периоди, за които не си спомнях нищо, — но този път беше съвсем различно. Загубих цели дни от живота си в състояние на лудост. Дори не си спомням много от това. Но си спомням, че на страниците имаше демон. Не знам как се е озовал там. Трудно ми е да си спомня. Но помня, че ми обещаваше разни неща. Богатство. Дълъг живот. Могъщество. Всички онези неща, които демоните предлагат с такава лекота. А когато устоях, той заплаши да убие жена ми и децата ми.

Само бученето на електромагнитните нанодин двигатели изпълваше вътрешността на всъдехода. Саймън неволно си припомни своя собствен опит с демонските книги.

— Тогава се прекърших — рече професорът. — Изгорих ръкописа. За нещастие, както се оказа, изгорих и апартамента, където живеех, и подпалих цялата сграда. Казаха ми, че пожарната едва успяла да потуши навреме огъня. — Той млъкна и отпи от водата. — Жена ми, господ да я поживи, не разбра през какво съм преминал... Накара да ме освидетелстват. Не я обвинявах нито тогава, нито сега. — Сълзи се появиха в очите на стареца. — Телевизионните репортажи я представиха като някакво чудовище. Но тя не беше чудовище. Виждал съм чудовища.

— Сигурно ви е било много трудно — каза нежно Лея.

Макомбър извърна главата си към нея. Усмихна се.

— Много си хубава.

Тя му се усмихна в отговор.

— Благодаря.

— Знаете ли къде да намерим книгата? — попита Саймън. — Не искам да ви изглеждам безчувствен, но...

— Не си безчувствен — рече професорът. — Видях болката в очите ти, когато ми каза за смъртта на баща си. Просто сега времената са трудни. Трябва да приемем това и да продължим нататък. — Той въздъхна. — Както казах, никога не съм виждал истинския ръкопис, но знам къде може да бъде намерен.

* * *

Саймън се взираше в картата на Лондон върху широкоекранния монитор пред себе си. Ако Макомбър знаеше как да използва ИИ-системата на бронята и ако Лея бе запозната с всички тамплиерски системи, вместо само с комуникационната, щяха да могат да работят по ПД-тата.

Но всъдеходите имаха допълнителни системи. Мониторът беше една от тях и бе предназначен за използване в случаите, когато екипажът не се състоеше от тамплиери.

— Когато си в лудница — рече професорът съвсем сериозно, — се срещаш с какви ли не хора. Там има някои пациенти със сериозни проблеми. Честно мога да ви кажа, че в много случаи медикаментите, терапевтичните програми и липсата на състрадание от страна на персонала допринасят за тези проблеми. — Той се наведе по-близо до екрана. — Някъде около източноиндийските докове има санаториум. Струва ми се, че се нарича Дом за душевноболни престъпници „Ейкхърст“.

Саймън пусна търсене на екрана. Резултатите се появиха след секунди. Нямахме Дом за душевноболни престъпници „Ейкхърст“, но имаше Рехабилитационна клиника „Ейкхърст — за по-светли дни“.

— Предполагам, че новото име може би изглежда по-обнадеждаващо за пациентите — каза Лея. — Или поне за семействата им. Обаче най-вероятно така застрахователните компании се чувстват по-спокойни, когато пускат месечните чекове за медицинско обслужване и рехабилитация.

С гласова команда Саймън изиска историята на заведението и негови изображения. Данните показваха, че до 1953 година Рехабилитационната клиника „Ейкхърст“ е работила под името Дом за душевноболни престъпници „Ейкхърст“. Според данъчните документи едно семейство притежаваше както собствеността, така и бизнеса.

На изображенията се виждаше сива правоъгълна сграда, приклепнала като старо куче наред зелени площи, с висока ограда от ковано желязо около тях. Три по-малки пристройки заобикаляха главната сграда.

Картата показваше, че рехабилитационната клиника се намира само на няколко пресечки от Темза. При такава близост до реката Саймън знаеше, че демонските патрули ще са сериозен проблем.

— Защо ръкописът е там? — попита той.

— Трябва да разберете, че това не е оригиналният ръкопис — каза Макомбър. — Само копие.

— Копие ще свърши ли работа? — попита Лея.

— Онова, което аз четох и ме подлуди за известно време, също беше просто копие. — Професорът ги изгледа и двамата. — Трябва да разберете с каква сила си имате работа. Създаването на копия не притъпява тази сила, нито я отслабва по някакъв начин. — Той направи пауза. — Разберете също така, че ако решите да търсите този ръкопис...

— Нямаме избор — каза Саймън.

— ... животът ви ще бъде в най-голямата опасност, която можете да си представите.

— Той вече е — каза Лея.

Докато Саймън опитваше да събере мислите си и да състави някакъв план, ИИ-то на костюма се намеси:

— Предупреждение. Девет неидентифицирани превозни средства приближават пътя на този конвой — изрече женският глас. — Опитите за комуникация с тях не дадоха резултат. Веднага трябва да се вземат всички необходими предпазни мерки.

Саймън затвори наличника си и повика радарния екран на ПД-то. Сензорните дроневи вече бяха стигнали до неидентифицираните коли.

Схема на една от тях изскочи на екрана. Саймън моментално позна дизайна.

— Това е всъдеход — каза Нейтън.

— Военен или тамплиерски? — попита Даниел.

Саймън огледа всъдеходите. Радарният екран показваше, че се намират на три километра и бързо се приближават.

— Повикай ги — каза Саймън. — Да видим дали ще отговорят.

Веднага след изпращане на повикването получиха отговор. В дясната част на дисплея се оформи образът на Терънс Буут.

Буут беше Велик магистър на дома Рорк — наследственият ръководен пост в този дом. Последните четири години явно се бяха

оказали много по-тежки за него, отколкото Саймън би могъл да предположи. Макар че Буут беше само с четири години по-възрастен от него и сега бе в началото на тридесетте, в тъмната му коса и козята му брадичка се виждаха сиви нишки. Лицето му бе станало по-закръглено и тъмните му очи сякаш се бяха сближили, което му придаваше кисело изражение.

Счупеният нос никак не се беше променил. Саймън изпита гордост от това. Именно той бе счупил носа на Буут. И двата пъти. Веднъж на младини и втори път преди четири години, когато за последно бе видял Великия магистър.

Когато бяха юноши, между двамата не цареше особена обич, а сега — още по-малко. Преди четири години Саймън беше нарушил пряката заповед на Буут и напусна тамплиерското Подземие. Няколко от тамплиерите тръгнаха с него.

Саймън не можеше да си представи какво е изкарало Буут от Подземието. Но още по-озадачаващо беше как той го бе открил тук сега.

Присъствието му можеше да означава само едно нещо — сред хората на Саймън имаше предател.

ДВАДЕСЕТ И ДВЕ

Саймън пусна открит комуникационен канал, вместо частен, както се искаше в комуникето на Буут. Откакто бе поел ролята на водач, Саймън бе решил да държи хората си информирани и в течение на всичко. Нямаше да има никакви тайни и раздвоение на лоялността.

„И въпреки това — каза си той — си успял да домъкнеш със себе си информатор“. Отхвърли тази мисъл. По-късно щеше да се оправя с това. И нямаше намерение да започва проклет лов на вещици, за да разбере кой е информаторът.

— Доста си се отдалечил от обичайната си територия, а, Буут? — попита Саймън. Не бе възнамерявал да вложи сарказъм в думите си, но въпреки това те прозвучаха така.

Буут се намръщи.

— Не искам да усложнявам нещата. И няма нужда да се държиш надменно.

— Така е, няма нужда. Това е безплатна екстра. — Саймън заглуши комуникатора за момент. — Нейтън, виж дали ще можеш да промениш маршрута, така че да не ни пресекат пътя.

Нейтън моментално смени посоката. Всъдеходът се понесе, мачкайки храсти и малки дръвчета. Пътуването стана определено по-друсащо.

Саймън видя върху ПД-то как другите два всъдехода извиват, за да последват водещия ги Нейтън. Те се понесоха в нощта в колона по един.

Също толкова бързо обаче колите на Великия магистър промениха посоката си и отново се устремиха да им пресекат пътя.

— Няма да се измъкнеш толкова лесно — заплаши го Буут.

— Не знаех, че се опитвам да се измъкна — рече Саймън. Даде знак на Лея и Макомбър да се върнат на седалките си. — При последната ни среща останах с натрапчивото впечатление, че никой от вас не иска да ме вижда повече.

— Ако зависеше от мен, нямаше и да те видя.

— Какво мога да направя за теб, Буут?

— След като не сметна за уместно да умреш в бой с демоните и не остави нещата както си бяха, съм принуден да проведа тази малка среща с теб.

— Ами ако откажа?

— Такъв вариант не съществува — каза Великият магистър.

Цифрите на индикатора показваха, че само седемстотин метра делят двете групи превозни средства. Това разстояние се топеше бързо.

— Случайно разбрах, че си сътрудничиш с онази млада жена, която доведе в Подземието — рече Буут. — Казаха ми, че возите с вас човек на име Арчибалд Ксавиер Макомбър. Професор по лингвистика, който доскоро е бил гост на един парижки санаториум.

Саймън бе изненадан, че той знае кой е Макомбър. На младини сегашният Велик магистър не си падаше по учението. Не му се налагаше. Постът беше наследствен, а баща му бе още млад. По онова време Буут не смяташе, че самият той ще стане Велик магистър, преди да остарее.

— Това не е твоя работа — отговори Саймън.

Буут се размърда в командното си кресло, после се приведе напред, така че лицето му изпълни видеоекрана.

— Тази нощ това е моя работа. Ще го направя моя работа.

Мраз запълзя по гръбнака на Саймън въпреки равномерното затопляне и охлаждане, поддържано от бронята. Гневът закипя в стомаха му и изпълни главата му.

— Какво искаш? — попита той. Великият магистър сви рамене.

— Искам професора.

— Защо?

— Поради същата причина като теб, разбира се.

Саймън се съмняваше в това. След демонското нашествие тамплиерите от Подземието бяха предпочели да останат невидими. Криеха се в обширните подземни комплекси и се държаха встрани от живота и смъртта сред руините на Лондон.

— Ще разбереш защо не съм склонен да повярвам на това — рече той. — Не съм те виждал да участваш в нападения срещу демони през последните четири години.

Гняв изкриви лицето на Буут. Той не обичаше да го критикуват, особено пред други хора. Саймън предполагаше, че го боли още

повече заради това, че е истина.

— Ти ще ни предадеш професора, защото нямаш избор. — Думите на Великия магистър бяха студени и заплашителни. — Ако не ми дадеш Макомбър, ще го взема със сила.

Саймън прекъсна връзката с колите на Буут. Огледа вътрешността на всъдехода и екипажа си. Неволно се зачуди дали някой от тях не е информаторът на магистъра.

— Някой ни е продал, друже — каза Нейтън.

— Това не е проблем, с който трябва да се занимаваме сега — отвърна Саймън. Наблюдаваше движението на двете групи превозни средства, които се приближаваха една към друга. Деляха ги само тридесет и седем секунди.

— Не можете да ме дадете на тях — каза дрезгаво професорът. В гласа му се долавяше паника. Очите му бяха разширени от ужас. — Аз не ги познавам.

— Можем ли да ги надбягаме, Нейтън? — попита Саймън. После включи предпазните щитове.

— Екипирани сме еднакво — отвърна Нейтън. — А ако Буут наистина иска да доведе нещата до физически сблъсък, те ни превъзхождат три към едно. Освен това след срещата с демоните се прибираме на куц крак.

— Предупреждение. Сблъсъкът неизбежен. — Гласът на ИИ-то звучеше странно спокоен въпреки цялото напрежение, което изпълваше командния център.

Преди Саймън да успее да каже нещо, цифрите, показващи разстоянието между неговата кола и челния всъдеход от групата на Великия магистър, се заковаха на нула. Силен трясък проехтя в кабината.

От сензорните дроневи Саймън разбра, че сблъсъкът е катурнал всъдехода настрани. Бордовият компютър показваше, че бронираната кола се е издигнала под ъгъл двадесет и девет градуса. Въпреки удара, командната кабина се бе завъртяла в нанофлуидната си среда, запазвайки всички вътре в изправено положение.

Предпазните щитове на всъдехода бяха загубили седемнайсет процента от енергията си. Докато преглеждаше всичко, което става с неговото возило, Саймън видя как другите два всъдехода също бяха блъснати.

Колата, която го беше ударила, не се отдръпна, а продължи да бута всъдехода към групичка дървета. Някои от тях се прекършиха при сблъсъка и оголиха бяла дървесина под кората си. Други устояха.

Коланите на седалката се впиха в раменете на Саймън и го задържаха, щом политна напред. Всъдеходът внезапно спря.

— Оръжията са готови — докладва гневно Даниел. — Имам мишена и мога да стрелям по твоя заповед.

— Предупреждение — рече ИИ-то. — Други коли са насочили оръжията си към тази.

Преди Нейтън да успее да включи електромагнитните двигатели на заден ход, друг всъдеход се плъзна зад тях и блокира пътя им. Нейтън се опита да се измъкне от капана, но не можа. Гумите ровеха почвата, но не можеха да намерят достатъчно добра опора, за да се измъкнат с допълнителната тежест на другия всъдеход.

* * *

Саймън прие повикването на Буут. Великият магистър се ухили.

— Дай ми го. Нямах избор. Дай ми го и ще пусна теб и хората ти да си вървите. Ако окажете съпротива, ще ви избия всички. Обещавам ти го.

Един поглед към радарния образ върху ПД-то, предаван от сензорните дроне, му показва, че всъдеходът на Буут се намира доста далеч от огневата линия. Саймън кипеше от възмущение. Той нямаше как да очаква това, което се беше случило, нито да се подготви за него. Беше хванат с изненада.

— Можем да останем вътре — изтъкна Нейтън. — Трудно ще им бъде да ни измъкнат.

— Не им трябва да ни измъкват — изръмжа Даниел. — Трябва само да чакат, докато огладнеем или ожаднеем. Тогава ще излезем сами.

— С провизиите, които имаме, можем да останем вътре три или четири дни — рече Нейтън. — Даже повече, ако ги използваме икономично. Доколкото познавам Буут, той няма да иска да чака толкова дълго тук навън, защото ще се притеснява, че демоните могат да ни открият. — Той се извърна от таблото за управление и изгледа

Саймън, макар че не се налагаше да го прави при възможностите на ПД-то. — В играта на нерви ще спечелим ние.

Саймън погледна към образа на Великия магистър.

— Не става въпрос за нерви. Каквато и да е причината, Буут си мисли, че той трябва да победи. В такива случаи е най-опасен. — Той млъкна, но в края на краищата знаеше, че няма истински избор. — Ако се налага, ще ни избие.

— Има много тамплиери, които не биха се примирили с подобно нещо — каза Нейтън. — Въпреки че нарушихме заповедите, все още имаме приятели там. Те знаят какво правим в града и колко живота сме спасили.

Саймън беше сигурен, че това е вярно. Но ако се държаха провокативно, Великият магистър щеше да има повод да заповяда на войниците си да открият огън.

— Вероятно това е единствената причина Буут да не се опита да ни избие веднага — каза той.

— Тогава да действаме на ръба на безопасността — заяви Даниел.

Саймън я изгледа.

— Ние и другите два всъдехода ще насочим оръжията си към колата на Буут и ще му кажем, че ще стреляме, ако опита нещо. Той не е особено склонен да си залага главата на дръвника.

— Това би означавало да стреляме също и по други тамплиери — намеси се един от воините. — Не ми харесва.

„Нито пък на мен“ — помисли си Саймън. Напрегна ума си, търсейки друг изход от положението, но не можа да намери такъв.

— Саймън. — Гласът на Макомбър беше тих и треперлив. Професорът изглеждаше болнав и посивял. — Това са други тамплиери, нали така?

— Да.

— Тогава защо враждувате?

— Защото Буут и повечето от останалите тамплиери искат да останат скрити и да се преструват на победени — отговори Саймън. Чувстваше се длъжен да каже на стареца истината. Макомбър заслужаваше да знае какво става.

Професорът кимна.

— За да съберат сили след загубата.

— Да.

— Добър план.

— Сама дето и демоните ще събират сили. А Изгарянето ще променя все повече нашия свят, предоставяйки им още по-добър и удобен терен, за да ни намерят. — Саймън поклати глава. — Чакането не е добра идея. Чакането няма да спаси хората, останали затворени в града.

— Разбирам го и подкрепям това, което правите. — Макомбър си пое дълбоко дъх и потрепери съвсем леко. — Тези хора — този Буут — никой от тях не ми желае злото, нали?

— Не мисля — отвърна Саймън.

— Ако беше така, досега щяха да са ни нападнали с оръжията си. Саймън кимна, надявайки се, че той е прав.

— Какво искат от мен? — попита професорът.

— Не знам. Може би да научат това, което знаете. Или може би просто не искат аз да го науча.

— Те искат да ти попречат, нали?

— Буут и другите се страхуват, че ще влоша нещата.

— Как би могъл да ги влошиш?

— Не знам.

Макомбър изруга на английски и френски.

— Този човек е глупак. Колкото по-рано разберем неща за демоните, толкова по-добре. За това бяхме на едно мнение с баща ти. Ето защо той дойде при мен, когато започнах да превеждам демонските текстове. Знанието е най-голямата сила.

— Баща ми казваше, че знанието е най-острото оръжие, което можеш да имаш в арсенала си — рече Саймън.

— Той беше умен човек.

— По-умен, отколкото си мислех. Но никога нямах възможност да му го кажа.

Макомбър откопча колана на седалката и се приближи към Саймън. Сложи длан върху рамото му.

— Сигурен съм, че той знае.

Саймън се надяваше да е така.

Старецът си пое дълбоко дъх и го изпусна. После се усмихна на младия тамплиер.

— Тогава нека и аз бъда толкова смел, колкото е бил Томас Крос. Пусни ме навън и ще се предам на този Буут.

— Не мога да ви позволя да го направите — каза Саймън.

— Нямах избор. Врагът не ти позволява да избираш, нито пък аз. Това е мое решение. Нека го направя, докато съм още смел.

— Саймън — рече Лея, — в думите му има смисъл.

Той знаеше, че е така, но все още го беше яд, че принудително е поставен в такова положение.

— Моля те — каза Макомбър.

В края на краищата избор наистина нямаше.

ДВАДЕСЕТ И ТРИ

Като даде заповед да отворят командната кабина, Саймън излезе навън заедно с професора. Докато стоеше на задната платформа и се взираше във всъдехода на Буут, оръжията на другите коли се насочиха към него. Саймън знаеше, че ако греши и Великият магистър е решил да премахне всякакви по-нататъшни проблеми от негова страна, има шанс първият куршум, който го удари, да не пробие бронята му, а само да го събори от всъдехода.

„Ако“. Думата изведнъж му се стори много важна, както стоеше на открито. Сякаш му бе по-лесно да се изправи срещу демоните. Те поне със сигурност нападаха и не му се налагаше да се чуди.

Остави наличника си отворен, което беше още един риск, но не му харесваше мисълта да изпрати професора с безизразното лице на бронята. Това беше малък личен жест, но Саймън трябваше да го направи.

Макомбър погледна нагоре към него и заговори шепнешком.

— Казах ти къде можеш да намериш ръкописа „Гоетия“. Надявам се да го откриеш. — Озърна се през рамо, когато люкът на командната кабина на най-близкия всъдеход се отвори. Двама тамплиери излязоха върху платформата му. — Ще ги задържа колкото мога по-дълго. Но на твое място не бих губил време.

— Ясно, професоре. Пазете се.

— До нова среща. — Макомбър протегна ръка.

Саймън пое нежно за миг дланта на стареца, после я пусна.

Професорът с лекота се справи с прехвърлянето от единия всъдеход на другия. Помогна му това, че колите се намираха плътно една до друга.

Нито един от тамплиерите не продума на Саймън, докато го гледаха. Наличниците им бяха безизразни и показваха само смътното му отражение.

— Какво си мислиш, че правиш там навън? — попита Нейтън. — Влизай в колата, преди Буут да е заповядал на някого да те гръмне.

Съветът беше добър и Саймън знаеше, че трябва да го послуша. Но не можеше. Може би беше проява на гордост от негова страна или пък предизвикателство. Каквото и да бе, той остана на мястото си, докато всъдеходите на Великия магистър се отдръпнаха и потеглиха.

— Получавах съобщение — обади се ИИ-то на костюма. Саймън знаеше от кого трябва да е. Затвори наличника и включи ПД-то. Съобщението идваше по лична честота. Саймън прие връзката.

Върху дисплея се появи злорадото лице на Буут.

— През последните четири години ти спасяваше хора. Вероятно е по-добре да се придържаш към това и да не ми се пречкаш на пътя.

— Трудно ще е да ти се пречкам на пътя — каза Саймън. — Ти не ходиш никъде.

Противно мръщене разкриви лицето на Великия магистър.

— Надявам се демоните да не те спипат. Ама наистина. В скоро време двамата с теб ще си разчистим сметките.

— Може да е днес, ако искаш — предложи Саймън. — Тук съм.

Буут изруга яростно, после угаси екрана и прекъсна връзката.

Зад наличника Саймън се ухили. Добре де, може и да беше детинско, но беше приятно. Но радостта му намаляваше от това, че бе принуден да гледа безпомощно как всъдеходите на врага му се отдалечават.

* * *

Седнал отново в командната кабина, Саймън наблюдаваше как всъдеходите на Великия магистър се насочват обратно към Лондон.

— Знаем къде би трябвало да се намира ръкописът „Гоетия“ — каза Нейтън. — Отиваме ли там?

— Не тази нощ — отвърна Саймън.

— Мислиш ли, че е разумно да чакаме? — попита Даниел.

— Вече е почти четири сутринта. Ако сега тръгнем натам, ще пристигнем на зазоряване. Освен това не сме подготвени за навлизане в града.

— Залагаш на това, че Буут няма да прати отряд в санаториума, преди ние да стигнем там — каза Лея.

Саймън се чувстваше уморен. Цялата тази нощ представляваше поредица от щастливи и нещастни случки. Бяха му дали надежда и му я бяха отнели, и той не беше съвсем сигурен кое надделяваше в крайна сметка. Подозираше, че ще излезе губещ.

„Освен ако книгата «Гоетия» е в «Ейкхърст» и наистина предлага оръжие срещу демоните“.

— Не, залагам на това, че Макомбър ще си трае, както обеща. Да се връщаме в Лондон в сегашното си състояние — уморени и не достатъчно подготвени — е все едно сами да си търсим смъртта. — Саймън си пое дъх. — Ще го направим утре през нощта.

Ако изобщо може да бъде направено.

* * *

Когато се събуди, Уорън видя до леглото му да стои мъртва жена. Гледката така го стресна, че той се отдръпна назад и за малко не освободи силата си срещу нея. После я позна. Кели.

Тя изглеждаше по-зле от всякога. Не я беше виждал от дни. Плътта ѝ бе започнала да се разлага и кожата ѝ променяше цвета си, покриваше се със зелени и жълти петна. Вонята беше ужасна и тялото ѝ мърдаше от гадинките, които живееха вътре.

— Какво правиш тук? — попита Уорън.

Кели само завъртя глава и го изгледа мълчаливо. Уорън не можеше да си спомни кога е престанала да говори. Но пък от друга страна, тя отдавна нямаше кой знае какво да му каже.

Поиска му се да ѝ заповяда да си върви, но сърце не му даде. Тя беше с него, защото той искаше така. Вината за смъртта ѝ също не беше нейна.

Без да каже и дума, Кели приседна на ръба на леглото. Единият ѝ крак беше подвит под нея и плътта беше разкъсана, така че той виждаше костите отдолу. Тя скърцаше, когато се движеше, и се чуваше шушненето на кожа.

Тъй като не можеше да понася да седи на леглото с нея, Уорън стана и навлече домашния си халат върху пижамата. Навън беше пладне и бе твърде горещо, за да стои облечен, но той винаги бе бил

стеснителен. Още повече пък сега, когато тялото му беше покрито с белези и му беше чуждо.

Освен това имаше план за осъществяване.

Неприятно гъделичкане в ума му привлече вниманието му към негласното предупреждение на окоето на Кървавия ангел. Той реши да погледне за момент през него и видя как Наоми излиза от стаята си и тръгва нагоре по стълбите към неговата.

Уорън погледна отново към Кели и разбра, че нещата няма да започнат добре.

* * *

Наоми поне имаше приличието да почука, преди да нахлуе в стаята му, но въпреки това го направи. После се закова на прага и се втренчи в зомбито на леглото на Уорън.

— Какво прави тя тук? — попита Наоми.

— Събудих се и тя беше в стаята. — Уорън почувства смущение. Можеше само да си представи какви са били първите мисли, минали през главата на Наоми. — Не мога да я накарам да стои далеч от мен.

Мъртвешкият поглед на Кели се фокусира върху новодошлата. Кели никога не я беше харесвала приживе, защото се чувстваше заплашена, че Наоми ще ѝ отнеме Уорън. Очевидно тази неприязън беше достатъчно дълбока, за да се пренесе и в смъртта.

— Мъртва ли е? — В гласа на Наоми се долавяше любопитство. Тя се приближи, за да огледа по-добре зомбито.

— При състоянието, в което се намира, надявам се да е мъртва. — Уорън взе бутилка с вода от кашона до стената. Нямахте начин да я запази охладена. Признаваше си, че това, което най-много му липсваше от първите дни на нашествието, беше, че тогава бирата още бе хубава. За нещастие, също като Кели, и тя си имаше срок на годност.

— Ти ли я уби?

— Не. — Уорън почувства гняв и срам, че му зададоха този въпрос.

Когато Наоми се приближи до нея, Кели се изправи.

— Кога умря тя? — попита Наоми.

Това беше още по-лош въпрос. Той поклати глава.

— Не помня.

Наоми премести очи към него и го изгледа с недоверие.

— Как може да не помниш?

— Виждала си я. Дори приживе не беше много разговорлива.

— Ами преди да започнеш да бърникаш в мозъка ѝ?

— Поначало не беше много жизнена.

— Някак си не ти вярвам.

— Тя е мъртва. Нищо не мога да направя по въпроса.

— Можеше поне да проявиш достатъчно интерес, за да забележиш, че е мъртва! Или още по-добре — че умира.

Уорън изруга.

— Това не беше връзка, Наоми. Не я обичах и тя не ме обичаше.

— Не, ти само я използваше, за да не ти се налага да си сам.

— Чуй се само! Това да не е някаква чиклит драма? Аз се мъча да оживея. Ти също. Ето защо си тук.

Наоми скръсти ръце.

— Ако имах поне малко акъл в главата, щях да съм на всяко друго място, освен тук. — Тя го гледаше втренчено.

Без никаква провокация Кели се хвърли срещу Наоми, размахвайки ръце. Хваната неподготвена, кабалистката нямаше шанс да се защити или отдръпне.

Уорън стрелна ръка напред и тласна с цялата си мощ. Трептящата вълна от сила изригна от пръстите му и блъсна Кели.

Зомбито сякаш изведнъж бе хвърлено през самолетна перка. Парчета гниеца плът и натрошени кости полетяха към отсрещния край на стаята.

За миг Наоми остана вцепенена. После се преви и повърна.

Уорън разбра, че нещата току-що официално са се влошили. Отиде да вземе торба за боклук и метла. И лопата. Гледайки всички тези малки парченца, разбра, че тя също ще му потрябва.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТИРИ

Саймън се взираше в чертежите на клиниката „Ейкхърст“. Беше свалил от компютърната база данни всичко, което имаше отношение към сградата. Очите му пареха от постоянното напрежение през последните няколко часа.

— Трябва да поспиш малко.

Той префокусира погледа си и забеляза отражението на Лея върху големия широкоекранен монитор пред себе си. Тя носеше болнична престилка, което бе един от най-широко приетите начини на обличане в подземната крепост.

Саймън носеше сив клин, маратонки и моряшка фланелка от уважение към цивилното население. Напоследък в комплекса имаше много деца. Той все още се изумяваше как са успели да оцелеят през последните четири години.

Натърванията от снощната среща с демоните бяха придобили хубав синкаво виолетов оттенък. След няколко дни щяха да си сменят цвета и да изчезнат.

— И аз мога да кажа същото за теб — рече той.

Лея опря хълбок на бюрото и скръсти ръце. Втренчи се надолу към него.

— Аз спях шест часа. А Нейтън ми каза, че ти още не си спал.

— Нейтън говори прекалено много.

— Ако не си починеш, ще загубиш форма. Ако загубиш форма, ще умреш.

— Благодаря за поучението. — Саймън изпита гняв към нея, но знаеше, че тя не го е заслужила. Лея казваше истината. Той въздъхна. — Съвсем скоро ще легна да поспя. — Поклати глава. — Ако се опитам да заспя сега, когато тъкмо съм се потопил в работата, така или иначе само ще си загубя времето.

Лея насочи вниманието си към монитора.

— Върху какво работиш?

Саймън я изгледа.

— Мислех, че трябва да си някъде другаде.

Тя повдигна вежда със съмнение.

— Ще ме пуснеш ли да си тръгна оттук? И нима мислиш, че бих си тръгнала, без да знам дали ръкописът, който уж трябва да е в онзи санаториум, наистина е там?

Саймън задържа погледа ѝ само за миг.

— Не.

— Предполагам, това означава, че и двамата сме се потопили в работата. — Лея огледа чертежите. — Как си получил достъп до всички тези чертежи?

— Тамплиерите са участвали в архитектурното изграждане на Лондон още от самото начало. Всички документи за всяка сграда, всяка къща и всеки тунел ги има в архивите ни.

— А откъде взе архивите? Сега не сме в тамплиерското Подземие.

— Една от доброволките от Подземието донесе със себе си копие на данните, когато се присъедини към нас. Да разполагаме с тази информация се оказа полезно.

Лея продължи да разглежда чертежите.

— Архитектите и строителите са променяли плана на сградата.

— Няколко пъти. — Саймън използва тъчскрийна^[1], за да увеличи различни части от чертежа. — Изглежда, че под сградата има подземен лабиринт, който по-късните строители са пропуснали да споменат.

— Защо?

— Вероятно не са искали да привеждат в съответствие с изискванията всички подземни участъци. Би излязло скъпо.

— И какво са направили с тези подземни участъци?

— Повечето са ги зазидали. — Саймън посочи на три различни места. — Тук е имало входи към подземията. В по-късните чертежи... — Той докосна екрана и чертежите се смениха. — ... те не са показани.

— Не може ли да са ги запълнили? Помня, че когато някои от по-старите сгради започваха да се наводняват, беше по-лесно просто да запълнят мазетата с бетон и да забравят, че някога са съществували.

Саймън се върна на първоначалните чертежи, които изучаваше.

— Под главната сграда е имало четири етажа. Подобно начинание би било твърде мащабно. Хората щяха да забележат.

— Защо етажите са били толкова много?

— Лондон никога не си е падал по своите откачалки. През Викторианската епоха е било пълно с хора, които са се възмущавали от ширещото се сексуално потисничество и са го отхвърляли. Според документите, които прегледах, ако си имал роднина хомосексуалист, нимфоман или просто, който е гледал на света по друг начин, смятан за опасен или смущаващ, си можел да го затвориш в „Ейкхърст“ и да разчиташ, че никога повече няма да го видиш.

— Чудесни исторически детайли си намерил тук. Направо тръпки ме побиват.

— Най-потискащата част е броят на хората, които са били затваряни на това място. Те са изчезвали. А след като най-последно умирали, били погребвани в небелязан гроб в някое бедняшко гробище.

— Надявам се, че да знаеш това не влиза в хобитата ти.

— Не. Не знаех колко мащабен е бил този проблем, преди да прегледам документите.

— Австралия нямаше да съществува, ако не бяха лондонските бедняци, крадци, проститутки, алкохолици и клошари. Но предполагам, че онези, които не са успявали да се доберат до Австралия, са отивали в „Ейкхърст“.

— И на други, също толкова лоши места. — Саймън изкара друга част от чертежа. — Четирите подземни етажа са съвсем примитивни. Не са стаи, а просто пещери, издълбани във варовиковата основа на града. Преградени са с железни решетки. — Кисел стомашен сок опари гърлото му, докато си мислеше за условията, в които са се мъчили обитателите на „Ейкхърст“.

— Това ли е мястото, където Макомбър каза, че се намира ръкописът?

— Да.

— И трябва да отидем там?

— Аз трябва да отида там — поправи я Саймън.

Лея извъртя очи.

— Какво? И да ме оставиш тук?

— Всъщност мислех, че след като взема ръкописа, можем да те освободим.

— Ужасно щедро от твоя страна.

— Така е. Особено след като не знам кой е подшушнал на Буут за Макомбър.

Тя се намръщи.

— Би било глупаво да смяташ, че съм аз.

— Само за протокола, не мисля, че си била ти. Със същия успех би могъл да е всеки от онези мъже, които срещнахме снощи.

— За какво им е да го правят?

— За да държат тамплиерите разединени.

— Като че ли сами не се справяте достатъчно добре.

Саймън премълча гневния си отговор.

— Виж какво, съжалявам. Не исках да говоря толкова прибързано. — Лея изглеждаше действително разкаяна. — Просто съм уморена и не искам да видя как погубваш живота си заради някаква измишльотина.

— Не съм бил обучаван да погубвам живота си. Обучаван съм да се бия и да го продам скъпо, ако се стигне до това.

— Знаеш ли какъв всъщност ти е проблемът, Саймън? — попита тя с мек глас.

Усецайки, че стъпва по несигурна почва, той предпочете да не отговори.

— Ти все още вярваш, че можеш да спечелиш тази война.

— А по какъв друг начин може да се мисли?

Лея извърна погледа си от него. След малко отговори:

— Караш противника си да загуби толкова, колкото и ти. Така излизате наравно. Никой не печели.

Саймън не знаеше какво да каже. Даже след всичко, което се бе случило при катедралата „Свети Павел“, не можеше да се откаже от идеята за победа над демоните.

— Знаеш ли кое е наистина глупаво? — попита той. — Да се биеш, без да смяташ, че можеш да спечелиш. Демоните са най-трудните противници, срещу които някога съм се изправял, но няма нищо и никой на този свят, който да не може да бъде победен. Имаме нужда само от подходящо предимство.

Тя остана втрепенена в него задълго, без да каже нито дума. Най-накрая рече:

— Гледай да поспиш. Скоро. — После се обърна и се отдалечи.

Саймън я изпрати с поглед. Лея беше красива. Беше го забелязал още щом я видя за първи път в самолета от Южна Африка.

А също така и загадъчна.

Това беше опасно.

* * *

След като измете и последните останки от Кели, Уорън завърза издутата торба за боклук и се помъчи да вдишва колкото се може по-малко от вонята. Отнесе торбата до прозореца и я изхвърли навън. Тя падна далеч долу при няколко други торби.

Също като тях се пръсна при удара и разпиля парчетата от Кели по цялата уличка. За кратко време остана загледан надолу, за да се увери, че някои части от нея няма да опитат да се надигнат и да се върнат обратно.

После продължи чистенето с парцал и препарат с боров аромат. Когато свърши, кръвта беше изчезнала, но все още се усещаха следи от вонята, примесени с мириса на бор.

— Не мога да повярвам, че направи това — рече Наоми.

Уорън взе метлата и лопатата, погледна ги и осъзна, че никога повече няма да ги използва. Изхвърли и тях през прозореца.

— Аз пък не мога да повярвам, че не ми помогна. Все пак тя не нападна мен.

Наоми дълго го гледа мълчаливо. На него му стана неловко от съсредоточеното ѝ внимание.

— Променил си се — каза тя.

— Загубих ръката си и бях ужасно обезобразен. Чак сега ли го забеляза? — Уорън поклати глава. — Преди четири години, когато се случи това, бях още наивен. Доколкото си спомням, точно когато ми беше най-тежко, ти предпочете да стоиш настрана. Изглежда, чак когато Първия гадател — който вече е мъртъв, след като се опита да ме убие — те изпрати да се свържеш с мен, ти си спомни кой съм. Аз

продължих напред и се превърнах в друг човек, защото ми се налагаше.

— Не е честно — възрази Наоми. — Не беше така. Всички трябваше да се учим. Всички трябваше да се променим.

— Ти имаше компания. А единствената приятелка, която имах аз, току-що я сметох в лопатата и я изхвърлих през прозореца. Сега, като се замисля, може би трябваше да я оставя тя да те изхвърли през прозореца. — Емоцията от онова, което бе извършил, витаеше в подсъзнанието на Уорън. Той не й позволяваше да изплува на повърхността и да го засегне по някакъв начин, който би го направил слаб. Това щеше да се случи, когато останеше сам.

— Всички кабалисти се страхуваха от теб... и все още се страхуват. Никой от тях не говори с демони.

— Ако говореха, изобщо нямаше да го желаят толкова силно, колкото им се струва.

— Никой от тях няма представа каквото знаеш ти — каза Наоми. — Това, което знаеш, е невероятно.

— Знам, че ако не се подчинявам на Мерихим, ще ме убие.

— Но да убиеш демон? Наистина ли смяташ, че можеш да го направиш?

— Нямам избор. — Уорън погледна към нея. — Ти обаче имаш.

Тя го изгледа неразбиращо.

— Не мога да го извърша без чужда помощ — обясни той. — Трябва ми някой, който да ми бъде опора, докато използвам мистичната енергия, която ще ми е нужна, за да се добера до тях.

— Ако ти помогна...

— Тогава ще те науча на повече неща, отколкото знаеш сега.

— Ще ме научиш ли на всичко, което знаеш?

Уорън я погледна. Беше лесно да я излъже. Тя искаше да бъде излъгана. Затова той го направи.

— Да. На всичко.

* * *

— Фулагар има трима телохранители — обясни Уорън. — Всички те са стари демони с имена. Не са Тъмни повелители като

Фулагар, но са Велики демони, които са заслужили имената си.

Беше седнал на една от масите в изоставения ресторант на втория етаж. Всички маси и столове бяха изработени от метал и стъкло. Ламперията и останалите дървени мебели, в това число и барът, бяха изкъртени още преди години от грабители, търсеци дърва за огън, с който да изкарат дългата зима. Напоследък зимите не бяха толкова дълги и студени като преди поради ефекта от Изгарянето.

Освен това огньовете привличаха демоните.

— За да стигна до Фулагар, трябва да убия телохранителите му.
— Уорън не можеше да повярва колко спокойно звучеше гласът му, докато говореше за елиминирането на демони.

— Можеш ли да го направиш?

— Ще го направя. С твоя помощ.

Наоми се поколеба, явно съзнавайки, че подобно действие от нейна страна не може да мине без риск.

— Добре.

Едно малко възелче в стомаха на Уорън се отпусна. Ако тя не се беше съгласила да му помогне, той не можеше да я принуди. Щеше да е невъзможно да контролира волята ѝ и все пак да ѝ остави достатъчно самостоятелност, за да му окаже помощ, ако се наложи.

— Тогава да започваме. — Уорън стана от масата и отиде на едно разчистено място от пода. Бръкна в торбата, която носеше през рамо, и извади кесийка със син прах. Книгата му беше дала указания как да направи праха. Съставките бяха прости, но мистичната сила, която ги свързваше, беше невероятно мощна.

— Какво е това? — попита Наоми.

— Защитна магия. Сядай. — Той посочи към пода.

Наоми седна, но не изглеждаше доволна. Уорън не каза нищо, докато изсипваше праха от кесийката около тях. Когато свърши, двамата стояха близо един до друг в кръга от прах.

— Ако това действа нормално — рече той, — би трябвало ние да можем да виждаме демоните, но те да не ни виждат. — Когато остана доволен от дебелината на кръга, прибра кесийката обратно в торбата си и я остави настрана. Седна с кръстосани крака срещу Наоми и протегна ръце.

След миг тя ги пое. Той я усети как трепери. Тази уязвимост докосна една нежна струна в него, която дори четирите години на

трудности и ужаси не бяха успели да заличат.

Макар и да не искаше, Уорън проговори:

— Ще отнеме цяла нощ.

Наоми кимна, но като че ли не му повярва.

Той си пое дълбоко дъх и потърси силата в себе си. Щом я докосна и улови здраво, я насочи към кръга от прах. Прахът веднага засия и запулсира, а после образува трептящ полукупол от нажежена сапфирена светлина. Уорън почувства силата на защитната енергия, която обкръжаваше него и бетонния под отдолу.

— Какво ще стане сега? — прошепна Наоми.

— Ще намеря първия от телохранителите на Фулагар. — Той затвори очи.

— Как ще го намериш?

— Мерихим го е белязал за мен. Намирането му ще е лесно. Убиването вече е съвсем друга работа. — В ума си Уорън видя как едно негово прозрачно копие излезе от тялото му. Изпита странното усещане, че се намира на две места едновременно. Погледна надолу към ръцете си — ръцете на неговото изправено „аз“, стоящо до седналото му „аз“ — и ги почувства хем празни, хем докосващи кожата на Наоми.

Съсредоточи се върху прозрачното си „аз“ и потърси портала, който знаеше, че трябва да се намира там. Една трептяща алена елипса, голяма не повече от пет сантиметра, се появи във въздуха пред него. В нея се оформиха устни, подадоха се навън и се разтвориха.

— Ще тръгнеш ли? — попита същият глас, който използваше книгата.

За миг Уорън потръпна от страх. После се овладя и отвърна:

— Да. Отведи ме там.

— Не се страхувай — каза гласът. — Аз ще бъда с теб.

Уорън пренебрегна тези думи. Страхът беше неговото най-голямо оръжие. Той поддържаше сетивата му изострени и увеличаваше силата му.

И досега го беше възпирал от поемането на прекалено много рискове.

Устните се разтвориха и се разшириха дотолкова, че Уорън да може да мине между тях. Той влезе вътре и усети как мистичната енергия го понася.

[1] Екран с чувствителна повърхност, който реагира на докосване. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ПЕТ

При откриването си през 1897 г., тунелът Блекуол е бил най-дългият подземен проход в света. Не му достигаха двеста метра до километър и половина. Две платна, и двете първоначално предназначени за коне и кабриолети, се простираха едно до друго под река Темза.

Саймън стоеше в сенките на Купола на хилядолетието^[1] и оглеждаше южния вход на тунела. Санаториумът „Ейкхърст“ се намираше в другия му край. Демоните, навъртащи се в района, правеха преминаването под реката опасно.

Обаче на Саймън в никакъв случай не му се искаше да прекосява самата река. Ефектът от Изгарянето личеше ясно върху Темза. През последните четири години реката се свиваше все повече. Сега на много места беше възможно едва ли не да прецапаш водата до другия бряг. Огромни, покрити с ръжда, товарни кораби бяха затънали в калта, наклонени под опасни ъгли. Някои от тях даже се бяха прекатурили.

С пресушаването на реката Северно море беше започнало да навлиза в коритото ѝ. Солената му вода се беше смесила с тази на Темза и я правеше негодна за пиене. Даже животните страняха от нея. Известно време демоните се бяха събирали там, за да ловят плячка, когато жаждата я изкарваше от скривалищата ѝ. Липсата на вода беше прогонила много от оцелелите граждани към околните гори.

Кучешкият остров сега стърчеше от солената река като нос, вместо като полуостров, какъвто беше някога. Едно време там се намираше бизнес комплексът „Кенъри Уорф“ и най-високата обитаема сграда в цял Лондон. Богати и бедни бяха живели там не заедно, а разделени, и се бяха борили с живота.

Сега там не живееше никой. Пожари бяха унищожили повечето домове и административните здания. Офис сградата „Кенъри Уорф“ представляваше изгоряла коруба, в която се бяха заселили няколко демона.

Саймън премести поглед към редицата тамплиери, стоящи зад него. Макар че бе имал известни резерви, позволи на Лея да се присъедини към тях. Някои от тамплиерите също бяха изказали съмнения за присъствието на жената. Саймън се погрижи никой от тях да не бъде избран в неговия разузнавателен екип.

— Готови ли сте? — попита той.

След утвърдителния им отговор извади меча и шипомета си и решително се затича към тунела Блекуол.

* * *

Тунелът не вървеше направо. Кривини и завои създаваха „слепи“ участъци, които забавяха придвижването. Саймън знаеше, че демоните може да се спотайват в очакване зад всеки от тях.

По целия път имаше изоставени коли. Когато демоните пристигнаха, много шофьори бяха останали заклещени под земята. Лежащите наоколо скелети свидетелстваха, че не всички са се измъкнали. Дрехите на много от тях бяха свалени по-късно от други оцелели, изпитващи отчаяна нужда от допълнително облекло.

На мъртвите не беше оставено никакво достойнство. Плъхове щъкаха сред сенките и останките. В сравнение с демоните, тези същества изглеждаха почти като сродни души.

Вече забавил крачка до ходом, Саймън вървеше предпазливо напред. ПД-то разсейваше мрака на мястото със своята способност за нощно виждане. Слухът му бе толкова изострен, че чуваше плъховете, мърдащи сред руините, и ветреца, подухващ през прохода.

Само осемнайсет минути по-късно групата тамплиери стигна до северния край на тунела. Саймън спря и надникна навън към пътя, водещ към източноиндийските докове на север.

Мракът само отчасти скриваше разрухата, причинена на района. Освен руините на „Кенъри Уорф“, къщите по улицата също бяха опустошени.

На Саймън му беше противно да гледа този упадък. Толкова голяма част от историята на Лондон беше запазена или поради сантименталност, или поради необходимост. Преди нямаше друг град като него, а сега беше порутен и на много места изпепелен. Но

Лондон, освен това беше град, белязан от множество катастрофи. Бидейки за известно време най-големият град на света, той бе преживял много трудности и промени.

„Когато демоните се махнат — каза си Саймън. — Лондон отново ще се възправи гордо“. Само не знаеше дали той щеше да доживее този ден.

В далечината няколко летящи демона се носеха безшумно в небето. Ала никой от тях не беше толкова близо, че да породи тревога у него. След като провери картата върху ПД-то, той продължи напред и поведе войниците си към тяхната цел.

* * *

Оградата от ковано желязо около санаториума „Ейкхърст“ още стоеше и представляваше мрачно въведение към сградата отзад. Санаториумът бе пететажна постройка. Сивата тухлена фасада излъчваше студено безразличие. Беше място, където Саймън никога не би искал да доведе член на семейството си.

Повечето прозорци бяха избити и зееха като празни очни орбити. Нещо бе изтръгнало украсената с орнаменти порта от пантите ѝ и я беше захвърлило отстрани на входа. От едната страна на портала стоеше охранителна кабинка. Сега там нямаше никой.

Върху проста месингова табела, поставена на арката над входа, бе изписано с готически шрифт името на мястото.

— Както разбирам, няма да влезем през главния вход — рече Нейтън.

— Не. — Саймън огледа оградата. Тя се издигаше на височина три метра и всяка нейна пръчка завършваше с остър шип. Той се приведе, отскочи и премина с лекота на сантиметри над нея.

Приземи се от другата страна с разтворени крака и приклепна, заемайки поза за стрелба, като опря лявата си ръка с шипомета върху дясната китка. Направи го не за по-голяма точност, а за да осигури по-голяма защита на лицето и раменете си в случай на нападение.

Нейтън, Лея, Даниел и другите тамплиери го последваха бързо един след друг. Саймън леко притича до задната стена на сградата.

Макомбър не го знаеше, но клиниката бе затворена две години след като той бе отишъл в парижкия санаториум. След няколко граждански дела корпорацията най-после се бе разорила и всички пациенти бяха прехвърлени на други места. Поради занемареното състояние на сградата и характерните за възрастта ѝ проблеми, никой не бе купил имота и той си стоеше безстопанствен.

Саймън се надяваше това да означава, че всичко, което е било в него, още си е там.

Някой вече бе разбил ключалките на задната врата. Тя стоеше леко открехната.

Като прибра мечата си, Саймън бутна вратата със свободната си ръка и я отвори. Влезе вътре. Нощното зрение на бронята прогони мрака.

Вратата водеше в склад, който беше отчасти вкопан в земята. Саймън трябваше да слезе по късо стълбище, за да стигне до дъното. Покрай каменните стени бяха наредени метални стелажи. Не бяха правени никакви козметични ремонти на стените. Те си бяха от гол камък. Тъй като помещението се намираще наполовина под земята, нямаше нужда от друга изолация, освен самия камък.

Подът бе осеян с шишета и туби от силни почистващи препарати. Дрехите, чаршафите и другите неща, които оцелелите можеха да използват, бяха отнесени преди години.

Саймън прекоси стаята и надникна през отворената метална врата. Тя също беше разбита, но драскотините от вътрешната ѝ страна показваха, че който и да я е разбил, го е направил отвън.

— Е, и къде е това скрито стълбище към долните етажи? — попита Нейтън.

— В другия край на сградата — отвърна Саймън. Мина през вратата и се запромъква по коридора. Върху ПД-то му се плъзгаше прозрачна карта на подземната част, в която се намираще. Различно оцветени петънца върху екрана отбелязваха позицията му, както и тази на другите тамплиери и Лея.

— Защо просто не влязохме от другия край на сградата?

— Защото щеше да ни се наложи да разбиваме стена — отговори Лея. — Така вероятно щеше да е по-подозрително.

— Нервни сме, а?

— Съвсем не. Обожавам да се промъквам през лудници посред нощ. Особено когато тук може да има демони, а хората, с които съм, настояват за екскурзоводна беседа.

Нейтън се изсмя и пухтящият звук, който се разнесе по комуникатора, намали леко напрежението на Саймън. Това му напомни, че се намира там с опитни воители. Ако нещо се объркаше, те бяха подходящите хора, с които да се окаже във въпросната ситуация.

* * *

Стълбището по средата на коридора водеше нагоре. Саймън извади миниатюрна камера със самостоятелно хранване от едно от отделенията за багаж на бронята си. Притиснал към стената и пушна в нея заряд статично електричество от костюма. Тя се залепи там.

Една бърза проверка през ПД-то му показва, че видеокамерата работи и е свързана с него и останалите от отряда му. Продължи нататък.

Болничните стаи — макар че той мислеше за тях като за затворнически килии — се редяха от двете страни на коридора. В няколко от тях имаше мумифицирани тела и достатъчно прах, доказващ, че никой не е стъпвал тук от години. Това го обнадежди малко.

Вратата в края на коридора беше заключена отвън. Представляваше правоъгълна плоча от грозен нащърбен метал, по който личаха белези от дългогодишна усиленa употреба. Една табелка по средата на вратата гласеше:

САМО ЗА УПЪЛНОМОЩЕН ПЕРСОНАЛ! ВЛИЗАНЕТО СТРОГО ЗАБРАНЕНО!

— Звучи подобаващо мистериозно, нали? — подхвърли Нейтън.
— Какво би трябвало да има от другата страна на тази врата?

— Още един склад. — Саймън натисна дръжката и откри, че е заключено.

— Нужен е ключ, за да се заключи това, друже — отбеляза Нейтън. — Кара те да се чудиш защо са си направили този труд, нали?

Така беше и Саймън се замисли върху това само за миг, преди да притисне показалеца на свободната си ръка към ключалката.

— Ключ — каза той.

Моментално нанофлуидът в костюма му впръска една струйка в заключващия механизъм. Върху ПД-то се появи образ, който показваше вътрешното устройство на ключалката, както и навлизането на нанофлуида в нея.

— Ключът е готов — обяви ИИ-то.

Саймън го завъртя и усети как ключалката поддаде. Открехна вратата и пъкна дулото на шипомета в помещението, но не толкова напред, че някой да може да му го отнеме лесно.

Изведнъж някакво слузесто пипало се уви около китката му и дръпна рязко. Докато ИИ-то изкаже предупреждението си, Саймън се помъчи да остане на мястото си. Но беше прекалено късно. Каквото и да го бе хванало, беше невероятно силно. Той загуби равновесие и политна в стаята към чакащата тъмнина.

А в тъмнината нещо огромно се размърда.

[1] Многофункционална зала в Лондон, построена в чест на настъпването на третото хилядолетие. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТ

Жега посрещна Уорън, докато се носеше през сграбчилиия го тъмен поток. Не знаеше колко време е изтекло. Страхът пулсираше диво в него. Обикновено той можеше да променя зрението си, така че да види къде се намира. Това беше едно от най-рано откритите приложения на неговите сили. Но сега, щом се опита да използва тази сила, не се случи нищо.

Той посегна към ръцете на Наоми. Макар че ги усещаше почти в обсега си, не можа да ги улови.

— Не се съпротивлявай — каза гласът. — Само усложняваш нещата.

— Къде ме водиш?

— Да се срещнеш с първия помощник на Фулагар. Както ти обещах.

Уорън отново се опита да хване ръцете на Наоми, но не успя. Извика я по име. Не получи отговор.

„Дотук с възможността да бъда измъкнат, в случай че загазя“ — помисли си той.

— Магията ще проработи, когато трябва — каза гласът. — Засега няма нужда да се опасяваш за нищо от моя страна.

— Отиваме там, където е книгата ли?

— Да. Фулагар наскоро откри къде се намира.

— Как?

— Той разполага с много средства. Сключил е доста сделки както с демони, така и с хора. Мерихим не е единственият, който използва хора, подходящи за целите му.

„Никой от тях не е единствен“ — помисли си Уорън.

— Всички ние използваме други хора. Ти накара Наоми да те чака в защитения кръг. Преди това пък използваше Кели.

Вината отново го жилна при мисълта за унищожаването на зомбираната Кели. Тя си бе отишла, преди той да разбере.

— Пригответи се — предупреди го гласът. — Не мога да те защитя тук, на това място. Ще трябва сам да се грижиш за себе си.

Нервно очакване изпълни Уорън, докато мракът около него като че ли се поразреди.

— А ти къде ще бъдеш?

— Не мога да те придружавам тук. Ще бъдеш сам. Помощникът на Фулагар, Харгастор, претърсва подземния лабиринт за ръкописа по нареждане на своя господар. Ако го срещнеш там, той ще те познае.

— Как? Ние никога не сме се виждали.

— Фулагар разполага с твоята миризма. След като той те е опознал, всички негови подчинени те познават.

— Как да убия Харгастор?

— Не се изправяй лице в лице с него. Убий го изотзад.

— Не мога просто да го помоля да се обърне.

— Там долу има и други. Бъди внимателен.

Усещането за движение престана. Уорън увисна в празната чернота само за миг. Все още не се доверяваше на гласа.

— Връзката между нас двамата е сложна. Повече от хиляда години съм чакала възможност отново да говоря с някого. Ти си много ценен за мен. Не бих искала нищо да ти се случи.

На Уорън му се искаше да повярва на това. Улови се за тази мисъл, докато мракът около него се разсейваше. Почувства как гласът изчезна от ума му, но все още усещаше присъствието на Наоми.

В следващия миг под краката му отново имаше твърда земя. Стори му се, че гравитацията се е увеличила десетократно, защото нозете му не го държаха. Въпреки всичките си усилия, той падна на едно коляно. И когато отвори очи, съзря ужас навсякъде около себе си.

* * *

Съществува, което държеше Саймън във въздуха, беше толкова уродливо, че отначало той не го разпозна. Тамплиерите никога не бяха научили истинското име на чудовището пред него. Това беше звяр от кошмарите и техните историци дълго време бяха смятали, че е именно това: трескаво предсмъртно видение на воин.

Само дето описанието му се срещаше постоянно. Отново и отново воините, издирващи демоните, чуваха разкази за същества като това, което държеше Саймън. Накрая го бяха нарекли просто Плашило. Името му отиваше, макар че не описваше точно чудовището.

Плашилата се срещаша в различни размери, в зависимост от наличните материали при сглобяването им. Никой от тамплиерите не знаеше как тези ужасни твари се връщаха към живот на немъртви в тази си форма, но напоследък ги бяха виждали няколко пъти из Лондон.

Това Плашило беше голямо колкото микробус. Саймън предположи, че за изработката му са отишли поне тридесет-четиридесет трупа. Макар че той самият никога не беше виждал как се сглобява Плашило, беше виждал как се разпадат. Дори и през паладиевата броня усещаше жужащия ритъм на мистичните енергии, които свързваха труповете в една голяма цялост.

Демонът представляваше маса от мърдаща плът. Ръце и крака, глави и торсове се гърчеха в чудовището. Ръцете стискаха Саймън, а краката го риташа. Някои от ръцете държаха оръжия. Плашилото някак си набираше собствена интелигентност, по-голяма от тази на съставните му части. Цялото беше нещо повече от частите.

Чифт ръце замагнаха с пожарникарска брадва към наличника на тамплиера. Ударът отметна главата му назад, но наличникът не се повреди. Една безформена глава с остатъци от строшени зъби се ухили насреща му. Главата беше толкова смачкана и раздрана, че Саймън не можеше да определи какъв е бил полът на собственика ѝ.

Той се опита да извърти шипомета към нея, но един крак ритна напред и притисна ръката му към тавана. Три груби ръце с не повече от осем пръста общо сграбчиха главата му и задърпаха шлема му.

— Саймън! — изрева Нейтън по комуникатора на костюма.

Един поглед към ПД-то показа на Саймън, че останалите тамплиери все още са извън стаята. За момента беше сам срещу чудовището.

— Тук съм. — Той удари с ръка по крака на трупа. Костта се скърши и мъртвата плът се раздра. Насочи отново шипомета към главата. Кръстчето на мишената заплува по екрана на ПД-то. Веднага щом прихвана целта, натисна спусъка.

Паладиевите шипове изригнаха от дулото на пистолета и се врязаха в Плашилото.

— Идваме. — Нейтън блъсна с рамо вратата и я изкърти от пантите. За миг тамплиерът залитна и щеше да се просне, но после продължи движението, като се претърколи напред и застана на едно коляно, стиснал лъчев пистолет. — Наведи се и се прикрий, друже.

Саймън закри главата си със свободната си ръка за по-голяма защита.

Изстрелът на Нейтъновия пистолет озари стаята само за миг. Подобният на стрела снаряд се заби в Плашилото. Както бе конструиран, той се разпадна на късчета и потъна в немъртвата плът на демона на по-широка площ, отколкото би направила стрелата. Миг покъсно главата на снаряда и късовете се възпламениха. Гръцкият огън захапа плътта на чудовището и прогони мрака от стаята.

Поразено от огъня, взрива и пораженията, които Саймън му беше нанесъл с паладиевите шипове, Плашилото започна да се разпада. Части от тела се откъсваха от основната маса и подът се покри с ръце и крака, и даже няколко глави. Всички те продължиха да действат самостоятелно, но всъщност без някакъв истински контрол. Гледката беше страховита, но парчетата не можеха да действат съгласувано. Като цяло бяха неефективни.

Но атаките на Плашилото не се изразяваха само във физическата вреда, нанасяна от различните крайници. То разтвори своята паст — онзи свой център, който запазваше, колкото и голямо да станеше — и изплю огромно количество разяждащи плътта паразити.

Обикновено тези паразити, познати като мъртвешки червеи, бяха дълги не повече от един пръст и се хранеха с жертвите на Плашилото. В крайни случаи обаче, като например, когато чудовището сметнеше, че може да бъде победено и се бореше за своето съществуване, то ги използваше като оръжие.

Мъртвешките червеи изшляпаха върху бронята на Саймън и залепнаха. В следващия миг се издуха до десетократно по-голям от началния си размер и избухнаха. Ако не беше бронята, киселинната слуз, разпръснатата от тях, щеше да прогори плътта му и да го отрови. Цивилните по улиците умираха почти мигновено при среща с тези дребни демони. Онези, които оцеляваха, оставаха с ужасни белези за цял живот.

Саймън отново откри огън, без да изпуска от мушка подобната на луковица глава, докато тя се опитваше да го избегне. Паладиевите шипове отвориха големи безкръвни рани в немъртвата плът, но това дори не забави Плашилото. Демонът замахна със Саймън нагоре към тавана. Той се удари в него с разтърсващ костите трясък, който бронята не съумя да омекоти напълно. Главата му се замая за момент и въздухът излезе от дробовете му.

После още тамплиери се озоваха в стаята. Висейки вече надолу с главата, Саймън опря крака в тавана и каза:

— Изстреляй закрепващите шипове на ботушите.

В отговор ИИ-то на костюма изстреля паладиевите шипове, които се забиха дълбоко в камъка.

Всичко, от което има нужда един тамплиер, е здрава опора. Томас Крос беше повтарял това на сина си почти всеки ден от обучението му. Саймън отрано бе започнал да вярва в тази максима. Баща му го беше учил също как да се бие от много различни ъгли. Надолу с главата беше само един от тези варианти.

Той прибра шипомета, извади меча и го стисна с две ръце. Плашилото се мъчеше да се справи с пораженията, които бе понесло. Макар това да бе загубена битка, демонът все още си оставаше опасен.

От новата си удобна позиция Саймън замахна с всичка сила с меча. Добре заточеното острие се вряза в немъртвата плът. Ръце и крака бяха отсечени с този един-единствен замах. Той направи още пет опита, преди да успее да разцепи главата, за която смяташе, че контролира останалите части от огромното тяло.

Главата отхвъркна настрана. В отговор чудовището се разпадна.

— Всички да се пазят — предупреди Нейтън. Извади лъскавия огнестрел от кобура и стреля в гърчещата се маса от плът на пода.

От дулото на оръжието изригна огън с блясък, който ПД-то на Саймън едва успя да блокира. Ярката светлина прониза болезнено очите му. Когато погледна отново, всички късове от Плашилото горяха.

— Боже, как ги мразя тези твари! — възкликна Даниел. Макар и в бронята си, тя се бършеше, сякаш нещо гнусно е полепнало по нея. — Определено ще имам нужда от баня след това.

— Извади шиповете — заповяда Саймън.

Когато шиповете се измъкнаха, той падна на земята. Превъртя се във въздуха, за да се приземи на крака. Все още с меча в ръце, тръгна

към горящите късчета немъртва плът.

— Да се радваме, че костюмът филтрира всички вредни изпарения — рече Нейтън. — Няма нищо по-лошо от това да повърнеш в бронята. В смисъл, няма как да го махнеш.

— Бъди благодарен, че имаш биологични скрубери^[1], вградени в костюма — каза друг тамплиер.

— Да, но е нужен цял скапан час, за да го почистят както трябва. — Нейтън изрита един горящ крак от пътя си. — А от вонята, която се налага да търпиш, направо ти се обръща стомахът, слушай ми думата. Аз бих пропуснал това дребно удоволствие.

— Сега поне знаем защо вратата беше заключена — каза Лея.

— Правилно си разбрала — промърмори Нейтън. — Някой е искал да задържи тази проклета твар вътре. Ако можехме да я оставим още няколко седмици, вероятно щеше да се изяде сама, опитвайки се да поддържа червеите си живи.

— О, каква чудесна картинка. — Даниел изсумтя отвратено. — Защо не запазиш всички тези мисли за себе си?

— Едно е сигурно: щом тази твар се намираше тук, има добри шансове никой да не е открил стълбището към долните етажи. — Саймън оглеждаше пода.

— Подът изглежда непокътнат — рече Лея. Тя се приближи до североизточния ъгъл на стаята. Посоките бяха ясно означени върху ПД-то на Саймън. — Ако чертежите са верни, стълбището трябва да е тук.

— Добре тогава — каза Саймън, — хайде да видим дали можем да изкъртим пода и да го намерим.

[1] Апарат за пречистване на газове. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И СЕДЕМ

Клетки, които почти не се различаваха от пещери, изсечени в здравия варовик и преградени с решетки от железни пръти, заобикаляха Уорън от всички страни. Той се взря невярващо и се приближи със залитане до най-близката от тях.

Тъй като нямаше фенерче, използва усиленото си зрение.

В клетката имаше мъртвец, проснат на пода. Една от ръцете на скелета беше протегната напред, сякаш последното му усилие е било да посегне към нещо. В предния ъгъл на клетката стоеше метална паница.

Уорън познаваше историята на мястото, където се намиреше. Дори знаеше това-онова за историята на санаториумите в Англия. Просто никога не беше очаквал да види такъв.

Нямаше начин да определи от колко време нещастниците в клетките се намираха там. Достатъчно дълго, за да умрат, това беше очевидно.

— Уорън — повика го Наоми по тънката връзка, която ги свързваше. Гласът ѝ звучеше като съвсем тих шепот в дъното на съзнанието му. После отново: — Уорън.

След това го дръпна и той трябваше да положи минимално усилие, за да остане на мястото си. Знаеше, че ако с него се случи нещо, тя не е достатъчно силна, за да го издърпа обратно сама. Това усилие гаденето от страх в стомаха му.

— Тук съм — каза ѝ той.

— Добре ли си?

Оглеждайки клетките, Уорън не беше сигурен, че знае как да отговори на това.

— Засега да — отвърна той.

— Намери ли Харгастор?

— Не. — Уорън усили сетивата си, опитвайки се да открие демона. Не почувства нищо. Потърси и гласа от книгата, който го беше довел тук. Отново не почувства нищо.

— Къде си?

Той се вкопчи по-здраво за тъничката нишка, която ги свързваше. Изгради образ на пещерата в ума си и го тласна към Наоми.

Сепнатото ѝ ахване му показва, че е получила образа.

— Губиш време. Продължавай с работата. — Гласът беше на Мерихим и звучеше, сякаш демонът стоеше зад рамото му.

— Как да намеря Харгастор? — попита Уорън.

— Той е там. Търси един легендарен ръкопис, който Фулагар вярва, че се намира на онова място.

— А така ли е?

— Това няма значение. Ти си изпратен по други причини.

— Ами ако случайно намеря подобен ръкопис?

— Няма да намериш.

Увереността в гласа на демона притесни Уорън. Как можеше Мерихим да не знае за книгата? Или може би книгата всъщност не съществуваше?

— Уорън? — повика го Наоми.

— Сега съм зает. Поддържай връзката и бъди готова.

— Добре, но побързай. Започвам да се уморявам. Според информацията, която му беше дала книгата, в санаториума имаше четири подземни етажа. Също като този, и останалите три бяха издълбани във варовика. Книгата му бе показала рисунки на подземните участъци и на самия санаториум, но Уорън не знаеше дали може да вярва на тези записки. Трябваше му водач.

Докато обикаляше клетките, надничаше вътре и опипваше аурата на хората, които бяха умрели там. Това беше друго умение, което бе развил през последните години: имаше влечение към мъртвите и по костите им можеше да определи някои неща за това, какви са били приживе.

Мъжете в клетките се оказаха убийци и сексуални „хищници“. Някои от тях просто бяха имали плътски апетити, които не се приемали добре във Викторианския Лондон. На тези апетити в днешния свят никой не би обърнал внимание.

Уорън се почувства натъжен от обиколката си.

Най-после се спря край една клетка. Усещаше смесени излъчвания от мъртвеца вътре. Имаше чувство на загуба и чувство за власт. Този мъж беше свързан със санаториума по сложен начин.

Уорън постави длан върху заключващия механизъм на вратата.

— Строши се! — заповяда той. Мистична енергия бликна през дланта му.

Големият катинар се пръсна на парчета, които изпопадаха на земята. Металът иззвънтя върху камъка. Когато Уорън дръпна вратата, тя се отвори, като ръждивите ѝ панти изскърцаха пронизително в тишината.

Мъртвецът седеше прегърбен в ъгъла. Беше умрял седнал. Нямаше място, за да направи нещо друго. Една допълнителна раменна кост лежеше на пода до него. Когато Уорън провери съседните клетки, откри, че на един от скелетите вътре му липсва ръката.

Нямаше съмнение откъде мъртвецът е взел допълнителната ръка.

Железни окови обхващаха десния глезен на скелета. Протриването на костта показваше, че оковите са били прорязали плътта. Който и да беше сложил този мъж в клетката, не беше вярвал напълно, че тя може да го задържи.

Уорън постави демонската си длан върху черепа на мъжа.

— Събуди се! — заповяда той.

Отначало не се случи нищо. Уорън понечи да повтори заповедта — нещо, което никога по-рано не беше правил, — когато скелетът затрепери. Костите затракаха и задрънчаха, сякаш някой беше прокарал палка по ксилофон.

Черепът на мъртвеца, с все още полепнали върху бледата кост кичури коса, се повдигна и погледна нагоре към Уорън. Червена злоба блещукаше в очните му кухини.

Скелетът се раздвижи с по-голяма бързина, отколкото Уорън беше виждал някога у наскоро възкресен. Скочи към него, разперил широко длани, за да го сграбчи за гърлото.

* * *

Саймън коленичи на пода над мястото, където смяташе, че е скрито стълбището.

— Ти само предполагаш, че бетонът тук е излят с дебелина няколко сантиметра — рече Нейтън. — Може и да грешиш.

— Знам — каза Саймън. — Съвсем скоро ще разберем. — Той изнесе юмука си назад и го заби в бетонния под. Веднага след това притисна длан към пода и зачака.

ПД-то измери звуковите вълни, преминаващи през бетона. Действието бе нещо подобно на това на земния сонар^[1]. ИИ-то на костюма изчисли различните отклонения в информацията, която идваше през ръкавицата на Саймън след удара.

— Въз основа на наличните данни, дебелината на материала е по-малка от двадесет сантиметра. Крепи се от дървена плоскост, дебела не повече от два сантиметра и вероятно направена от дъб.

Той се усмихна и прати информацията до останалите от групата.

— Изглежда, имаме нужда само от малко мускули. — Саймън изнесе ръката си назад.

— Почакай — каза Лея. — Има и по-лесен начин. Не би искал да рискуваш да си повредиш бронята.

Той вдигна очи към нея.

— Това няма да повреди бронята. Тя може да поеме много повече. Ако не беше така, още преди години щях да съм мъртъв.

Лея падна на колене. Прокара бронираните си длани над повърхността на пода няколко пъти.

— Ако удариш бетона и го разтрошиш, дори бронята ти да не пострада, ще вдигнеш ужасно много шум.

Саймън не можеше да възрази на това.

— А тъй като отдолу има стълбище, звукът ще се разнесе надалеч. — Лея спря да движи ръцете си и ги притисна към бетона. — Колко широк каза, че е отворът на стълбището?

Един бърз поглед към схемата даде на Саймън размерите.

— Метър и двадесет сантиметра.

Лея отново разпери длани. Приведе се напред, за да съсредоточи теглото си в раменете.

— Пази се.

— Защо?

— Защото, ако грешиш за размерите или мястото, можеш да си спечелиш експресно пътуване до дъното на следващата стая. — Въпреки положението, в което се намираха, той долови усмивката в гласа ѝ.

Преди да успее да помръдне, подът сякаш се разтресе диво под него. В бетона между ръцете на Лея изведнъж се появиха назъбени пукнатини. Някои от тях пробягаха под краката на Саймън. Други се насочиха към стоящите на пост тамплиери.

Нейтън и Даниел бързо отстъпиха назад.

Мерките очевидно се разминаваха. Едното коляно на Саймън хлътна през пода. Той започна да пада, но плесна дясната си длан върху стената до себе си и заповяда на ИИ-то да го закрепил. Един шип се заби в стената и го задържа да не падне в бездната долу.

Лея нямаше този късмет. Полетя надолу като камък. Но преди да падне в долното помещение, Саймън я улови и я задържа във въздуха.

— Предполагам, че мерките са се разминавали малко — рече смутено.

— Мислиш ли? — попита саркастично тя.

Той прие за добър знак факта, че нищо не изскочи от мрака и не се опита да ги убие. Без усилие издърпа младата жена нагоре и я остави отново на здрав под.

— Предполагам, че в тези ръкавици имаш звукови пулсатори? — попита Нейтън.

— Ще се изненадаш колко често помагат за влизане и излизане от разни места — отвърна Лея.

— Супер. — Той огледа дупката в пода. — Можеш ли да минаваш през стени с тези неща?

— Открила съм, че вършат работа при бетон с дебелина до тридесет сантиметра.

— Определено започвам да мисля за усъвършенстване на бронята си — рече Нейтън. — Може би ще успея да вградя в нея свои собствени звукови пулсатори.

— Да, действа страхотно върху обикновен бетон — рече саркастично Даниел. — Но добави малко арматура и резултатът ще е съвсем различен. А сега приключихте ли вече с взаимното възхищение? Би било чудесно, ако можем да последваме Саймън.

Веднага щом се увери, че Лея е в безопасност, той беше измъкнал задържащия го шип от стената и бе започнал да се спуска по стълбите. Термографското му зрение не разкриваше нищо, което да го чака долу. То щеше да забележи всичко, чиято вътрешна температура се различаваше от тази на стаите.

Бетонни отломки бяха осеяли стъпалата, които се виеха към подолните етажи. Саймън видя на ПД-то си как останалите тръгват след него. Редът им беше предварително определен и сега те го спазваха. Двама тамплиери винаги изчакваха отзад, за да удържат ариергарда, в случай че на отряда му се наложеше да се оттегля бързо.

Картата на ПД-то беше наложила чертежите върху това, което Саймън виждаше. Имаше някои несъответствия и неточности, но в по-голямата си част нещата съвпадаха.

Килиите, в които бяха държали душевноболните, бяха ужасяващи. Много от пациентите още се намираха там. В голяма част от клетките имаше скелети.

— Мислиш ли, че просто са ги оставили тук? — попита Даниел. Мрачният тон в гласа ѝ беше необичаен. — Оставили са ги да умрат от глад?

— Първо биха умрели от жажда — каза един от другите тамплиери.

Разговорът замря. Саймън ги водеше през първия подземен етаж към стълбището за втория. Подземните нива бяха оформени като овали, образувани от кръгообразни тунели с издълбани дупки във външните им стени и стаи в централната част.

Стаята, която бяха дошли да намерят — онази, която Макомбър твърдеше, че е там според указанията, сочещи местоположението на ръкописа „Гоетия“, — се намиреше на втория подземен етаж. Саймън пое надолу по стълбите.

[1] Уред, който използва ехото от звуковите вълни, за да състави картина за строежа на почвата. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ОСЕМ

Скелетът склучи костеливите си ръце около гърлото му и започна да стиска. Черни петна затанцуваха пред очите на Уорън. Той едва не загуби съзнание от шока и внезапната болка. Демонската му ръка се вдигна едва ли не по собствена воля и плесна скелета по черепа.

— Назад! — изграчи Уорън през нараненото си гърло.

Трептящата сила отхвърли съществото и го накара да пусне шията му. Уорън вдиша дълбоко и чу как въздухът изсвири в дробовете му. Отстъпи назад, щом скелетът отново скочи към него.

Този път веригата около глезена на създанието го спря.

— Уорън, добре ли си? — попита Наоми.

Той си пое още веднъж дъх, преди да отговори.

— Добре съм. Разкарай се от главата ми и ме остави да работя. Ще те повикам, ако ми потрябваш.

С упорита целеустременост скелетът се хвърляше отново и отново към него. Голите длани и костеливите пръсти на немъртвото същество тракаха като голи зимни клони при силен вятър.

— Не стой толкова далеч, момко — изръмжа скелетът. Тъй като нямаше дробове или ларинкс, това беше доста впечатляващо. — Ела по-наблизо.

— Аз ти дадох нов живот — каза Уорън. От говоренето го болеше. — Ще ми се подчиняваш.

Скелетът пак скочи.

Уорън махна с ръка и още една вълна от трептяща сила блъсна създанието и го отхвърли обратно в пещерата, където беше умряло. Преди скелетът да успее да се изправи, той махна отново. Този път свободната част от веригата се уви около скелета и прикова ръцете към тялото му.

Скелетът изруга свирепо.

— Как така можеш да мислиш и да говориш? — попита Уорън. През последните четири години беше съживявал десетки зомбита,

които да изпълняват повелите му. Повечето му бяха служили като стражи и бяха унищожени от демони или от рицарите.

— Както съм го правил винаги — отвърна скелетът.

— Откога си тук?

— Откакто доктор Федърстоун нареди да ме затворят през 1923-а. — Скелетът прекрати опитите си да се освободи. Силата му не можеше да се мери със стоманената верига.

— Имаш ли си име?

— Разбира се, че имам. Нося името на баща си — кокни^[1] акцентът на скелета сега си пролича малко.

— И как ти е името? — попита Уорън.

Скелетът се поколеба за миг, сякаш се мъчеше да си спомни.

— Джонас.

— Какъв беше тук, Джонас?

— Известно време бях пазач.

Това отговаряше на чувството за власт, което беше усетил Уорън.

— И как така стана пациент?

— Искаш да кажеш затворник.

Уорън не отвърна.

— Доктор Федърстоун реши, че не му харесва как си върша работата. Обвини ме, че... се възползвам от някои пациенти.

— Така ли беше?

Скелетът Джонас вдигна рамене и после ги отпусна. Веригата издрънча при този жест.

— Може би с няколко. Някои от жените, които докарваха на това място, бяха хубавки. И не бяха толкова дружелюбни, колкото би трябвало.

Уорън усети в него да се надига отвращение.

— Докато съм тук, ще ме приемаш като свой господар.

Джонас смъкна въображаема шапка и костите му изтракаха при движението.

— Разбира се, ваша светлост. Какво ще ви е угодно? — Гласът му беше саркастичен.

— Ти познаваш това място.

— Разбира се. Прекарах голяма част от живота си тук, а изглежда, и още по-голяма част от смъртта.

— Ако ме измамиш, ще направя нещо повече от това просто да те убия отново.

— И какво точно ще направите, ваша светлост?

— Ще те оставя тук в това състояние. Жив. И прикован в тази килия.

Джонас ритна с крак и пробва брънките на веригата.

— Не мисля, че тези окови ще ме задържат вечно.

— Изборът е твой. Но не се бави много.

— Тогава добре, ще дойда с вас и ще ви бъда водач, ваша светлост. Само си пазете гърба.

Уорън махна с ръка към оковите. Металният обръч завибрира и се пръсна на парчета.

— Брей, на това му се вика готин номер. Къде го научихте?

— Мислех, че ще сметнеш връщането си към живота за по-удивително.

Джонас изглежда Уорън с безизразния си червен поглед.

— А кой може да каже дали просто не съм си почивал тук и не съм чакал пристигането ви, ваша светлост?

Уорън изтръпна от тази мисъл. Ако скелетът само беше оживял, това би било очаквано. Когато Кели умря, тя беше загубила и малкото индивидуалност, която имаше приживе. Уорън беше чувал истории за немъртви, които били нещо повече от просто съживени. Много от тях запазвали личностните си качества. Но никога досега не беше виждал такова нещо.

— Къде искате да отидете, ваша светлост? — попита Джонас.

— Нагоре — отвърна Уорън.

— А какво търсите? — Джонас се завъртя на костеливата си пета и тръгна напред. Очевидно нямаше проблем да вижда в тъмното.

Уорън го последва.

— Една книга.

— Това е хубаво. Защото съкровищата винаги са ни били кът. — Скелетът се изкикоти на собствената си шега.

* * *

Стаята, която Саймън търсеше, се намираше от лявата страна на кръга на втория етаж. Стигнаха дотам без спирания или инциденти. Докато вървеше, Саймън поставяше миниатюрни камери по стените и тавана. Образите, които те предаваха, му осигуряваха непрекъснати припокриващи се зрителни участъци.

Доколкото можеше да определи, в изоставения санаториум нямаше друг, освен тях. Изглежда, Макомбър беше удържал на думата си да не казва на Буут или на някой от останалите тамплиери за ръкописа.

Месингова табелка, прикрепена към каменната стена над вратата на пещерата, я обозначаваше като 213.

— Тринайсет, а? — попита Нейтън. — Аз не съм особено суеверен, друже. Знаеш го. Но трябва да призная, че това число не ми харесва. Два пъти по тринайсет, това е лош късмет за всеки.

— Просто се радвай, че не е на третия или четвъртия етаж — отбеляза меко Даниел.

— Е, в такъв случай става — отвърна Нейтън.

Няколко от тамплиерите се изсмяха.

Саймън изпробва вратата и откри, че е заключена. Строши катинара, като го стисна с бронираната си ръкавица, а после пусна парчетата. Те издрънчаха на пода. Вратата се отвори със скърцане.

— Сигурен ли си, че това е мястото, друже? — попита Нейтън.

— Да — отвърна Саймън. Вдигна ръка и пусна фенерчето на дланта си, като превключи дисплея в режим на усиляване на светлината.

Вътрешността на пещерата стана ярка като ден. В дъното ѝ върху нисък, прояден от плъховете сламеник лежеше облечен в дрипи скелет. Саймън не се и съмняваше, че на времето тази постеля е гъмжала от насекоми.

— Кой е бил той? — попита Лея.

— Казвал се е Марсел Дювалие — отвърна Саймън. Коленичи и огледа мъжа.

Тялото не беше нищо повече от парчета кожа, увити около купчина кости. Лицето представляваше зловеща, лошо нагласена маска, която бе посивяла и изглеждаше толкова тънка, че човек би могъл да чете през нея.

— Какъв е бил? — поинтересува се Даниел.

— Учен. Лингвист като Макомбър. — Саймън посегна надолу и хвана една от ръцете на мъртвеца. — Но и малко повече от това. — Той разпери дланта му, за да могат всички да я видят.

Марсел Дювалие имаше шест пръста на дясната си ръка.

* * *

— Това вродена малформация ли е, друже? — попита Нейтън в последвалата тишина. — По шест пръста на ръцете и краката. Случвало се е често сред кралските особи поради вътрешносемейните бракове. Генетичният запас е обеднял.

— Не е вродена. — Саймън дръпна втория показалец и той се отдели лесно. — Пръстът е бил присаден. — Вдигна го. — Освен това е имал три стави, а не две.

Лея коленичи до Саймън. Взе показалеца и го огледа.

— Не е човешки.

— Макомбър започнал да общува с един студент по психология, който изучавал дневниците на лекаря, който лекувал Дювалие — каза Саймън, повтаряйки историята, която старият професор по лингвистика му беше разказал във всъдехода. — Онзи се свързал с него, когато разбрал, че Макомбър работи върху подобен проект. Тъй като бил студент, сравнително лесно получил достъп до Макомбър. Професорът каза, че студентът бил изумен.

— И аз съм изумен, друже — каза Нейтън. — Знаеш ли каква е била вероятността те някога изобщо да се срещнат? Или дори да разберат, че работят върху едни и същи неща?

— Идва ми наум определението „микроскопична“. — Саймън погледна показалеца в ръката на Лея. — И двамата, Дювалие и Макомбър, били изучавали едни и същи ръкописи. Освен това и двамата продължили проучванията си в санаториумите.

— В различни заведения ли? — попита Нейтън.

— Студентът продължил да препраща документи и писма между него и Макомбър — каза Саймън. — Но Макомбър беше сигурен, че единствено този диалог между Дювалие и студента е опазил разсъдъка му. И двамата са се опитвали да разрешат един и същ проблем.

— Да преведат езика на демоните — каза тихо Лея.

— Точно така — отвърна Саймън. Вдигна длан и освети стените с лъча на фенерчето. Неравната повърхност беше покрита с надписи.

Всеки квадратен сантиметър беше изпълнен със символи и букви. Виждаше се, че ръката невинаги е била стабилна, но очевидно е била решителна. Саймън направи снимки на надписите през интерфейса на ПД-то си.

— Ако не знаех, бих си помислил, че тук е драскал някакъв луд — рече Нейтън.

Това предизвика само няколко слаби кискания от страна на тамплиерите. Атмосферата в клетката беше прекалено мрачна и тъжна за нещо повече.

— Макомбър не знаеше как Дювалие е успял да преведе толкова много от демонския език — продължи Саймън. — Студентът отначало мислел, че Дювалие създава изкуствен език.

— Мислел е, че Дювалие се бъзика с докторите и съвременниците си? — попита Нейтън.

— Да. Чак когато разучил документите, написани от Макомбър, преди професорът да бъде затворен в санаториума, разбрал, че този език не се използва само от Дювалие.

— Дювалие е присадил демонския пръст на ръката си. — Саймън следеше обърканите колони от букви, изписани по стената.

— Откъде пък му е хрумнала тази идея? — попита Лея.

— Професорът не знаеше. Не мисля, че изобщо е знаел, че Дювалие си е присадил този допълнителен пръст. Поне по онова време. След като избягал от парижкия санаториум, видял няколко кабалисти в Париж, които имали присадени по телата си демонски органи. Тогава заподозрял нещо, защото в записките на лекаря се споменавало, че Дювалие имал шести пръст на дясната си ръка.

— Кога е започнало всичко това? — попита Лея.

— Не знам — отвърна Саймън.

— Трансплантацията винаги е била източник на загадки в медицината — намеси се Даниел. — Някои от първите неща, с които е опитано присаждане, били зъби и по-големи телесни части, като ръце и крака.

— Уха — каза Нейтън саркастично. — Най-много обичам да говоря за такива неща, след като сме се сражавали с Плашило и сме се набутали в пещера, пълна с мъртви серийни и масови убийци.

— Не всички от тях са били такива — възрази Даниел.

— Достатъчно от тях са били, мен ако питаш. Лея застана до Саймън.

— Това ли са преводите на Дювалие?

— Да. — Саймън оглеждаше стената.

— Дювалие не е точно английско име — отбеляза Нейтън.

— Френско е — каза Саймън.

— Радвам се, че го изяснихме, друже.

— Дювалие дошъл в Англия, за да изследва някои от текстовете, които се намирили тук. Когато се опитал да ги открадне от Кралската библиотека, станало така, че убил пазач. На процеса говорил за демоните и за нуждата да се защити човечеството от тях.

— Цяло чудо е, че не си е спечелил еднопосочно пътуване до бесилката.

— В университета, където преподавал, предпочели да бъде обявен за луд, вместо за убиец. Била сключена сделка.

— Какво търсим? — попита Лея.

— Според Макомбър, Дювалие изнудил свой колега да му донесе в санаториума копие на ръкописа „Гоетия“. Освен това подкупил пазачите да го оставят да работи над него. По онова време подкупите са били основен източник на доходи за полицията и надзирателите.

— Освен това Дювалие бил просто един луд французин и нямало значение — вметна Лея.

— Както и да е — рече Саймън. — Тук долу трябва да има копие на ръкописа.

— В тази стая ли? — Нейтън се обърна да огледа стените.

— Ключът към неговото местонахождение трябва да е тук — отвърна Саймън.

— Друже, ако можеш да намериш някакъв смисъл в тези бръцолевения, значи си по-добър от мен. Ако е написано с някакъв шифър, и то на френски, няма да... охо. Какво е това?

Саймън заряза стената, която оглеждаше, и отиде при Нейтън.

— Какво?

— Как каза, че било името на ръкописа? — попита Нейтън.

— „Гоетия“ — каза Лея, присъединявайки се към тях.

— Добре, но имаше и друго име, нали?

— „Малкият ключ на Соломон“ — отвърна Саймън.

— Може просто да си въобразявам, но това ми прилича на карта на подземната част на санаториума. — Нейтън докосна с пръст три концентрични кръга, нарисувани в изометрична проекция, така че се виждаха под ъгъл от тридесет градуса и предоставяха на зрителя триизмерен изглед. В центъра им беше нарисувана стрелка, сочеща нагоре.

На пръв поглед рисунката лесно можеше да бъде сбъркана с някои от другите драсканици на Дювалие. На втория концентричен кръг имаше нарисувано човече с книга в ръка.

Но на третия концентричен кръг се виждаше малка рисунка, която несъмнено представляваше ключ.

— Малък ключ, нали? — попита Нейтън.

Саймън нямаше по-добро предположение. Ако грешаха, можеха да се върнат.

— Добре — каза той. Да вървим.

[1] Диалект сред лондонската работническа класа. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТ

„Върви предпазливо на това място.“ — Уорън замръзна, щом чу предупреждението на Мерихим в главата си. Прилепи се към стената на извивката на стълбището, водещо към третия подземен етаж на санаториума, и заповяда на скелета също да спре.

— Какво има? — попита Джонас.

В мрака отпред се чуваше дращещ звук.

— Плъхове — рече Джонас. — Нищо повече. Няма за какво да се тревожиш.

— Това място е било затворено дълго време — прошепна Уорън. — Тук долу не е останало нищо, с което да се хранят плъховете.

— Може би не си толкова смел, колкото си мислиш.

Уорън пренебрегна казаното от скелета и тръгна тихо нагоре по стълбището. Надзърна зад ъгъла и забеляза някакво движение в сенките надолу по коридора. Усили още повече зрението си и видя чудовищна фигура, бродеща там.

Съдейки по височината на коридора и предполагайки, че е също толкова висок като предишния, той прецени, че демонът е с ръст около четири метра. Тъй като коридорът беше висок само два, Харгастор бе принуден да върви наведен и да се подпира на ръцете си като маймуна. Тази походка обаче му отиваше. Той беше широк и масивен.

По два рога стърчаха от двете страни на удължената глава на демона и се извиваха леко нагоре като тези на бик. Кожата му беше моравочерна, изпъстрена с алени жилки. Демонът носеше на едното си рамо огромен боен чук. Няколко Мрачни изчадия го следваха по петите.

Първоначалният импулс на Уорън беше да се обърне и да побегне. Нямаше никакъв шанс срещу подобна група. Потърси Наоми и я откри на мястото ѝ. Тя го повика по име, но той я накара да млъкне. Все пак се приготви да скочи обратно през разстоянието, което ги делеше.

— Ако побегнеш, ще те поразя — предупреди го Мерихим.

Уорън със съжаление остана на мястото си. „Можеш да се откажеш винаги когато решиш“ — рече си той. Вкопчи се в тази мисъл.

— Няма да живееш достатъчно, за да съжаляваш за това — предупреди го Мерихим.

Жални писъци отекваха от една килия близо до демона. Две от Мрачните изчадия размахваха палки и млатеха бледите лица, които стояха току зад железните решетки.

— Моля ви — грачеха дрезгави гласове. — Моля ви. Имаме нужда от вода.

— Никаква вода — отвърна Харгастор с гръмовен глас. — Вие сте тук, за да умрете, когато ми е угодно. Искам болката ви да се пропие в тези стени.

Уорън се взря напрегнато в килиите, докато погледът му успя да проникне през тъмнината. Човешкото зрение беше безполезно в мрака и той знаеше, че хората в килията не виждат нищо.

— Харгастор живее заради мъченията — прошепна тихият глас дълбоко в ума на Уорън. — Той не е по-различен от своя господар. Фулагар му е позволил да си взима хора за забавление.

Съдейки по дрехите на четиринайсетте затворници и деветте мъртъвци, лежащи в краката им, всички те бяха от лондонските оцелели жители. Петима от четиринайсетте седяха в дъното на пещерната килия и си пазеха силите. Уорън усети, че те са военни. В града все още имаше малък брой английски полицаи и военни. Те слушаха внимателно казаното от демоните отвън в коридора.

— Хабите си думите — каза тихо един от войниците. — В никой от тези дяволи няма и капка милост.

Харгастор се изсмя и звукът отекна в коридора.

— Имате месо за ядене и кръв за пиене — изтътна той. — Послабите сред вас умряха и ви оставиха жалките си подаяния.

— Ние не сме канибали — извика една жена.

— Тогава ще умрете по-скоро — рече Харгастор. — А онези, които упорито са решили да живеят, ще се хранят с вас.

Един от военните напсува демона, но повечето от останалите се разплакаха.

— Нека чуя радостния звук на воплите ви — изръмжа Харгастор. Той се заклатушка към решетките, подпирайки се на ръце, и удари по

тях с големия си юмрук толкова силно, че вратата закънтя.

— Ти си един грозен звяр — каза военният. — Противен и гнусен. И един ден ще си го получиш. Рицарите ще се погрижат за това.

— Рицарите ли? Искаш да кажеш тамплиерите? — Харгастор изруга. — С тях е свършено. Останали са само неколцина, а и те ще измрат като плъхове, когато ги намерим.

— Те са убивали и по-силни от теб — подразни го мъжът.

Уорън не можеше да повярва, че онзи продължава да говори. Мъжът несъмнено знаеше, че демонът може да го убие.

— Той точно това иска — каза гласът. — Той е воин. Би предпочел да пролее кръвта си в битка, вместо да умре в клетка като животно, определено за закление.

Този начин на разсъждение изглеждаше чужд за Уорън. Той цял живот се беше борил да оцелее, което означаваше да не привлича вниманието върху себе си.

Само че сега беше тук и трябваше някак да унищожи чудовището пред него.

Харгастор се изсмя и зловещият звук отекна по коридора. После демоните се спряха и почнаха да душат като кучета, опитващи се да уловят миризма.

Уорън отстъпи назад в сенките.

— Той усеща миризмата ви, ваша светлост — прошепна Джонас. По тона му личеше, че се забавлява. — Вие все още имате плът по костите си. И миришете на страх. Дори аз мога да го надуша, макар че нямам нос.

— Млъкни — заповяда Уорън.

Челюстите на Джонас се захлопнаха с тракане. Мрачните изчадия се обърнаха в тяхна посока. Вдигнаха оръжията си в готовност.

— На място — заповяда Харгастор.

Краката на Уорън омекнаха и той се помъчи да се притисне още по-плътнo към каменната стена.

Харгастор се затътри бавно, подпирайки се на ръцете си.

— Надушвам те, човеко. Можеш да излезеш от скривалището си. И без това няма къде да бягаш.

Уорън опита да се втурне назад, но не можа. Краката му не искаха да вървят в тази посока.

— Не отстъпвай пред него — заповяда Мерихим. — Ти представляваш мен. Няма да позволя враговете ми да мислят, че съм страхливец.

„Тогава защо не си тук?“ — искаше да попита Уорън. Но само се надяваше, че не си го е помислил твърде силно.

— Аз съм с теб — каза гласът на книгата. — Не си сам. Но той не вярваше на нито един от гласовете в главата си.

— Излез, човеко! — повтори Харгастор още по-настоятелно. — Ако се наложи да те гоня, нещата ще станат много по-тежки за теб.

Преди да успее да се спре, Уорън пристъпи в средата на коридора. Знаеше, че не е движил краката си. Мерихим го беше придвижил. Демонската длан се сви в юмрук.

— Ела при мен! — заповяда Харгастор.

Макар че не искаше, Уорън пристъпи напред. Страхът го тресеше толкова силно, че му се струваше, че ще му призлее. Преглътна надигналата се от стомаха му горчилка и се помъчи да запази концентрацията си.

— Убий това изчадие — заповяда Мерихим. — Нека неговата смърт бъде послание за Фулагар.

— Доведете ми го! — нареди Харгастор. — Ще го убия, за да устроя банкет за тези от затворниците, които искат да живеят.

Мрачните изчадия тръгнаха напред.

Уорън мислеше трескаво. Видя лицата на затворените хора, наредени покрай металната решетка на клетката им. Ако можеше да ги освободи, щеше да си спечели, ако не армия, то поне средство за раздвояване вниманието на демоните.

Съсредоточи се върху ключалката, докато успя да си представи механизма ѝ. Оформи в ума си ковашки чук и удари.

Ключалката на вратата на килията моментално се счупи. Парчета метал иззвънтяха на каменния под.

Уорън замахна напред с демонската си ръка и метна огнено кълбо към първите две Мрачни изчадия. Те пламнаха на мига и почнаха бясно да се въртят в опит да потушат пламъците. Письците им раздраха тишината в коридора.

— Свободни сте! — изкрещя Уорън, за да набие този факт в главите на затворниците. — Бягайте, спасявайте се!

Не беше сигурен къде ще бягат. Според това, което бе научил за санаториума, никой не знаеше, че подземните етажи съществуват.

Военните накараха другите затворници да станат и ги изтикаха през вратата. Мрачните изчадия веднага се обърнаха към тях. Трима от военните тръгнаха към едно Мрачно изчадие. Демонът стреля с някакво странно изглеждащо червено-сиво оръжие. Червеникаво златните проблясъци, изригнаха от него, рикошираха от пода и стените на коридора.

Съществото успя да произведе само няколко изстрела, преди военните да го надвият и съборят на пода. Един от тях бе улучен и направи само две олюляващи се крачки, преди да падне на колене. Хвана се с ръце за гърдите и се опита да извика.

После гръдният му кош се стопи заедно с дробовете. Последваха лицето и главата му, които хлътнаха в гръдната кухня и трупът се катурна напред.

С гърлени ругатни войниците заблъскаха демона в пода и обърнаха оръжието към Мрачното изчадие. Още няколко изстрела проехтяха в коридора. Единият улучи бягаща затворничка, краката ѝ се подгънаха и тя се строполи на земята. Жената закрепця дрезгаво, докато унищожението, причинявано от оръжието, не ѝ донесе безсъзнание или смърт.

Паникьосан, Уорън се хвърли на земята. Един изстрел мина на сантиметри от него, преди да изчезне надолу по коридора.

— Дръжте ги! — заповяда Харгастор. — Не им позволявайте да се измъкнат!

Три Мрачни изчадия се втурнаха напред.

Двамата мъже, борещи се с Мрачното изчадие, стреляха няколко пъти в своя противник. Демонът изпищя яростно и замахна с ноктестата си лапа, която раздра лицето на единия човек, превръщайки го в кървава маска. Мъжът залитна назад, но демонът не живя достатъчно дълго да види победата си. Енергийните заряди го превърнаха в кипяща протоплазма, която потече по костите му.

Мъжът, който бе сграбчил оръжието, стреля по най-близкото Мрачно изчадие и улучи демона в главата. Тя моментално се изду като

балон, а после хлътна във врата му. Вече мъртъв, демонът залитна и се просна на земята.

Преди военният да успее да използва оръжието отново, две Мрачни изчадия стреляха от упор в него. Изстрелите прогориха дупки в тялото му, преди той да рухне на пода. Другият мъж избърса кръвта от очите си и се хвърли към оръжието. Успя да го вдигне, но преди да стреля, други изстрели го улучиха.

Харгастор се обърна към Уорън.

— Ще си платиш за неудобството, което ми причини, човеко. Ще те даря с бавна и мъчителна смърт.

— Ставай! — каза гласът в главата на Уорън. — Ставай или ще умреш на колене.

Три Мрачни изчадия се приближиха към него, докато той се надигаше на крака.

* * *

Саймън водеше групата надолу по спираловидното стълбище, изсечено във варовика. ПД-то разсейваше сенките наоколо. Когато стигнаха дъното, коридорът се простираше в двете посоки.

— Някакви предположения накъде да тръгнем? — попита той.

— Не — каза Нейтън. — Човекът, който е направил онази рисунка, може би не е знаел. Или пък е бил объркан.

— Бихме могли да се разделим — предложи Даниел.

— Не — казаха едновременно Лея и Саймън.

— И на мен идеята не ми допада особено — призна Даниел. — Но си помислих, че така ще имаме възможност да покрием по-голяма площ.

— Ще вървим заедно — каза Саймън. — Каквото и да има тук долу, то е чакало дълго време. Може да почака още малко. — Той избра прохода вдясно с мисълта, че така стената ще прикрива слабата му страна.

Тук по пода имаше още скелети. Личеше си, че повечето от клетките са били обитавани. Мумифицирани трупове лежаха проснати от другата страна на железните решетки.

— Дори не са се опитали да изведат тези хора оттук — каза тихо Даниел.

— Семействата им са плащали, за да ги държат затворени — рече Нейтън. — Нали не смяташ, че биха ги поискали обратно само защото санаториумът се затваря?

— Някой разбрал ли е изобщо какво прави персоналът на санаториума с тези хора?

— Не знам — отвърна Саймън. — В никое от изследванията, които прегледах, не се споменаваха за това.

— Изглежда сме си имали достатъчно зло тук и преди да дойдат демоните — рече Даниел.

Никой не ѝ възрази.

* * *

Глас, който без съмнение беше демонски, отекна напред в прохода. После човешки глас извика на други да бягат и да се спасяват. Крака зашляпаха по камъка и уплашени викове отекнаха в празното гърло на коридора.

Саймън махна на другите да заемат отбранителни позиции. Те се намираха в гъста формация двама на двама. Саймън и Нейтън коленичиха, положили мечовете направо на коленете си и хванали в ръце шипометите. Даниел и още един тамплиер застанаха зад тях, така че да могат да стрелят над главите им.

Това беше тактика за близък бой, предназначена за разбиване на фронтална атака.

— Защитете тила — рече Саймън. — Изтеглете се назад до стълбището и пазете пътя отворен. Помнете, че този коридор е с форма на пръстен.

Двама тамплиери се отделиха и затичаха обратно в посоката, откъдето бяха дошли. Саймън следеше позициите на всички върху ПД-то.

— Идентифицирах единия от гласовете — уведоми го ИИ-то на костюма.

Това изненада Саймън. Той не беше разпознал нито един глас, но знаеше, че ИИ-то пази информация за всички, с които някога е имал

контакт.

— Покажи на екрана — нареди Саймън.

— Той се казва Уорън. Не знам дали това е името или фамилията му. — ИИ-то изкара върху дисплея един блед образ.

Саймън не позна младия чернокож мъж на екрана.

— Не го познавам.

— Срещал си го преди — каза ИИ-то. — Когато се опитваше да вземеш чука на Балекор.

Тогава Саймън си спомни за мъжа. Беше отсякъл ръката му, когато онзи призова един демон да ги убие. Кошмарът с отсичането на ръката беше само един от многото, които преследваха Саймън в сънищата му. Той беше изненадан да разбере, че човекът е още жив.

Онази нощ бяха взели чука на Балекор и се бяха измъкнали. Повечето. Сега оръжието се намираще в тамплиерското Подземие. Или поне се беше намирало там, когато Саймън го видя за последно.

Но какво правеше този човек тук сега? За последен път Саймън го бе видял в нощта, когато мъжът — Уорън — се опита да го убие на платформата на влака преди четири години. Саймън беше сигурен, че кабалистът е умрял в реката онази нощ.

Изад извивката на коридора се появиха сенки. Дори и с усиленото си от ПД-то зрение той не можеше да различи дали са демони или хора.

— Задръж! — нареди спокойно.

В следващия миг видя, че са хора. Бяха четирима и бягаха да си спасят живота. Но по петите ги гонеха Мрачни изчадия.

Нейтън изруга.

— Стани! — заповяда Саймън. — Ще пропуснем хората и ще задържим демоните. — Той се затича напред и вдигна шипомета, докато приближаваше към бягащите хора.

ТРИДЕСЕТ

Уорън призова тъмната енергия, която бушуваше в него. Замахна с демонската си длан напред и си представи хиляди хищни насекоми. Не се появиха истински насекоми, но той така се беше научил да оформя силата. Една трептяща стена се сблъска с напредващите Мрачни изчадия.

По люспестата им кожа проблеснаха искри. Изчадията спряха рязко, сякаш ужилени от пчели, и започнаха да се пляскаат по телата. Тогава Уорън тласна отново.

Енергията беше вкарала десетки взривни точки в телата на Мрачните изчадия. Втората част на магията ги накара да избухнат. Взривовете разтърсиха и разкъсаха демоните. Парчета плът се разлетяха и полепнаха по стените, тавана и пода.

Само едно Мрачно изчадие оцеля с леки рани. Демонът насочи пистолета си и стреля.

Изтощението от направеното усилие беше замаяло Уорън. Само няколко пъти досега бе използвал тази магия и тя винаги имаше такова въздействие върху него. Но също така винаги беше ефективна. Той се съсредоточи и протегна разперена длан пред себе си.

Енергийните изстрели се сблъскаха с невидима преграда пред Уорън и рикошираха обратно. Някои от тях улучиха Харгастор, който зави яростно, когато големи рани зейнаха по широките му гърди и едната му ръка.

Стреснато, Мрачното изчадие се обърна към господаря си, сякаш се боеше да не получи отведен удар от тази посока. Докато демонът бе разсеян, Уорън стрелна ръката си напред и я извъртя яростно. Невидима сила сграбчи главата на Мрачното изчадие и я завъртя, повтаряйки действията на Уорън.

Костите се прекършиха, демонът рухна на земята и остана неподвижен.

Харгастор проклинаше и ревеше от болка.

— Не можеш да го убиеш лице в лице — прошепна гласът дълбоко в главата на Уорън. — Слабото му място е гърбът. Ако те вижда, може да се защити от теб.

Харгастор размаха ръце над раните по тялото си. Те се изцериха почти мигновено.

— Той е почти непобедим.

Уорън вярваше, че е така. Помисли си дали да не скочи към някое от оръжията, изтървани от демоните, които бе унищожил, но мисълта да използва механично оръжие го притесняваше. Освен това беше видял Харгастор да се възстановява от раните за секунди.

— Тези оръжия не са отговорът — каза гласът. — Силата е вътре в теб.

Докато гледаше огромния демон пред себе си, Уорън разбра, че това не е вярно.

— Не. Не мога. Той е твърде силен.

— Трябва да избереш момента за нанасяне на удар. Дотогава е нужно просто да оцелееш.

„По-лесно е да се каже, отколкото да се направи“ — помисли си Уорън.

Харгастор прикова злобния си поглед в него. Още около дузина Мрачни изчадия бяха останали около господаря си. Те се прицелиха и стреляха.

Уорън се метна зад завоя на коридора. Откри, че стои до Джонас.

— Малко е гадничко там навън, а? — рече скелетът.

— Има ли изход отгук? — попита Уорън.

— Не бягай — заповяда Мерихим.

„Тогава ми помогни — помоли го отчаяно Уорън. — Аз не съм достатъчно силен, за да устоя срещу Харгастор“.

— Има изход — отговори Джонас. — Или поне имаше. Стълбище в другия край на прохода, като това, по което се качихме.

— Ако опиташ да си тръгнеш, Мерихим ще те порази — рече гласът.

Уорън се поколеба, несигурен какво да прави.

— Ти, ако искаш, чакай тук, приятелче, но аз се махам.

— Джонас побягна, преди Уорън да успее да го спре. Костеливите крака на скелета тракаха по каменния под. Не успя да

измине и двадесет крачки, преди даващата му живот сила да го напусне. Магията действаше само в непосредствена близост до Уорън.

Той видя как Джонас се строполи на земята като купчина кости, свързани с изсъхнали сухожилия, и разбра, че няма достатъчно сила да съживи отново скелета. Вкопчи се в мисълта, че има изход. Пресегна се към Наоми и я усети на мястото ѝ.

— Тук съм — каза му тя.

— Не знам дали съм достатъчно силен, за да се върна сам. Може да се наложи ти да го направиш вместо мен.

Тя се поколеба.

— Уморена съм. Не знам дали ще мога.

— Никога няма да излезеш от мрака — обеща му Мерихим. — Той ще те погълне целия и аз ще оставя да го направи. Довърши онова, за което беше пратен тук.

На Уорън му се искаше да се скрие. Винаги беше правил така при сблъсъците с пастрока си. Просто се скрий, докато всичко отmine. Колкото и сила да притежаваше и въпреки всички мистични познания, които бе усвоил, знаеше, че никога няма да се откъсне от онова малко момченце, което беше някога.

— Ще се научиш да бъдеш силен — рече гласът. — Аз ще те науча.

— Тогава научи ме сега — каза той.

Звукът от тичащи крака беше съвсем близък и Уорън разбра, че Мрачните изчадия вече са почти до него. Събра остатъците от силата си и се приготви.

Не можеше да бяга. Нямахше място, където да отиде и където нищо да не може да го спипа.

Тогава силен оръжеен огън заехтя в коридора откъм посоката на Харгастор. Уорън разпозна звука от предишни срещи през последните четири години. Това бяха тамплиерски оръжия.

— Да — прошепна гласът. — А сега се приготви. Има още много неща, които трябва да свършиш, ако искаш да живееш.

* * *

Когато и последният от хората мина покрай Саймън и пред него останаха само Мрачни изчадия, той откри огън с шипомета. След по-малко от един удар на сърцето Нейтън се присъедини към него.

Паладиевите шипове се врязаха в демонската плът и спряха устрема на атаката. Мрачните изчадия завиха от болка, препъваха се и падаха. Саймън прибра шипомета и хвана меч си с две ръце. Започна да сече сред останалите демони и крайници западаха като клони при буря.

Едно Мрачно изчадие вдигна оръжието си и стреля право в лицето му, преди той да успее да помръдне. Беше видял съществуването на дисплея и знаеше, че се готви за атака, но не можеше да направи нищо по въпроса.

Енергийният заряд отметна главата му назад и накара ПД-то му да угасне.

— Визуалните системи не работят — заяви ИИ-то на костюма. — Работя за пренасочване на програмата. — Бронята беше проектирана да жертва части от себе си, за да поддържа главните системи.

— Нейтън — каза Саймън. — Сляп съм.

— Всичко е наред, друже — рече спокойно Нейтън. — Ще се погрижа за теб.

Докато падаше на едно коляно, за да освободи пространство за стрелба, Саймън чу как острието на Нейтън разсича плът, после отекна гърмеж на шипомет. Звукът от тяло, удрящо се в каменния под, отекна в коридора.

— Саймън, дай си ръката — каза Даниел.

Той вдигна ръка и усети как я поеа. Тя я постави върху рамото си.

— Отвори сензорите си — каза Даниел. — Захранвай ги от моите.

— Ако го направя, това ще ограничи твоите сензори — възрази Саймън. Всички костюми бяха снабдени със симбиотични системи. Първоначално те бяха предназначени за медицински анализ при бойни условия, но употребата им се беше разширила.

— Знам. Но сега се намираме под земята. Съмнявам се, че някой от нас ще усети сериозно отслабване на сигнала.

Саймън отвори сензорите си, за да поеме открития канал на Даниел. Нямахше да може да получи достъп до нейните сензори, ако тя не му беше позволила. „Зрението“ му през ПД-то се върна.

Симбиозата обаче не беше идеална. Неговите възприятия бяха леко изместени, защото бяха от гледната точка на Даниел, а не от неговата собствена позиция. Освен това съществуваше сериозна вероятност и двете системи да забавят обработката на информацията, така че да не я предават в реално време. В битка дори частица от секундата можеше да раздели живота от смъртта.

— Броните ви могат да обменят данни, така ли? — попита Лея.

— Да. — Саймън махна ръката си от рамото на Даниел. След като връзката вече бе установена, безжичният интерфейс поддържаше гладко протичане на информационния обмен. Докато стоеше на разстояние по-малко от десет-дванайсет метра от Даниел, без метални прегради помежду им, сигналът щеше да продължи без прекъсвания.

— Това не оставя ли интерфейса открит за външна атака?

— Може би точно сега, когато сме заобиколени от Мрачни изчадия, не е най-подходящият момент да обсъждате технически въпроси — обади се Даниел. — Освен това системите на костюма не се хакват толкова лесно, колкото може би си мислиш.

Въпросът накара Саймън да изпита безпокойство. Напомни му още веднъж, че Лея е външен човек и че може би е допуснал грешка, като я доведе тук.

Четиримата, които бяха притичали покрай тях, се бяха свили страхливо на шест метра по-надолу в коридора.

— Кой сте вие? — попита един мъж.

— Приятели — отвърна Саймън. От начина, по който стояха хората, разбра, че те не виждат в тъмнината. Извади една светеща пръчка от пакета със запаси, който носеше. Тъй като щяха да слизат под земята, беше се екипирал в съответствие с това.

Светещите пръчки се използваха, когато системите на ПД-то откажеха или имаха проблем с функционирането. Тамплиерите не биха оставили доброволно наличниците си отворени, но ако въпросът беше на живот и смърт, Саймън знаеше, че ще се нуждаят от алтернативен източник на светлина.

Той удари светещата пръчка в бедрото си. В прохода се разля бледожълто сияние.

— Рицари — прошепна една от жените.

— Мислех, че са само легенда — каза единият мъж.

— Аз веднъж видях рицар — каза другият мъж, — но беше само един. Не група като тази.

Втората жена, наглед съвсем млада, около двадесетте, поклати глава и отстъпи назад.

— Тази светлина е опасна. Ще привлече демоните.

— Какви демони? — попита Нейтън. — Ние ги избихме. — Той посочи труповете на чудовищата, лежащи наоколо.

— Има още — вметна другата жена. — Още много. Държат ни тук долу от дни.

— Защо? — попита Саймън.

— Защото могат — отвърна един от мъжете.

А после нямаше време за повече въпроси. От тъмното изскочиха още демони и се втурнаха към тях.

— Саймън? — обади се въпросително Нейтън.

— Проверка на възстановяването — рече Саймън.

— Възстановяването е на седемнайсет процента — отвърна ИИ-то на костюма. — Приблизително време за възстановяване: 6 минути и 32 секунди.

— В атака — заповяда Саймън. — Ще се опитаме да спечелим време за бегълците да се отдалечат.

Нейтън се обърна към четиримата.

— Бягайте! — извика той. — Стълбището е нататък! Не спирайте, преди да сте излезли от сградата!

Саймън извади шипомета си и се втурна срещу демонския строй, а Мрачните изчадия откриха огън. Рефлексите му се струваха странни, докато се мъчеше да се нагоди към гледната точка на Даниел. Колкото повече се отдалечаваше от нея, толкова по-лоша ставаше перспективата. Стъпките му отекваха глухо върху каменния под.

Няколко енергийни изстрела удариха бронята му и оставиха обгорели петна. Повечето от останалите улучиха стените и тавана, докато Мрачните изчадия се опитваха да запазят строя си.

Саймън се хвърли върху тях, прескачайки последните един-два метра. Разпери ръце встрани и повали три от Мрачните изчадия. В близък бой той не беше зависим от остротата на зрението си. В

употреба влязоха бойните изкуства, овладени до съвършенство през годините на обучение в тамплиерското Подземие.

Саймън падна на коляно и завря шипомета в лицето на едно Мрачно изчадие. Когато дръпна спусъка, лицето на демона се пръсна на кървави късчета. Черепът се разцепи и хлътна навътре.

Той скочи вляво и описа с меча обратна дъга, забивайки го в главата на друго Мрачно изчадие. После се извъртя рязко, сви лявото коляно към гърдите си и нанесе силен ритник на Мрачното изчадие, чийто череп беше разцепил.

Трупът отлетя назад, удряйки друг демон. И двете тела се блъснаха в стената. Нейтън, Даниел и другите тамплиери се включиха в атаката. Демоните отстъпиха, но зад тях имаше още. За минути коридорът стана хлъзгав от кръв.

— Проблем — изръмжа Нейтън. — Погледни напред.

Саймън го направи. Намираше се на почти шест метра от Даниел и му беше трудно да фокусира заради сензорното изкривяване. Тази подсистема беше предназначена главно да позволи на поразен тамплиер да се бие в тандем с друг тамплиер или да им помогне да се спасят, ако могат. Не се предполагаше да се бият отделно.

Даниел се приближи към него и картината донякъде се изясни.

Един огромен демон почти изпълваше коридора.

— Аз съм Харгастор! — изрева той. — Вижте ме и треперете от страх! — Демонът изтегли едната си ръка назад, а после замахна напред. Пламтящо кълбо се понесе като комета към тамплиерите.

* * *

Уорън събра силата си и я освободи като трептяща стена. Тя удари трите Мрачни изчадия и ги отхвърли назад. Усилието почти го изцеди. Той усети нещо топло да се стича по горната му устна. От опит знаеше, че ако изтрие течността от лицето си, по ръката му ще останат червени петна.

— Ти рухваш — каза Наоми. Гласът ѝ прозвуча като шепот в главата му. — Ела при мен.

Искаше му се да го направи. Повече от всичко му се искаше да се махне от това място.

— Ако го направиш, Мерихим ще те унищожи — каза гласът.

Уорън примигна и фокусира зрението си. Зад Харгастор тамплиерските оръжия откриха бесен преграден огън. Демонът се озърна назад.

За миг на Уорън му се стори, че Харгастор ще зареже битката и ще отиде да проучи звуците. Пригответи се да се възползва от оголения гръб на демона. Събра последните си капки енергия, когато Харгастор се извъртя обратно и протегна ръка.

— Умри, човеко!

Невероятна сила, по-мощна от всичко, което Уорън някога беше изпитвал, го удари и отлепи краката му от пода. Той усети как ребрата му се трошат и хлътват навътре. Когато се блъсна в стената зад себе си, дъхът излезе със свистене от дробовете му и Уорън загуби съзнание.

ТРИДЕСЕТ И ЕДНО

Закрепи ботушите! — каза Саймън. Усети удара на забиващите се дълбоко в каменния под шипове. Той извъртя дясната си страна към фучащото огнено кълбо.

— Предупреждение — обади се ИИ-то на костюма. — Температурата на приближаващата се огнената маса надхвърля допустимата. Вземете...

Каквото и да каза по-нататък ИИ-то, то се загуби сред оглушителния рев, който обгърна Саймън. Звуковите рецептори се изключиха, за да предпазят слуха му, но същевременно той загуби аудиовръзка с ИИ-то. Силната жега едва не го опече и Саймън се зачуди дали все пак не се е посварил малко в бронята.

Първо се върна болката, а после и инстинктът му за живот. ПД-то показваше, че демонът се приближава тичешком. Саймън вдигна шипомета си и се прицели в ужасното му лице. Натисна спусъка и отказа да отстъпи. Даниел, Лея и останалите тамплиери още не се бяха съвзели.

Демонът — името му беше Харгастор, спомни си Саймън — вдигна празната си ръка, за да отблъсне паладиевите шипове. Изобщо не намали крачка. Като се надяваше да хване чудовището неподготвено, Саймън се хвърли напред и срещна демона тяло в тяло. В последния момент задейства отново шиповете на ботушите си и се блъсна в демона.

Ударът беше толкова силен, че каменният под, в който се бяха забили ботушите на тамплиера, се изкърти. Саймън усети допълнителната тежест в краката си. Измъкна шиповете и каменните късове паднаха.

Замаян и с разконцентриран поглед през ПД-то, откри, че е изпуснал шипомета. Все още държеше меча си, но използването му беше проблематично. Вместо това уви единия си крак около този на демона и препъна тежкото създание. Двамата рухнаха на пода, като се преметнаха през Даниел, която беше съборена от взрива.

Демонът се претърколи и опита да се озове върху тамплиера. Като стисна здраво меча си, Саймън нанесе силен удар с дръжката от вътрешната страна на опорния лакът на демона. Ставата поддаде и се огъна. Когато Харгастор падна, Саймън го тресна в брадичката с челото на шлема си, после улови изметнатата му ръка и дръпна рязко.

Демонът се катурна настрани и тамплиерът заби дръжката на меч в лицето му. Беше прекалено близо, за да използва острието.

Харгастор изрева от ярост, но Саймън долови и болка в гласа му. Атаката му беше наранила чудовището, но той знаеше, че би убила повечето низши демони.

— Нахална бълха — изръмжа чудовището. Сви юмрука си и халоса Саймън.

Зашеметен от удара, той отхвъркна назад и се сблъска с Даниел. И двамата паднаха. Саймън веднага опита да се изправи, но демонът беше по-бърз.

Харгастор го удари с опакото на ръката си, още докато беше на колене. Той се преметна назад и усети как въздухът излита от дробовете му. Чуждото му зрение се люшкаше и предизвикваше гадене. Демонът веднага тръгна към него.

— Ще умреш, тамплиере. Трябваше да стоиш далеч оттук. Трябваше да стоиш далеч от книгата.

Отчаяние изпълни Саймън, когато осъзна, че демонът можеше да говори само за една книга. Едно беше да се бори за живота си, но ако оживееше, а демонът вземеше ръкописа, губеше всичко. Преди да успее да помръдне, Харгастор го хвана с две ръце и го блъсна в стената. Камъкът се натроши и пукнатини пробягаха на метър-два във всички посоки.

Главата на демона неочаквано се люшна встрани, улучена от експлодиращ снаряд на зарядна пушка. Един от рогата се счупи и отхвъркна. От пънчето бликна кръв и се стече по демонския врат.

Виейки от ярост, Харгастор се обърна да посрещне новия си противник.

Застанала на по-малко от девет метра от него, Лея хладнокръвно се прицели отново и стреля. Този път изстрелът изсвистя покрай демона и улучи стената на прохода. Харгастор се хвърли към жената.

Нейтън се опита да си пробие път през тълпата Мрачни изчадия, но не успя да стигне навреме до демона. Даниел все още се мъчеше да

се съвземе, а останалите тамплиери лежаха на пода, мъртви или в безсъзнание.

Саймън се измъкна от дълбоката вдлъбнатина, която се бе образувала от удара му в стената. Малки камъчета и прах се посипаха около него, докато стъпваше на краката си. Направи четири бързи крачки и се хвърли стремително към Харгастор в мига, в който демонът изтегли ръка назад и дланта му се изпълни с кипящ огън и черен дим.

Щом стигна до демона, тамплиерът уви ръка около глезените му и дръпна здраво. Харгастор се опита да завърши атаката си срещу Лея, докато падаше. Опряла пушка в рамото си, тя проследи своя противник и когато демонът отскочи от пода, стреля.

Снарядът улучи Харгастор в гърдите. Киселината прогори дълбоко кожата му. Част от нея се разплиска по бронята на Саймън и включи алармите на ПД-то му.

— Предупреждение. Защитата на бронята е с капацитет шестдесет и един процента.

Тамплиерът пренебрегна съобщението. Сега се намираше в разгара на битката и знаеше, че не може да става и дума за отказване. Ако пуснеше демона, Харгастор несъмнено щеше да се опита да се добере до Лея, защото тя беше най-слабо защитената измежду тях. Демоните умееха да усещат такива неща.

Очите на Харгастор горяха, щом се обърна към него.

— Дразниш ме, нищожество. Не можеш ли просто да пукнеш?

— Първо ти — отвърна Саймън. Стовари юмука си в обгореното и проядено от киселината лице на демона. Но пред самите му очи раните на Харгастор нарастваха. Саймън удряше отново и отново, молейки се костта да се строши и плътта да се сцепи.

Внезапно демонът се надигна на крака, макар че оставаше приведен заради ниския таван. Силата на тази твар беше невероятна. Тамплиерът знаеше, че ако се намираха на открито, битката вероятно щеше вече да е свършила.

Нейтън нападна демона с шипомета и меча си от другата страна. Паладиевите шипове се забиваха от упор в Харгастор, а мечът сечеше кожата му.

Демонът вдигна Саймън, държейки го за единия крак, и замахна с него към Нейтън като с тояга. И двамата паднаха. Саймън едва успя

да запази съзнание. Усети как топлината на химикалите — стимуланти и болкоуспокояващи — се влива в организма му, преди да е успял да спре ИИ-то. Медицинските подпрограми се мъчеха да се справят с всичко, което беше причинено на тялото му.

Веднага щом демонът пушна Саймън, Лея отново стреля. Още една разтърсваща костите експлозия изпълни тунела. От тавана се посипа прах, последван от дъжд от камъчета, изкъртени от взрива.

Харгастор за миг се олюля назад на пети. После възстанови равновесието си. И се усмихна, докато главата и лицето му горяха. Почернялата плът се разтегли, оголвайки зъбите му, и струйки кръв потекоха по тях.

— Слабаци! — изрева демонът. — Аз съм непобедим!

Разтреперан, с опънати нерви от болката и от препускащите в организма му химикали, Саймън се изправи отново на крака. Помъчи се да си поеме дъх и не можа.

— Дихателните пътища са частично блокирани — каза ИИ-то на костюма. — Вкарвам епинефрин.

Вдигащата адреналина инжекция се вля в тялото на Саймън. Част от болката го напусна. Сърцето му биеше силно и караше слепоочията му да туптят. Но усети, че способността му да диша се възвръща.

— Действието на сърцето и белите дробове е в допустимите граници — уведоми го ИИ-то. — Поправката на видеосензорите продължава.

Саймън си пое дълбоко дъх и пристъпи между Харгастор и Лея. Беше сигурен, че неговата броня все още му дава по-голям шанс за оцеляване, отколкото нейната. Стисна меча си и се приготви.

* * *

Уорън се събуди с гласа на Наоми в главата си. Тя го викаше непрестанно.

— Тук съм — каза той автоматично. Помъчи се да си спомни къде е това „тук“. Имаше чувството, че тялото му ще се разпадне, както си стоеше.

— Размърдай се! — заповяда Мерихим. — Не бива да позволим на Харгастор да се измъкне.

Уорън чуваше по-надолу в прохода изстрелите на тамплиерските оръжия. Не знаеше на кое му е по-трудно да повярва: че тамплиерите още не са загинали или че самият той още не е мъртъв.

„Само ще ме убият“ — помисли си той. Но знаеше, че ако не отиде, тази работа ще свърши Мерихим. Тръгна, като едва не се препъна в собствените си крака.

Видя как само на няколко крачки по-нататък Харгастор удари един тамплиер в друг и се обърна към слабичката, облечена в черно, жена пред себе си. Трети тамплиер тъкмо се изправяше на крака. Четвърти лежеше неподвижен на земята. Наоколо се бяха натръшкали мъртви Мрачни изчадия.

— Убий го! — обади се пак Мерихим. — Убий го, докато е с гръб към теб и е най-слаб.

Уорън чувстваше, че само ще привлече гнева на демона отново върху себе си. Но призова енергията, заемайки позиция на по-малко от шест метра зад Харгастор.

— Нека те изведа оттам — извика му Наоми. — Ти умираш. Усещам го.

Той почувства как тя го дърпа, но я отблъсна.

— Смелост — каза гласът на Уорън. — Господарят ти не може да те изостави напълно.

Той не знаеше дали вярва на това. През последните четири години беше сигурен, че Мерихим ще го изостави, когато му се прииска.

Или когато Уорън се приближеше твърде много до тайните желания, които демонът преследваше.

— Мерихим си има своите тайни — каза гласът. — Всички ги имат. И когато разкриеш какви са, ги правиш по-слаби.

„Това е без значение, ако не живея достатъчно дълго, за да се спася“ — помисли си горчиво Уорън.

Вниманието на Харгастор беше насочено към жената в черно. Тамплиерката зад него почти не забелязваше Уорън, защото се беше съсредоточила върху гърба на демона.

Тогави един от падналите тамплиери се надигна и застана между Харгастор и набеязаната му жертва. Докато гледаше фигурата в

тъмносиньо и сребристо пред себе си, Уорън внезапно я разпозна.

Това беше тамплиерът, когото бе срещнал преди четири години. Същият, който му беше отсякъл ръката и бе позволил на Мерихим да го обсеби. Цветът на бронята — уникален за всяка от тях, доколкото Уорън знаеше — не беше единственото, което издаваше мъжа в нея. Той го почувства.

Уорън пренасочи вниманието си, докато гневът и болката надделяваха над страха му. Това беше тамплиерът, който го остави да бъде прокълнат онази нощ. Ако не му беше отсякъл ръката, Мерихим нямаше да му даде своята, за да я носи и да му служи. Можеше още да е свободен човек и да е в състояние да напусне Лондон, както бяха сторили мнозина други.

— Добре — каза Мерихим. — Използвай гнева, който чувстваш. Той ще те направи по-силен. Подчини го на своите нужди, но унищожи Харгастор.

На Уорън му се искаше да изчака демонът да убие тамплиера, преди да удари. Виждаше всичко във въображението си. Това щеше да е един вид отмъщение, и то почти от собствената му ръка, след като той нямаше да попречи на Харгастор да го убие.

Само че ако Уорън не се окажеше достатъчно силен да унищожи демона, нямаше да има кой да го спаси. Беше опознал тамплиерите достатъчно добре, за да знае, че онези в прохода няма да го оставят просто така, след като нападне.

— Направи го — изръмжа Мерихим.

Силата се вля в Уорън. Болката изчезна. Докато си поеме дъх, главата му вече се беше избистрила. Той насочи всичката си сила — своята собствена и онази, която беше получил от Мерихим, — и я изстреля през демонската си ръка.

Блещукащ рой от падащи звезди излетя от дланта му и се стовари върху Харгастор. Демонът се олюля и пурпурни пришки покриха гърба му. Нещо се гърчеше в тях, растеше и се активизираше.

Харгастор зави от болка и страх — нещо, което Уорън не мислеше, че ще чуе някога. Демонът се завъртя с лице към него.

— Какво направи? — попита той трескаво. — Какво направи?

Без да знае какво да очаква, Уорън отстъпи назад. Беше използвал всяка трошица сила, която му бе дал Мерихим. А също и

всички свои резерви. Не му беше останало нищо. Едва се държеше на крака.

— Кой си ти? — попита Харгастор.

Уорън нямаше намерение да казва нищо, но устата му се отвори и той рече:

— Аз съм твоята смърт, лайняна муха. Твоята истинска и окончателна смърт в този ден. Нека господарят ти чуе твоите мъчителни предсмъртни писъци.

Харгастор изкрещя от болка и замахна с ръка напред.

Уорън отскочи вяло назад и закри глава с ръце, но нищо не се случи. Дъхът секна в гърлото му, щом разбра, че едва може да се движи.

— Уорън — извика Наоми.

— Чакай — каза гласът.

Мерихим витаеше наблизко. Уорън усети, че демонът гледа през очите му.

Объркан и жадуващ за отмъщение, Харгастор тръгна напред. Успя да направи две крачки, преди пришките да започнат да се пукат и да освобождават малки, приличащи на саламандри, създания, които веднага се нахвърлиха на носителя си.

Силата напусна демона и той рухна на колене. Лицето му се изкриви в неверие и агония.

— Не! Това не може да се случва! Фулагар! — Той протегна умолително ръце към тавана, докато пришките продължаваха да се пукат и още подобни на саламандри твари го загризаха. — Фулагар! Спаси ме!

Ала никой не се появи.

Пред очите на Уорън всякакво подобие на живот се оттече от лицето на Харгастор. Умоляващите му ръце се отпуснаха край тялото и очите му се подбелиха. Той се килна напред и се строполи на земята, без никакъв опит да се задържи.

Саламандрите продължиха своя пир още по-ожесточено.

— Можеш да си вървиш — каза Мерихим. — Намери останалите двама. После ще унищожим Фулагар.

„Ние ли?“ — помисли си вяло Уорън, докато се взираше към демонския труп, в който се бяха родили саламандрите и когото сега

изяждаха. Мерихим обаче не чу мисълта му или предпочете да не реагира. Уорън усети как демонът се оттегля от него.

— Всичко свърши — каза гласът. — Тръгвай, докато още си в състояние да го направиш.

Но той не можеше. Имаше още твърде много за изучаване. Той се втренчи в тамплиера, облечен в тъмносиньо и сребристо, който стоеше от другата страна на трупа на Харгастор.

— Уорън, нека те върна — помоли го Наоми. — Трябва да побързаш. Усещам, че губиш сили.

Той се заслуша в биенето на сърцето си и разбра, че умира — че ще умре, ако не се върне в тялото си, над което бдеше Наоми. Но вместо това се вгледа в безличната физиономия на тамплиерския шлем.

— Длъжник си ми — каза на тамплиера. — Ти ми отне ръката и ме обвърза с един демон. — Опитваше се да намери допълнителна енергия в себе си, съвсем малко, колкото да удари мъжа в бронята. Той също едва се държеше на крака. — Ще те убия.

Без нито дума, тамплиерът вдигна меча в лявата си ръка. Енергия пропука по гладкия наличник.

— Ти си в съюз с демоните — обвини го мъжът в бронята.

Уорън не можеше да повярва на ушите си.

— Току-що убих демон, който се готвеше да те погуби.

— Така си мислиш ти, друже. — Другият тамплиер беше насочил пистолета си към Уорън. — Бяхме го докарали точно където го искахме. А ти не си в удобна позиция да отправяш заплахи.

Слабичката жена в черно също насочи пушката си към него.

— Друг път, тамплиере — заяви Уорън. Усещаше, че заплахата му е неубедителна, сякаш извадена от някой комикс, който е чел. Но какво друго можеше да каже, за да го разберат?

Дразнеше се от това, че гневът и омразата му бяха толкова силни и несъмнени, а той не можеше да се изрази по-добре. Но после си помисли, че може би такива силни чувства могат да се изразят само по простичък начин. В отмъщението нямаше нищо сложно.

— Друг път — съгласи се тамплиерът и му отдаде чест с меча си.

Отначало Уорън помисли, че жестът е помпозен, предизвикан от егото му. Но когато се опита да проникне в мъжа зад металното лице,

не почувства нищо такова. Жестът беше красноречив и искрен, без лицемерие или евтина театралност.

— Уорън. — Гласът на Наоми прозвуча много отдалече.

Той мълчаливо свали защитата си и й позволи да го призове назад през зейналата чернота, която разделяше неговото убежище от санаториума. Почувства се така, сякаш е направил крачка в страни и се е обърнал наопаки.

ТРИДЕСЕТ И ДВЕ

Саймън гледаше как мъжът с демонската ръка се стопява във въздуха. След секунди от него не беше останало нищо, което да показва, че изобщо е бил там. Освен мъртвия демон, проснат на пода. Тялото се тресеше и потръпваше, докато саламандрите късаха парчета плът от него и ги поглъщаха.

Саймън отиде да вземе шипомета си. После вдигна оръжието, прицели се и уби саламандрите с поредица бързи изстрели. Даниел и Нейтън се присъединиха към него. Никой не искаше създанията да се обърнат срещу тях, в случай че бронята не им осигуреше по-голяма защита от кожата на демона.

Саймън пристъпи към падналия тамплиер. Той се казваше Матиас Бърч. Беше година или две по-млад от самия него.

— Чуваш ли ме, Матиас? — попита го. Постави ръка върху бронята на тамплиера и получи медицинските данни. Матиас беше в шок и се мъчеше да диша. Едно счупено ребро беше пробил белия му дроб. Имаше и други счупени кости, но най-лошото беше дробът.

— Да — прошепна немощно тамплиерът.

— Ще те поставя в стазис, за да не те боли — рече Саймън.

— Мога да се справя. — Матиас вдигна треперещата си ръка. — Само ми помогни да стана и ще съм свеж като краставичка. Ще видиш.

Саймън не искаше да спори. Ако по-младият мъж се опиташе да мърда прекалено много, дробът можеше съвсем да се разкъса или реброто да се забие още по-навътре и да засегне сърцето. Той хвана ръката на Матиас.

— Благодаря ти, Саймън. Ще видиш. Няма да изостана. И няма да ти се налага да се лишаваш от още един воин, задето съм позволил да ме напердасат.

— Вината не е твоя, приятелю. — Саймън свърза ИИ-то си към това на младежа и пое контрол над системите му. Задейства стазисната функция и Матиас се отпусна в костюма си.

Саймън нежно положи младия тамплиер на земята. Прокара длани по тялото на Матиас и заключи неподвижно частите на бронята му. Това щеше да осигури по-добра опора при пренасянето.

— Стазисът работи — информира го ИИ-то на костюма. — Матиас почива. Животоподдържащите системи контролират организма на обекта.

— Добре — каза Саймън. — Погрижи се за него.

— Ще се погрижа.

— Кристофър — рече Саймън.

Другият млад тамплиер, който стоеше наблизко, се приближи.

— Да.

— Искам да изнесеш Матиас оттук, в случай че налетим на други неприятности.

— Добре.

— Нейтън. Ще ми трябва помощ.

Заедно Саймън и Нейтън вдигнаха изпадналия в безсъзнание тамплиер и го привързаха към гърба на Кристофър. След като свършиха, тамплиерът тръгна назад по прохода.

Саймън се надяваше, че и двамата ще стигнат благополучно. Извади шипомета си и продължи надолу по коридора, за да намери ръкописа „Гоетия“.

* * *

— Познаваше ли го? — попита Нейтън, докато със Саймън проверяваха още една двойка килии. — Човекът с демонската ръка.

— Той се казва Уорън — отвърна Саймън. Знаеше, че ако ИИ-то на костюма не беше запазило информацията от двете му срещи с мъжа, нямаше да си го спомни. Твърде много неща се бяха случили от онази история в мазето преди четири години и после във влака, с който беше уредил извозването от града на толкова голям брой оцелели лондонски жители.

— Уорън кой?

— Не знам.

— Откъде го познаваш?

— Когато го видяхме за последен път, той се опита да ни убие — намеси се Лея.

Нейтън се обърна към нея.

— Значи ти също го познаваш?

— Да. Но не знаем нищо друго за него. — Макар че наличникът ѝ оставаше безизразен, гласът ѝ смени тембъра си. — Следващия път ще узнаем повече.

— Следващия път? — Нейтън изпуфтя. — Може и да не си забелязала, но този човек току-що разби на пух и прах един демон, който се готвеше да ни откъсне главите.

— Мислех, че гледаш съвсем иначе на нещата — рече Даниел.

— Просто се постарах да звуча убедително. Убедителен бях, нали?

Саймън продължи напред и се шмугна в следващата килия. Ръкописът трябваше да е някъде наблизо. Вече свършваха местата за претърсване.

* * *

Ярост и безпомощност — и двете негови стари и познати спътници — бушуваха в Уорън, когато се върна в тялото си. Беше се борил с тях, когато живееше с майка си и пастрока си, и по-късно пак — през цялото време, прекарано в приюта. Знаеше какво да очаква.

Но тежестта върху гърдите му беше напълно неочаквана.

Слаб и малко дезориентиран, той отвори очи. Наоми лежеше просната напреки на тялото му. Отначало той се уплаши, че е мъртва. Към коктейла от чувства, бушуващ във вените му, се прибави и вина. Ако се беше забавил прекалено много, ако ѝ бе струвал твърде скъпо, не знаеше как ще го понесе.

Забеляза слаб пулс в ямката на шията ѝ. Дъхът ѝ го погали по бузата.

Уорън нежно отмести тялото ѝ от своето, за да може да диша по-лесно. Тя се отпусна на пода до него. Страхът не си отиде. Това, че Наоми дишаше, не означаваше, че не е получила някакво мозъчно увреждане. Беше виждал няколко кабалисти да страдат от сериозни

умствени проблеми, предизвикани от опитите им да се приближат до мистичните енергии, които демоните използваха.

Неведнъж се беше случвало кабалисти, опитващи се да разширят своите познания за тези енергии, да свършват с напълно изтрити умове. Когато излизаха от транс си, се превръщаха във вегетиращи същества. Други губеха контрол над движението на крайниците си или дори на целите си тела и се превръщаха във физически инвалиди, които вече не можеха да се грижат за себе си.

Неколцина пък изобщо не се бяха върнали, а на тяхно място бяха дошли неща — остатъчни образи на мъртви хора, които някога са живели в къщата, където се провеждаше мистичната процедура. Обикновено тези случаи бяха също толкова опустошителни и за кабалистите, намиращи се около обсебения, по един или друг начин.

„Остатъчните образи“ — наричани от някои „духове“ не защото вярваха в такива, а защото им липсваше по-подходяща дума, с която да ги нарекат — обикновено бяха зловни и объркани. Те не знаеха нищо за днешния свят.

Някои от кабалистите — онези, които вярваха в неспокойните духове, — също така предпочитаха да вярват, че светът на духовете се опитва да се свърже с тях, за да им даде повече информация. Уорън не мислеше така. Мъртвите си бяха мъртви и ги нямаше вече. Това беше положението.

Той се надигна с мъка и застана на колене, за да разбере какво е състоянието на Наоми. Провери носа и устата ѝ и видя, че не са запушени, после загледа бавното, ритмично повдигане и спадане на гърдите ѝ. Когато потърси пулса ѝ, той беше слаб, но стабилен.

Всичко изглеждаше наред.

— Наоми — повика я.

Тя не отговори, но единият ѝ клепач леко потрепна.

— Наоми.

Отново не получи отговор.

Уорън пъкна длан под главата ѝ и я разтърси леко за рамото. Тя не реагира. Почувства се напълно изтощен, струваше му се, че всеки момент ще падне.

— Тя е добре — каза внезапно гласът. — Просто спи.

— Ти откъде знаеш? — попита Уорън.

— Просто знам.

— Ти си книга. Не знаеш всичко.

Гласът замълча за момент.

— Аз не съм книга, Уорън Шимър. Книгата е просто врата, проход, който използвам.

— Ти каза, че си бил затворен в продължение на години.

— Бях. И още съм.

Уорън погледна надолу към Наоми и се помъчи да я събуди с волята си. Не искаше да остава сам точно сега. Не и щом се чувстваше така ужасно и му идеше да повърне от слабост и страх.

— Как може да си затворен? — попита Уорън. — Ти си тук. С мен.

— Не. Тази книга е ключът, който ми осигурява връзка с този свят.

— Какво искаш да кажеш? Че не си тук?

Колебанието отново забави отговора.

— Тук съм, Уорън. В този свят. Просто съм затворен извън него.

— Не разбирам.

— Аз бях... окован.

— Окован ли? От кого?

— От демоните.

— Защо им е да те оковават?

— Защото не исках те да получат тук силата, която желаят.

Уорън се замисли над това, докато държеше Наоми.

— Ти можеш ли да ги държиш далеч от нея?

— Вероятно бих могъл да ги държа далеч от този свят.

— Как?

— Сега не му е времето да навлизаме в подробности.

Уорън бе завладян от желание да спори и да настоява за отговори. Но потисна това желание и опита да се съсредоточи върху Наоми.

— А кога ще му дойде времето?

— Не знам. Има още много неща, които трябва да научиш.

Той се изсмя на това, но от очите му потекоха сълзи.

— Няма да имам кой знае колко време да науча онова, което ще ми покажеш. Все още имам два демона за убиване. И Фулагар.

— Известно ми е.

— Освен ако не знаеш някакъв начин да убия Мерихим. —
Крехката надежда разцъфтя в него, преди да се усети.

— Трябва да бъдеш търпелив. Мерихим сее семената на
собственото си унищожение. Това не е моя работа. Нито пък твоя.

— Аз съм обвързан с него. — Уорън осъзнаваше, че по лицето
му се стичат сълзи.

— Не се налага винаги да е така.

— Как мога да се отделя от него?

— Сега не му е времето.

— Аз нямам много време.

— Светът също няма.

Уорън избърса лицето си.

— Какво искаш да кажеш?

— Аз съм тук, за да спася света, Уорън. А ако нещата се стекат
благоприятно, ще спася и теб.

* * *

С Даниел до себе си, Саймън водеше групата в прохода. Минаха
през мястото, където демонът Харгастор бе държал пленените от него
хора.

— Защо демонът е заключил пленници тук? — попита Лея.

— Защото той самият се е намирал тук — отвърна Саймън и
погледна надолу към труповете на Мрачните изчадия и хората.
Дълбоко в себе си имаше чувството, че се е провалил. По принцип не
трябваше да има никакви невинни на бойното поле, но той знаеше, че
тази война няма да се води така. Невинните бяха трофеите, които
демоните търсеха.

— Не разбирам — каза Лея. — Демонът спомена, че е тук долу,
за да търси някаква книга. Предполагам, че става дума за същия
ръкопис, който търсим и ние.

— Като библиотека, това място не изглежда много добре
заредено, нали? — попита Даниел.

— Не, но това не обяснява защо демонът ще държи хора в клетки
тук, докато търси. На тези етажи има само мъртъвци. Трябва да ги е
докарал тук. Не разбирам за какво му е било да го прави.

— За да ги измъчва и да ги убие — каза Саймън, като продължи нататък.

— Това звучи безсмислено. Да намесиш пленници в операция е огромен риск.

— Хората са били за забавление — каза Даниел.

— Трудно ми е да повярвам на това.

— Така правят скапаните демони — вметна Нейтън. — Те измъчват и убиват всички, които са по-слаби от тях. Когато нямат край себе си хора, които да подчиняват и тероризират, се обръщат един срещу друг.

Докато слушаше разговора им, Саймън си спомни как баща му цял живот му беше повтарял подобни неща. Като дете той бе приемал наставленията му без съмнение. Но когато стана млад мъж, започна да оспорва всичко — включително съществуването на демоните.

— Живееш в този хаос от четири години — продължи Нейтън. — Със сигурност трябва да си научила нещо за това време.

— Опитвам се да получа по-добра представа защо са дошли тук. Да разбереш желанията и нуждите на врага е също толкова важно, колкото и да се бориш с него.

— Вярваш ли в доброто и злото? — попита Даниел.

— Това са понятия — отвърна Лея. — Структура за изработване на поведенчески модели.

— Не — възрази Нейтън. — Доброто и злото съществуват. Или поне злото. А най-чистата му форма са демоните.

Думите прозвучаха зловещо и пророчески в пустия тунел. Саймън усети как изстива в бронята си и помисли, че може би това е реакция вследствие на получените от него рани и на лекарствата в организма му.

— Те не действат в съответствие с йерархията на потребностите на Маслоу^[1] — продължи Нейтън. — Живеят, за да убиват всичко по-слабо от тях. Според това, което сме научили, те са унищожили стотици светове, преди да попаднат на този.

— Но те тераформират града.

— Имаш предвид Изгарянето ли?

— Да. Те го превръщат в нещо, което искат.

— Превръщат го в място, където не би могло да живее нищо човешко — каза Нейтън. — Отнемат скривалищата и домовете на

жертвите си. Виждала ли си някога горски пожар? Не самия пожар, а последствията.

Саймън беше виждал. Спомняше си как тревата бе изгоряла до черна пепел, а дърветата бяха оставени без листа и клонки от алчните пламъци.

— Да — отвърна Лея.

— Изгарянето е същото. Оголва и променя всичко. Животните, които са там и по чудо са оцелели от пожара, са болни от контакта си с огъня. И вече няма къде да избягат.

— Ние... аз... мислех, че Изгарянето цели да промени климата на нашия свят в нещо, наподобяващо техния.

— За да могат да живеят тук ли?

— Да.

Нейтън се изсмя.

— Колко си наивна.

Лея се завъртя към тамплиера и вдигна пушката си. Саймън спря и се обърна да гледа, макар че можеше да види всичко ставащо на ПД-то си. Даниел понечи да пристъпи напред.

Саймън сложи ръка върху рамото ѝ и отвори вътрешен комуникационен канал.

— Недей.

— Тя ще го убие — възрази Даниел.

— Изчакай. — Саймън гледаше Лея. След като я познаваше от четири години, беше сигурен, че ако бе решила да убие Нейтън, досега вече щеше да го е направила. Все пак възможността за нападение си оставаше.

[1] *Ейбрахам Маслоу* — американски психолог, създал теорията за йерархията на потребностите, в която разделя човешките потребности на пет нива. — Б.пр. ↑

ТРИДЕСЕТ И ТРИ

Не съм наивна — каза Лея с твърд и студен глас. Гневът бушуваше яростно в нея. Едва се удържаше да не фрасне тамплиера пред себе си с приклада на пушката.

Това, което бе видяла в подземията на санаториума, беше ужасно дори преди да срещнат демоните. Тя беше свикнала с нечовешкото отношение между хората. Собственото ѝ семейство беше пример за неразбирателство. Беше станала това, което е, за да се махне от тях.

— От четири години насам гледам как мъже, жени и деца умират, без да могат с нищо да го предотвратят — продължи с глух глас. — Знам колко зли могат да бъдат демоните. Просто искам... искам да разбера повече за тях.

— Точно там ти е грешката — каза меко Нейтън. — Не можеш да ги разбереш.

— Сред хората също е имало немало чудовища. — Самата Лея беше срещала неколцина. Най-лошите бяха онези, които живееха под един покрив с нея.

— Ние не сме като тях — настоя Нейтън. — Дори и най-лошите от нас в най-лошите си дни. Никой от онези, които сме заклеили като выпльщение на злото, даже не се доближава до злобата на демоните. Дори Хитлер. Дори графиня Батори^[1]. Дори Влад Цепеш, наричан още Дракула.

Имената бяха познати на Лея, но ѝ отне няколко мига да ги постави в нужния контекст. Колкото и зли да бяха били тези хора, трябваше да признае, че бледнееха в сравнение с демоните.

— Всички те са искали нещо — продължи Нейтън. — Дори да не е нещо, което ние бихме искали за себе си, можем поне да се опитаме да разберем какво ги е мотивирало. Власт над света. Вечна младост. Да всяват страх у враговете. Убийствата, колкото и да са ужасни или масови, за тях са били просто средства за постигане на някаква цел. Докато демоните ги интересува единствено самото убийство.

Лея все още се мъчеше да схване тази идея.

— Все едно описваш бясно животно.

Гласът на Нейтън продължи, все така състрадателен и разбиращ.

— Не, защото бесните животни са болни. Те нямат пълен контрол над разсъдъка си. Демоните не са болни и не страдат от деменция. Чела ли си някога разказите на Х. Ф. Лъвкрафт за Ктхулу^[2]?

— Когато бях по-млада. Бяха трудни за четене и не ги разбирах. — Лея не ги беше харесала особено, макар че много от съучениците ѝ ги смятаха за страхотни.

— Според нас той е един от хората, които са се доближили най-много до разбирането за демоните — каза Нейтън. — Тамплиерите мислят, че Лъвкрафт е притежавал мистичната способност — всички знаят, че е имал интерес към такива неща — да докосва умовете на твари, намиращи се отвъд човешкото разбиране. Когато е писал своите разкази, той е въплътил в тях някои от виденията, които е зърнал в умовете на демоните.

— Какви демони? Това е било преди сто години. Тогава демоните още ги е нямало тук.

— Ние смятаме, че демоните са тук от стотици години. Събирали са информация и са се подготвяли за нашествието. Ордена е намерил доказателство за съществуването им и се е опитал да привлече вниманието на света. В замяна тамплиерите са били лишени от своите земи, богатства и титли. Носи се слух, макар и никога да не е бил доказан, че демоните също имат пръст в това. — Нейтън замълча за момент. — Ето защо сме се скрили под земята, далеч от очите на света.

— Как можете да очаквате да победите противници като тези, които описваш? — попита с дрезгав глас Лея. Всичко това ѝ звучеше невъзможно. Нейните шефове вече бяха приели поражението за неизбежно. Дори главният тамплиерски орден, от който Саймън се беше отцепил, като че ли приемаше това.

Единствено Саймън Крос и групата му изглеждаха решени да се борят въпреки лошите шансове.

— Нямаме избор — отвърна Нейтън. — Ако не мислим, че можем да спечелим, ако не вярваме, че можем да спасим света, за какво ни е изобщо да правим нещо?

— Защото не можем да им позволим да победят — каза Лея. Всички от нейната група се бяха вкопчили в тази максима. Ако не

можеха да спечелят, то нямаше да позволят и на никой друг да спечели. Това не беше победа, но не беше и поражение.

— Какво значение има, ако не е останало нищо за спасяване? — попита Нейтън.

— Не можем да спасим този свят, но може би ще успеем да спасим следващия.

— Вече сте се отказали да спасявате този свят, така ли?

Лея се присви пред мекия укор, който долови в гласа му. Усети, че Саймън я гледа, и си представи разочарованието му. „Трябва да приемеш истината — каза си тя. — Не се поддавай на тяхната глупост. Ако се стремиш към неща, надхвърлящи възможностите ти, ще се проваляш във всичко, което опитваш“.

— Дори и да можехме, всичко, което познаваме, вече е унищожено.

— Ако достатъчно от нас оцелеят, можем да построим света наново — възрази Нейтън.

— Няма да е същото.

— Никога нищо не е същото. Светът се развива и променя всеки ден, дори и без да бъде унищожаван.

— Но Лондон...

— ... е бил наполовина унищожаван няколко пъти — рече Нейтън. — Черната чума. Големият пожар. Изчерпването на природните ресурси. Бомбардировките през Втората световна война. Той е велик град. Един от вечните градове на света. Лондон ще възвърне великолепието си. Ние трябва просто да изчистим заразата, за да може той отново да пусне корени.

Лея стоеше мълчаливо.

— Виж какво — каза Нейтън. — Не знам какво е твоето обучение. Не знам към коя група принадлежиш. Но ти, а и те, не знаеш за демоните толкова много, колкото си мислиш.

— Те смятат тамплиерите за глупаци.

Нейтън се изкикоти.

— Значи и за нас не знаят много.

— Така е — съгласи се Лея. Тя никога не беше срещала воини като тамплиерите. Дори и сред онези, с които беше служила. — Не мисля, че знаят.

— Е, приключихме ли тук? — попита Даниел. — Или ще се мотаем достатъчно дълго, за да се появи още някой демон, дошъл да търси онзи, когото убихме?

* * *

Уорън избухна в смях, щом се замисли върху онова, което току-що му беше казал гласът.

— Значи си тук, за да спасиш света, а? Точно това твърдят, че правят и проклетите тамплиери.

— Те се опитват да унищожат демоните — каза меко гласът. — Това не е едно и също.

— Ако питаш тях, е така.

— Те не знаят всичко.

— Чувал съм кабалистите да говорят за тях. Тамплиерите са изучавали демоните даже по-дълго, отколкото кабалистите изследват демонските сили. Ако има нещо, което те да не знаят...

— Те не знаят онова, което знам аз.

— Не ти вярвам.

— Няма значение в какво вярваш.

На Уорън му беше неприятно, че гласът няма лице, към което да се обърне. Иначе щеше да се втренчи в очите му и да го нарече лъжец.

— Какво ще направиш — попита той, — ако реша да не ти повярвам?

— Ще чакам.

Бързината на отговора го обезпокои. Беше си мислел, че заплахата ще накара гласа да онемее поне за момент.

— Какво ще чакаш? — попита той.

— Някой друг, който да ми повярва.

— Ами ако унищожа книгата? — Още докато произнасяше това, Уорън знаеше, че не може да го направи. Имаше прекалено много въпроси без отговор, свързани с нея.

— Не можеш.

Той погледна към Наоми, която лежеше студена и неподвижна на пода в центъра на защитната преграда, която беше очертал. Искаше му се тя просто да се събуди. Не искаше да е сам.

— Книгата може да бъде унищожена, Уорън — каза гласът. — Но идеята зад нея не може. Когато книгата, която е у теб, престане да съществува, ще се появи друга, досущ като нея. Сътворението ѝ беше дълго и тежко и ми костваше много, но се налагаше да го сторя и аз се справих добре. Ще го направя пак, ако се наложи.

— Как успя, след като си окован?

— Окован съм, но не съм безпомощен. Ако бях безпомощен, нямаше да съм в състояние да помогна на теб.

— Не виждам да си ми помогнал с нещо.

Гласът замълча за момент.

— Мога да ти помогна сега.

Той изчака. Искаше — не, изпитваше нужда — гласът да докаже думите си.

— Ти искаш жената да се събуди. Аз мога да ти помогна да я събудиш. И мога да премахна болката ти.

Уорън не каза нищо.

— Протегни длан над челото ѝ.

Той нежно постави демонската си длан над челото на Наоми.

— Не тази — каза гласът. — Другата. Онази, която наистина е част от теб.

Уорън отдръпна демонската ръка и се почувства безпомощен.

— Не мога да използвам енергията с моята длан.

— Можеш.

— Не мога — отвърна ядосано той. — Опитвал съм. — Това го беше смутило по-силно от всичко. Все едно силата, която използваше през цялото време, го привързваше директно към Мерихим.

— Позволил си да станеш зависим от ръката на демона, защото така е по-лесно.

Уорън поклати глава.

— Не. Не е вярно. Не мога да накарам енергията да протича през другата ми длан.

— Ти успя да промениш зрението си при своята първа среща с кабалистите преди четири години. Цял живот си усещал опасността. Когато за първи път срещна демон, успя да го убедиш, че не те вижда. Когато имаше нужда някой да те пази, докато се възстановяваше от раните, получени при пристигането на Мерихим в този свят, привърза Кели към себе си.

Всички тези неща бяха истина. Но това, което го порази, беше, че гласът знае за тях.

— Нещо повече — продължи гласът, — още когато беше дете, ти използва дарбата си, за да се спасиш.

Уорън затвори очи и умът му се изпълни с образа на пастрока му, който насочва пистолет към него, след като е убил майка му. Спомни си как страхът беше изкривил лицето на мъжа, когато онзи обърна оръжието към себе си и натисна спусъка.

— Откъде... откъде знаеш това? — попита дрезгаво той.

— Аз те познавам — отговори гласът. — Знам твоите тайни. Знам дори неща, които ти самият криеш от себе си. — Настъпи пауза. — А сега протегни длан над челото на Наоми.

Уорън го направи.

— Опитай се да я достигнеш, като използваш силите си — нареди му гласът. — Аз ще те водя. След като ти го покажа, ще можеш да го правиш винаги.

Топлина се разля по дланта на Уорън. Вибрации затрептяха в плътта му. Кожата по раменете му се стегна и изстина.

— Пулсът ѝ е там — каза гласът. — Трябва просто да го намериш.

Уорън затвори очи и започна да търси. Тъкмо когато мислеше да се откаже, усети туптенето на сърцето ѝ. Беше приглушено и едва ли не скрито.

— Усещаш го — каза гласът.

— Да. — Изпълни го изумление и прогони голяма част от несигурността и гнева, кипящи в него. — Това... това е невероятно. — Той зяпна, осъзнавайки, че ръката му е на сантиметри от плътта на Наоми.

После долови неравномерност в биенето на сърцето ѝ. Нещо някак си не пасваше.

— Какво е това? — попита Уорън.

— Малформация.

Уорън се концентрира върху усещането. В ума му се оформи един образ. Спомняше си това-онова от уроците по биология. Сърцето беше мускул, който се състоеше от четири различни камери. Всички те имаха клапи, които се отваряха и затваряха. Една от тях в сърцето на

Наоми изглеждаше слабичка и тънка. Потрепваше под неговото докосване.

— Ако тази малформация бъде оставена така, може да я убие — каза гласът.

Той се уплаши. Напоследък в Лондон не се намираха много лекари. А тези, които ги имаше, не биха могли да извършат нещо толкова сложно като сърдечна операция.

— Уорън — каза тихо гласът, — не е нужно да позволяваш на малформацията да я убие.

— А какво да направя? — Гласът му секна, при мисълта да остане сам.

— Можеш да я излекуваш. Аз мога да ти помогна.

— Кога? — Мисълта да остави Наоми да живее дори миг повече с отслабена сърдечна клапа беше непоносима.

— Сега. Съсредоточи се върху тази част от сърцето ѝ. Представи си я в ума си. От мислите ти разбирам, че си запознат с онова, което виждаш.

— Да.

— Съсредоточи се върху тази част и я направи по-здрава.

Той се опита. Усети как топлината и вибрирането в дланта му се усилват. Но усети също така, че сърдечната клапа заяква. Видя във въображението си как мускулите ѝ се уголемяват.

Изведнъж туптенето на сърцето на Наоми стана по-сигурно и по-равномерно.

— Добре се справи — каза гласът. — Все още ли усещаш онази малформация?

Като прокара ръка над сърцето на Наоми, Уорън не почувства нищо нередно.

— Не.

— Добре. Вероятно си спасил живота ѝ.

Хареса му мисълта, че може би е спасил живота на Наоми, но знаеше, че може и гласът просто да го е изиграл. Всичко, което се беше случило, можеше да е само едно внушение.

— Беше истинско — настоя гласът. Той се надяваше да е така.

— А сега — нареди гласът — посегни в мислите ѝ и я събуди.

Като постави човешката си ръка над челото на Наоми, Уорън потърси вниманието ѝ. Образи от последните няколко дни — всички

от гледната точка на младата жена — изпълниха въображението му. Той тихо я повика по име.

Наоми отвори очи и го погледна.

— Уорън?

— Тук съм — каза ѝ той.

— Помислих, че съм те загубила.

— Не.

— Харгастор мъртъв ли е?

Уорън кимна. Тя се опита да стане и той ѝ помогна. Наоми остана права за миг, оглеждайки притъмнялата стая.

— Защо не ми каза за сърцето си? — попита Уорън.

Тя го изгледа.

— За какво говориш?

— Имаше нещо нередно със сърцето ти. — Той не можеше да остави нещата така. Трябваше да знае дали гласът му казваше истината, или го лъжеше.

— Шум — каза Наоми. — Лекарите казаха на родителите ми, че е само това. Нямало повод за безпокойство. — Тя свъси вежди и го изгледа. — Споменала съм го, докато бях в безсъзнание ли? Ама че странно.

Уорън поклати глава и шокиран осъзна, че се усмихва.

— Не си го споменавала.

— Тогава откъде знаеш?

— Научих нещо. — Взе дясната ѝ ръка в своята. Полузараснали порязвания се виеха около пръстите и по дланта ѝ. Той дори не бе знаел, че са там, но сега ги усети. Прокара дланта си над нейната и подире ѝ остана само гладка кожа без белези.

Наоми погледна изумено ръката си.

— Как го направи?

— С моята сила. Не с тази на Мерихим.

— Демонът те избра — каза гласът, — защото ти вече притежаваше тази сила. Той те обвърза със себе си, за да те накара да се страхуваш от него, да те направи зависим. И за да ти попречи да станеш всичко онова, което би могъл. Демоните никога не правят услуги. Те винаги се стремят към онова, което е най-добро за тях.

— Дори и ти ли? — попита Уорън.

— Да.

— А какво искаш ти?

— Вече ти казах.

— Да спасиш света.

— Да.

— А аз искам просто да спася себе си. — Като погледна към Наоми обаче, той си помисли, че би могъл да си постави малко по-висока цел. Но само ако и двамата можеха да бъдат спасени. Не искаше да умре, опитвайки се да я спаси, ако това беше невъзможно.

— Ти си част от света — каза гласът. — Аз искам да спася и теб.

Уорън не вярваше напълно на гласа. Никога не беше вярвал напълно на когото и да било, освен на хора, които го бяха наранявали. Гласът обаче все още криеше нещо от него. Той не се залъгваше по този въпрос.

Наоми, която естествено не бе чула нищо от разговора, вдигна поглед от ръката си и се взря в очите му.

— Можеш ли да ме научиш на това?

— Може би. — Уорън излезе от защитния кръг и тя го последва. Мислите му бяха насочени към Мерихим. Оставаха още двама от помощниците на Фулагар, които трябваше да издири и убие.

Ако те не го издиреха и убиеха първи.

[1] *Графиня Елизабет Батори* (1560–1614) — унгарска благородничка, известна с това, че се е къпала в кръвта на девизи, за да постигне вечна младост. Смята се, че е убила над 600 жени. — Б.пр.

↑

[2] Гигантско чудовище, символ на безпределния ужас, създадено от американския класик в жанра хорър Хауърд Филипс Лъвкрафт (1890–1937). — Б.пр. ↑

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТИРИ

Сензорите са достъпни — заяви ИИ-то на костюма.

— Изпълнявай — каза Саймън.

ПД-то примигна за момент, докато системата се прехвърляше от сензорите на Даниел към поправените сензори на собствената му броня. А после той отново беше пълноценен.

Завършването на поправката също така го накара да осъзнае колко време са прекарали в санаториума. Въпреки факта, че висшите демони често действаха самостоятелно, онзи, когото бяха убили — или помогнаха да бъде убит, — трябваше да е отговорен пред друг демон. Някой щеше да дойде да го потърси.

Саймън провери набързо миниатюрните камери, които беше разположил на стратегически места из подземните етажи. Видя тамплиерите, които беше оставил на пост, но нищо друго.

Имаше още само няколко килии за претърсване. Кошмарната история за случилото се с „пациентите“ на санаториума продължаваше. Саймън усещаше как съмненията и опасенията на Лея растат. През каквото и обучение да беше минала и въпреки четирите години опит, тя не беше подготвена за война с демоните.

Искаше му се да може да ѝ каже нещо, но Нейтън ѝ беше обяснил всичко толкова добре, колкото бе възможно. Оттук нататък тя сама трябваше да реши за какво да се бие.

Следващата клетка, която Саймън огледа, бе претърпяла пожар и огънят беше убил човека вътре. Скелетът лежеше свит в зародишна поза в един от ъглите.

— Кога е изгоряла килията? — попита Нейтън.

— Когато този човек е бил жив. — Саймън коленичи до скелета и взе тенекиения медальон, който бе ръждясал от влагата. Покриваха го черни сажди.

— Откъде знаеш?

— Тялото е свито в зародишна поза — отговори Саймън. — Жертвите на пожари обикновено ги откриват в това състояние.

— Защото са се опитвали да се прикрият от огъня ли?

— Огънят изгаря течностите в тялото и кара жертвите да се свият, докато заемат това положение. — Саймън внимателно избърса ръждата и саждите от медальона. Зачуди се какво ли ще има вътре — портрет на някой близък? Дете? Родители? Любовник или съпруг? Лицето на някой, който я е загубил, или на някой, който я е предал? Беше разбрал, че жертвата е жена от големината на тазовите кости.

Когато отвори ръждясалия медальон, от него се изсипа само пепел. Каквото и да беше имало вътре, вече не съществуваше. Саймън нежно положи медальона обратно върху гърдите на трупа.

— Какво е предизвикало пожара? — попита Даниел.

— Не знам. — Той се изправи и огледа следите от огъня по тавана, пода и стените.

— Започнал е зад ъгъла. — Лея посегна нагоре и докосна ниския таван.

— Откъде знаеш? — усъмни се Нейтън.

— Това е част от обучението, през което съм минала. — Тя излезе от килията обратно в коридора. — Вие познавате демоните. Аз познавам произшествията. Визуалните ми подобрения включват флуороскопично зрение. Мога да видя модела в изгарянията. Пожарът е тръгнал от тази килия.

Вратата на съседната клетка беше заключена. Един изгорял скелет лежеше край решетките. Цялата вътрешност на килията беше покрита със сажди.

— Това е бил някакъв вид химически огън — каза Лея. — Според белезите, които различавам, вероятно на основата на светилен газ.

— Значи пожарът е бил умишлен — рече Саймън. Изтръпна от тази мисъл, щом погледна към малкия скелет, свит в краката му.

— Без съмнение — отвърна тя. — Който и да е излял газ в тази килия, е излял много. Вероятно е разплискал малко и върху постелята в съседната.

Саймън хвърли поглед към бронзовата табелка над килията — 313.

— Дали е съвпадение, друже? — попита Нейтън. — Или тази килия се намира непосредствено под другата?

— Не знам. — Саймън извика схемата върху дисплея си. ИИ-то мигновено пресметна разстоянието, което бяха изминали, откакто влязоха в санаториума. Напречен разрез на всичките четири подземни етажа показва, че сегашната килия се намира горе-долу под онази, чиито стени бяха покрити със странни символи. — Да.

— Тогава бих казал, че не е съвпадение.

Саймън безмълвно се съгласи. После разби катинара на вратата и влезе.

* * *

Вътрешността на килията беше пълна с черни сажди и пепел. Дебел слой от тях покриваше тавана и стените и се стелеше като килим по каменния под. Саймън не би изпитал особено желание да влезе вътре без някакъв вид филтрираща маска.

Един скелет лежеше свит в дъното на килията. Този беше мъжки, но дребен почти като на дете. Нямаше никакво съмнение какво е убило жертвата — половината ѝ глава беше хлътнала. Сажди покриваха бледите кости.

Когато Саймън коленичи, във въздуха се вдигна малък облак от сажди и временно замъгли зрението му. Той избърса строшения череп.

— Изглежда, някой го е пребил до смърт, друже — каза Нейтън от мястото си край вратата. — Може би след това е запалил пожара, в опит да прикрие убийството.

— Сигурно. — Саймън огледа останалата част от тялото, търсейки нещо, което да му подсказва самоличността на жертвата. — Но защо?

— Тези хора — надзирателите и пациентите — не са били от най-добрите, друже. Може никога да не разберем.

— И откъде е дошла допълнителната пепел? — Саймън бодна показалеца си в нея и откри, че е дълбока поне сантиметър.

Даниел коленичи и взе нещо, което се намираще под решетките и се подаваше в коридора. Вдигна трофея си.

— Прилича ми на парче от чаршаф. Който е изгорил този човек, може да е напъхал прането тук.

Лея дойде при Саймън.

— Дай да видя черепа — каза тя.

Той се отдръпна назад, за да ѝ е по-лесно да се доближи до скелета. Когато Лея се опита да обърне черепа, гръбнакът се строши и той остана в ръцете ѝ.

— Съжалявам — каза тя. — Не исках да го направя.

— Не мисля, че той ще има нещо против — рече Нейтън.

Лея вдигна черепа пред себе си.

— Какво правиш? — попита Саймън.

— Снимки на черепа. Ние имаме програми, които ни позволяват да пресъздадем лицата по костите. Тамплиерите нямат ли нещо подобно?

— Не. — Той знаеше, че тамплиерите никога не биха имали нужда от такова нещо. Но това повдигаше някои въпроси за хората на Лея и какво правеха те с тази информация.

— Как ще разпознаеш лицето? — попита Нейтън.

— С търсене в базата данни. — Тя внимателно върна черепа на мястото му върху дребния скелет.

— Да не би да имате всички хора във вашата база данни?

— Мога да проверя за съвпадение. — Лея се изправи и огледа стаята. — Трябва да има някаква причина, за да бъде убит. Кога каза, че е била затворена тази част от санаториума?

— Не съм казвал. Станало е през 20-те години на ХХ век.

— От сто години никой не е стъпвал тук. Струва ми се, че все някой би искал да погребете тези хора.

— Тези хора са били тикнати тук, за да бъдат забравени — възрази Лея. — Пожарът просто им е дал добро оправдание.

— Демоните и кабалистите бяха тук тази нощ — рече Саймън. — Може и преди това да е идвал някой.

Тя погледна надолу към дребния скелет.

— Който и да е бил той, бил е убит тук долу и погребан, когато подземните етажи са били запечатани. — Лея направи пауза. — И е бил убит при загадъчни обстоятелства на място, което ни интересува.

— Вас или нас? — попита Даниел със съвсем лек сарказъм.

— Базата данни, която ще използвам, е с ограничен достъп. Каквото открия, ще го споделя с вас.

— Не искам да изглеждам прекалено подозрителен, но защо ти е да го правиш? — попита Нейтън.

— Защото вие можете да направите повече с тази информация, отколкото ние — каза Лея. — Поради същата причина ви предадохме и Макомбър.

— Само за да ни го отнемат хората на Буут — добави Даниел.
Лея замълча за момент.

— Аз... ние... нямаме нищо общо с това.

— Може да насъсквате двете страни една срещу друга.

— Не е вярно.

— Някога да ти е минавало през ума, че хората, с които работиш, може да не ти казват всичко? — попита Нейтън.

Тя не отговори.

— Искам да те питам още нещо — продължи Нейтън. — Какво те кара да мислиш, че ще получиш възможност да се върнеш при онези, с които работиш?

— Ще я пуснем — каза Саймън. Нямаше нужда да се обръща, за да види как го поглеждат изненадано: Видя реакциите им на ПД-то. Нещо повече, почувства как го гледат.

Никой не каза нищо.

* * *

Миг по-късно Саймън Забеляза тънка като косъм цепнатина, която ПД-то му разкри.

— Увеличи.

Изгледът върху ПД-то се промени и се фокусира върху цепнатината. Тя очертаваше груб правоъгълник в стената близо до пода на килията.

Той се наведе и образува „нокти“ на пръстите на ръкавиците си. Изтъни ги дотолкова, че да могат лесно да се пъхнат в цепнатината.

— Какво е това? — попита Нейтън. Лея коленичи до Саймън.

— Скривалище. — Саймън издърпа капака. Парчето камък не пасваше идеално. То докосваше външните очертания на скритата зад него дупка на пет места.

— Тази дупка е била издълбана — каза Лея. Прокара върховете на облечените си в ръкавица пръсти по близките каменни

повърхности. — После от друго място е бил изсечен капакът, за да се покрие. Саймън бе предположил същото.

— Имайки предвид, че подобно дело би отнело много време, тъй като човекът, който го е направил, не е разполагал с нужните инструменти, той трябва да е бил крайно упорит.

— Или отчаян — добави Саймън. Наведе се и погледна в дупката. ПД-то реагира и усили нощното му зрение.

Вътре лежеше метална тръба, дебела колкото китката му и дълга колкото ръката му до лакътя. Сажди покриваха както тръбата, така и вътрешните стени на тайното хранилище.

— Саждите са навлезли през пукнатините между стената и капака — каза Лея. — Не е бил херметично затворен. Това означава, че пламъците също може да са проникнали.

Саймън се надяваше да не е така. Много внимателно бръкна вътре и извади тръбата.

— Метална е — каза Нейтън.

— Това не означава, че е била защитена — рече Лея. — Хартията има ниска точка на запалване. Не помня колко е, но знам, че лесно се възпламенява при излагане на достатъчно висока температура. Съдейки по състоянието на тази килия, бих казала, че такава е имало.

Тръбата беше от чугун, а не от стомана. В единия край беше хлътнала малко, сякаш огънят почти бе станал достатъчно горещ за достатъчно дълго време, за да я стопи. В другия ѝ край имаше завинтена капачка.

Саймън бе обзет от вълнение, щом разгледа тръбата. Изглеждаше стара, даже на повече от сто години. От едната ѝ страна имаше някакви знаци, но той не можа да ги разчете. Беше изучавал много езици, повечето от тях устно, но някои и писмено. Тези знаци изобщо не му изглеждаха познати.

Той подаде тръбата на Даниел.

— Разпознаваш ли нещо от това? — Тя беше изучавала повече лингвистика от него.

Даниел я огледа за момент, без да я взима.

— Не.

Саймън внимателно хвана капачката и я завъртя. Пронизително стържене изпълни килията. Аудио заглушителите му се включиха автоматично, за да предпазят слуха му.

— По-полека — каза Лея.

След четири пълни превъртания капачката се отдели. Въображението на Саймън беше изпълнено с видения за илюстриран ръкопис, докато надзърташе вътре. Те обаче се разсеяха и той почувства разочарование и гняв.

— Изгорели са — прошепна едва чуто.

Тънките навивки на пергаментата бяха почернели. Листовете оставаха цели, но бяха нечетливи.

Саймън понечи да захвърли тръбата. Беше направил снимка на надписа върху нея. Може би щяха да открият нещо за него в тамплиерските документи, до които имаше достъп.

— Недей. — Лея сграбчи тръбата. — Бъди внимателен.

— Няма полза — изръмжа Саймън. — Ръкописът е съсипан. — Обаче не позволи на Лея да я вземе.

— Може и да не е — рече тя. — Това не е обикновена хартия, иначе от нея нямаше да е останало нищо. Някои от хората, с които работя, са истински майстори във възстановяването на пострадали документи. — Наличникът ѝ се отвори и тя изгледа Саймън. — Моля те. Нека се опитам да ти помогна в това.

В килията се възцари тишина. Саймън не знаеше какво да прави. Нищо от онова, с което разполагаха тамплиерите, не би могло да възстанови документите. „Но искаш ли Лея и хората, с които тя работи, да видят тези документи преди теб?“ Нямаше лесен отговор.

— Саймън — обади се Даниел.

— Какво?

— Или ѝ се доверяваш, или не. — Гласът на Даниел беше тих и спокоен.

Той не сваляше очи от лицето на Лея. Тя беше красива и смела и бе рискувала живота си, за да го спаси. „Това не означава, че всичко, което е направила за теб, не е било и в неин интерес“.

— А ти доверяваш ли ѝ се? — попита Саймън.

— Не аз трябва да взема това решение — отвърна Даниел. — Ти си този, който я познава отдавна.

— Нейтън? — попита Саймън.

— Както каза Даниел, ако ѝ вярваш малко, трябва да ѝ се довериш докрай, друже. Мен ако питаш, смятам, че тези хартии са толкова изгорели, че нищо не може да се различи. Ако някой успее да

измъкне нещо от тях, ще бъде истинско чудо. Не виждам какво имаш да губиш.

Саймън издърпа тръбата и постави отново капачката.

— Нека помисля върху това.

Лицето на Лея не изразяваше нищо, но наличникът ѝ се затвори и запечата.

— Ти решаващ, Саймън. — В гласа ѝ нямаше никакво чувство.

Той кимна към вратата на килията.

— Да се махаме оттук.

* * *

Лея придружи тамплиерите по пътя обратно към повърхността. През цялото време беше наясно, че е външен човек за тях. „Сама си си виновна — укори се тя. — Трябва да избереш или едната, или другата страна. Можеш да живееш в два лагера — това винаги е било по силите на един добър двоен агент, — но можеш да си върна само на единия от тях“.

Това беше едно от първите правила, които бе научила в смъртоносната игра, която играеше, откакто навърши двадесет и една години. Даже в университета странеше от останалите. Семейството ѝ я беше научило да живее така — сама, отделно и да разчита само на себе си.

Саймън не ѝ говореше, а Лея бе съвсем наясно с факта, че и тя няма да му проговори. Беше му ядосана, задето е толкова сдържан и не издава чувствата си. Не го винеше за това; тя също не искаше да говори за собствените си чувства. Всъщност дори не беше сигурна какви са те. Всичко беше объркано. А това бе глупаво, защото така или иначе никой от тях нямаше бъдеще.

Няколко минути по-късно отново стояха пред санаториума „Ейкхърст“. Раненият тамплиер все още беше на гърба на другия. Саймън провери състоянието му и на Лея ѝ хареса, че го направи. Но това също така ѝ напомни колко открита е тамплиерската броня за атака отвътре. Всичките им брони бяха предназначени да поддържат войника, така че подсистемите се припокриваха. Бронята на Лея не беше такава.

Саймън се обърна към нея и наличникът му се отвори. Тя остана поразена колко уморен изглеждаше. А също така и несигурен.

Лея си помисли за скритата крепост, която той беше изградил край Лондон. Толкова много хора, цивилни и тамплиери, зависеха от неговата правота. А той бе толкова млад, само година или две по-голям от нея.

„Ако ролите бяха разменени, ти щеше ли да можеш да се справиш с всичко, което този начин на живот изисква от него?“

Не знаеше отговора. Само се надяваше, че никога няма да се окаже в такава ситуация, в каквата се намираше Саймън Крос. Като се имаше предвид положението ѝ, не очакваше това да се случи.

— Къде да те оставим? — попита Саймън, докато стояха сред буренясалите градини на санаториума.

Неприятно чувство на загуба присви стомаха на Лея. Тя искаше тамплиерите да я пуснат, но не знаеше в какви отношения ще ги остави тази раздяла. Ако Саймън ѝ кажеше никога повече да не се връща и да не се свързва с него, не знаеше какво ще му отговори. Знаеше само, че не иска той да ѝ казва такава нещца.

Но връзката ѝ с него — докдето и да стигаше — щеше да представлява проблем за хората, на които бе отдала верността си. Тя се прокле, задето се беше поставила в таква положение. Сама си беше виновна.

— Мога да се оправя и отгук — каза му Лея.

Той се намръщи раздражено.

Тя знаеше, че Саймън се чувства отговорен за нея. Такава му беше природата и отчасти заради това тя беше нарушила заповедите, за да му помогне. Саймън Крос беше един от онези хора, на които можеш да направиш услуга и да разчиташ, че ще ти я върнат при подходящ случай.

Това също така затрудняваше и взаимоотношенията с него.

— Това не ми харесва — каза той.

— Харесва ти или не, така ще бъде. — Лея знаеше, че умишлено му прави на инат. Можеше да му позволи да я придружи, докато стигнат близо до мястото, където трябваше да се присъедини отново към групата си. Най-малкото би могла да се престори.

Обаче изпитваше ясното чувство, че той ще разбере, ако го лъже. Тя въздъхна объркано. Трудно беше да се оправя човек с него.

— Искам да бъдеш в безопасност — каза ѝ Саймън.

— Грижила съм се сама за себе си в Лондон много по-дълго от теб — изтъкна Лея. — Като правило не пътувам в група. — И двамата знаеха, че е вярно. Всеки път, когато се срещаха, тя беше сама. — Това, на което съм способна, го върша най-добре, когато съм сама.

— Добре. — Той бръкна в метнатата през рамото му торба и извади тръбата. Не показва никакво колебание, когато ѝ я подаде. — Ако разберете нещо от това, ще ми кажеш.

— Незабавно. — Лея знаеше, че не просто приема една задача. Поемаше отговорност, която бе придружена с много условия. А също така приемаше и неговата вяра в нея.

Освен това вървеше по ръба на бръснача, рискувайки да се компрометира пред едната или другата страна. Тя прибра тръбата в раницата на гърба си.

— Най-добре ще е, ако ние първи получим информацията, която успеете да възстановите — добави Саймън.

— Знам — каза Лея. Но беше наясно, че и двамата разбират, че не се е съгласила с условията му. Не разполагаше с такава свобода на обвързване.

— Бъди внимателна — каза Саймън. Наличникът му се затвори. После той се обърна и навлезе в сенките.

За кратко Лея го гледаше как се отдалечава. В нея потрепваше опасение, сякаш се чудеше дали някога ще го види пак жив. Знаеше, че ще ѝ липсва, ако му се случи нещо. Светът щеше да е много по-студено място без него.

Когато вече не можеше да го вижда, тя се обърна да си върви. Включи маскировъчната способност на костюма си и се стопи в мрака.

ТРИДЕСЕТ И ПЕТ

Уорън седеше пред книгата и прелистваше страниците. Върху тях мърдаха рисунки, но никоя от тях не спря вниманието му. Опита се да заговори с гласа, но той мълчеше. Уорън не знаеше дали защото не иска да говори с него, или защото е по-изтощен, отколкото показваше.

Наоми спеше в леглото му. Беше прекалено уморена, за да направи нещо повече от това да се изкачи по стълбите и да легне. Той не знаеше дали умората ѝ се дължи на енергията, която беше използвала, за да му помогне, или на това, че той излекува сърдечната ѝ клапа.

Фактът, че го беше направил, го изумяваше. Беше чел за такава лечебна сила. Източната медицина я назоваваше с няколко различни имена, но всички твърдяха, че съществува.

Той вдигна човешката си ръка и я размърда. Импулсивно затвори книгата и стана. Отиде в банята и спря там за момент.

С усиленото си зрение видя завесата, висяща над огледалото в цял ръст, поставено на едната стена на помещението. Още в началото, когато се беше нанесъл тук, веднага бе покрил огледалото, защото не можеше да гледа повече чудовището, в което се бе превърнал, с петната демонска кожа по лицето. Тази чужда кожа беше израсла на местата, където изгарянията го бяха обезобразили най-силно преди четири години.

Той се стегна, пристъпи напред и махна — с човешката си ръка — към редицата свещи върху ръба на ваната. Върху фитилите им проблеснаха искри, които се разгоряха в пламъци. Уорън дръпна завесата от огледалото и се втренчи с ням ужас в отвратителния си образ.

Въпреки че от четири години се виждаше такъв — което ставаше от време на време по невнимание, — той все още не бе свикнал с гледката. Тези дни имаше кабалисти, които изглеждаха даже по-зле, но те го правеха умишлено и се наслаждаваха на вида си. Уорън никога не би го направил.

„Ти си чудовище — каза си той. — Изглеждаш не по-малко противен от всеки демон, който някога си виждал“.

Страхувайки се от резултата, Уорън вдигна човешката ръка към лицето си. Задържа дланта на няколко сантиметра от демонските люспи, които покриваха бузата му. После пожела да се изцери.

Трептяща сила премина от дланта към лицето му. Но не се случи нищо. Той опита отново, но резултатът беше същият. Уорън изруга, събра силата си и пръсна огледалото на милион блестящи късчета, които се посипаха по пода и се натрошиха на още по-ситно.

— Какво правиш? — попита гласът.

— Нищо — отвърна той. — Бях глупак. Направих нещо глупаво.

— Кажи ми.

— Не. — Уорън прецени, че ако гласът не знае какво му има, така или иначе не би го разбрал. — Беше лична работа. По-добре да се опитам да измисля как да намеря Фулагар или останалите му помощници.

— Не си доволен от външния си вид — каза гласът. Готвеше се да отрече, но осъзна, че чувствата му са толкова силни, че няма да може да прикрие лъжата.

— Да — прошепна той. — Изглеждам ужасно и не мога да понасям това.

— Наистина ли?

Горчив смях се изтръгна от Уорън.

— Не ме ли виждаш?

— Разбира се, че те виждам. Много приличаш на голяма част от кабалистите. Даже си по-страшен от повечето.

— Аз не съм кабалист.

— Прекарваш доста време с тях.

— Само защото никой друг не би ме приел. „И заради Мерихим“.

— Кабалистите уважават твоя външен вид.

— Но аз не искам да изглеждам така.

— Мислех, че видът ти е доста уникален.

— Не искам да изглеждам уникален.

— Тогава как искаш да изглеждаш?

Уорън сведе очи към безбройните си отражения, които отвърнаха на погледа му.

— Искам да изглеждам като себе си. Както изглеждах някога.

— Покажи ми.

— Нямам никакви снимки. — През последните четири години беше загубил всичките си лични вещи. Не че изобщо имаше много такива, след като бе живял в сиропиталище.

— Покажи ми в ума си — подкани го гласът.

Уорън безшумно си пое дълбоко дъх и си се представи такъв, какъвто беше някога. Изобрази лицето си като гладък, неопетнен абанос. Тогава беше красив и го знаеше. Жените и момичетата му го бяха казвали. Поддържаше косата си късо подстригана, не си бръснеше главата, преди да загуби една трета от скалпа си в пожара. Винаги беше искал да си пусне мустаци и козя брадичка, но преди четири години, когато беше на двадесет и три, просто още не можеше.

— Този образ ли предпочиташ? — попита гласът.

— Да.

— Не е много различен от сегашното ти лице.

— Това беше моето лице — изграчи той. — А не този ужас от кръпки.

— Можеш да изглеждаш така, ако пожелаеш.

— Не мога. Опитах.

— Ти опита да се изцериш — каза гласът. — Но вече си изцерен.

— Не съм изцерен. Имах изгаряния трета степен. Собствената ми плът умря и беше заменена с демонската кожа от ръката ми.

— Мога да ти помогна да изглеждаш така, както желаш.

Уорън не искаше да позволи на надеждите си да се разраснат много.

— Демонската кожа е обхванала лицето и ръката ми. Туловището и краката ми са покрити с още люспи.

— Ти си се опитвал да премахнеш демонската кожа.

— Да.

— Не можеш да го направиш. Тя се е сраснала с теб твърде силно. Налага се да приемеш това.

— Приел съм го — каза той. — Приех факта, че ще изглеждам така през остатъка от живота си.

— Не и ако не го искаш.

Уорън се втренчи в образите си.

— Как да го променя?

— Нека ти помогна. Събери наново огледалото. Почти без да се замисли, той махна към парченцата огледало. Те подскочиха от пода и се наместиха обратно в рамката. След по-малко от минута всяко късче се беше върнало на мястото си и пред Уорън се издигаше напукана повърхност.

После огледалото затрептя, изду се и пак хлътна. Щом легна в рамката, беше отново гладко и цяло.

Собственият му кошмарен образ го гледаше. Прииска му се да пръсне огледалото още веднъж.

— Опитай пак — подкани го гласът. — Но този път не се мъчи да се изцериш. Опитай... да се изваеш.

— Да се извая ли? Но аз не съм ваятел.

— Харесвал си изкуството като дете.

Изненадата на Уорън растеше. Гласът знаеше толкова много за него, че го караше да изпитва безпокойство. Като дете, той беше рисувал героите от комиксите, които четеше. Освен това бе експериментирал в моделирането с глина. Но никога не оставаше доволен от резултата.

— Опитай — настоя гласът.

Внезапно го обзе страх. Помисли си как беше успял да излекува сърдечната клапа на Наоми. Ами ако наистина можеше да промени лицето си? Би ли могъл да го направи по-хубаво? Или щеше да стане по-лошо? И което го плашеше повече, дали нямаше да направи със себе си нещо необратимо? Ами ако се ослепи?

— Няма да направиш нищо подобно — каза меко гласът. — Довери ми се.

Уорън знаеше, че му е трудно да се довери на когото и да било. Винаги се беше старал да живее незабележимо, да бъде незначителен и да стои извън вниманието на другите. Но пастрокът му го беше мразел достатъчно, за да убие майка му и да се опита да убие и него. Съквартирантите му го бяха мразели въпреки факта, че бе поемал по-голяма част от финансовата тежест, отколкото му се полагаше. При повишенията го пропускаха и го уволняваха от работа, защото си бе навличал зложелателството на другите.

Освен това беше поробен от демон и тормозен от говореща книга.

— Аз не съм книгата — напомни му гласът. — Книгата е само ключът.

Беше изтърпял повече лош късмет, отколкото му се полагаше.

— Довери ми се — повтори гласът. Уорън вдигна човешката си ръка.

— Добре.

— Затвори очи и си помисли как искаш да изглеждаш.

* * *

Когато Уорън започна да използва енергията, лицето му се сгорещи. На места го усещаше, сякаш се хлъзга. Понечи да отвори очи.

— Недей — каза гласът. — Това е много прецизна работа, а ти променяш зони близо до окото си.

Той се застави да почака. Движенията на ръката му не бяха негови. Миг по-късно жестоки бодежи като пчелни ужилвания накараха лицето по брадичката му да пламне. Там плътта беше изгоряла до кост.

Без да е в състояние да държи очите си затворени, той погледна в огледалото. Изненадата му притъпи болката, която изпитваше. Вълни от трептяща сила бликаха от дланта му и докосваха лицето му. Навсякъде, където енергията го докосваше, нова кожа израстваше над демонските люспи. А новата кожа беше гладък, неопетнен абанос, точно както си я беше представял.

— Не можеш да отхвърлиш демонската си половина — рече гласът. — Тя вече винаги ще бъде част от теб. Но можеш да я облечеш в собствената си плът.

Уорън гледаше зашеметен и очарован как процесът продължава. Овладея болката и я изтика в дъното на съзнанието си.

— Извинявам се — каза гласът. — За болката не може да се направи нищо.

— Няма значение — каза той. — Цял живот съм се справял с нея. Продължавай.

* * *

След няколко дълги минути Уорън гледаше в огледалото лице, което си бе представял. Не можеше да си спомни дали някога наистина е изглеждал така, или чертите му са идеализирани от спомените му. В края на краищата нямаше значение. Той отново приличаше на човек.

Лицето му беше изпотено от напрежението и понесените страдания. Той се побоя, че тънкият слой пот ще отмие онова, което двамата с гласа бяха постигнали.

— Няма да стане нищо подобно — рече гласът. — Промените, които направи, са за постоянно. Освен ако не получиш някакви наранявания или не пожелаеш отново да промениш лицето си.

— Ами силата ми? — попита Уорън. За първи път се замисли за това. — Кабалистите се покриват с белези и татуировки, за да използват мистичните енергии, които демоните са донесли в този свят.

— Само защото вярват, че така трябва. Или пък защото така искат. Онези, които ползват Среднощния извор и избират път през Мрака, са белязани по други начини, които не си личат върху телата им. Твоята сила нараства, Уорън. Докато другите ползват тази енергия назаем, ти имаш Мрак в себе си.

— Какво искаш да кажеш?

— Мракът е част от самата ти същност.

Тази мисъл се завъртя в главата на Уорън. От нея туптенето в слепоочията му стана още по-болезнено.

— Заради Мерихим ли?

— Не Мерихим го е сложил там — каза гласът. — Той винаги си е бил в теб.

— Защо?

— Не знам. Но вероятно това те е спасило при атаката на демона преди четири години.

— Той каза, че ме е пощадил.

— Излъгал е.

— Можел ли е да ме унищожи? Може ли сега?

Гласът се поколеба, после отговори:

— Да. Трябва да внимаваш. Мракът в теб е силен, но не колкото един демон. Обаче този Мрак продължава да расте.

Уорън се замисли върху това и се уплаши. Щом беше обвързан с Мрака, това правеше ли го зъл? Затова ли никой никога не го беше обичал? Защото някак си долавяха, че е омърсен?

— Мракът не е зъл — каза гласът. — Светлината и Мракът са просто два различни пътя. Трудно е двама души, които вървят по различни пътища, да започнат да се приемат един друг.

Уорън погледна към лицето си и го докосна с човешката си ръка. От бакенбардите по челюстта му се спускаше тънка брадичка, точно както си я беше представял. По-рано никога не бе могъл да си пусне такава.

Помъчи се да проумее даденото му обяснение.

— Смяташ ли Мерихим за зъл? — попита гласът.

Той се замисли за всички неща, които бе сторил от името на демона през последните четири години. Беше отнемал живот и взимал разни неща, които Мерихим искаше — като книгата. И не изпитваше угризения за тези убийства, защото всичко опираше до избор между техния живот и неговия собствен.

— Да — отвърна Уорън.

— Мерихим, както и всички демони, е зъл, защото така иска. Дори да се съюзи със Светлината — което никога няма да стане, защото този път е бил затворен за демоните много отдавна, — пак ще си е зъл. Светлината и Мракът са един вид начало. И край. А какво прави едно същество със силите си между началото и края, зависи от самото него. Разбираш ли?

— Струва ми се, че да. Но каква връзка има това с мен?

— Ти смяташ ли се за зъл?

През ума на Уорън премина всичката смърт, която беше причинил със собствените си ръце — ръка, поправи се той. Хора бяха умирали с писъци от раните, които им бе нанесъл. Бяха падали под ударите на съживените от него зомбита.

— Не — прошепна той. Въпросът беше — техният живот или неговият. Никой не можеше да го вини, че спасява собствения си живот. По време на природни бедствия хората непрекъснато го правеха. Никой не би оспорил, че Адската порта е най-голямото природно бедствие, случвало се някога. — Не съм зъл. — Но знаеше, че другите биха го сметнали за такъв.

— Тогава значи не си.

Уорън се опита да намери утеха в даденото обяснение, но не знаеше дали всичко може да бъде преценявано по толкова прост начин. Взря се в отражението си. Сега определено изглеждаше по-малко зъл

отпреди. Но демонската кожа все още блестеше тъмна и лъскава по гърлото му.

— Може ли да продължим? — попита той.

— Да.

ТРИДЕСЕТ И ШЕСТ

Трябва да си починеш малко, Саймън. Като стоиш там, твоят Матиас няма да оздравее по-бързо. Саймън трябваше да признае, че едва се държи на краката си, докато се взираше през стъклото на лазарета, който бяха направили в крепостта. От другата страна Матиас беше включен към дузина различни апарати, донесени от болници из цял Лондон, в които вече нямаше нито ток, нито медицински персонал. Някои от тях даже бяха взети от изоставени сектори на тамплиерското Подземие, които бяха евакуирани след битката в нощта на Все светии край катедралата „Свети Павел“.

— Ще си почина — отвърна Саймън. — Искам само да прекарам още няколко минути тук и да се уверя, че той ще се оправи.

Вертам дойде при него до прозореца. Той беше над шейсетте и лицето му бе обветрено и изпито от цял живот, прекаран в риболов по Темза и в Северно море. Вертам беше един от тамплиерите, живели изцяло извън Подземието. Косата му беше пъстра смесица от пясъчнорусо и сиво. Имаше равно подрязана къса брада, която обрамчваше широка уста. Също като другите тамплиери, и той носеше бронята си навсякъде из укреплението, освен в спалното помещение.

— Казаха ми, че бдиш над него повече от два часа — рече Вертам.

Саймън не знаеше, че е минало толкова време. Бяха успели да се върнат от санаториума „Ейкхърст“ и да се свържат с един всъдеход без инциденти. Имаха кратка среща с група гремлини, но бързо ги заобиколиха и се устремиха към полето.

Хирургите — някои от тях с тамплиерско обучение, а други взети от Лондон — бяха наместили и залепили с наносвързващо молекулярно лепило счупените ребра на Матиас, освен това бяха вкарали отново въздух в пострадалия му бял дроб и бяха оправили другите поражения. Обаче все още не бяха изrekli присъдата си дали ще оживее.

— Имах чувството, че докато го гледам, нищо няма да му се случи — каза Саймън.

Вертам кимна.

— Разбирам този начин на мислене, момко, но и двамата сме минали през достатъчно битки, за да знаем, че не е така.

— Знам. — Въпреки това Саймън не можеше да не го прави.

— Ти върна Матиас у дома. Не би могъл да направиш нищо повече, предвид обстоятелствата. И на двама ни се е случвало през последните четири години да се връщаме без приятели и бойни другари, с които сме стояли рамо до рамо.

„И то твърде много“ — помисли си Саймън. Но не каза нищо.

— Предполагам, няма да възразиш, ако ти правя компания за малко — рече Вертам.

— Не.

Известно време стояха в мълчание.

— Говори ли с Нейтън и Даниел? — попита Саймън.

— Да.

— Казаха ли ти, че пуснах Лея?

— Казаха ми.

Очите на Саймън пареха от безсъние и тялото го болеше от множеството натъртвания.

— Мислиш ли, че постъпих правилно?

Старият тамплиер погледна към него.

— Мисля, че не бива да задаваш такива въпроси.

— Може би й се доверявам прекалено много.

— Саймън, ще ми позволиш ли да говоря открито?

Саймън кимна.

— Винаги си можел да говориш открито.

Вертам му беше помогнал за подготовката на влака, с който беше измъкнал толкова много хора от Лондон преди четири години. Оттогава беше неотменно с него, докато събираха тамплиери и водеха тихата си война срещу демоните, за да освободят всички други, останали в града.

Нещо повече, Вертам беше до голяма степен отговорен за измъкването на Саймън от тамплиерското Подземие, след като се беше сбил с Терънс Буут, чиито родители бяха загинали в нощта на Все

светии. По онова време никой с ранга на Буут или равен на неговия не беше подкрепил Саймън.

— И за това също исках да си поговорим — рече старият тамплиер. — Мисля, че си прекалено снизходителен, като позволяваш всички да говорят с теб и да ти казват мнението си.

— Как иначе бих могъл да получа съвета им?

— Трябва да си има ред за това. Време и място. Ако всеки продължава да говори с теб, когато си иска, нищо няма да свършим.

Саймън се усмихна.

— И все пак виж всичко, което постигнахме.

Вертам се намръщи.

— Просто казвам, че трябва да има повече уважение към твоя пост.

Това подразни Саймън и намекът не му хареса.

— Аз нямам пост. — Никога не беше приемал никаква натоварена с власт длъжност. Имаше чувството, че само дава напътствия.

— Ти си водачът тук. Ти си нашият Велик магистър.

— Не — възрази Саймън. — Великият магистър е в тамплиерското Подземие. — Постът беше наследствен и винаги се предаваше в дома Съмърайл. Тамплиерите винаги бяха служили на фамилията Съмърайл и винаги щяха да го правят.

— Ние сме се отцепили от тях — възрази Вертам. — Вече четири години е така и краят му не се вижда.

— Това е грешка. Тя ще се оправи от само себе си. — Но въпреки че го каза, не знаеше дали е вярно. Онези, които бяха останали в тамплиерското Подземие, вярваха, че трябва да се крият от демоните, докато не станат отново достатъчно силни, за да влязат в битка с тях. При толкова много загинали в нощта на Все светии обаче това можеше да отнеме поколения.

През това време Изгарянето щеше да продължи да изменя света и демоните щяха да продължат да го изпълват. Саймън не беше готов да приеме това. Както се беше оказало и други тамплиери — като Вертам — мислеха по същия начин.

— Ние водим собствена кампания — каза старият тамплиер.

— Ние спасяваме хора — възрази Саймън. — И събираме информация за врага.

— Това го разбирам — рече меко Вертам. — Но също така знам, че тамплиерите са родени и възпитани да спазват ред. Да следват йерархия и заповеди. От четири години тук долу си я караме малко или много както дойде.

— Досега вършеше работа.

— Може и да е така, но повече няма да върши. Преди четири години, когато започнахме всичко това и знаехме, че на следващия ден може да сме мъртви, нямаше нужда да се тревожим как вършим нещата. Можехме да се надяваме в най-добрия случай на оцеляване.

— Все още е така — каза Саймън.

— Сега сме повече от онези няколко души, които излязоха с влака от Лондон онази нощ — рече Вертам. — Още тамплиери дойдоха да служат с нас.

„Да служат“. Думата отекна в главата на Саймън. Да умираш, губейки от демоните, не беше висше призвание. Но да умираш, побеждавайки ги, беше. Всичко зависеше от това накъде клони броят на загубите. За момента демоните бяха прекалено много.

— Вече не сме толкова малко и не сме така отчаяни — продължи Вертам.

— Положението може да се промени за един ден — прошепна дрезгаво Саймън. Това беше страх, с който живееше непрестанно. — Ако демоните ни открият, може да се окажем там, откъдето започнахме. Където е и цял Лондон.

— Но ние не сме, момко. Точно там е въпросът.

Саймън срещна прямия поглед на Вертам, но не можа да се насили да каже нещо.

— Трябва да организираме наши собствени групи — продължи старият тамплиер.

— Не — рече Саймън.

Вертам присви недоволно устни.

— Аз не съм единственият, който мисли така.

— Значи има много хора, които не разсъждават трезво.

— Те искат да положим началото на нов дом и да го наречем дома Крос.

Саймън се обърна към по-стария мъж и се помъчи да обуздае обхваналия го гняв. Не беше искал това. Не беше искал никое от тези неща.

— Ние сме от дома Рорк.

— Ти и аз, може би — съгласи се Вертам. — И неколцина други. Но освен това има още много, от различни домове. С нас има даже някои от дома Съмърайл, които искат да се обединим.

— Разцеплението на тамплиерите не е начинът.

— Тогава трябва ти да им го кажеш. — Старият мъж скръсти ръце на широката си гръд. — Защото това е, което те искат.

— Няма да им позволя да основат дом на мое име.

Вертам кимна.

— Не на твое име. На името на баща ти. Може би знаеш, а може би не, но много от тамплиерите, които са с нас, са били обучавани от Томас Крос. Те искат някаква част от него да продължи да живее.

Неспособен да говори, Саймън се извърна.

* * *

Лея се промъкваше през „Елис Билдинг“ в района Лаймхаус. Целта ѝ не беше далече от „Ейкхърст“, но тя не бързаше да стигне дотам. Потискаше я мисълта за онова, което се готвеше да направи, и посрещането, което вероятно я очакваше.

Не само това, но и пътят беше по-труден от обикновено. Улиците гъмжаха от демонски патрули. Тя не знаеше дали това имаше нещо общо със случилото се в санаториума или не. Подозираше, че може и да има.

Районът Лаймхаус се намираше на север от реката, между Шадуел и Кучешкия остров. Едно време бе представлявал голямо пристанище за английската флота. Оттук бе тръгнало презрителното наименование „лаймита“, което първоначално бе дадено на местните жители заради множеството варни пещи в грънчарниците наоколо, а по-късно се беше прехвърлило на английските моряци, принудени да пият лимонов сок^[1] против скорбута.

Сградата „Елис Билдинг“ беше построена през 2014 г. и бе кръстена на популярен английски писател^[2]. Освен това се използваше от хората, на които Лея служеше.

Като се придържаше към сенките и не забравяше за Душевадеца, вкопчен на върха на осеметажното здание, Лея продължи нагоре по

стълбите. Душевадецът не я тревожеше особено. Този демон нападнаше само телата на наскоро убити жертви. Живите същества не го интересуваха.

Душевадците бяха грубо оформени от гърчеща се плът и пулсираха със „спектрална“ енергия, както я наричаха кабалистите. Този приличаше на закачулен мъж от кръста нагоре, но имаше змийска опашка, която потрепваше неспокойно. Четири пипала от виолетово-бяла енергия се разтваряха и свиваха около него.

Лея премина през разбитата врата и влезе във фоайето. На стените висяха поставени в рамки кориците на творбите на автора, които изглеждаха съвсем не на място сред разрухата. По пода бяха пръснати отломки и трупове.

Преди да се отвори Адската порта, „Елис Билдинг“ подслоняваше отделни фирми, които включваха туристическа агенция, агенция за наемане на временен персонал, независимо филмово студио, магазини за дрехи и други. На последните четири етажа имаше апартаменти.

Сега там нямаше нищо, освен тайните, скрити на долните етажи.

Лея влезе в един фризьорски салон, където имаше въртящи се столове, мивки и рафтове, които някога бяха отрупани с козметични продукти. Всички те обаче бяха откраднати в първите дни на нашествието.

Тя се изумяваше от мисълта, че на някого му е притрябвало да краде продукти за коса по времето, когато Лондон беше опустошаван от демони. Да се задига храна и вода беше естествено, но гелове и спрейове — това си беше чисто престъпление. Разбира се, с нейното обучение тези неща можеха да се използват като оръжия.

В дъното на фризьорския салон Лея влезе в един килер и натисна скрития бутон над вратата. Едно време това беше направено като шега, в чест на популярен телевизионен сериал, който се бе излъчвал преди шейсет години.

В задната част на килера се отвори скрита врата. Преди да влезе, тя се поколеба за миг. „Това може да е последният ти дъх на свобода“ — помисли си Лея. После пристъпи вътре.

* * *

— Уорън?

Щом чу гласа на Наоми, Уорън се извърна от прозореца, където стоеше, и позволи на слънцето да огрее лицето му. В продължение на четири дълги години то бе безчувствено, след като всичките му нерви бяха унищожени от огъня. Сега усещаше отново топлината.

— Да — каза той.

Наоми беше шокирана.

— Лицето ти!

Уорън се усмихна.

— Точно така — съгласи се той.

— Как го направи?

— Научих повече, докато ти спеше.

Тя се приближи до него. Огледа го с нескрит интерес.

— Това наистина ли си ти?

— Да. — Уорън хвана ръката ѝ с човешката си длан и поднесе пръстите ѝ към лицето си. Усети докосването ѝ до кожата си. Ръката ѝ беше топла и гладка.

Пръстите ѝ понечиха да запретнат яката на полото, което бе облякъл, за да скрива гърлото му.

— Не — каза той. — Всичко свърши.

Наоми отдръпна ръка.

— Така ли изглеждаше, преди Мерихим да те обяви за свой?

— Общо взето да. Нямам никакви снимки, по които да се вода. Само по спомените си. — Уорън хвана едната ѝ ръка и я обърна с дланта нагоре. Белегът, който помнеше, беше там. Не можеше да се сети как точно го бе получила. Смътно си спомняше някакъв разказ за гонитба в тясна уличка.

Съсредоточи се само за миг, представяйки си кожата цяла и гладка. Трептяща сила потече от дланта му. Белегът изчезна.

Наоми дръпна ръката си.

— Това е изумително. Учението *рейки* твърди, че хората могат да се научат да вършат такива неща върху себе си, но не и върху другите.

— То греши — рече Уорън. Огледа рогата и татуировките ѝ.

Рогата бяха присадени на главата ѝ с помощта на малки демонски симбионти, които кабалистите се бяха научили да контролират. По-голямата част от присажданията се извършваха чрез мистична енергия, огън, шевове или симбионти. В някои случаи най-

безразсъдните кабалисти използваха смесица от технология и мистични сили.

— Мога да ти махна рогата и да залича татуировките ти — каза ѝ той. — Ще бъде все едно никога не ги е имало.

Наоми бързо отстъпи назад и вдигна ръка да се предпази.

— Не.

— Нямах нужда от тях.

— Те ми помагат да използвам силата — рече тя. — Няма да се откажа от това, което съм научила.

— Силата не идва от тези неща — възрази Уорън. — Тя е вътре в теб.

— Малка част от нея е вътре в мен. Аз никога не съм била толкова могъща като теб, Уорън. Аз заимствам силата. Не я създавам и управлявам като теб.

— Харесва ли ти да изглеждаш така?

Болка проблесна в очите на младата жена.

— Никога не си казвал, че във вида ми има нещо лошо.

— И сега не го казвам. — Но той знаеше, че му се иска да види как е изглеждала, преди да си присади рогата и да си направи татуировките. Според представите му, трябваше да е била прекрасна. — Но можеш да станеш отново такава, каквато си била. Мога да направя това за теб.

Наоми скръсти ръце.

— Можеш също така да ми отнемеш силата и да ме оставиш беззащитна. Това ли искаш?

Уорън отпусна ръце край тялото си.

— Не.

— Аз не съм Кели — каза тя. — Мога да се защитя. Мога да се грижа за себе си. — Наоми замълча за малко. — Няма да се откажа от това. Заради никого.

— Аз бих могъл да се грижа за теб.

— Не искам друг да се грижи за мен. Не искам да ми се налага да разчитам на друг да се грижи за мен.

— Аз разчитах на теб да се погрижиш за мен снощи.

Тя го изгледа остро.

— Онова беше за една нощ, Уорън. И ти нямаше избор. Мерихим те подтикна към този сблъсък. Дори мен да ме нямаше, ти пак щеше да

отидеш. Това не е доверие.

Той знаеше, че казаното от нея е истина, и това го нарани. В сиропиталищата беше сключвал споразумения с другите деца. Докато бяха заедно, в един или друг дом, си пазеха взаимно гърбовете. И все пак не му беше лесно да се довери.

— Ако не ми вярваш, защо дойде тук? — попита Уорън.

— Защото мога да се уча от теб. Както ти се учеше от мен.

— Ами ако не можеше да се учиш от мен? — Той се вгледа в очите ѝ.

— Да не би да ми казваш, че няма да ме учиш?

— И какво, ако беше така?

Очите на Наоми станаха безизразни и студени.

— Тогава щях да намеря някой друг, който да ме учи.

Уорън се извърна от нея, приближи се към прозореца и застана под струящата през него светлина. Беше я харесвал повече, докато спеше.

— Аз също нямам избор, Уорън — каза му тя. — Ти служиш на демон. А аз трябва да оцелявам в град, който гъмжи от демони. Всеки ден трябва да научавам всичко, което мога. Просто за да остана жива. Аз не мога да контролирам зомбита като теб или да се боря с демони като Харгастор.

За миг той си помисли, че долавя в гласа ѝ завист, и това го изненада. Не можеше да си представи, че притежава нещо, което някой друг би искал.

— Аз те харесвам — добави тя с по-мек глас.

— Защото мога да те уча — каза Уорън с лек сарказъм.

— Отчасти. Ако кажа друго, ще те излъжа. Но не е само това.

Уорън чу как Наоми се приближава към него и си помисли дали да не ѝ каже да стои надалеч. Би го направил, ако не му беше толкова неприятно да е сам.

— Съжалявам, ако те нараних — каза тя.

— Не си ме наранила — отвърна той, повтаряйки старата фраза, която беше научил в детството си. — Просто бях достатъчно глупав, за да се нараня сам.

— Ще се махна, ако така искаш.

Част от него искаше да ѝ каже да си върви, но не беше достатъчно силен, за да го направи. Беше я допуснал в своя свят и сега

щеше да си носи последствията.

— Не — каза. — Не искам да се махаш.

Наоми хвана ръката му и я стисна здраво. Трябваше му миг, за да осъзнае, че е хванала ръката, която Мерихим му беше дал, а не човешката.

[1] Думата „Jime“ на английски означава както „вар“, така и „лимон“. — Б.пр. ↑

[2] Питър Бересфорд Елис — историк, биограф и романист. — Б.пр. ↑

ТРИДЕСЕТ И СЕДЕМ

Лея стоеше в асансьора и чакаше клетката да се спусне, без да знае дали това ще стане, или ще бъде напръскана с нервнопаралитичен газ, който ще я убие за секунди, или пък ще бъде изпарена с енергийни лъчи. Знаеше, че в момента я изследва сложно оборудване, което проникваше през дрехите и плътта ѝ и дори сканираше скелета.

— Лея Крийзи — изрече механичен глас над нея.

— Аз съм Лея Крийзи — каза тя автоматично. — Гражданка съм на Великобритания и ще дам живота си за моя крал и моята страна.

Отговорът беше нужен, за да могат охранителните системи да сравнят гласовия ѝ профил със записите. Трябваше всяка седмица да подновява записа, за да го поддържа актуален.

— Отворете костюма си.

Лея го направи, но си пое дълбоко дъх и го задържа, в случай че асансьорната клетка внезапно се изпълни с газ. Реакцията ѝ беше абсурдна. Ако клетката се изпълнеше с газ, тя нямаше да има нужда да го вдишва, за да умре.

А и така или иначе, той щеше да е безцветен.

— Можеш да дишаш, Лея — каза един мъжки глас.

— Благодаря — отвърна Лея и се почувства глупаво. Въпреки всичко остана напрегната, докато вдишваше, и беше може би малко изненадана, когато не загуби съзнание.

Асансьорната клетка се спусна стремително надолу. За кратко се почувства в безтегловност. После гравитацията се върна и се опита да я смачка към пода. Тя знаеше, че се е спуснала на стотина метра.

Тамплиерите не бяха единствените, които имаха тайни.

— Изключвам захранването на костюма ти — рече мъжкият глас.

Лея усети как допълнителната тежест на костюма изведнъж я затегли надолу. Знаеше, че вграденият в него екзоскелет доста прилича по устройството на тамплиерската броня. Все пак плановете бяха откраднати от разработките, инициирани от тамплиерите, а после бяха

проучени и променени в нещо по-подходящо за начина, по който се очакваше тя да го използва.

Въпреки външния контрол, костюмът на Лея беше направен така, че да отхвърля командите за изключване. Това беше оставено изцяло на нейна преценка. Но ако не го беше изключила, нямаше да излезе жива от асансьора.

— Очаква те ескорт — рече мъжкият глас.

— Разбирам — каза тя. — Но трябва да говоря с някой от Оперативния отдел.

— Мини по каналния ред. Говори със своя наставник.

— Разбрано. — Лея се изпъна.

Когато вратите на асансьора се отвориха, там стояха шест мъже и жени, облечени в брони, които чакаха да я посрещнат. Всички държаха в ръце, готови за стрелба, малки пистолети. Тъй като бяха с шлемове и по броните им нямаше отличителни знаци, тя не знаеше дали ги познава, или не.

— Да вървим — каза един от тях, като я издърпа от клетката. Взеха ѝ металната тръба, съдържаща изгорелия ръкопис.

— Внимавайте с това — каза Лея. — Важно е.

— Само искаме да се уверим, че не е бомба — каза мъжът.

— Ако някой мислеше, че може да е бомба, изобщо нямаше да ме допуснат тук долу. — Тя усети, че гласът ѝ е изпълнен с гняв, въпреки намерението ѝ да не допуска такова чувство.

* * *

Лея знаеше, че подземният комплекс не е голям. Дейността им не предполагаше такова нещо. Те бяха самостоятелни единици с ограничена човешка сила и ограничен риск от разкриване.

Шестимата стражи я отведоха по най-краткия път до стаята ѝ. Единият даже ѝ каза, че са я приготвили за нея.

Това беше шега. Никой не живееше в подземния комплекс. Квартирата ѝ представляваше малка стаичка, обзаведена с две койки, където ранените или хората без задачи можеха да лежат временно, докато се уреди нещо.

— Трябва да говоря с моя наставник — каза тя на водача на шестчленната група.

Той беше млад мъж, горе-долу на нейната възраст, с военна подстрижка, въпреки че вече от четири години живееше в условията на демонско нашествие. Белези, които приличаха на току-що зараснали резки от демонски нокти, грозяха дясната страна на лицето му. Изглеждаше голям късметлия, че си е запазил главата.

— Седи мирно — каза мъжът. — Някой ще дойде при теб.

— Това, което донесох, съдържа гореща информация. Не искам да я оставям да изстине.

Мъжът я изгледа с каменно лице.

— Някой ще дойде при теб — повтори той. После затвори вратата на „квартирата“ ѝ и я заключи вътре.

* * *

На малка етажерка върху едната стена имаше наредени книги и филми. Както обикновено, подборката беше разнообразна и се състоеше главно от каквото са донесли хората.

Напрежението опъваше нервите на Лея, но тя не искаше това да си проличи. Знаеше, че я наблюдават през скрити аудио- и видеосистеми. Това беше стандартна процедура за агент, който се връща от операция.

„Особено ако е някой по-саможив“ — помисли си горчиво Лея.

Съблече бронята си и я окачи в един от металните шкафове. Направи бърза проверка, което за нея бе стандартна оперативна процедура, и установи, че в момента никой друг не живее в стаята.

Взе си един бърз душ, защото не беше излизала от костюма в продължение на часове, а после се погрижи за самия костюм, като го почисти отвън и отвътре. Антибактериалната пяна от наноботи^[1] премина през бронята за секунди и я остави чиста като операционна зала.

Облечена в жълто-кафяви шорти и маслинозелен потник, Лея прогони чувството на безсилие и се зае да запълни времето си с нещо. Това се предполагаше да прави, когато изпадне в подобна ситуация.

Прерови набързо библиотеката, при което попадна на един техно трилър, в чиито полета бяха отбелязани всички грешки относно снаряжението и военните процедури, плюс няколко цветисти коментара за липсата на военен опит у автора. Избра си един фентъзи роман, който беше чела оттук-оттам, преди да се отвори Адската порта, и се настани на едно от леглата.

Паметта ѝ беше подсилена с мозъчни импланти, така че тя продължи от същата страница, докдето беше стигнала последния път. След малко, въпреки че стилът беше жив и майсторски, а опасностите за героя — многобройни и големи, тя отпусна книгата върху гърдите си и заспа.

* * *

— Сред тамплиерите цари безредие, Саймън. — Вертам седеше срещу него в малката стая, където бяха отишли, след като състоянието на Матиас се подобри.

Саймън ядеше апатично свинската си пържола, картофената супа и прясно изпечения хляб. Беше уморен и искаше да спи, но знаеше, че ако не заспи достатъчно дълбоко, само ще сънува кошмари и няма да си почине. Храната щеше да го приспи по-добре, освен това му беше нужна, за да събере сили. Напоследък беше загубил тегло.

— Великият магистър Съмърайл загина в битката на Все светии — продължи старият мъж.

— Знам — каза Саймън. — Великият магистър е предвождал атаката. — Беше срещал Патрик Съмърайл на няколко пъти и винаги оставаше впечатлен от мъжа. Томас Крос го бе уважавал повече от всеки друг.

Великият магистър бе живял навън, сред обществото. Беше военен от британската армия и член на Министерството на вътрешните работи.

— По тази земя не е крачил по-доблестен човек — рече Вертам. — Но брат му Максим е съвсем друга работа.

Саймън знаеше, че никой не обича особено по-малкия брат на великия магистър.

Старият тамплиер разчупи един хляб и набута голямо парче в паницата си със супа.

— Чувал ли си, че Максим се опита да заеме поста на Великия магистър?

— Да. — Саймън не добави нищо повече, нито пък се опита да изкаже мнение за или против. Това, което правеха в тамплиерското Подземие, не беше негова грижа. Той се бе съсредоточил върху спасяването на човешки живот.

— Почти всички други домове гласуваха против — рече Вертам. — Така и трябваше. Максим е побъркан.

Саймън се съсредоточи върху вечерята си. Когато приключеше с нея, разговорът също щеше да свърши. Твърдо възнамеряваше да си легне.

— Но това не му попречи да стане Сенешал и Върховен лорд на дома Съмърайл.

— Това си е негово право — изтъкна Саймън.

— О, съгласен съм. — Лицето на стария мъж се смекчи и някои от дълбоките бръчки се поизгладиха. — Не ме разбирай погрешно, не съм дошъл тук просто за да клеветя. Искам да разбереш с какво си има работа тамплиерското Подземие.

— Джесика Съмърайл е там — каза Саймън. Баща му беше познавал всички членове на дома Съмърайл. В резултат на това и той ги познаваше. — Чувам, че тя е интелигентна и дава големи надежди.

Вертам изпръхтя.

— Тя е просто едно момиче. И е само на дванайсет години, ако има и толкова.

— Демоните тръгнаха да издирват членовете на семейство Съмърайл в нощта, когато се отвори Адската порта. Джесика Съмърайл била една от мишените. Както чух, тя едва се отървала онази нощ. Мнозина не успяха.

— В близките години тя няма да е в състояние да ръководи своя дом, да не говорим за Ордена.

— Има още една Съмърайл. — Саймън едва си спомняше момичето.

— Авалон — кимна Вертам. — Тя сега е на седемнайсет. — Той въздъхна. — Повечето хора, разполагащи с нужния опит, за да водят тамплиерите в тези времена, бяха унищожени в битката преди четири

години. — Той погледна към Саймън. — Ето защо ни трябва някой, който да ни подкрепя. Всички нас. Може би тогава Ордена ще може наново да се обедини и да стане силен.

Саймън поклати глава.

— Аз не съм този човек.

— Можеш да бъдеш.

— Не мога. — Саймън въздъхна дълбоко и избута храната настрана. Беше изял колкото можеше да поеме. — Аз обърнах гръб на тамплиерите две години преди да се случи всичко това. Изоставих ги. Не вярвах в баща си и в това, което ме бяха учили цял живот.

Старият мъж остана безмълвен за момент.

— Всички сме имали своите моменти на неверие, момко. Цял живот сме се готвили за война с демоните, а преди нощта на Все светии никой от нас не беше виждал демон от плът и кръв. Грешката ти вече е простена. Всички видяха какво направи.

— Докато отново не им обърнах гръб ли? Докато не им показах за втори път, че не вярвам в тамплиерския начин на живот?

Вертам се навъси.

— Нищо подобно. Четири години, изпълнени със смърт, мъка, несгоди и страх, са цял един живот. Хората прощават и забравят.

— Не всички са ми простили — каза Саймън и се изправи. Посегна да вземе шлема си. — Аз не съм си простил. Четири години изобщо не са достатъчно време. — Той се обърна и закрачи към вратата. После спря. — Кажете на другите да се откажат от мисълта да ме направят нещо повече от това, което съм. Оставете ме да служа както мога, за да спасим онези, които можем, и да се бием с демоните, когато сме в състояние. Само това искам.

Саймън излезе от стаята и се насочи към казармите. Трябваше да поспи малко, преди да се е строполил.

* * *

— Събуди се!

Заповедта на Мерихим избухна в главата на Уорън и го изтръгна от блажения сън. Той спеше по гръб, бузата на Наоми беше опряна в

неговата, а един от рогата ѝ се притискаше в челото му. Болката от демонския глас го смъкна на колене от леглото.

— Какво си мислиш, че правиш? — попита демонът. — Трябва да намериш помощниците на Фулагар.

— Ще ги намеря — обеща Уорън.

В другия край на стаята върху книгата се отвориха чифт очи и се втренчиха мълчаливо в него. Но веднага щом тези очи срещнаха неговите, част от болката в главата му се разнесе. Той овладя гаденето, бълбукащо в стомаха му.

— Губиш време.

— Не знам как да ги открия.

— Тогава ела. Ще ти покажа.

Болката изправи Уорън на крака и го изведе на балкона. Той мразеше да стои там. Токсичен дъжд се сипеше от оловното небе, закривайки луната, и капките тупкаха по голите му рамене, като оставяха след себе си химически изгаряния.

Долу, в града, бродеха демони и някои от по-смелите хора обикаляха в търсене на храна, с която да изкарат още някой и друг ден. Уорън се страхуваше, че ще привлече вниманието на демоните, и постоянно си въобразяваше, че чува потропване на нокти по покрива над главата му.

Един Кървав ангел прелетя над улицата пред Уорън. Изобщо не се обърна в неговата посока.

— Ето този — каза Мерихим. — Използвай него. Той може да намери Кнаарл.

Уорън позна името, което принадлежеше на един от помощниците на Фулагар.

— Как бих могъл да го използвам?

— Гледай през неговите очи. Точно както използваш другите очи от Кървав ангел, които имаш.

Уорън искаше да отбележи, че е обвързал онези очи към себе си и че са му били необходими дни, за да го направи. Но знаеше, че ще е безполезно. По-добре беше да опита и да се провали.

Освен ако Мерихим не го убиеше от разочарование.

— Няма да те убие — каза гласът. — Поне засега. Твърде много се нуждае от теб.

Болката в главата на Уорън избухна отново. Той едва не падна на колене и посегна към парапета на балкона за опора. Всичко пред очите му почервения...

После зрението му се избистри и той осъзна, че вече не гледа през своите очи. Взря се, докато главата му туптеше някъде далеч оттам, и видя градския пейзаж на Лондон да се носи под него. Зрението му беше невероятно остро — дори по-ясно, отколкото когато го усилваше. За миг видя себе си, как стои на балкона под дъжда. Дъждът биеше по него и той усещаше паренето, но тези усещания бяха толкова далечни, че му се струаха по-скоро дразнещи, отколкото болезнени.

Кървавият ангел виждаше всичко по-цветно и трептящо от живот, отколкото Уорън някога го бе съзирал. Виждаше цветове, за които не разполагаше с названия. И забелязването на жертвите беше проста работа.

Уорън гледаше изумен как Кървавият ангел съзря един мъж, прокрадващ се в мрака близо до някаква станция на метрото. Демонът изви и се устреми подир него, снижавайки се бързо като изстребител, докато профучаваше през града.

Мъжът така и не разбра какво го връхлетя. В един миг беше жив, а в следващия — мъртъв. Кървавият ангел заби ноктите на краката си в трупа и отнесе плячката си на най-близката сграда, където я разкъса на парчета, за да нахрани една близка група Ловци.

Ловците заръмжаха и се сборичкаха помежду си за останките.

Обзет от погнуса, Уорън повърна. Чувстваше се странно да се намира едновременно на две места — на балкона и в главата на Кървавия ангел.

— Кнаарл — рече Мерихим.

Уорън разбра, че Кървавият ангел също е чул името. Гледката се измени, когато демонът се озърна наоколо. После литна отново и зрението на Уорън се понесе с него.

[1] Във фантастиката — миниатюрни роботи с размери от порядъка на един нанометър (10^{-9} м). — Б.пр. ↑

ТРИДЕСЕТ И ОСЕМ

Докато се взираше в града под себе си, Уорън се чудеше защо Мерихим просто не използва демони за свои слуги вместо него. Те щяха да се придвижват много по-лесно и да са по-незабележими.

— Защото те не разполагат с твоята необузdana сила — рече гласът. — И защото другите демони рано или късно биха се възпротивили на контрола на Мерихим, понеже той няма право да ги командва на това място. Кървавият ангел е смъртоносен противник, но не може да се мери с Кнаарл. Срещу Харгастор също не би издържал дълго.

— Но ако Мерихим успее да подчини на волята си повече от един демон...

— Не може. Не и без да изгуби част от контрола. Както виждаш, дори самият ти имаш тайни от него. Моето покровителство ти помага, но и Мерихим не е толкова непобедим, колкото му се иска да вярваш. Не и тук.

Уорън не можеше да избие от главата си спомена за онази нощ на разруха, когато Мерихим бе пристигнал в Лондон. Десетки кабалисти бяха загинали тогава. Непобедим или не, демонът все пак беше смъртоносен.

— Щом не е толкова непобедим — каза Уорън, — защо ти не му се опълчиш?

— Защото не съм достатъчно силен, за да сразя Мерихим. Както ти казах, аз съм окован. Всичко, което мога да правя, е да хитрувам. Силите ми ще растат също толкова неотклонно като твоите. Просто е нужно известно време.

Времето обаче беше нещо, с което Уорън не бе сигурен, че разполага. Беше изненадан, че Мерихим не каза нищо за външния му вид. Според него, видът му беше коренно променен.

— Той не те вижда — каза гласът. — Вижда само силата, която можеш да използваш в негово име.

Минути по-късно Кървавият ангел се плъзна към друго здание, което се извисяваше над Британския музей. Демонът зае позицията там и огледа сградата.

— Кнаарл е тук — каза Мерихим. — Изпълнява повелите на господаря си.

— Защо е тук? — попита Уорън. Отдръпна се от внезапния гняв на демона и едва не загуби връзка с Кървавия ангел, когото Мерихим бе подчинил. — Трябва да знам, ако ще го издирвам. Кнаарл дълго ли ще остане там? Ако не, ще се върне ли пак? — Той зачака мълчаливо удара, който бе сигурен, че ще дойде. Знаеше, че макар и извън тялото си, може да изпита агония, ако демонът поискаше това.

Мерихим обаче възпря ръката си.

— Също като Харгастор, Кнаарл търси един артефакт, който Фулагар желае.

— Какъв артефакт?

— Зъби.

— Какви зъби? — попита Уорън.

— В гръцката митология Кадъм посял драконови зъби и от тях израснали могъщи воители.

Отговорът порази Уорън. Умът му се замая само за миг.

— Драконите никога не са съществували.

— Напротив, съществували са — каза гласът. — Просто хората никога не са ги разпознали какви са.

— Няма значение — отвърна Мерихим. — Всичко, което ти е нужно да знаеш, е, че Кнаарл ще бъде тук и ще търси драконовите зъби. Трябва да дойдеш и да го убиеш.

В следващия миг Уорън стоеше отново на балкона на убежището си. Болката от киселинния дъжд разяждаше раменете му. Той осъзна, че Наоми го дърпа.

— Прибери се вътре от дъжда — умоляваше го тя.

Уорън се обърна и влезе в стаята.

— Какво правеше там навън? — Наоми отиде до банята и се върна с кърпи. Зае се да бърше дъждовните капки, които все още го покриваха и съскаха върху кожата му.

— Мерихим ме призова. Нямах избор. — Той хвана ръцете ѝ в своите и ѝ попречи да продължи с бърсането. Тя само разнасяше разяждащата течност. По кожата му се издуха мехури.

— Трябва да си вземеш душ, преди да си се отровил. — Лицето на Наоми беше пребледняло от тревога.

Вместо това Уорън се съсредоточи и се свърза с енергията, която го изпълваше. Откри изгарянията едно по едно и ги изцери бързо, докато не стана отново здрав и болката изчезна.

Тя се взираше в него със смесица от завист и възхищение. Прокара длани по гладката му кожа.

— Не мога да повярвам, че го правиш с такава лекота.

Изцелението обаче съвсем не беше леко. Той се чувстваше изтощен и знаеше, че ще трябва да си почине, за да възстанови загубените си сили.

— Какво искаше Мерихим? — попита Наоми.

— Намерил е един от другите демони. Аз трябва да го унищожа.

— Кога?

— Скоро. — Уорън се замисли за Британския музей и колко трудно ще бъде да се промъкне незабелязано вътре. Имаше само един подстъп към сградата и пътят до нея беше тесен и криволичещ. Малкият вход към двора беше идеално място за устройване на засада.

— Аз мога да ти помогна да намериш начин — рече гласът. — Има тайни, които дори Мерихим не знае.

Уорън не се съмняваше в това. Гласът си имаше свои собствени тайни. Само се зачуди какво ли ще направи той, когато желанията и нуждите им престанат да водят в една посока. Уорън беше също толкова зависим от него, колкото и от Мерихим, и не знаеше кой представлява по-голяма заплаха.

* * *

Саймън правеше упражнения в гимнастическия салон. Редуваше безоръжните кати^[1], на които баща му бе започнал да го обучава, още като се научи да ходи. Именно тук той се чувстваше най-близо до баща си в моментите, които можеше да отдели.

Носеше само клин, гърдите и стъпалата му бяха голи. Пот оросяваше тялото му, а мускулите му се изпълваха с топлина. Главата му беше бистра и той се чувстваше по-съсредоточен, отколкото е бил от дни.

Трябваше само да затвори очи, за да види баща си, застанал край страничната линия или до него. Често се бяха упражнявали заедно, изпълняваха фигурите, а после се биеха един срещу друг с голи ръце или с тренировъчните мечове, докато на единия му омекнеха краката и не можеше повече да стои прав.

Но също така в тези моменти усещаше най-силно липсата му. Независимо колко дълго и упорито тренираха, Томас Крос като че ли винаги имаше достатъчно сили, за да говори.

Понякога баща му просто му даваше допълнителни напътствия или му разказваше моменти от историята на Тамплиерския орден и различните домове. Стотици години история, изпълнени с войни, хитри машинации и чудеса от храброст, чакаха да оживеят от вродения разказвачески талант на Томас Крос.

Като момче и юноша, а понякога даже и като младеж, Саймън беше очарован от тези истории. Струваше му се, че никой не знае толкова много истории като баща му. Дори онези, които преразказваше отново и отново, за да изтъкне някоя добродетел или да подчертае смисъла на някой урок, задържаха вниманието на Саймън.

Но най-много обичаше историите за майка си. Той никога не беше познавал Лидия Крос. Въпреки тамплиерските технологии тя беше умряла при раждането и беше подържала сина си само няколко минути, преди смъртта да я отнесе. Баща му беше разказвал колко привързан е бил към нея и понякога Саймън улавяше как той го гледа и виждаше болката и загубата в очите му.

Като свърши с последната фигура, Саймън се изправи и си пое дъх. Усещаше, че неколцина от по-младите тамплиери го гледат. Някои от тях едва бяха навлезли в юношеството и младостта им го тревожеше.

Когато първите от тях се бяха появили заедно с други тамплиери, беше му се приискало да ги върне обратно. Те се бяха измъкнали скришом от тамплиерското Подземие, така че Терънс Буут и останалите лордове и дами на Ордена бяха разбираемо разтревожени.

Връщането на бегълците се оказа проблемно. Първите няколко върнати бързо избягаха отново. Втория път неколцина от тях не успяха да минат през демонските патрули.

Саймън също така откри, че всички млади тамплиери, които идват при него, са останали сираци след битката в нощта на Все

светии. Буут и останалите протестираха срещу загубата на младите тамплиери, но младоците изглеждаха решени да дойдат веднага щом открият човек, който да ги доведе до скритата крепост.

Никой от тях не беше дошъл без чужда помощ и Саймън се отказа от опитите си да търси виновниците. Вертам и останалите пазеха мълчание по въпроса. В края на краищата Саймън престана да връща младите тамплиери и реши вместо това да ги остави да живеят с неговата група.

Неговата група.

Тази мисъл не излизаше от главата му и той си спомни аргументите на Вертам, че трябва да основат нов дом. Беше раздвоен. Това би било добър начин да почете баща си. Томас Крос беше един от най-лоялните тамплиери, носили някога аления кръст на Ордена. Всички го знаеха. Каквито и проблеми да имаха тамплиерите със Саймън, те не се разпростираха върху баща му.

— Лорд Крос — извика Антъни, един от юношите тамплиери.

Саймън не беше свикнал да се обръщат така към него. Баща му беше лорд Крос от дома Рорк, но дори и той не беше използвал често тази си титла, предпочитайки да го познават в ролята му на рицар от Ордена. Земите и владенията на рода Крос бяха оскъдни, доведени до това състояние от постоянната и непоколебима служба на семейството към техния дом и към Ордена.

— Да, Антъни. — Саймън също така си беше изградил навик да познава всекиго в крепостта.

Момчето се напери гордо при споменаването на името му, после бързо прикри реакцията си. Саймън извади кърпа от гимнастическата си торба и избърса лицето и горната част на тялото си. Изненада се колко много от младите тамплиери — момчета и момичета — стояха и го гледаха. Бяха поне четиридесет, почти достатъчно, за да изпълнят гимнастическия салон.

— Искам да ви помоля за една услуга, лорд Крос. — Антъни беше тъмнокок и синеок. Би могъл да е само на единадесет години.

Саймън усети върху себе си вниманието на останалата част от групата. Няколко по-възрастни тамплиери стояха наблизо и гледаха.

— Какво искаш? — попита Саймън.

— Ще ни въведете ли в Пътя на мечата? — попита Антъни.

Саймън огледа младите лица.

— Има други, които са по-умели с меча от мен.

— Чувал съм, че не е вярно, лорд Крос. Казаха ми, че никой не е толкова умел като вас.

Лицето на Саймън изведнъж пламна от смущение.

— Нейтън ли ви подучи?

— Не, лорд Крос. — Антъни изглеждаше тъжен. — Съжалявам, ако ви обидих. Моите извинения.

— Няма нужда да се извиняваш. — Саймън се почувства още по-неудобно. Беше дошъл в залата само за да раздвижи няколко схващания и да разкърши изтръпналите си мускули. И да забрави, че Лея още не се е свързала с него. — Не си ме обидил.

Антъни се поклони и понечи да напусне тепиха. Другите млади тамплиери също отстъпиха.

Даниел пристъпи откъм страничната линия.

— Да не си посмял да ги оставиш да си тръгнат оттук засрамени — прошепна тя. — Беше им доста трудно да се осмелят да те помолят.

— На тях ли?

— Не мислиш, че Антъни е ходил при другите, нали? — попита Даниел. — Те го накараха да те помоли. — Очите ѝ проблеснаха. — Всичко, което искат, е да се докоснат до част от онази сила и смелост, която смятат, че притежаваш.

— Това е тъпо — каза Саймън.

— За тях не е. За тях ти си Саймън Крос. Лорд Крос. И си най-смелият тамплиер, когото някога са виждали. Ти редовно се сражаваш с демони и побеждаваш. Те искат да знаят, че могат да бъдат част от това.

— Аз не съм нищо особено — възрази Саймън.

Даниел се втренчи яростно в него.

— За тях си. Те се прекланят пред своя герой.

— Не са избрали когото трябва.

— А на кой друг да се уповават?

— На себе си.

— Още не са готови за това. Не си ли спомняш какво е да си на тяхната възраст?

Саймън помнеше.

Даниел кимна над рамото му.

— Ще ги оставиш ли просто да си тръгнат?

Саймън се обърна и погледна към младите тамплиери. Никой от тях не отвърна на погледа му. Всички се отдалечаваха, без да кажат и дума.

— Антъни — извика той.

Като един, младите тамплиери спряха и се обърнаха назад. Всички очи се впериха в Саймън.

— Да, лорд Крос — рече Антъни.

— Трябва да ти се извиня за поведението си — каза официално Саймън. — Отнесох се лошо с теб. С всички вас.

— Не сте се отнесли лошо с нас, лорд Крос. Не трябваше да ви безпокоим.

— Трябваше да ви слушам по-внимателно, братлета — каза Саймън. Вие помолихте за наставления. Честта ми ме задължава да ви науча на скромните умения, които притежавам в Пътя на меча.

Антъни се ухили.

— На тепиха — рече Саймън. — Всичките.

Младите тамплиери бързо се строиха в четири редици по осем плюс двама опашкари в петия ред. Движеха се с военна прецизност и си оставиха доста свободно място. Всички носеха паладиеви мечове, изковани в размер, подходящ за ръцете им. Когато пораснеха, щяха да им изковат нови.

— Извадете си мечовете! — Саймън извади своя и застана пред тях. Вместо да го държи в лявата ръка, хвана го в дясната. Той беше левак и баща му не се бе опитвал да поправи това, както правеха много от тамплиерските бащи. Вместо това Томас Крос го научи да се бие и с двете ръце. Самият той също се беше научил да си служи и с двете.

— Лорд Крос — каза Антъни, — вие сте левак. Саймън беше изненадан, че знаят това за него. Когато правеше упражнения, ги правеше и по двата начина. В битка условията се меняха постоянно. Не всеки можеше да се приспособява така.

— Аз мога да използвам меча и с двете си ръце — отвърна Саймън.

— Ние също. — Антъни вдигна меча си и го прехвърли в лявата си ръка. Като един, останалите млади тамплиери направиха същото.

Саймън потисна усмивката си, поразен от това, че може да се забавлява, макар да знае, че младите момчета и момичета пред него може би един ден ще се сражават и загинат, използвайки същите тези

умения, които се готвеха да упражняват сега. Той премести меча обратно в дясната си ръка.

— Добре — каза Саймън. — Да започваме.

* * *

Лея се събуди при задействането на заключващия механизъм. Не помръдна от леглото и остави ръцете си кръстосани зад главата, докато лежеше по гръб.

Вместо шестчленния стражеви отряд, който очакваше, пред нея застана само една жена. Беше средна на ръст и имаше светла коса, подрязана до раменете. Зелените ѝ очи изгледаха хладно Лея. Слаба и атлетична, жената изглеждаше в средата на тридесетте, но само защото Лея автоматично предположи, че е по-възрастна от нея. По дясното слепоочие и бузата ѝ имаше бледа мрежа от белези. Беше облечена в черна броня и носеше качулката затъкната в колана си. Нямаше оръжия, освен онези, вградени в костюма.

— Може ли да вляза? — попита жената.

Лея се усмихна.

— Любезност от тъмничаря?

— Аз не съм твой тъмничар.

— Тогава може би инквизитор.

Жената се усмихна и усмивката ѝ беше искрена и добродушна.

— И това не съм.

— Тогава да не си гъркиня? Не виждам кон наблизо^[2].

Смръщване набразди лицето на жената.

— В досието ти не беше отбелязан сарказъм.

— Това е новопридобито умение.

— Съмнявам се. Ти обичаш да си играеш на неподчинение.

— Трудно е да не проявяваш неподчинение към командна структура, която те хвърля в ареста.

— Така е. Преди няколко години открих, че и аз ужасно си падам по това.

Лея огледа жената и се зачуди дали не я разиграват. Дали това не беше версията на Командването за „добро ченге — лошо ченге“? Не беше сигурна. Жената изглеждаше искрена.

— Ако моментът не е подходящ, мога да се върна по-късно. — Жената посегна към таблото за управление на вратата.

На Лея ѝ се искаше да я предизвика и да види дали Командването ще я замрази отново. За нещастие беше сигурна, че отговорът е „да“.

— Влез — каза тя. Преметна крака през ръба на леглото и седна.

Когато жената влезе в стаята, вратата се затвори и заключи след нея.

— Аз съм Лира Дариус.

Името не говореше нищо на Лея. Разбира се, можеше и да е псевдоним. Хората, работещи в нейната област, често имаха по две или даже по дузина имена.

— Опасявам се, че няма столове. — Лея махна към койката срещу тази, на която седеше.

Лира седна без колебание.

— И така — каза тя дружелюбно. — Ето ни заедно.

Лея изчака.

— Помолих аз да те разпитам — каза Лира.

— Не те познавам.

— И не би трябвало. Никога не сме се виждали.

— А защо се виждаме сега?

— Защото и аз като теб имам слабост към тамплиерите. Излизах с Патрик Съмърайл от Министерството на вътрешните работи, преди да загине в битката в нощта на Все светии.

[1] В японските бойни изкуства тренировъчна поредица от удари и блокове срещу въображаем противник. — Б.пр. ↑

[2] Това вероятно е намек за Троянския кон, който гърците използвали, за да превземат с хитрост Троя, след като в продължение на девет години не могли да го сторят със сила. — Б.пр. ↑

ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТ

Аз бях тази, която потвърди съществуването на тамплиерите — продължи Лира Дариус. — Преди да открия това доказателство, те бяха просто мит, градска легенда, която се предаваше между хората от времето на крал Артур.

Вниманието на Лея се изостри.

— И как успя?

Лири се усмихна.

— Беше по-скоро късмет, отколкото умение. Както знаеш, тамплиерите са истински спецове, когато става дума за подмолни работи.

— Така е.

— По онова време още бях в МИ-6 — обясни Лира.

— МИ-6 ли? Но тази агенция се занимаваше със заплахи от чужди сили. Тамплиерите не са чужденци.

— Тогава още не го знаехме. Знаехме само, че се носят истории, които не заглъхват. После започнаха убийствата от демони. Помниш ли ги?

Лея кимна. Преди самото отваряне на Адската порта, на 13 октомври 2020 г., бяха извършени ритуални убийства. Полицията бе насъбрала голямо негативно отношение заради неспособността си да разкрие извършителите. Четири дена по-късно един полицай бе убит, както сметнаха тогава, от див звяр.

— След това убийствата се увеличиха — продължи Лира. — С оглед на всичко, което ставаше по света по онова време, Вътрешното министерство реши да разглежда нападенията като дело на терористи.

— Защото това беше по-лесно, отколкото да повярват в демони — рече Лея.

— Да. — Лира запази неутрално изражение. — МИ-6 се скри от вниманието на местните медии, но това беше лесно при всичките военни подразделения, които бяха мобилизирани за ликвидиране на

заплахата от зверовете. Дотогава всички бяха убедени, че звярът е повече от един.

Лея си спомняше. Тогава тя беше назначена в Южна Африка, за да работи по истинска терористична заплаха, която бе засенчена от появата на Адската порта. Когато пристигна нареждането да поеме случая на Саймън Крос в Кейптаун, тя вече се намираше там.

— На мен ми беше възложено да наблюдавам Патрик Съмърайл — каза Лира.

— Защо?

— Разбрахме за неговите... специфични интереси. Както знаеш, трудно е човек да живее двойствен живот. Това с още по-голяма сила важеше за живота на Патрик Съмърайл. Той имаше дълга военна кариера и беше член на Вътрешния отдел на Министерството на вътрешните работи. Това несъмнено бе, за да ни държат под око по същия начин, по който ние по-късно се опитвахме да ги шпионираме.

— Тамплиерите, освен това са помагали за технологичния напредък на военните — вметна Лея. Не й пукаше, че открито ги защитава. В тях имаше много неща за харесване. Въпреки че бяха идеалисти и мечтатели. — Костюмът, който носиш, е разработен на базата на тамплиерски проект.

— Знам. Бях очарована от всичко, което бяха направили за последните неколкостотин години. Освен това научих много за тях. За разлика от теб, така и нямах възможност да се поразходя из подземните им бункери.

Лея не каза нищо. Всичко, което имаше да каже за тамплиерското Подземие, беше включено в докладите, които бе предала.

— Но имах възможността да спася Джесика Съмърайл преди битката в нощта на Все светии.

* * *

Когато свърши с началния цикъл упражнения от Пътя на меча, Саймън се обърна към младите тамплиери и им отдаде чест. Те запазиха пълна сериозност за около пет секунди, но после избухнаха в приветствени възгласи и започнаха да си пляскат ръцете един на друг.

Саймън се ухили неволно. В този миг, в тази стая, смъртта и унищожението от демоните изглеждаха безкрайно далеч.

— Не е кой знае колко благоприлично, нали? — попита Даниел.

— Не — съгласи се той. Но трябваше да признае, че сега се чувстваше по-добре, отколкото след собственото си упражнение. Също така забеляза, че тренировката е привлякла по-голяма тълпа отпреди. Мъже и жени тамплиери и привлечени към каузата цивилни изпълваха помещението толкова нагъсто, че не можеше да се седне. Саймън нямаше представа кога са започнали да прииждат.

Вертам също беше там и на лицето на стария тамплиер беше изписана широка усмивка на одобрение. Той стрелна с поглед Саймън, намигна му и излезе от залата.

— Може би трябва да си помислиш дали да не направиш тези занимания с младежите редовно събитие — рече Даниел.

Той поклати глава. Нейтън се приближи до тях.

— Знаеш ли, тя е права. Това, което направи току-що с тези деца, беше адски хубаво нещо, друже. Ти им даде надежда и повдигна духа им.

— Не искам да се мислят за неуязвими — каза Саймън.

— Аха — рече със сарказъм Нейтън. — Разбирам какво имаш предвид. Много по-добре ще е да се свиват страхливо тук вътре и да се убеждават, че днес е денят, когато демоните ще ги намерят и убият.

— Не исках да кажа това.

Нейтън постави ръка върху рамото на Саймън и го изгледа право в очите.

— Надеждата и високият дух са две от най-хубавите неща, които можеш да дадеш на тези хлапета. От тях ще се иска да умрат, преди да им е дошло времето. Както и от всички нас. Ние рискуваме да умрем всеки път, когато излизаме навън, и единственият начин да издържим е да си мислим, че сме достатъчно силни и достатъчно умни, за да се справим. Ако се опиташ да им отнемеш това, те няма да обръщат внимание на другите неща, на които ги учиш и които ще им спасят живота. — Той замълча за малко. — Това е същото, което баща ти правеше за теб, друже. А също и за мен, и за много други тамплиери, които водиш в Лондон.

Саймън си пое дъх и го изпусна.

— По-лесно е, когато го получаващ — каза той. — А не когато го даваш.

Вертам се появи отново и лицето му беше изопнато от напрежение. Саймън отиде да го посрещне.

— Терънс Буут току-що е пратил група тамплиери в околността — рече Вертам. — Изпращат ни теснолъчево съобщение.

Саймън изпита тревога. След случилото се с Макомбър не бе изненадан да научи, че Буут и може би цялото тамплиерско Подземие знаят местонахождението на крепостта.

— Какво искат? — попита той.

— Вертам поклати глава.

— Казаха, че ще говорят само с теб.

— Добре. — Саймън се наведе и вдигна меча и гимнастическата си торба. Каквото и да искаше Буут, нямаше начин да е добро.

* * *

— Когато се отвори Адската порта — каза Лира Дариус на Лея. — Съмърайл се свърза с мен и ме помоли да наглеждам Джесика.

Докато гледаше по-възрастната жена, Лея долови в гласа ѝ болката от спомените и видя как лицето ѝ се напрегна.

— Джесика беше малко момиченце — каза Лира. — Осемгодишно. Демоните полагаха съгласувани усилия да унищожат тамплиерите. Очевидно знаеха кой е лорд Съмърайл, защото го преследваха. Когато Адската порта се отвори, аз бях с него и се опитвахме да намерим безопасно място за Джесика. По онова време не знаех със сигурност какво се готви да направи.

Лея седеше мълчаливо и неподвижно. Ако Лира Дариус я разиграваше, това беше най-доброто изпълнение, което тя бе виждала.

— Опитвахме се да се доберем до Храмовата църква^[1] — каза Лира. — Не успяхме. Кортежът от всъдеходи, който лорд Съмърайл осигури, беше нападнат от демони. Колите бяха унищожени. Едва не загинахме. Тогава за първи път видях какво може да направи напълно брониран тамплиер. И разбрах, че броните, които бяхме получили ние и военните, бледнеят в сравнение с това.

— Те не биха могли да издадат всичко — вметна Лея.

— Знам. Трябва да бранят своето знание. — Лира си пое дълбоко дъх, но Лея разбра, че жената вече не е в казарменото помещение; намираше се отново на пътя към Храмовата църква преди четири години. — Лорд Съмърайл ме накара да взема Джесика. Имаше подземен тунел, водещ до сърцето на тамплиерска крепост под Храмовата църква. Кийра Скайлър беше с нас.

На Лея ѝ трябваше миг, за да разпознае името. Кийра Скайлър беше една от първите кабалистки, които излязоха на открито след започването на ритуалните убийства. Беше разказала на всички, че нападенията са дело на демони.

— Но никой не ѝ повярва. — Лея си спомни за слуха, който беше достигнал до нея тогава.

— Никой. Освен лорд Съмърайл.

— Защото вече го е знаел.

— Да. Лорд Съмърайл и Кийра Скайлър бяха заедно през онази нощ, когато ни нападнаха. Планираха да работят за обединяването на тамплиерите и кабалистите и заедно да отблъснат демоните. Като цяло, тези две групи не знаеха много една за друга.

„А онези, които са знаели, не са си имали доверие“ — помисли Лея. Спомни си за чернокожия кабалист с обезобразеното лице, който беше в санаториума „Ейкхърст“. Саймън вече се беше сражавал срещу него веднъж.

— Кабалистите искат да се научат да контролират демоните — поясни Лира.

— А тамплиерите искат да ги унищожат — каза Лея.

— Лира се усмихна тъжно.

— Сама виждаш, че лорд Съмърайл и Кийра Скайлър са имали доста неща за изглаждане.

— Нямахме да се получи, дори да бяха оцелели. Кабалистите и тамплиерите са твърде различни едни от други.

— А ние не сме ли?

Лея не отговори. Във войната, която се водеше сега в Лондон, всеки си имаше собствена страна.

— Онази нощ двете с Кийра се опитахме да отведем Джесика на безопасно място — продължи Лира. — Но втора вълна от демони последва първата. Нападнаха ни край църквата, докато минавахме през

гrobiщето. Вкарах Джесика вътре, но бяхме на косъм. — Тя млъкна за момент, пое си дъх и продължи. — После всичко отиде по дяволите.

* * *

— Саймън Крос?

Саймън, който седеше пред комуникационния пулт, облечен в бронята си, направи наличника си прозрачен и позволи на тамплиера в другия край на връзката да види лицето му.

— Да.

Тамплиерът бе млад, но на лицето му имаше белези и предпазливост, които се получаваха само в близък бой.

— Великият магистър Буут ме изпрати да говоря с теб.

— Трябваше да дойде сам — каза Саймън. — Щях да съм по-заинтересуван да говоря.

— Той иска да дойдеш в тамплиерското Подземие.

Това озадачи Саймън. Той се облегна в креслото.

— Преди четири години, когато за последен път видях Великия магистър лице в лице, той недвусмислено ми заяви, че не съм добре дошъл там.

Върху физиономията на тамплиера се изписа неудоволствие.

— Нещата се промениха.

— Кои неща?

— Не ми е позволено да навлизам в подробности.

Саймън удостои мъжа със студена усмивка.

— Тогава разговорът ни ще бъде кратък. Кажи на Буут, че когато поиска да разговаря с мен, ще бъда тук. — Той посегна напред да прекъсне връзката.

— Чакай.

Саймън задържа ръката си върху копчето за изключване.

— Кажи ми някаква причина.

Тамплиерът мислеше бързо.

— Великият магистър Буут иска да говори с теб за „Гоетия“. Той знае за ръкописа от санаториума „Ейкхърст“. Казва, че може да помогне.

Саймън знаеше, че Буут не би помогнал на никой друг, освен на себе си, ако може да го избегне. Но фактът, че е пратил мъже навън в пустошта и през целия Лондон, му показваше, че Великият магистър не знае, че ръкописът е овъглен.

Но Буут все пак знаеше нещо.

— Къде мога да те срещна? — попита Саймън.

* * *

— Един демон Изкормвач нахлу в църквата, където бях отвела Джесика — каза Лира. — В едната си ръка стискаше Кийра. Преди да успеем да направим каквото и да било, той я уби. Направо там, пред нас. — Непроляти сълзи заблестяха в очите й. — Не можех да направя нищо.

— Сигурно е било ужасно — каза Лея.

— Ние не бяхме приятелки — рече Лира. — Тогава я виждах за първи път. Но можех да позная, че е добър човек. Въпреки рогата и татуировките. Накрая тя даде живота си, за да защити внучката на Великия магистър, както беше обещала.

— Но ти се измъкна — отбеляза Лея.

— На косъм — каза тихо Лира. — Бих се с демона, но той беше прекалено силен. Обаче отведох Джесика на безопасно място. Почти бях влязла след нея, когато Изкормвача ме сграбчи и ме издърпа от входа на тунела. — Тя направи пауза. — Знаех, че съм кажи-речи мъртва. Затова направих единственото, което можех. Имах звукова граната и я използвах, като бях наясно, че вероятно няма да оживея.

Лея гледаше как Лира прокара левия си показалец по ръкава на дясната си ръка. Бронята покорно се отвори и разкри блестяща изкуствена ръка.

— Не съм съвсем сигурна как оцелях след тази среща. Следващото, което помня, е, че се събудих в медицинско заведение, което не беше пълно с ранени и умиращи от демонските нападения. По онова време британските военни лежаха мъртви на улицата. Танкове и изстребителите осейваха цял Лондон. А тамплиерите проливаха кръвта си край „Свети Павел“.

Лея се втренчи в изкуствената ръка. Беше чела за тях и знаеше, че са част от новоразработвана технология, но не знаеше, че се използват на действащи военни.

— Нараняванията трябваше да ме извадят от МИ-6. — Лира се усмихна. — И това щеше да стане, ако не беше демонското нашествие и Лондон не се бе превърнал в окупирана територия. Вместо това, тъй като бях близка с лорд Съмърайл и тамплиерите, ме ремонтираха и ме върнаха на служба.

Ремонтираха. Думата разтърси Лея, когато се замисли как жената е била ремонтирана като част от оборудването и върната на служба. Но в края на краищата всички те бяха точно това — части от една добре смазана машина.

И би трябвало да действат като добре смазана машина. Но през последните няколко дни тя не бе правила това. Досега командването вероятно знаеше, че нещата са започнали доста по-отдавна. И затова тя се намираше там, където беше.

— Не много от нашите хора вярват в тамплиерите — каза Лира.

— На Командването не му е приятно да знае, че някой разполага с повече информация от тях — отвърна Лея. — Особено ако става дума за информация, събирана стотици години.

— Тамплиерите не са единствените, които знаят разни неща. Ние също разполагахме с данни. Просто не знаехме как да ги тълкуваме. Като например тръбата, която ти донесе. Ние знаехме за „Гуетия“. Просто не знаехме, че е свързана с тази бъркотия, в която сме затънали.

Лея погледна към другата жена и си пое дълбоко дъх. „Добре. Ето че стигнахме до същността“.

[1] Църква в Лондон, построена в края на XII в. от тамплиерите и използвана за тяхно седалище в Англия до разпускането на Ордена. — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИДЕСЕТ

Уорън крачеше през усойната вътрешност на метростанцията в Блумсбъри. Над града отново беше паднала нощ и демоните ловуваха безстрашно. Досега ги беше избягнал всички.

Страхът оставаше негов постоянен спътник. Също и гласът, витаещ в дъното на ума му.

— Тук съм — каза гласът. — Не бъди толкова напрегнат. Двамата с теб изработихме добър план. Този път имаме повече контрол върху игралното поле.

На Уорън му се искаше да се чувства толкова уверен като гласа. Мерихим го беше посетил по-рано, за да се убеди, че се е заел с лова на Кнаарл. Когато остана доволен от това, че той е достатъчно напласен, изчезна. Но Уорън бе изпитал чувството, че върху каквото и да работеше демонът, то приближаваше своята кулминация.

Очевидната липса на интерес у Мерихим към това какво прави Уорън го безпокоеше. От четири години служеше на демона — не от вярност, а заради самосъхранение. Искаше му се да вярва, че онова, което прави, има по-голямо значение, отколкото изглеждаше в момента.

— Това, което правиш, има значение за Мерихим — рече гласът. — По-голямо, отколкото можеш да знаеш на този етап.

— Защо да е по-голямо, отколкото мога да знам?

— Защото тепърва ще се разиграят определени събития. Ако знаеш всичко, което не ти се полага, може да промениш нещата, които ще извършиш.

Уорън се закова на място сред запустялата метростанция. По релсите стояха смачкани вагони, пълни със скелетите на нещастниците, загинали при катастрофата, когато системите се бяха изключили. Още трупове, жертви на демоните, осейваха празното пространство. Той се беше научил просто да върви по тях. Костите хрущяха под военните му ботуши.

— Можеш да виждаш в бъдещето, така ли? — попита Уорън.

Гласът остана мълчалив известно време.

— Не мога да виждам, но мога да правя предвиждания въз основа на известните ми фактори.

— Можеш ли да направиш предвиждане за тази нощ? За това, което се готвя да сторя?

— Да. Предвиждам, че ще постигнеш успех, ако всичко върви, както сме го планирали.

— Ще ми простиш, че се чувствам малко разочарован от това изявление.

— Винаги има мистерии, които не можем да проумеем — каза гласът.

— Така е. Ти определено не си планирал да бъдеш окован, нали? — Прииска му се да си бе държал устата затворена. Но думите се бяха изплъзнали от устните му, преди да успее да ги спре.

— Не, не съм. Намеси се един неизвестен фактор. Но не беше предвидено и че ще мога да комуникирам с някого. Онези, които ме плениха, не бяха помислили за това.

В студения мрак на тунела Уорън изведнъж осъзна нещо друго, което знаеше, че би трябвало да разбере по-рано.

— Аз също съм бил неизвестен фактор. Ако можеше да говориш с някой друг, щеше да го направиш.

— Прав си. — Вместо да прозвучи умърлушено, в гласа за първи път отекна заплашителна нотка. — Но ние се нуждаем един от друг, за да се освободим. Никой от нас не може да го направи сам. А аз чакам вече от стотици години. Ти би ли могъл да чакаш толкова дълго?

Част от новопридобитата увереност и чувство за сполука на Уорън се изпариха. Смъртността беше проблем. Вече беше прекарал четири години в служба на Мерихим. Колко още можеше да изкара, преди късметът му да се изчерпи, ако демонът постоянно го поставяше на огневата линия?

— Нуждаем се един от друг — каза той.

— Да...

Оставаше обаче да се разбере кой пръв ще престане да се нуждае от другия. Тази мисъл го смрази, докато продължаваше да крачи в тунела от станцията Холбърн към Британския музей.

* * *

След малко повече от час Уорън стигна до тунела, който гласът му беше казал, че ще е там. Той обаче не беше отворен. Намираше се от другата страна на бетонна стена, която го делеше от линията на метрото.

При изграждането на Британския музей през 1753 г. заедно с огромните му подземни хранилища за експонати и предмети, които тепърва трябвало да се сортират, създателите построили също така и обслужващи тунели. В последвалите години всички те били затворени, зазидани по един или друг начин. Но не бяха запълнени.

Уорън използва човешката си ръка, за да потърси кухнята зад стената. Когато я намери, се съсредоточи отново и потърси пространствата между атомите на химичните елементи, изграждащи бетона и дървото, с които бе запечатан тунелът.

След като изгради в ума си карта на атомите, той пристъпи към стената и натисна. Бавно, сякаш се движеше през кал, се промъкна през плътната преграда.

От другата страна спря за момент, за да се овладее. Магията, която беше използвал, за да се промъкне през твърдата повърхност, беше трудна и след нея той невинаги се чувстваше добре. Между слепоочията му туптеше болка, а стомахът му се присвиваше от гадене.

Когато се почувства по-добре, продължи нататък.

* * *

Тунелът беше дълъг четиристотин метра. Белези от кирки, лопати и барут осейваха стените. Коловози, издълбани от обковани с желязо колела, набраздяваха каменния под и създаваха коварни неравности от двете страни на тясната железопътна линия, минаваща по средата на прохода.

Уорън стигна до другия му край кажи-речи, преди още да е готов. Инженерите бяха направили бетонна запушалка, за да затворят входа към долните етажи на Британския музей. Продълговатата запушалка

беше три метра и половина широка и почти метър дебела. Очевидно, който и да беше дал заповедта за запечатване на тунела, не възнамеряваше да го ползва отново.

Уорън опря в камъка ръката, дадена му от Мерихим. Събра енергията си, после тласна и завъртя.

Отначало бавно, а после все по-бързо бетонната запушалка се завъртя и започна да се измъква от входа на тунела. За щастие стърженето не беше твърде силно, но пък и Уорън се бе погрижил да го заглуши.

Само миг по-късно запушалката излезе. Той я избута само толкова, колкото да може да промуши тялото си. От рисунките на Кнаарл, които гласът му беше показал в книгата, знаеше, че демонът е по-едър от него.

В подземното помещение цареше пълен мрак, но усиленото зрение на Уорън му позволяваше да вижда идеално. По някое време музееят явно бе нападнат от грабители, които бяха разхвърляли наоколо безценни артефакти. Някак си бяха успели да се доберат до херметично затворените хранилища, съдържащи различни експонати, които в дадения момент не са били изложени. Подът бе осеян с картини, както и със строшени вази, чинии и други керамични съдове от цял свят.

Малко по-нататък една египетска експозиция, за която Уорън беше чел, докато проучваше Британския музей, също се намираще в безпорядък. Двадесет и три египетски мумии лежаха в саркофази, от които бе задигнато златото и скъпоценните камъни. По някое време, след като Хауърд Картър^[1] открил Долината на царете^[2], мумиите били страшно популярни. Англия се бе интересувала особено много от тях.

Друга стая беше пълна с гръцки и римски артефакти, донесени от гръцките острови, Рим и Егейско море. Статуи — разбити и с липсващи парчета — лежаха като счупени играчки.

— Кнаарл не е тук — каза гласът.

Уорън премина през друго помещение с африкански племенни инструменти и оръжия, които вече представляваха по-скоро останки, отколкото експонати. Създателите на Британския музей бяха пращали археолози по всички краища на света, за да събират артефакти.

В другия край на стаята Уорън се спусна по едно стълбище, за да стигне до втората подземна стая. Там горяха свещи. Гранясалата лой и острият пушек погъделичкаха носа му и почти го накараха да се разкиха.

На втория етаж имаше стъклени витрини, съдържащи сухи цветя, семена и корени, които бяха разбити. Повечето експонати сега бяха просто боклук.

Кнаарл и група Мрачни изчадия ровичкаха из предметите, съхранявани в стаята. Вършеха това методично, като внимателно преглеждаха съдържанието и отделяха всичко.

Демонът бе висок три метра и половина. Но не можеше да се каже, че стои изправен, а по-скоро навит. От кръста нагоре Кнаарл имаше човешки вид, но надолу тялото му беше змийско.

Широкоплещест и с тесен ханш, демонът беше покрит с пурпурночервени люспи с размера на монета. Редица от черно-зелени рога стърчеше над трите му черни очи, разположени във формата на триъгълник над тясната му уста. Нямаше нос. Ушите му бяха прави и плоски и трептяха като рибешки перки. Надолу тялото му ставаше потъмнопурпурно и люспите бяха по-големи.

Носеше защитна ризница, изработена от някаква отровназелена кожа, с изрязани по нея странни знаци. Дълъг, извит меч висеше на гърба му в ножница, направена от червено-черна кост.

Когато заговори, гласът му излезе напевно трептящ. Мрачните изчадия заработиха още по-усърдно, но това не попречи на Кнаарл да размаха камшика, който носеше. Плетената връв раздираше плътта, където я докоснеше. Две Мрачни изчадия лежаха на земята наблизо. Никое от тях не помръдваше и Уорън не се съмняваше, че са мъртви.

— Ти го намери. Добре. — Гласът на Мерихим отекна в ума на Уорън. — Сега му виж сметката.

Без предупреждение той изведнъж пристъпи през един процеп в мрака и влезе в подземната стая. Застана там, свиреп и ужасен.

— Кнаарл — извика Мерихим.

Демонът се извърна моментално. Трите му очи се впиха в Мерихим. После устата му се изви в усмивка, която разкри двойна редица остри зъби.

— Мерихим — рече Кнаарл мощно и пискливо и гласът му отекна в просторната стая. Звучеше почти като пронизителния писък

на делфин. — Фулагар каза, че случайно те е срещнал в този свят.

Докато слушаше ужасните звуци, Уорън беше убеден, че ничие човешко ухо не е в състояние да разбере какво казва демонът. Не беше сигурен как той самият го разбираше.

— Това е дело на Мерихим — каза гласът. — Връзката ти с него ти позволява да разбираш езика на демоните.

— Той защо се намесва? — попита Уорън. — Нямахте го, когато се изправих срещу Харгастор.

— Мерихим и Кнаарл имат дълго и отвратително познанство.

Уорън неволно се зачуди откъде гласът знае това и защо не изясни нещо повече за въпросното познанство.

— Фулагар със страх ли говореше за мен? — попита Мерихим.

Кнаарл се усмихна още по-широко.

— Не. Говореше с раздражение. Като за някаква напаст. Или властелин на напастите.

— Засега недей да се месиш — предупреди гласът Уорън. — Това не е твоя битка. Все още.

Уорън беше повече от щастлив да стои настрана. Кнаарл изплющя с камшика. Мрачните изчадия се обърнаха, веднага наострили вниманието си.

— Никой не те е канил в този свят — каза Кнаарл.

— Поканиха ме — възрази Мерихим.

— Не те е канил никой от Тъмните повелители, които обявиха това място за своя плячка.

Тъмен повелител беше демон, който е погълнал безчет милиарди. Уорън знаеше за това от книгите, които беше чел. Но сега вече бе наясно, че трябва нещо повече, за да се издигнеш в демонската йерархия.

— Не ми трябва тяхната покана — изръмжа Мерихим.

— Ти не си Тъмен повелител, Мерихим — заяви Кнаарл. — Само ти се иска да бъдеш.

— И ще бъда — изрева Мерихим. — След всичкото това време заслужавам да бъда.

Уорън усети гнева в думите на демона.

— Тъмните повелители няма да те приемат, защото ти нямат доверие — рече Кнаарл. — Никога няма да ти дадат такава сила.

— Не е нужно да ми я дават — сопна се Мерихим. — Достатъчно съм силен, за да си я взема сам.

— Според Фулагар си само достатъчно алчен, за да намериш смъртта си в този свят. Щеше да ти е от по-голяма полза, ако беше запазил съюза си с него.

— Това не беше съюз. Той ми даде живот на слуга. Също както на теб, Харгастор и Токлорк. Доволен ли си да бъдеш роб?

Кнаарл махна към струпалите се около него Мрачни изчадия.

— Ние всички сме слуги на Великото зло, Мерихим. Само ти — и може би неколцина други — не сте доволни от това. И повечето от тях умряха от Окончателната смърт.

— Аз предпочитам да не бъда роб. Мрачните изчадия, гремлините и имповете не са достатъчно умни, за да разберат колко безмилостно ги използват.

— Значи ще е по-добре да те принизят до нещо малко над животинския интелект, а? — Кнаарл облиза тесните си устни.

Мерихим не каза нищо.

— Успял си да си промъкнеш тук с помощта на някоя от твоите малки играчки, нали? — попита Кнаарл. — Някоя от твоите малки скъпоценности, които сееш сред хората, за да ги накараш да те призовават.

— Всички имаме право на достъп до неприсвоени светове — рече Мерихим.

— Това се променя, след като някой свят бъде определен за Адска порта и Изгаряне. — Кнаарл се плъзна по-наблизо и размаха камшика си. — Само тогава, под покровителството на Първородните, можем да вземем участие в Изгарянето, което прочиства един свят на Светлината. Ти не беше назован да участваш в това. Фулагар беше.

Мерихим се навъси.

— Фулагар не заслужава свят, пълен с толкова плячка.

— Внимавай с отровния си език — предупреди Кнаарл. — Говориш за моя господар.

— През всичките тези години все грешиш в избора си на господари.

Усмивката на Кнаарл беше мръснишка.

— Защото не избрах теб ли, повелителю? — Пискливият му глас беше пропит със сарказъм.

— Да.

Кнаарл килна глава на една страна.

— Изглежда, твоите васали ги сполетява бърза и ненавременна кончина. — Трите черни очи изгледаха Уорън.

— А и често ги подбираш неразумно.

Уорън остана с впечатлението, че едновременно е бил преценен, заплашен и отхвърлен. Ако не беше толкова уплашен, може би щеше да се почувства унижен и обиден. Но част от него знаеше, че може да умре през следващите няколко минути.

— Никой от онези, които избра едно време, не е още жив — рече Кнаарл.

— Вината не е моя.

— Прости ми за моята безочливост, Създателю на чуми, но или ти си ги избрал грешно, или си изпочупил играчките си, с поемане на твърде много рискове.

Мерихим изкриви лице в усмивка и насладата му беше ужасна гледка.

— Да си говорил напоследък с Харгастор?

Кнаарл вирна глава. Ръката му потрепна и камшикът му се заизвива по каменния под като жив. Няколко от Мрачните изчадия се отдръпнаха боязливо от него.

— Той беше убит в битка с тамплиерите — каза Кнаарл.

— Не, беше убит от другиго.

— Мрачните изчадия, които бяха с Харгастор и се отърваха живи, казаха, че са се били срещу тамплиери. Разбира се, бяха усмъртени за това, че са изоставили господаря си. — Кнаарл облиза устни. — Засега ти си единственият, който е проявил неподчинение към Фулагар и е останал жив. Но ако решиш да останеш тук по-дълго...

— Оставам — каза Мерихим.

— ... тогава този пропуск скоро ще бъде поправен. — Кнаарл изплющя с камшика. — С нетърпение чакам да съобщя на господаря си за твоята кончина. Особено ако имаш пръст в смъртта на Харгастор.

Мерихим безстрашно остана на мястото си.

— От уважение към старото ни приятелство, ти давам шанс да живееш.

Кнаарл се изсмя и кошмарният писък едва не оглуши Уорън.

— Не можеш дори да ме пипнеш на този свят, Мерихим — отвърна демонът. — Ако предприемеш преки действия срещу мен или Фулагар, ще си навлечеш ужасния гняв на Първия.

— Великото око позволява борба за власт между Тъмните повелители и Първородните — отвърна Мерихим. — Само най-силните са достойни да стоят в нозете му.

Уорън беше чел за Първия, наричан още Великото око. Този демон бе създаден от Мрака като пряка противоположност на Светлината. Първия беше вечен и безмилостен. Именно той държеше под контрол Първородните и Тъмните повелители.

— Не и сега, на това място — рече Кнаарл. — Първо трябва Изгарянето да протече докрай на този свят. Ако след това искаш да предизвикаш моя господар, ще можеш да си потърсиш гибелта. — Той се усмихна. — Ако Фулагар прояви великодушие, може би няма да те измъчва, преди да те унищожи завинаги.

— Аз може и да не съм в състояние да вдигна ръка срещу него — каза Мерихим, — но други могат да го направят вместо мен.

Кнаарл изгледа Мерихим.

— Имаш Избран?

— Да. — Мерихим протегна ръка към Уорън. — И той е дошъл тук да те убие и да лиши Фулагар от още един васал.

Кнаарл се изви бързо като змия и погледна покрай Мерихим към Уорън.

— Човек? — изграчи развеселено Кнаарл. — Измежду всички, които можеше да избереш, си избрал едно от жалките създания, които убиваме без усилие всеки ден. — Той изплющя с камшика си. — По-добре да беше сключил сделка с тамплиерите.

— Тамплиерите никога не биха преговаряли с демон. А изборът ми беше по-мъдър, отколкото предполагаш.

— Ще видим. — Кнаарл замахна без предупреждение с камшика си. Плетената връв се стрелна като мълния към лицето на Уорън.

[1] Хауърд Картър (1874–1939) — известен английски археолог и египтолог. Всъщност той не е открил Долината на царете, както твърди авторът, но е правил мащабни разкопки там и е открил немалко гробници, сред които и прочутата гробница на Тутанкамон. — Б.пр. ↑

[2] Долина в Египет на западния бряг на Нил, където в периода на Новото царство (XVI-XV в. пр.Хр.) са били погребани много фараони и други високопоставени личности. — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ЕДНО

Времето се забави, когато сетивата на Уорън превключиха на висока скорост. Докато камшикът се приближаваше, той забеляза, че е изплетен от дълги и тънки змиеподобни демони. Всички те бяха зейнали и зъбите им блестяха. Мерихим не помръдна.

Като знаеше, че не може и да се надява да избегне камшика, Уорън вдигна демонската си ръка и пристъпи напред да пресрещне удара. Улови камшика на няколко сантиметра от бодливия му край. Няколко от сплетените демони впиха зъби в ръката му. Огнена отрова се вля във вените му.

Кнаарл изруга и дръпна камшика обратно. Демоните, впити в ръката на Уорън, се пуснаха и се извиха, за да атакуват истински. Плъзнаха се нагоре по ръката му и се насочиха право към лицето.

Първият инстинкт на Уорън беше да побегне.

— Недей — каза гласът. — Ако демоните не те довършат, усилието само ще изпомпи по-бързо отровата до сърцето ти. Ако това не те убие, Кнаарл или Мерихим ще го сторят. Бий се с тях. Ти притежаваш силата.

Уорън се стегна и улови мистичните сили, кипящи в него. Прогони горещината от тялото си и усети как костите му изстиват. Но когато тази горещина докосна въздуха извън кожата му, се превърна в нажежен до бяло пламък, който изпече пълзящите змиедемони до сива пепел. Той се отърси и пепелта се посипа от него като сняг.

— Добре — каза гласът. — Много добре.

Уорън се втренчи в приближаващия се демон и отново се концентрира. Когато Кнаарл замахна пак, той пристъпи встрани и камшикът премина на сантиметри от него. Уорън протегна ръка и вдигна един празен сандък, претършуван от Мрачните изчадия.

Кнаарл отдръпна камшика и го размаха отново.

— Ще хвърлиш това по мен ли, човече?

Уорън го направи с бързо движение. Кнаарл вдигна лениво ръка, сякаш щеше просто да отбие сандъка настрани. Вместо това обаче

само на метър-два от противника Уорън разби сандъка на остри трески.

Дървените шрапнели пробиха дебелия кожа на демона на няколко места. Повечето трески отскочиха, защото не бяха достатъчно тежки, за да проникнат през нея, или защото я удариха под кос ъгъл. Но дузина други се забиха в лицето и горната част на тялото на Кнаарл. Едно от трите черни очи получи пряко попадение и от него надолу по лицето на демона покапа кръв.

Кнаарл изрева от болка и ярост, докато изтръскваше с ръка дразнещите трески. Изплющя с камшика си към Уорън толкова силно, че част от змиедемоните се откъснаха от края му. Няколко Мрачни изчадия грабнаха мечовете и брадвите си и се затичаха към Уорън.

Действайки бързо, той използва силата, за да запрати още няколко сандъка — някои празни, а някои пълни — към Мрачните изчадия. Изстрелите на енергийните им оръжия улучваха стените и образуваха локви с киселинна отрова или подпалваха огньовете. Неколцина от изчадията паднаха.

Уорън се обърна и побягна назад по виещото се стълбище към горната стая. Когато стигна до площадката, сви към ъгъла, където се намираха египетските артефакти. Изля поток мистична енергия от себе си, докато слушаше стъпките и шума от плъзгащи се люспи, които го следваха.

Когато Мрачните изчадия стигнаха до стаята, египетските мумии вече излизаха от саркофазите си. Съживени от тъмните сили на Уорън, те се нахвърлиха срещу Мрачните изчадия със свирепа решителност.

Подът бързо се покри с късове съсухрена плът, кости и пропити с натриеви соли ленени превръзки, щом мумиите започнаха да се разпадат. Но Мрачните изчадия също падаха, поваляни от тях.

Двете останали очи на Кнаарл пламтяха, когато той влезе в стаята и затърси Уорън. Щом изнесе камшика си назад, Уорън запрати вълна от пламъци, която обля демона и близките Мрачни изчадия. Мумиите лумнаха като факли и подпалиха и демоните.

Кнаарл отстъпи назад, щом огнените езици го обвиха и прогориха кожата му. Камшикът му се разпадна, защото змиедемоните се разплетоха и изпопадаха по пода. Там се подпалиха и така и не успяха да се измъкнат от пламъците.

Зад Кнаарл Мерихим стоеше и гледаше. Уорън не можеше да каже какво чувство е изписано върху лицето на демона. Вниманието на Мерихим беше раздвоено между Уорън и Кнаарл.

— Мерихим знае, че ставаш по-силен — каза гласът. — Това го безпокои.

— Не мисля, че е искал да умра — рече Уорън.

— Не, но нямаше да е изненадан.

— Тогава кой щеше да му върши мръсната работа?

— Мерихим никога не разчита само на една стратегия — каза гласът.

Докато Уорън се мъчеше да проумее какво значи това, Кнаарл се измъкна от пламъците и се хвърли към него. Демонът измъкна закривения меч иззад рамото си. Сребрист огън заблестя по острия като бръснач ръб. Кнаарл сякаш се изстреля напред.

— Сега — подкани го гласът. — Удряй сега, докато той мисли за пламъците и раните му от треските още са отворени.

Уорън бръкна в джоба на палтото си и измъкна стъклената сфера, която беше приготвил под напътствията на гласа. Тя беше пълна с оранжево-бяла пяна, в която плуваха три тъмносини форми, наподобяващи върхове на стрели. Всяка от тях имаше по едно око и тънка, покрита с шипове опашка, два пъти по-дълга от самите тях.

Гласът ги беше нарекъл сърцерези и твърдеше, че Кнаарл ще е уязвим за тях. Уорън се надяваше това да е истина. Той хвана сферата в дланта си и я метна напред.

Тя изсвистя във въздуха. Кнаарл видя снаряда твърде късно, за да го избегне. Сферата удари демона точно под ключицата и силата беше достатъчно голяма, за да го отхвърли назад. Горната част на тялото му се олюля върху навивките на долната и за момент изглеждаше, сякаш ще падне. Той се подпря с една ръка, за да се закрепил.

Сферата се пръсна и освободи съдържанието си. Стъклото се заби в кожата на демона. Оранжево-бялата пяна потече по гърдите му. Сърцерезите се понесоха по пяната и всеки от тях намери сред раните, нанесени от дървените шрапнели, отвор, през който да проникне в тялото му. Заострените им тела изчезнаха почти мигновено.

— Не! — изрева Кнаарл. Паника изкриви лицето му. Той изпусна меча си и заби нокти в раните, мъчейки се да стигне до сърцерезите, докато те потъваха все по-надълбоко.

Мерихим се вираше в Уорън.

Кнаарл успя да измъкне един от демоните-сърцери от тялото си. Онзи запляска между окървавените му пръсти, преди да бъде изкормен с нокът.

Останалите два сърцери обаче му се изплъзнаха. Според онова, което бе разбрал Уорън, докато ги призоваваше и ги затваряше в сферата, сърцерите се забиваха във вените на демона и оставяха кръвта да ги отнесе до сърцето му. Щом се озовяха вътре, наежваха покритите си с шипове опашки и нарязваха сърцето на късчета.

На Кнаарл му отне дълго време да умре. Демонът рухна в агония и остана да лежи на една страна, докато кръв шуртеше от носа и устата му. Скоро тя изпълни дробовете му и той затрепери за кратко, преди да се отпусне неподвижно.

* * *

Когато всичко свърши, Уорън закрачи сковано през обгорелите и разкъсани тела на Мрачните изчадия. Три мумии все още стояха прави. Още една, на която ѝ липсваха и двата крака, се подпираше на ръце.

Той махна с ръка и ги освободи. Те рухнаха на купчини на земята като марионетки с прерязани конци.

Двете очи на мъртвия Кнаарл се вираха невиждащо. Дървената треска все още стърчеше от третото.

Страхувайки се от демоните-сърцери, Уорън остана далеч от трупа на демона.

— Много си научил — рече Мерихим.

Без да знае как трябва да отговори, младият мъж се обърна към демона и каза:

— При задачите, които ми възложи, нямах избор.

— Откъде разбра за тези демони?

— От кабалистите — за миг Уорън си помисли, че Мерихим ще оспори лъжата.

— Няма — обади се гласът. — Той все още има нужда от теб.

Уорън се надяваше да е така. Иначе щеше да умре в следващия миг.

— Дори сега Мерихим може би не е в състояние да те убие — каза му гласът.

„Може би не е — повтори си Уорън. — Но няма гаранции“.

— Поне не е сигурно.

Уорън мълчаливо призна това, но все пак коленете му се тресяха.

— Остава още един от помощниците на Фулагар — каза Мерихим.

— Токлорк — рече Уорън. Щом назова името на демона, в него се размърда смътно чувство. Когато се съсредоточи, той усети придърпване в една посока.

— Да — каза Мерихим. — След като двама от васалите на Фулагар са мъртви, ще е по-лесно да намерим третия.

— Мисля, че мога да го открия.

— Ще можеш — каза гласът. — Аз ще ти помогна.

Мерихим изрита мъртвия демон. Един сърцерез се стрелна от неподвижната плът на Кнаарл и се понесе към крака му. Почти лениво, Мерихим вдигна тризъбеца си и стовари дръжката му върху малкия демон. Прикова го към пода и го размаза.

— В известен смисъл Токлорк ще е по-трудно да бъде убит — заяви Мерихим. — Той е автомат, оръжие, създадено в ковачница, родено от стомана, а не от плът и кръв.

— Ще намеря начин — обеща Уорън.

Мерихим го изгледа.

— Ти се оказа пълен с изненади.

Младият мъж кимна. Знаеше, че би се почувствал доволен, ако не беше толкова уплашен. Похвалите бяха рядко нещо в живота му.

— Това не е непременно хубаво — рече демонът. Уорън с неохота склони глава.

— Просто се опитвам да служа. Искам да живея.

— Не се съмнявам в това, но вие хората сте коварно племе.

Бледосин кръг се отвори във въздуха над мъртвите очи на Кнаарл и в него се оформиха чертите на Фулагар.

— Още един от твоите роби изстива в лапите на смъртта — подразни го Мерихим. — Искаш ли да го оплачеш? Или предпочиташ да прекараш времето си, треперейки от страх за своята приближаваща смърт?

— Ти си истинска напаст, Мерихим. Дори сега, когато трябва да действаме заедно, защото Изгарянето на този свят е още в съвсем ранен етап и рискът си остава голям, ти продължаваш да мислиш само за собствените си желания.

— Ако бях получил онова, което заслужавам, можех да мисля за други неща. Но несправедливостта, която ми беше причинена — поради твоята намеса, — ме е обсебила изцяло.

— Ти заслужаваш само дълга и мъчителна смърт. Искане ми се да можех да ти я причиня сега, а не чак когато станеш прекалено нагъл.

— Тъмните повелители и Първородните няма да предприемат нищо срещу мен, докато не посегна на демон от моя собствен ранг. Ето защо ти си имаш твоите пионки, а аз — моите.

— Можеш да ме нападнеш — каза Фулагар. — Аз съм по-висш от теб и съм честна плячка в стремежа ти да се превърнеш в Тъмен повелител.

— Такъв е редът в демонската йерархия — прошепна гласът в дъното на ума на Уорън. — Демоните не могат да нападат демони от същия ранг или по-нисък — освен ако не са безмозъчни животни, като Ловците или с ограничена интелигентност, като Мрачните изчадия и гремлините. Но могат да нападнат тези над себе си и да се опитат да заемат тяхното място. Първия е постановил така, за да управляват само онези демони, които са достатъчно силни за целта. Разбира се, когато по-низш демон опита нападение и не успее, защитата му срещу по-високите рангове не важи. Освен това на демоните е разрешено да използват за уреждане на съперничеството си свои пионки, без самите те да участват, защото така залогът е по-малък.

„Оцеляване на по-приспособения — помисли си Уорън. — Това е основното правило при хищниците“. И то предпазваше демоните от пълно самоунищожение.

— Като му дойде времето, ще те нападнат и ще те убият — обеща Мерихим. — Но не преди да бъдеш лишен от защитниците си. Ако те нападнат, докато те още са живи, ще ги призовеш на помощ.

— Ако някога изобщо събереш кураж да ме нападнеш — рече Фулагар, — няма да ми се наложи да ги призовавам. Ще взема главата ти сам.

— Кажете на Токлорк да се пази. Скоро ще дойда за теб. — Мерихим махна с ръка и тялото на Кнаарл се пръсна на обгорели

въглени. Уорън така и не видя огъня, който го изгори. Бледосиният кръг с образа на Фулагар изчезна.

Страхът на Уорън нарасна. По-рано не беше сигурен дали Фулагар знае кой е убил един от васалите му и че Мерихим е отговорен за това. Сега вече нямаше съмнение.

Мерихим се обърна към него:

— Отсега нататък ще трябва да бъдеш внимателен. Не искам да умреш, преди да си приключил със задачата, която ти възложих.

„Ами след това?“ — зачуди се Уорън.

— Не се тревожи за това сега — каза му гласът. — Дотогава ще можеш да се грижиш за себе си.

Той не вярваше на това. Само се надяваше, че дотогава ще намери изход от настоящата си ситуация. Но сега беше набеязан от Фулагар.

Мерихим вдигна ръка и разсече въздуха, за да отвори проход към някакво друго място.

— Намери Токлорк.

Уорън кимна.

— А когато го намериш, го убий. След това аз ще се погрижа за Фулагар. — Мерихим пристъпи в дупката, която бе прорязал във въздуха, и изчезна.

— От другата страна на този процеп има някой друг — каза гласът.

Уорън също усети това. Опита се да надзърне през процепа, но не успя да види нищо. Все пак остана с впечатлението, че от другата му страна стои същество със същите психически способности, каквито той започваше да развива.

Съществото в другия край на процепа беше младо и женско. Притежаваше голяма сила, но беше непохватна. Освен това му се струваше позната. А после процепът изчезна.

— Усети ли я? — попита гласът.

— Да.

— Видях, че я познаваш.

— Може би. — Уорън не беше убеден в това. Изненада се колко го обезпокои мисълта, че Мерихим разчита и на някой друг. Разумната реакция беше да е щастлив. Щом имаше някой друг, значи самият той би могъл да избегне гнева на демона.

Или може би той вече разполага с мой заместник. Уорън понечи да се обърне и да си тръгне.

— Почакай — помоли го гласът. — Има нещо, което Мерихим не забеляза.

— Какво?

— Погледни меча на Кнаарл. Там, на дръжката. Уорън се приближи до меча и го вдигна. Оръжието беше прекалено голямо, за да може да го използва той — или който и да било човек. Огледа дръжката, инкрустирана със скъпоценни камъни, които вероятно щяха да струват цяло състояние, ако светът все още беше същият като преди отварянето на Адската порта. Но сега консервите с храна и бутилките с вода бяха далеч по-ценни от диамантите или рубините.

Дръжката беше обвита със златна нишка, която почти скриваше тайника в меча. Ловките пръсти на Уорън го откриха след кратко търсене. Докато беше в приюта, се бе научил да открива всякакви тайни и скривалища, за да се сдобива с пари и други нужни му неща.

Отделението беше заключено с механизъм от три пръстена, които трябваше да се подредят. Уорън завъртя пръстените и чу прещракването от отварянето на ключалката. Когато плъзна капака встрани, видя вътре три зъба. Бяха големи и триъгълни, остри наглед, плоски и мътно зелени. Той с усилие вдигна меча на рамо и ги изтръска в дланта си.

— Кнаарл ги е намерил — прошепна невярващо гласът.

— Това ли са драконовите зъби?

— Да.

— Откъде знаеш?

— Защото съм чувал да ги описват. И защото чрез теб мога да усетя мистичната енергия в тях.

Уорън знаеше, че зъбите притежават сила. Усещаше я в тях.

— Откъде са дошли драконите?

— Принадлежали са на друг демон, който е живял тук в продължение на хиляди години. Казвала се е Лилит.

— Първата жена на Адам — прошепна Уорън, спомняйки си старите истории, които беше чел в окултните книги, изучавани от майка му. — Смята се, че тя е била майката на вампирите, демоните и злите твари.

— Такава е била — каза гласът. — И нещо повече.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ДВЕ

Къде намерихте ръкописа? — попита Лира Дариус. — В санаториума „Ейкхърст“. — Лея не се опита да скрие информацията. Нямахме да спечели нищо от това. Сега ръкописът беше в Командването и не можеше да се използва без тяхното сътрудничество. Съществуваше и вероятност той да е толкова силно обгорял, че да не може да се възстанови изобщо.

— Откъде знаехте, че е там?

— Макомбър каза на Саймън Крос.

— Обаче изобщо не го спомена на нас.

— Смяташе, че ще е по-добре информацията да се намира в ръцете на тамплиерите.

— А ти какво мислиш?

— Всъщност няма значение, нали? — отвърна с въпрос Лея. — Сега ръкописът е в Командването и е изгорял почти до пепел.

— Техническият отдел смята, че може да възстанови страниците.

В Лея се надигна въодушевление, но тя запази лицето си безизразно. Освен това овладя биенето на сърцето и дишането си, защото предполагаше, че стаята е тъпкана с биосензори.

— Знаеш ли какво съдържа ръкописът? — попита Лира.

— Смята се, че е написан от цар Соломон и описва седемдесет и двата демона, които той е призовал и е затворил в гърне. Заглавието обаче е подвеждащо, защото може да се тълкува като „призоваване на ангели“ или „викане на демони“.

— Според легендата, Соломон оковал демоните, но така и не стигнал до призоваване на ангелите. Кабалистите биха били много щастливи от това, защото вярват, че демоните могат да бъдат подчинени и използвани за доброто на човечеството.

— Не и тези, които съм виждала — вметна Лея.

— Съгласна съм — рече Лира. — Обаче видях със собствените си очи какво можеше да прави Кийра Скайлър със силите, които бе усвоила благодарение на проучванията си на демоните. — Тя поклати

глава. — Не мога дори да си представя какво щеше да знае сега тази жена, ако беше оживяла.

— Кабалистите отварят врати, които не могат да затворят. При пътуванията си из Лондон съм виждала няколко от тях, полудели от силите, които са се опитали да използват. Или физически осакатени.

— Но има и някои, които са станали доста могъщи.

— Засега — съгласи се Лея. Въпреки успешните случаи, които беше виждала, тя нямаше доверие в силата на демоните. Черният мъж с демонската ръка беше идеален пример за това.

— Защо донесе ръкописа тук? — попита Лира.

— Защото мислех, че в техническия отдел може би ще успеят да измъкнат информацията, съдържаща се върху тези страници. Виждала съм ги да правят истински вълшебства.

Лира се усмихна леко.

— Знаеше, че си определена за потенциална заплаха.

— Разбира се.

— Защо не се прибра, когато трябваше?

— Тамплиерите ме държаха в плен.

— Как попадна в ръцете им?

— Саймън Крос ми спаси живота преди няколко дни.

— Според докладите, които четох, си попаднала в опасност само защото си отишла да го предупредиш за демонски капан, в който тамплиери били използвани като примамка.

— Вярно е. — Лея беше решила да не лъже, ако е възможно.

— Ти си се сближила с тамплиерите, въпреки изричните заповеди да не го правиш.

— Да.

Лира сви рамене.

— Искаш ли да разкажеш по-подробно.

— За протокола ли? — Лея се усмихна, но в усмивката ѝ нямаше веселие.

— Определено за протокола.

Лея си пое дъх и разбра, че сега или ще направи пробив в кариерата си, или ще я унищожи.

— Направих го, защото вярвах, че тамплиерите са важен фактор в справянето ни с тази ситуация.

— „Ситуация“ ли?

— Ти друга дума ли имаш?

— На карта е заложено самото ни съществуване. Мисля, че „ситуация“ е адски лековато описание на нещата. — В думите на Лира нямаше враждебност.

— Не приемам нещата лековато — съгласи се Лея. — Затова излязох извън параметрите на мисията по отношение на тамплиерите.

Лира повдигна вежда.

— Но работата не е само в тамплиерите, нали? Ти си се съсредоточила върху Саймън Крос.

— Да.

— Защо?

— Защото изглежда, че Крос и хората му наистина ги е грижа дали този свят ще продължи да съществува. — Тя направи пауза. — Той все още вярва, че може да победи демоните. Което е повече от онова, в което вярва Командването напоследък.

При тези думи Лира сви раздражено устни. Лея веднага разбра, че е прекрачила някаква граница.

„Трябваше да спреш до коментара за тамплиерите — укори се тя. — Очевидно това беше безопасната зона“.

Но искаше от Командването да знаят какво мисли за тях и за сегашните виждания на оперативния отдел.

— Ние сме поставени в необичайни обстоятелства — каза Лира. — Всички още се опитваме да свикнем с тях.

— Докато ние се спотайвахме — каза Лея с равен тон. — Саймън Крос се зае да извежда хора от Лондон. Сега, четири години по-късно, когато спасителните курсове с кораби са вече малко или много в миналото, той все още се опитва да прави същото.

— Падаш ли си по него?

Въпросът завари Лея напълно неподготвена. Тя се поколеба, отвори уста да заговори, опита се да измисли какво да каже, после я затвори. Опита пак.

— Не.

— Виждала съм негови снимки. Хубав мъж е. Би било разбираемо.

Въпреки обучението си и намерението да не показва чувства, Лея усети как лицето ѝ бавно пламва. По всяко друго време, по отношение на всеки друг човек, беше сигурна, че нямаше да издаде нищо.

— Ако бяха по-млада — каза Лира, без да се запъне, — вероятно и аз самата бих се заинтересувала от него. Разбира се, той може и да предпочита по-възрастни жени.

— Не — каза Лея прекалено бързо. — Не предпочита.

Лира я изгледа и повдигна вежда.

— Не съм искала да те обидя — рече Лея.

— Не съм се обидила. От сигурен източник ли знаеш за вкусовете на Саймън Крос?

— Не.

— Но изглеждаше много сигурна.

— През всичките години, откакто го познавам, не съм забелязала Саймън да се интересува от някого.

— Има много жени тамплиерки. Може би е някоя от тях.

— Няма как да знам. — Но още докато го казваше, Лея бе сигурна, че би разбрала, ако имаше такова нещо. — В настоящия момент Саймън се е съсредоточил изцяло върху войната с демоните.

За кратко Лира я гледа мълчаливо, после кимна.

— Познавам този тип хора. Има няколко от тях и при нас.

Лея кимна.

— Проблемът е, че Саймън Крос, изглежда, има доста шарено минало.

— Смятам, че никой не е съвършен. Съдя за него по мъжа, който съм виждала в действие, а не по онзи, който е бил прокуден от Лондон преди толкова години.

— Изглеждаш ми непреклонна.

— Така е.

— Добре. Тогава може би ще успеем да свършим нещо. — Лира се изправи.

Лея очакваше сега да я оставят сама и не гореше от нетърпение това да стане. Можеше да се справи със самотата. Изолацията често представляваше част от работата ѝ. Просто не ѝ се нравеше мисълта, че нищо не се върши.

— Контрол — каза Лира, потвърждавайки подозренията на Лея, че и други слушат разговора им. — Наруши мълчанието.

— Тук е Контрол — отвърна мъжки глас.

— Донеси бронята на Лея Крийзи в тази стая и отмени заповедите за незабавното ѝ задържане.

— Не са ни казали да провеждаме така срещата.
Тонът на Лира се изпълни със стомана и огън.
— Направи го веднага, на моя отговорност, иначе ще те дам на военен съд.
— Слушам, госпожо.
— И отвори скапаната врата, преди да съм го направила аз. —
Вратата незабавно се отключи.

* * *

Лея последва Лира Дариус по тесните, виещи се коридори на подземния комплекс. Щабът на групата умишлено се поддържаше малък. За провеждането на операцията, в която тя участваше, не беше нужно много.

— От техническия отдел ми съобщиха, че само след няколко часа ще разполагат със страниците на изгорелия ръкопис, който си открила...

— Саймън Крос го откри — прекъсна я Лея. Взе бронята си от един мъж, който дотича запъхтян при нея.

— ... и че очакват данните върху страниците да бъдат възстановени напълно. — Лира спря в коридора, докато Лея навличаше бронята си. По-възрастната жена даже се обърна с гръб и й осигури някаква минимална усамотеност, като отпращаше с втрещен поглед случайните минавачи.

Когато се приведе в представителен вид, отново удобно облечена в бронята, която бе носила почти всеки ден през последните четири години, Лея каза:

— Благодаря.

Лири тръгна веднага.

— Това, което действаше в твоя полза, са годините ти в службата преди демонското нашествие. И фактът, че самата аз съм предразположена към идеята за важността на тамплиерите.

— Да, госпожо.

— Също така ми хареса, че донесе ръкописа „Гоетия“ тук.

— Когато Саймън откри, че е изгорял, реши, че няма избор. Аз мислех, че е възможно да се възстанови.

— Мисля, че в доклада ти ще изглежда по-добре версията, че си се възползвала от първата възможност да ни донесеш ръкописа. Така мотивите ти не изглеждат толкова спорни.

— Да, госпожо.

— Често можеш да замаскираш мотивите си, като просто опишеш действията си.

— Ще го запомня.

* * *

Стаята на техническия отдел беше компактна. От стена до стена я заемаше компютърен хардуер и специални периферни устройства. Трима души — двама мъже и една жена — стояха пред екраните и даваха гласови команди на ИИ-тата.

— Дженкинс — каза Лира.

— Тук. — Единият от младите мъже се обърна и погледна към нея. Изглеждаше като току-що излязъл от някоя академия, но Лея знаеше, че това е невъзможно, тъй като от четири години насам нямаше нови набори.

— Ти работиш върху ръкописа — каза Лира.

— Да — потвърди той.

— Какво постигна?

Дженкинс се завъртя обратно на стола си и произнесе бързи команди.

— Оригиналният документ, който ми донесохте, беше лошо изгорен. За щастие нямаше нанесена допълнителна вреда на основната структура на страниците. Разделянето им беше логистичен кошмар. Няма да ви отегчавам с подробностите по използването на наностабилизатори с електромагнитен стазис за фиксиране на отпечатъка...

Лира вдигна ръка.

— Въпрос ли имате, госпожо? — попита Дженкинс.

— Не. Гласувам за това да не бъде отегчавана.

— О! — Дженкинс изглеждаше ужасно смутен. — Разбира се, госпожо. — Той насочи вниманието си обратно към монитора. — Накрая покрих стабилизираните страници с молекулярен гутенбергов

печатен скенер, настроен към химическия състав на мастилата — имаше шест вида, които успяхме да идентифицираме — и свалих текста и изображенията. След като бяха готови, ги вкарах в компютъра и започнах да използвам програмата за дешифриране.

— И изображения ли имаше? — попита Лира.

— Да, госпожо. Успях да ги възстановя, но не знам каква част от тях имат отношение към това.

— Защо?

Дженкинс се поколеба.

— Защото са... странни. — Той произнесе няколко команди и на монитора се появиха изображения.

Лея се приведе напред, за да ги разгледа по-добре. Те представляваха рисунки, изработени с изключителни подробности. Но показваха ужасяващи създания.

— Демони — каза тя. Дженкинс кимна.

— Тук има дадени имена. И те съвпадат с онази книга „Гоетия“, която познаваме.

Това обърка Лея за момент.

— Каква книга „Гоетия“, която познаваме?

Дженкинс погледна към Лира и тя кимна.

— „Гоетия“ е била популярно заглавие сред свръхестествените творби или ню ейдж, както започнали да наричат много от тях. — Дженкинс заговори тихо и на монитора до рисунките на демоните се появиха корици на книги. — За всички тях се предполага, че са написани от цар Соломон. Една от най-известните е превод на Алистър Кроули от 1904 г. Тя се наричала „Арс Гоетия“ и Кроули твърдял, че била написана посредством психологично изследване.

— Но това не е книгата, която виждаме тук — каза Лира.

— Не, госпожо. Отгоре на всичко, в тази книга има скрита друга.

— Какво искаш да кажеш?

— В това, което виждате тук, има скрит таен текст. — Дженкинс изкара на монитора още страници. Тези бяха покрити с текст на език, който Лея не можеше да разпознае.

— Езиците никога не са ми били силна страна — призна Лира.

Обучението на Лея беше включвало шифроване, но не и лингвистика. Ако някой се опиташе да скрие информация на

английски, френски или японски, тя можеше да прерови текста и да открие подозрителните пасажи.

— Това, което виждате тук, е коптски египетски — рече Дженкинс. — Предполага се, че цар Соломон е използвал този език в научните си трудове.

— Къде е тайният текст? — Лира се взря по-внимателно.

— Тук. — Дженкинс произнесе поредица от команди и върху монитора се осветиха определени думи и фрази.

— Това ми прилича на друг език — каза Лея.

— Нямаше да позная — рече Лира.

— Имам някакви познания по лингвистика — призна Лея. — Но не толкова големи, че да се справя с нещо като това.

— По-големи са от моите — каза Лира. — Аз мога да говоря приемлив френски и италиански, но си служа съвсем ограничено с тях в писмен вид.

— Това наистина е различен език — вметна Дженкинс.

— Какъв? — попита Лира.

— Не знаем. — Той въздъхна от безсилие, както могат да правят само младите. — Изпратих го на експертите по документи, но досега и те не са успели да го идентифицират. А трябва да призная, че мен самия доста ме бива в езиците.

— Как го откри? — попита Лея. — Изглежда неразличим от другия текст.

— Наистина е неразличим. Спрежението на глаголите и синтаксисът са безупречни. Но молекулярното сканиране разкри скритите думи, защото те навсякъде са изписани с два слоя мастило. Единият е поставен точно над другия.

Дженкинс произнесе команди и една от думите се наложи над друга. Буквите бяха оформени различно.

— Те не пасват — каза Лея.

— Не.

Лея се втренчи в бъркотията от букви.

— Нещо толкова крещящо като това би трябвало да се забележи веднага.

— Щеше, ако и двете мастила бяха такива, че да могат да се разчетат от човешки очи.

— Обясни — каза Лира. Дженкинс се обърна към нея.

— Вторият слой мастило беше невидим за невъоръжено око. Съдейки по химичния състав, който успяхме да извлечем от изгорелите пергаментови листове — а имайте предвид, че горещината променя химичния профил, — открихме несигурно подобие с един от химикалите, използвани от кабалистите.

— Това го е писал кабалист? — попита Лира.

Лея усети как стомахът ѝ се стяга на възел. Ако това беше вярно, можеше да разбие надеждите ѝ да отнесе превода обратно на Саймън и другите тамплиери.

— Не знаем дали го е писал кабалист — каза Дженкинс. — Като се има предвид времето, когато смятаме, че е създаден този ръкопис, определено по химичния състав на хартията и мастилата, възможно е някой друг да е използвал същото мастило.

— Но не знаете какво означава? — попита Лира.

Дженкинс поклати глава.

— Нямаме ни най-малка представа.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ТРИ

На осемнайсет километра източно от тамплиерската крепост Саймън стоеше край всъдехода, който беше използвал, за да дойде на срещата. Оглеждаше заобикалящия го мрак през ПД-то.

Нейтън и Даниел стояха мирно наблизно. Други тамплиери подсигуряваха периметъра.

В далечината Саймън можеше да види лондонския пейзаж. Черен пушек от Изгарянето забулваше небето. Макар че го гледаше от четири години, фактът, че градът е неосветен нощем, му се струваше странен и злокобен.

— Саймън — предаде свързочникът от всъдехода. — Виждам на екрана два неприятелски обекта.

— Покажи ми ги — каза Саймън. В следващия миг двете непознати превозни средства се появиха на ПД-то му.

— Движат се по вектор на директно сближаване — заяви спокойно свързочникът. — Със скорост шейсет километра в час.

— Можеш ли да ми дадеш приблизително време на пристигане? — попита Саймън.

— Като се има предвид теренът и фактът, че се движат с кажи-речи максимална скорост, бих казал, че ще са тук след двадесет и две до двадесет и шест минути.

* * *

Двадесет и четири минути по-късно двата всъдехода се изкачиха на обраслия с трева хълм, където чакаха Саймън и неговата група.

— Саймън Крос — предаде някой от един от всъдеходите.

Саймън се включи към комуникационния канал на своя всъдеход и видя лицето на тамплиера да се появява върху ПД-то. Отвори канала от своя край, за да може и другият да вижда лицето му.

— Тук съм — каза той. Позна лицето на тамплиера, макар че не го беше виждал от години.

Доналд Петибоун сега беше над четиридесет. Лицето му беше мършаво и изпито. Тънък прошарен мустак минаваше по горната му устна. Той беше сержант от дома Рорк и беше обучавал много от тамплиерите на маневриране в малки групи, или така наречените „Юмруци“. „Юмруците“ на дома Рорк бяха сред най-дисциплинираните от всички тамплиери.

— Приятно ми е да те видя отново, Саймън — каза Петибоун. Усмихна се леко, но в тъмните му очи нямаше топлота.

— Радвам се, че сте добре, сержант Петибоун. Още ли водите тренировки?

— Разбира се.

— Изненадан съм, че в момента сте се откъснали от тях.

Петибоун се поколеба.

— Великият магистър смяташе, че ще е по-добре да видиш приятелско лице.

Приятелско или не, Саймън все още изпитваше подозрения.

— Какво иска той? — Не се чувстваше достатъчно великодушен, за да назове Буут нито по име, нито с ранга му.

— Да говори с теб.

— Можеше да дойде сам.

Петибоун сви устни с отвращение. Саймън не беше сигурен дали защото бе предложил Буут да дойде, или защото го принуди да признае, че Великият магистър не иска да го прави.

— Той смята, че ще е по-безопасно, ако ти посетиш Подземието — каза Петибоун.

— Тогава сме в патово положение — каза Саймън. — Буут губи времето и на двама ни. — Понечи да се извърне.

— Лорд Крос.

Това, че сержантът използва наследствената му титла, накара Саймън да застине на място.

— Това беше титлата на баща ми — каза младият тамплиер — и той предпочиташе да не я използва, освен когато се занимаваше с официални дела на дома. Баща ми гледаше на себе си първо като рицар, серафим и защитник на дома Рорк и Ордена.

— Знам това, Саймън — каза Петибоун. — Само ти напомням, че сега нещата са в твоя полза.

— Защо?

— Защото някои хора смятат, че към теб трябва да се отнасят както подобава на положението ти.

Саймън се взря изучаващо в лицето на мъжа. У сержант Доналд Петибоун никога не бе имало непочтеност. Той беше един от най-честните мъже, служили някога на някой дом.

— Когато напуснах тамплиерското Подземие преди четири години — каза Саймън, — никой не споменаваше титлата или положението ми.

— Тогава ситуацията още беше прекалено объркана. — Петибоун примигна и в непоколебимия му поглед се появи болка. — Загубихме толкова много и всичко беше неясно.

— А сега това се е променило, така ли?

— Напоследък е малко по-спокойно.

— Обаче не виждам тамплиерите да са излезли по улиците, да се бият с демоните.

— Не искам да проявявам неуважение, но ти също не си събрал цяла армия срещу тях — рече Петибоун. Челюстите му се стегнаха от наранена гордост.

„Тук ме спипа“ — помисли си Саймън.

— Знаеш го също толкова добре като мен, защото баща ти — лека му пръст — и аз сме те учили на тактика. Великият магистър Съмърайл се опита да разгроми демоните само с численост. Не се получи, въпреки че тогава имаше повече тамплиери, които да тръгнат на бой срещу тях. Сега броят на демоните е нараснал и расте все повече всеки ден. Трябва грижливо да подбираме битките си.

— Аз подбирам моите — изръмжа Саймън. — И виждам как воините ми загиват, бранейки невинните или нападайки демоните, където можем. Кога за последен път Великият магистър Буут е вдигал меч или пистолет срещу демон? — Според това, което беше чул, Буут никога не напускаше Подземието, освен когато дойде да отмъкне Макомбър.

— Това е неуважение — възрази Петибоун. — Баща ти никога не би постъпил така.

— От деня, в който започна да ме обучавааш, знаеш, че съм син на баща си, но не съм самият той. — Даже и в онези ранни години Саймън не приемаше смирено поучения от когото и да било. В няколко случая се беше опянал на Петибоун и беше подлагал на сериозно изпитание търпението на мъжа. — Кажу ми на Буут, че отклонявам поканата му. Даже, ако искаш, можеш да му кажеш, че я отклонявам почтително.

— Лорд Крос...

Саймън се завъртя кръгом и тръгна обратно към всъдехода си.

— Ние си тръгваме, сержант Петибоун. Желая ви благополучно връщане.

— Великият магистър ти предлага Флага на честта — рече бързо Петибоун.

Без да се обръща, Саймън се втренчи в лицето на сержанта върху ПД-то.

— Точно така — продължи Петибоун, когато Саймън не отговори. — Домът Рорк предлага Флага на честта.

Флагът на честта не беше използван повече от сто години. За първи път бил обявен, за да се изгладят противоречията между съперничаещи си лордове от един дом скоро след минаването на Ордена в нелегалност, когато Филип Хубави ги обявил за еретици. Колкото и сплотен да беше Ордена, понякога имаше междуличностни сблъсъци или дългове на честта заради ръката на някоя тамплиерка, които трябваше да бъдат уредени.

Ордена бе пожелал да изгладят тези неразбирателства, за да не бъдат домовете разединени от вътрешни вражди. Подобна вражда беше причинила падението на дома Феръл по време на Голямата война преди повече от сто години. В резултат на действията на лорд Феръл — Саймън не знаеше какви са, защото архивите бяха засекретени — дома Феръл бе лишен от своята власт и привилегии в Ордена.

Като момче Саймън се беше запознал с Рорк Феръл — един от наследниците на падналия дом. Рорк беше следващият поред след баща си, който би станал Велик магистър, ако дома Феръл беше оцелял. Но тази наследствена линия бе прекъсната, когато бащата и синът загинаха в битката в нощта на Все светии.

— Флагът на честта ти гарантира безпрепятствено влизане и излизане — рече Петибоун. — И ще ти даде възможност да бъдеш

изслушан от всички домове в Ордена.

— Става дума за ръкописа „Гоетия“, нали? — попита Саймън.
Петибоун се поколеба.

— Великият магистър иска да види този ръкопис.

— Как е разбрал за него?

— Убеди Макомбър да му разкаже за ръкописа.

— Как?

— Макомбър видя тамплиерското Подземие. Разбра, че тайната ще бъде на сигурно място у Великия магистър Буут. Той изпрати отряд в санаториума „Ейкхърст“, но стана ясно, че някой вече е бил там. Предвид пораженията, причинени на мъртвия демон, разбрахме, че е бил убит от тамплиери.

— Това все още не обяснява защо Буут е предложил Флага на честта — отбеляза Саймън. — Той би могъл да поиска от Ордена армия, за да атакува крепостта ни.

— Ако бяха опитали, щеше да се разрази кървава битка — обади се тихо Нейтън.

— Великият магистър не искаше да прави това. Ти си станал доста популярна фигура в Подземието. Той сметна, че мнозина няма да се съгласят с този начин на действие. Дори залогът да е ръкописът „Гоетия“ и тайните, които съдържа.

Саймън не можеше да повярва на това.

— Има много хора, които те подкрепят, лорд Крос — рече Петибоун. — Те невинаги са съгласни с онова, което правиш, особено след като онези млади тамплиери се измъкнаха от Подземието, за да се присъединят към теб като в някой Детски кръстоносен поход^[1], но знаят, че тук навън ти се опитваш да промениш нещата.

Саймън се замисли над тези думи и беше силно изкушен да приеме предложението. Въпреки че вярваше в онова, което правеше, също така знаеше, че докато го прави, повлича надолу със себе си и доброто име на баща си.

Флагът на честта щеше да му даде възможност да оправи това.

Нейтън постави ръка върху рамото му и включи вътрешната връзка.

— Не го прави, друже.

— Но това е Флага на честта — каза Саймън.

— Само че този, който ти го предлага, е Буут. Щях да се чувствам по-добре, ако някой друг дом ти отправяше това предложение.

— Аз съм се заклел пред дома Рорк.

— Обаче напоследък си станал изгнаник, друже. Както всички нас. Вече не принадлежим към никой дом. Освен това между теб и Буут има стара вражда, а той не е от хората, които ще изтърват нещо, след като са впили зъби в него.

— Буут не може да ми направи нищо под Флага на честта. Ордентът няма да му позволи.

— Влизаш право в устата на вълка, друже. Това никога не е на хубаво. Няма да сме в състояние да те защитим там.

— Нейтън, оценявам това, което казваш, но трябва да го направя. На хората, които са дошли при нас — цивилните и тамплиерите, включително онези деца, — биха им се отразили добре ресурсите на Подземието.

— На тях им трябваш ти, друже. — Лицето на Нейтън върху ПД-то беше мрачно. — Ако те загубят, това ще е нещо, което никога няма да могат да заменят.

— Те могат да ме загубят още утре — каза тихо Саймън. — Аз съм само един човек, Нейтън. Един тамплиер. Следващата битка срещу демоните може да ми е последна.

— Саймън, ти си мой приятел и те обичам заради куража и доброто ти сърце. Кълна ти се, че където и да се случи да водиш битка, никога няма да останеш един самотен човек или тамплиер. — Нейтън се взря в очите му. — Но не прави това. Не можеш да имаш вяра на Буут.

— Налага се — каза Саймън.

— Нека отида аз. Назначи ме за свой представител. Аз ще се срещна с Буут.

— Не мога.

Вбесен, Нейтън избухна:

— Но това е логично, да му се не види! Хем ти ще си в безопасност, хем ще разберем какво иска Буут.

Саймън срещна погледа на приятеля си.

— Не можеш да отидеш. Дори и като мой представител, няма да можеш да говориш от мое име. Има някои неща, които трябва да

поправя в памет на баща ми. Трябва да поема отговорност за действията си.

— Тогава нека дойда с теб.

— Трябва да останеш тук. Пази всички, докато се върна.

Лицето на Нейтън помрачня от опасения.

— Ами ако не се върнеш?

— Пази всички.

Нейтън се наведе към него и го стисна в яростна прегръдка. Когато проговори, гласът му беше дрезгав.

— По дяволите, само гледай да се прибереш, друже. Тук имаме нужда от теб.

Саймън се изправи и се обърна към Петибоун.

— Добре, сержанте. Можеш да уведомиш Великия магистър, че съм приел неговия Флаг на честта.

Люкът на всъдехода се отвори.

— Качи се на борда, лорд Крос.

Саймън влезе във всъдехода и се настани на една пружинираща седалка в задната част. Никой не му продума, докато люкът се затваряше.

— Просто се отпусни и се наслаждавай на пътуването, лорд Крос — посъветва го Петибоун. — Няма да продължи дълго.

Всъдеходът потегли рязко.

Известно време Саймън запази връзка с другите всъдеходи. Гледаше как Нейтън и останалите се качват отново вътре и обръщат колите, за да поемат назад към крепостта. После връзката, която беше закодирана и отделна от комуникационния канал във всъдехода на Петибоун, се изгуби.

Той се отпусна. Беше сам сред потенциални врагове, защитаван само от тънкото було на честта, от идеал, който датираше отпреди почти хиляда години и произлизаше от друг свят, различен от жестокия пейзаж, който го заобикаляше сега.

* * *

Три часа по-късно Саймън пристъпваше сред сенките, заобикалящи метростанцията Блефант енд Касъл, заедно с Петибоун и

другите тамплиери. Входът на дома Рорк се намираше зад тайна врата в изоставения тунел.

Когато Саймън се върна в Лондон преди четири години, бе влязъл през тази метростанция. Оттогава не се беше връщал тук.

Мястото изглеждаше по-зле отпреди. Изгарянето продължаваше да разяжда града. Големи дупки и пукнатини набраздяваха улиците на местата, където се бяха сражавали демони или кръволоци бяха излизали на повърхността.

Петибоун им махна да минат от едната страна на уличката. Тамплиерите вървяха приведени, с извадени мечове и с пистолети в ръце.

Саймън ги изчака, но лошото предчувствие в него продължи да расте. Не беше логично да остават на сегашната си позиция. Нищо не им пречеше да влязат в метростанцията.

— Какво чакаме? — попита Саймън.

— Търпение, лорд Крос — каза Петибоун. — Градът с всеки ден става все по-опасен. Нещата може да са се променили дори през няколкото часа, докато ни е нямало.

Саймън погледна ПД-то си и забеляза — не за първи път, — че останалите тамплиери го държат в средата на групата. Чувстваше се като затворник, но знаеше, че това, което правят, е съвсем логично. При подобни обстоятелства той би направил същото.

От другата страна на улицата строй от тамплиери излезе от метростанцията и се приближи. Когато Саймън позна отличителния черно-червен дизайн на бронята на Буут, в гърлото му се надигна горчива неприязън.

Той стоеше и чакаше приближаващия се Велик магистър. Тамплиерите се разстъпиха около тях, но двама от личната стража на Буут останаха достатъчно близо, за да го защитят, ако се наложи.

— Саймън — каза Буут. Наличникът му стана прозрачен, за да разкрие лицето му. Въпреки нашествието, той беше надал на тегло през последните четири години. Личеше си по чертите му. По време на разговора им във въдеходите, когато беше дошъл за Макомбър, Саймън не беше уверен в това.

„Криенето явно му се отразява добре“ — помисли си Саймън и едва се спря да не го изрече на глас. Вместо това каза по-дипломатичното:

— Велики магистре Буут.

— Въпреки че ти предложих Флага на честта — рече Буут, — честно казано, не очаквах да ми повярваш.

На Саймън му се прииска да го увери, че нещата наистина са били обезкуражаващи.

— Имаме обща цел — каза той.

— Книгата „Гоетия“ — кимна Буут. — Носиш ли я с теб?

— Не. — Саймън не си направи труда да обясни, че е изгоряла или че вече не се намира в ръцете му. — Аз имам ръкописа. Дойдох да видя какво можеш да предложиш ти.

— О, карай да върви. Предполагам, че би било прекалено да се надяваме, че книгата ще е у теб. Всъщност няма значение. Може да се уреди нещо. Откупът винаги е бил част от войната.

Пронизително свистене отекна зад Саймън, преди да успее да помръдне.

— Предупреждение — каза ИИ-то на костюма. — Електромагнитен неврален усмирител е...

Петибоун се хвърли напред, стиснал в една ръка устройството. Усмирителят беше предназначен да изключва бронята, когато тамплиер, ранен на бойното поле, не можеше да владее разсъдъка си. Използваше се също така в случаи на обсебване от демон или от зловреден артефакт. Тамплиерската броня беше опасна колкото миниатюрен танк и определено по-подвижна. Усмирителят трябваше да бъде настроен към защитите на бронята, за да ги преодолее. Всеки дом имаше свой комплект защити.

Саймън се опита да блокира усмирителя, но Петибоун беше твърде бърз и опитен, за да може да го избегне напълно. Освен това двама от тамплиерите на Петибоун се счепкаха със Саймън и го събориха на земята, докато беше загубил равновесие.

Той удари единия в наличника достатъчно силно, за да отметне главата му назад, и успя да пъкне ръка под брадичката на другия. Намери опора с единия си крак и се претърколи, опитвайки се да се освободи от хватката им. Преди да успее да се изправи на крака, Петибоун го халоса с усмирителя.

— Блокирай натрупването на електромагнитния заряд — заповяда Саймън.

— Изпълнявам — отвърна ИИ-то на костюма. — Грешка при операцията. Електромагнитният заряд не е боен. Не е регистрирана опасност.

— Отхвърлям това — каза отчаяно Саймън. — Изключи протокола на дома Рорк. — Беше глупак, че се довери на Буут, и идиот, задето не помисли, че изключването на защитите може да бъде използвано срещу него. Но то беше необходимо в собствените му отряди.

— Дръжте го! — заповяда Буут. — Сержант! Укроти го!

— Въведи парола за изключване на протокола на дома Рорк — каза ИИ-то на костюма.

Преди Саймън да успее да отговори, Петибоун заби усмирителя в основата на шлема му. Поредица от електромагнитни заряди пробягаха през бронята и нервната система на Саймън. Той се опита да запази съзнание, но полетя в дълбок, тъмен кладенец.

[1] Става дума за кръстоносния поход от 1212 г., в който според някои средновековни източници са участвали само деца. Съвременните историци обаче подлагат на съмнение достоверността на тази легенда и смятат, че става дума за грешно тълкуване. — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ЧЕТИРИ

Лея стоеше от едната страна на конферентната маса в малката стая, където я отведоха, след като техническият отдел завърши с възстановяването на образите от всички изгорели страници.

Дженкинс беше вкарал рисунките в един файл, а образите на тайния текст — в друг. Беше дал копия и от двата файла на Лира Дариус. Лира беше помолила Лея да я изчака в конферентната зала.

Докато чакаше нетърпеливо, Лея гледаше видеопредаванията, които течаха постоянно върху мониторите по всички стени на стаята. Всички те можеха да замлъкнат с едно натискане на бутон, но така човек имаше достъп до други стаи в комплекса, както и до много улици около „Елис Билдинг“. Някои от тях показваха и близките околности.

Нощта беше паднала над града преди часове. Демоните ловуваха навсякъде.

Докато ги гледаше, на Лея ѝ се прииска Командването да беше заповядало да се разположат оръжия на различни места из Лондон. По едно време това беше част от плана за справяне с демоните. Биха могли да ги убиват от разстояние.

За нещастие тези оръжия щяха да бъдат открити и унищожени почти незабавно след употребата им. А и Командването се тревожеше, че демоните може да намерят начин да проследят безжичната връзка обратно до комплекса. Загубата на оръжията също беше проблем, защото досега не бяха открили начин да ги произвеждат бързо.

Върху един от екраните група Ловци преследваха мъж и момче. Демоните ги настигнаха за секунди. Лея се насили да гледа смъртта им, за да се запечата в ума ѝ защо не бива да показва никаква милост към чудовищата, когато ѝ попаднат пред очите.

После вратата се отвори и Лира влезе.

— Седни — покани я Лира.

— Не искам да седя — каза Лея. — Да седя, значи да остана, а да остана, значи да се забавя. По един или друг начин, трябва да съм на

място, където мога да върша нещо полезно.

— Добре. — Лира приседна на ъгъла на масата. Изглеждаше уморена. — Предадох на съветниците си твоето предложение да занесеш копие от книгата „Гоетия“ на тамплиерите...

Лея понечи да възрази.

— ... на Саймън Крос — поправи се Лира. — Всички до един отхвърлиха идеята.

Сърцето на Лея се сви. *Ти предаде доверието му.* Въпреки неуспеха, тя веднага започна да обмисля планове как да свие файловете от компютъра и да се измъкне с тях от комплекса. Никой план не изглеждаше особено лесен, но тя нямаше да се върне при Саймън с празни ръце.

— Аз изтъкнах, че ние въпреки това ще имаме копие на ръкописа, върху което да работим — продължи Лира. — Отговорът им беше, че тамплиерите ще имат преднина пред нас, защото са по-запознати с езика.

— И точно затова трябва да го дадем на Саймън — каза Лея.

— Изтъкнах им същия аргумент. Освен това посочих, че ако не смятаме да те държим постоянно заключена, не можем да гарантираме контрол върху файловете на „Гоетия“.

Лея не каза нищо, но през нея премина тръпка на страх. Беше обучена да се справя със затворничеството. При акция понякога се случваше и това. Но не можеше да си представи, че ще стои заключена, докато Саймън продължава да се бие с демоните и да спасява когото може от жителите на града.

— Знам, че би могла да ми обещаеш да не се доближаваш до тези файлове — рече Лира.

— Никога не бих направила нещо, което е във вреда на организацията — каза веднага Лея, възползвайки се от тази възможност. — Давам ти...

— Спри. — Лира вдигна ръка. — Хубаво лъжеш, но все пак лъжеш. Ще направиш точно онова, което смяташ, че трябва. Натрупала си доста прецеденти в това отношение.

Лея млъкна. Умът ѝ беше зает с търсене на начини да се спаси от затворничеството. Беше обучена да се справя и с това.

— За твое щастие — каза Лира, — моите съветници са само това: съветници. Тук аз взимам решенията и те не подлежат на

обсъждане. Затова решавам, че ще ти бъде позволено да отнесеш тази информация на тамплиерите... на Саймън Крос, при условие — да, знам, че не можеш да гарантираш съгласието му, — че ще си разменяме важната информация.

Лея не можа да сдържи усмивката си.

— Престани да се хилиш като малоумна — заповяда Лира с фалшива сериозност. — Току-що ти дадох заповеди, които отново ще те изложат на опасност.

Като възвърна сериозното си изражение, младата жена кимна.

— Слушам, госпожо. Кога мога да тръгна?

— Мислех, че ще искаш да си починеш и да хапнеш някой залък, преди да...

— Простете, госпожо, но съм отпочинала. И мога да ям по пътя.

Тъжна усмивка изкриви устните на Лира.

— Не знам защо, но мислех, че ще кажеш това. Дай си ръката. — Тя протегна своята.

Лея я хвана.

— Готова за прехвърляне — каза Лира.

— Готова — отвърна Лея. Затвори шлема си и видя как на екрана се появи програмата за даунлоуд.

— Прехвърлям.

Трансферът отне няколко минути, защото никой от файловете не беше компресиран. Когато лентата за ъплоуд достигна 100 процента, се чу звуков сигнал. Лея знаеше за ИИ-тата, които управляваха бронята на тамплиерите, но костюмите, носени от нейната група и военните, нямаха такива.

— Не ме карай да съжалявам за това, Лея — каза Лира. — Не крий информация от нас и в никакъв случай не се оставяй да те убият.

— Няма, госпожо.

— Можеш да вървиш. В моторния парк има мотоциклет за теб, както и хранителна дажба, която можеш да изядеш по пътя.

— Благодаря, госпожо.

* * *

Минути по-късно Лея праметна крак през двадесетгодишния мотоциклет BMW R 1200 GS „Адвенчър Ендуро“, който ѝ бяха дали, и завъртя ключа на големия двигател. Ревът му изпълни тесния гараж.

— От Командването казаха, че си свикнала с този мотоциклет — каза дребният механик, докато забърсваше за последен път резервоара с кърпа.

— Свикнала съм — съгласи се Лея.

— Надявам се да ти служи добре.

— Сигурна съм, че ще ми служи, шефе.

— Е, опитай се да го върнеш. Вече си загубила два, а все по-трудно се намират.

Лея огледа моторния парк. В момента тук имаше по-малко превозни средства, отколкото бе виждала някога. Наличността се състоеше от танкове, бронирани коли, джипове и мотоциклети.

— Ще се постарая, шефе — каза тя. После завъртя газта, отпусна съединителя, вдигна крак и се стрелна напред.

* * *

Носеше се през подземен тунел, достатъчно широк за танкове. След четири километра пристигна на пропускателен пункт, обслужван от дузина мъже в същите брони като нейната.

— Лея Крийзи? — попита един от мъжете.

— Да. — Тя се подпря на левия си крак и наведе мотоциклета.

— Специална мисия.

Лея знаеше, че мъжът чете заповедите върху ПД-то си.

— Да.

— Познавате ли местността? — попита мъжът.

Тя извика на дисплея си наложена върху местността карта. Тунелът излизаше в подземен паркинг.

— Да.

— Желая ви безопасно пътуване.

— Благодаря.

Мъжът даде знак на останалите и те провериха мониторите извън фалшивата стена. Когато се увериха, че няма шпионирани демонски очи, отвориха стената.

Шефът на охраната отдаде набързо чест на Лея.

Тя завъртя газта и се понесе навън през паркинга. След секунди летеше по разбитите лондонски улици, сякаш всички хрътки на ада я гонеха по петите. Понякога наистина си беше така.

* * *

Часове по-късно Лея паркира мотоциклета под едно дърво дълбоко в гората. Взе една от тубите с бензин върху багажника и отвинти капачката. Винаги, когато спираше, това ѝ беше първата работа. Да остане без гориво, докато бяга от демони, не беше приятна перспектива.

После настрои комуникационната си честота на онази, която се следеше от тамплиерската крепост на Саймън, и опита да се свърже с тях. Почти веднага намери Даниел.

— Къде си? — попита Даниел.

— Само на няколко километра от крепостта — отвърна Лея. — Помислих, че е по-добре да ви се обадя, преди да се появя. — Забеляза напрежението върху лицето и в гласа на Даниел още преди аналитичната програма в костюма ѝ да се включи, за да го потвърди.

— Хубаво. Имахте ли някакъв успех с ръкописа?

— Да. Нося копие от него.

Върху лицето на Даниел се появи облекчение и част от изтощението, изписано върху него, се разсея.

— Остани, където си. Имам местоположението ти. Ще пратя отряд да те прибере.

— Мога да дойда и сама.

— За в случай, че имаш компания.

Лея огледа пустата гора.

— Че кой друг ще бъде тук?

— Никой, надявам се. Но просто за всеки случай.

Раздразнение обзе Лея. Изведнъж се почувства по-уязвима в гората.

— Какво става, Даниел?

— Ще ти кажа, когато бъдеш в ръцете ни.

Когато бъдеш в ръцете ни? На Лея не ѝ се понрави как звучи това.

— Кажи ми веднага или ще изчезна, преди някой да е успял да стигне до мен. Къде е Саймън?

Даниел въздъхна.

— Докато те нямаше, Великият магистър Буут го подмами обратно в тамплиерското Подземие. Сега Саймън е негов пленник. Току-що получихме искане за откуп. Или ще отнесем на Буут ръкописа „Гоетия“, или той ще върже Саймън отвън и ще го остави на демоните.

Лея отново праметна крак върху мотоциклета.

— Нареди да ме пропуснат, Даниел. Не искам да чакам ескорта ви. — И запали двигателя.

* * *

От предишните си срещи с Терънс Буут Лея знаеше, че той е един жалък надувко. Не ѝ представляваше трудност да добави към списъка лъжец и интригант. Беше започнала да го презира още от момента, в който го срещна — почти толкова бързо, колкото беше започнала да се доверява на Саймън.

Трудно ѝ беше да приеме, че тези двама мъже имат еднакъв произход и наследство.

Тя се взираше в застиналия образ на Саймън, окован с вериги за един стол в малка стая. Главата му беше клюмнала върху гърдите. Беше или в безсъзнание, или упоен до пълен унес.

Нищо чудно вече да е мъртъв и Буут да е снимал трупа му. — Опита се да забрави, че тази мисъл изобщо ѝ е минала през ума, но това беше невъзможно. — Съсредоточи се върху факта, че той е жив. Ако не е...

Не можа да довърши. Ако Саймън не беше жив, вече беше твърде късно.

Съобщението на Буут беше кратко и по същество. Тя пусна отново последната му част.

Буут стоеше пред видеокамерата в пълно бойно снаряжение. Наличникът му беше прозрачен, за да се вижда лицето му. На заден

план седеше Саймън, без броня и с вериги, опасващи гърдите, ръцете и краката му.

— Знам, че ръкописът „Гоетия“ е у вас — каза Буут. — Изпратих хора в санаториума „Ейкхърст“ да го вземат, когато професор Макомбър ми каза за него. Открих следите от вашите деяния. Така че или ще ми предадете ръкописа до утре по изгрев-слънце, или ще оставя Саймън Крос вързан навън като примамка за демоните.

Видеото угасна.

Лея се застави да издиша. Главоболие кънтеше между слепоочията ѝ. Не ѝ се мислеше какво би могло да стане, ако беше получила свободата си по-късно.

— Някой говорил ли е с Буут?

— Аз. — Нейтън седеше в другия край на свързочната зала. Беше умислен и не го свърташе на едно място. — Ако се намирахме в една стая, щях с ритник да му натикам скапаните зъби в скапаното гърло.

— Ако това можеше да върне Саймън, щях да съм изцяло „за“ — отвърна Лея. — Но докато не гарантираме връщането му, няма да предприемаме такъв курс на действие.

— Ако е наранил Саймън, ще го убия.

— Битките се печелят с хладен ум — заяви Вертам от ъгъла. — А не с млади сърца. — Старият тамплиер седеше кротко в дъното на стаята. — Ако лорд Крос е жив, ще го върнем. Ако ли не, ще се погрижим да отмъстим за него.

— Можете ли да се обадите на Буут? — попита Лея.

— Не знаем — отвърна Даниел. — Когато получихме съобщението, не виждахме много смисъл в това. Решихме, че колкото по-малко казваме, толкова по-добре. Не ни се искаше да признаем, че ръкописът не е у нас.

— Кога Буут плени Саймън?

— Рано тази сутрин — каза Вертам. — Преди зазоряване.

— Той защо отиде при него?

— Буут му предложи Флага на честта — рече Нейтън.

— Я ми кажете пак какво е това.

Нейтън ѝ обясни.

— Помолих Саймън да не ходи. Предложих аз да отида вместо него. Но той не искаше и да чуе.

— Защо? — На Лея това решение ѝ се струваше глупаво.

— Защото Буут го изигра — рече Даниел. — Знаеше, че като предложи на Саймън флага на честта, фактически му предоставя възможност да изчисти името си.

— Да го изчисти от какво? — попита Лея.

— От това, че напусна тамплиерите преди шест години — рече Вертам.

— Когато беше в Южна Африка ли?

Старият мъж кимна утвърдително.

— Но аз мислех, че на тамплиерите — или поне на някои от тях — им е позволено да живеят извън Подземието.

— На някои — да — каза Вертам. — Аз бях рибар в продължение на дълги години. Но Саймън напусна не само тамплиерите, а и баща си.

— Точно с това Буут държеше Саймън — рече Нейтън. — И той също го знаеше. Водят се исторически хроники за Ордена, домовете и отделните благородници, които им служат. Никога не е имало по-верен рицар тамплиер от лорд Томас Крос.

— Саймън смята, че е опозорил името на баща си — каза Вертам. — През всичките години, докато Томас Крос беше жив, той не мислеше за това. Вероятно и през ум не му е минавало, че баща му ще бъде убит. Знаем, че още му е трудно да преодолее чувството за вина.

— Добре — каза Лея. — Разбирам, че Саймън е имал силна мотивация и е бил уязвим в тази сделка. — В нейното възпитание семейната чест беше непозната идея. Но тя все пак я схващаше в основни линии и знаеше — поне отчасти — що за човек е Саймън Крос. — Това, което искам да разбера, е как така Буут не се е посвенил да наруши предложението си към Саймън? Това не опетнява ли неговата чест?

— Ако Саймън се намирал в добри отношения с тамплиерите — каза Даниел, — определено щеше да е така. Това би било нечувано нарушение на етиката.

— Цели тамплиерски домове са рухвали заради такива въпроси на честта — рече Вертам.

— Ами ако съобщим на всички останали в тамплиерското Подземие какво е направил Буут? — попита Лея.

— Доколкото знаем — каза горчиво Нейтън, — някой от другите лордове или дами е дал идеята.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЕТ

На останалите домове в тамплиерското Подземие не им хареса, когато Саймън ги заряза преди четири години — продължи Нейтън, — а още по-малко, когато другите тамплиери продължиха да идват при нас.

— Каза ли на Буут, че ще му занесеш ръкописа? — попита Лея.

Нейтън изглеждаше гузен.

— Да. Нямах избор. Не знаех какво може да стане, ако му кажа, че е унищожен.

— Добре, защото сега го имаме.

— Нима ще му го дадеш? — Даниел сякаш не можеше да повярва на това, което чува.

— Разбира се, че ще му го дадем. Можем да направим копия за всички. Просто няма да дадем на Буут файла с тайния текст. — Лея вече ги беше уведомила накратко какво са открили.

Някои от тамплиерските учени вече работеха върху текста, но засега нямаха представа какво е скрито в езика.

— Чакай — възрази Даниел.

Лея, която вече предполагаше какво се задава, погледна към тамплиерката и зачака.

— Това е наш проблем — каза гневно Даниел. — Никой не е умрял и не те е направил кралица.

Лея остави другата жена да излее чувствата си и не го прие навътре. Знаеше, че Даниел в момента се бори със собствената си вина и объркване, а това нямаше нищо общо с нея.

— Не се опитвам да бъда кралица.

— Начинът, по който се опитваш да управляваш всичко, показва друго.

Нейтън и Вертам предпочетоха да не се месят в спора.

— Ти не си тамплиерка — каза Даниел.

— Не — отвърна спокойно Лея. — Не съм. Но харесвам Саймън. Много. — Усети как лицето ѝ пламна леко при признанието и се зачуди

откъде е дошло това чувство. — Не искам да пострада.

— Ние можем да се справим с това.

— Как? — попита със съмнение Лея.

Даниел погледна към другите двама тамплиери. И двамата зяпаха встрани и не срещнаха погледа ѝ.

— Нямаме никаква причина да смятаме, че Буут ще бъде честен в сделката с нас...

— Няма никакво нас — прекъсна я Даниел.

— ... след като постъпи по този начин със Саймън.

— Не сме го и помисляли.

— Тогава какво мислите да правите? — попита Лея. — Впрочем директната атака не е решение.

Даниел въздъхна.

— Не знам — каза тя тихо. — Но си права, че не очакваш нищо добро от Буут. Враждата между него и Саймън е стара, още откакто и двамата са били момчета.

— Аз предпочитам да действам подмолно и с хитрост — каза Лея. — Ако успея да съставя план, с който всички да сте съгласни, може да получим предимство пред Буут. Но ако се опитате да ме изключите от това, ще загубите ценен съюзник, от когото имате нужда. Можете да ми вярвате.

Даниел кимна.

Лея погледна часа и видя, че е малко след единайсет вечерта.

— Добре, имаме малко време да си размърдаме мозъците. Да видим дали можем да измислим нещо, което поне малко да наподобява план. — Тя погледна към Вертам.

— Има ли някакъв начин да получа схема на тамплиерското Подземие?

— Не. Такива не се чертаят по две причини. — Вертам ги изброи на пръстите си. — Първата е, че така плановете могат да попаднат във вражески ръце и да бъдат използвани срещу тамплиерите.

Лея разбираше това. Командването не позволяваше да се правят схеми на техните скрити центрове по същите причини.

— Втората е, че големи части от Подземието са били променяни през годините при новите строежи.

Лея знаеше, че това ще представлява проблем.

— Поне можеш ли да начертаеш карта?

Старият тамплиер кимна.

— Всеки от нас може.

— Тогава направете го всички. Без да обсъждате помежду си. Трябва да проверим за грешки и пропуски. — Лея погледна към Вертам. — Можеш ли да събереш отряд доброволци, които са готови да отидат там за Саймън?

— Ако останалите в крепостта знаеха, че Буут го е хванал — рече Нейтън, — щяхме да имаме масова евакуация. Всички щяха да се втурнат след него. Затова запазихме информацията за себе си.

— Добре. Да се държи информацията под контрол е добър ход. Но ще се наложи да сложите в тази стая някой, който да може да разговаря с Буут, в случай че той отново опита да се свърже с вас.

Вертам кимна.

— Всичко това може да бъде направено.

— Тогава го направи веднага. Трябва колкото се може по-скоро да сме на път. Без никой тук да знае.

Тримата тамплиери се изправиха.

— Още нещо — каза Лея. — Имате ли някой, който може да разпечата ръкописа и да го направи да изглежда автентичен? Не искам да давам на Буут електронно копие. Тогава той ще разбере, че вече сме направили копия и за себе си. А и не искам да го улеснявам по никакъв начин. Нека сам си върши скапаната работа.

* * *

Болка избухна в главата на Саймън и го върна в съзнание. Когато усети топлата струйка кръв по брадичката си, разбра, че пак са го ударили. Той пренебрегна болката и опита да се съсредоточи върху мъчителя си. Веригите, опасващи горната част на тялото му и краката му, го привързваха към един стол с права облегалка в малката стая, където го държаха.

— Мисля, че отново се събуди — каза тамплиерът пред него.

Саймън трябваше да се взре напрегнато за момент, за да осъзнае, че е един мъж, а не близнаци.

— Буден ли си, Саймън? — попита Буут.

Все още слаб и частично дезориентиран, Саймън се отпусна на веригите и извъртя глава, да погледне към Буут. Великият магистър седеше от другата страна на металната маса в стаята.

— Буден съм — изфъфли Саймън през подутите си устни.

— Говорих с твоите приятели. Съгласиха се да разменят ръкописа „Гоетия“ срещу теб. — Буут ядеше пресни череши от една купа.

Градините в тамплиерското Подземие използваха смес от хидропоника и мистицизъм. Там можеше да се отгледа почти всичко, защото бе възможно да се създадат условия за всякакви видове растения. Системите в крепостта, построена от Саймън, изобщо не се доближаваха до тази продуктивност или управление на факторите.

Поради болката и циркулиращите в организма му медикаменти, на Саймън му бе трудно да вникне в думите на Буут.

— Казаха ти, че ще разменят ръкописа срещу мен?

— Да. — Буут пхна още една череша в устата си.

Саймън мразеше Великия магистър заради склонността му към презадоволяване и беше сигурен, че Буут го знае. В крепостта понякога беше истинска мъка да се изхранят всички. Обаче тамплиерите в Подземието произвеждаха достатъчно, за да имат излишъци и да могат да отглеждат продукти извън най-необходимите.

При дадените обстоятелства и предвид факта, че не беше посветен в разговора, който бе водил Буут, Саймън беше сигурен, че Великият магистър не казва истината. Той облиза устните си и усети кръв.

— Лъжеш — изграчи Саймън. Умираще за глътка вода. Не знаеше колко време е бил в безсъзнание.

Почти нехайно, Буут чукна дистанционното до купата с череши. На една от стените се появи триизмерен екран, който показва Нейтън, седнал пред свързочния пулт на крепостта.

— ... или ще предадете ръкописа утре до изгрев-слънце, или ще вържа Крос отвън като примамка за демоните — рече записаният глас на Великия магистър.

Буут натисна дистанционното, за да застопори образа на Нейтън.

— Това бях аз, поставях исканията си. Следва твоят приятел. — Той чукна пак дистанционното.

Нейтън се взря за кратко в екрана, после каза:

— Ще ти донесем ръкописа. Но ни трябва повече време.

— Нямате повече време — отвърна записаният глас на Буут. — Утре по изгрев-слънце. След това Саймън Крос ще е мъртъв.

Великият магистър изключи екрана и се усмихна весело.

— Ти така или иначе ще си мъртъв, но той не подозира това. Засега.

Саймън се насили да се усмихне. Беше му трудно, защото устните не му се подчиняваха добре в сегашното си състояние. Носът му като че ли беше счупен и той не можеше да диша през него.

— Нейтън знае, че си лъжец — каза той. — Вече е наясно, че честта не означава нищо за теб.

— Какво? — Буут се престори на изненадан. — Защото наруших споразумението за Флага на честта с теб ли?

Саймън отказа да захапе стръвта.

— Такива споразумения се сключват с хора с чест — рече Великият магистър. — Не с такива като теб. Това споразумение е за тамплиери. Ти си изгнаник. Няма никаква чест в сделките с теб.

Саймън си спомни нещо, което му беше казал много отдавна Томас Крос. Той не беше разбирал ясно истината в него допреди четири години, когато се върна, за да намери Лондон в ръцете на демоните.

— Честта не е нещо между хората — каза Саймън. — Тя е нещо вътре в човека, по което можеш да го прецениш колко струва. И този, който го притежава, може да го предложи и на другите. — Той прониза Буут с поглед. — Ти нямаш чест.

Великият магистър се навъси.

— Не ме отегчавай с твоите баналности.

— Това не са баналности — рече Саймън. — Това са думи, които моят баща ми каза, за да живея според тях. Той погледна към другите тамплиери в стаята. — Сигурен съм, че е казал същите думи и на вас.

Тамплиерите сведоха очи и не пожелаха да срещнат погледа му.

Буут кимна на едрия мъж пред Саймън. Знаейки какво се задава, той опита да се извърне, за да избегне удара. Това не му помогна. Ръката на мъжа го улучи право в лицето. За миг му се стори, че болката ще се окаже достатъчна, за да го прекатури в бездната.

— Не използвай доброто име на баща си, за да скриеш своя позор — рече Буут. — В тази стая няма нито един човек, който да не

знае какво означаваше Томас Крос за Ордена. Той никога не ни е обръщал гръб.

Саймън изплю кръв в купата с череша.

Великият магистър го изпсува и стана от масата. За разлика от мъжа, който биеше Саймън с голи юмруци, Буут все още носеше бронята си. Ако той го удареше, несъмнено щеше да го убие.

Саймън не се извърна.

— Велики магистре — каза един от тамплиерите. — Аз няма да бъда съучастник в убийство.

Куут се обърна към мъжа.

— Тогава си върви, Уайтхол.

Тамплиерът се изпъна.

— Не. Съгласих се на това, защото вярвах, че имаме нужда от ръкописа „Гоетия“. Ако онова, което ни каза Макомбър за защитните възли, е вярно, не можем да продължим да устояваме срещу демоните без тях. Ако приятелите на Крос открият, че той е мъртъв, няма да ни дадат ръкописа.

Ярост помрачи лицето на Великия магистър. Той сви ръката си в юмрук и удари по масата толкова силно, че тя рухна. Трясъкът от удара изпълни стаята.

Саймън предположи, че помещението е звукоизолирано. Много от стаите в тамплиерското Подземие бяха. Но мислите му се съсредоточиха върху онова, което Уайтхол спомена, че е казал Макомбър.

— Проявяваш неподчинение — заяви Буут.

— Не, сър. Аз съм тук заради ръкописа — каза Уайтхол. — Както и всички ние. И се съгласихме, че Флага на честта не защитава Саймън Крос. Но няма да допуснем това. Никой тамплиер не убива беззащитен пленник.

— Значи всички вие сте глупаци — каза им Саймън. — Защото ръкописът вече беше унищожен, когато стигнахме там. Каквато и информация да е съдържал, тя е била изгубена много отдавна.

— Лъжеш — обвини го Буут.

— Кълна се в кръвта на баща си — отвърна Саймън.

— Твоят приятел Нейтън каза, че ще донесе ръкописа.

— Нямахте избор. Ти му каза, че ще ме убиеш. — Саймън си пое дъх. — Само си изгуби времето и се лиши от малкото останала ти чест

заради нищо.

Буут остана за момент втрещен в него и Саймън различи в очите на Великия магистър страх, че казаното може да е истина.

— Не — рече Буут. — Това не е съвсем вярно, нали? Ако беше, ти нямаше да се съгласиш да се срещнеш с мен. Има нещо повече от това, което казваш.

— Дойдох тук, за да защитя честта на баща си — каза Саймън.

— Това е вярно, но не е всичко. Криеш нещо. Искам да знам какво е.

Саймън го погледна и решението му укрепна.

— Ръкописът беше изгорял. Вече не съществува.

— Ще видим тази работа. — Буут се обърна към един от тамплиерите. — Потърси Нейтън Сингх от мое име.

Тамплиерът се отдръпна на една страна и заговори тихо.

Саймън отчаяно се опита да прогони болката, изпълваща лицето и тялото му, но въпреки цялото му обучение работата беше безнадеждна.

— Свързах се с тамплиерската крепост — каза мъжът.

— Прехвърли го на монитора — заповяда Буут. Макар и да не искаше, Саймън погледна натам. Позна Пелтър — един от по-старите тамплиери в крепостта, — който седеше пред комуникационния пулт, и неволно се зачуди къде ли са Нейтън и Даниел.

— Къде е Нейтън Сингх? — попита Буут.

— Изчакайте, Велики магистре — рече Пелтър. — Ще ви свържа с Нейтън само след секунда. — Той се приведе напред и картината се смени.

В следващия миг образът на Нейтън изпълни екрана.

— Какво искаш? — попита той и тонът му не беше дружелюбен. Картината на заден план показваше, че стои в гаража за всъдеходите.

Смуцаващото беше, че Саймън знаеше, че в пещерите, където се съхраняваха всъдеходите, няма комуникационен пулт.

— Тъкмо водех интересен разговор с нашия приятел Саймън — рече Буут.

Нейтън посочи с палец през рамо.

— Ако искаш да стигнем там навреме, по-добре не ми губи времето.

Недоволен от това безцеремонно отношение, Великият магистър се намръщи.

— Саймън ми казва, че нямало никакъв ръкопис. Казва, че бил изгорял в санаториума.

— Е, и?

— Така ли е?

Нейтън изруга.

— Саймън не ти вярва, Буут. Очевидно си има причина за това. Не иска и ние да ти вярваме. Затова ще те лъже за ръкописа и ще твърди, че не съществува, за да отмениш сделката. От негова гледна точка той разменя живота си срещу нашите.

— Значи ръкописът е у вас?

— Да. — Нейтън се направи на отегчен от темата.

— Покажи ми го — заповяда Великият магистър.

— Покажи ми, че Саймън е още жив.

Буут изруга, отстъпи назад и махна към Саймън. Един от тамплиерите се приближи и използва видеокамера, за да запечати образа му.

— Жив е — каза Буут.

— Това може да е холозапис — възрази Нейтън. Накарай го да каже нещо.

Великият магистър кимна към едрия мъж, който незабавно зашлеви Саймън през лицето, преди той да успее да се дръпне.

— Той кърви по желание — рече мазно Буут.

Нейтън го напсува цветисто.

— Предлагам да спрете да си играете игрички с мен — каза Великият магистър. — Покажете ми ръкописа, ако е у вас, иначе ще накарам да убият Саймън тук, пред очите ви.

Нейтън посегна извън обсега на камерата и вдигна пачка листове. Изглеждаха стари и автентични, не като изгорелите страници, които Саймън бе открил в тръбата, взета от санаториума.

— Трябва да тръгвам, ако искам да спазя срока ти — каза Нейтън. — Така че, ако няма нещо друго...?

Буут даде заповед за прекъсване на връзката и се обърна отново към Саймън.

— Изглежда, напоследък вече не те бива да говориш истината — рече той и кимна към едрия мъж.

Още един жесток удар се стовари в бузата на Саймън и уцели ставата на челюстта му. От болка пред очите му избухнаха искри.

Саймън се опита да заговори и да отрече съществуването на страниците. Това беше някакъв номер. Трябваше да е. Но челюстта му не искаше да се движи както трябва и той не можеше да артикулира думите. Опитите му да заговори само усилиха болката и той се плъзна към тъмнината. Последната му мисъл беше, че Нейтън и Даниел по някакъв начин се излагаха на опасност и щяха да бъдат убити.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ШЕСТ

Връзката прекъсна — каза Лея.

Нейтън въздъхна с облекчение и се подпря на триизмерния проектор, който продължаваше да предава образ на пещерата, където се помещаваха всъдеходите. Лея беше заснела образа, преди да тръгнат няколко часа по-рано.

— Сигурна ли си, че Буут се хвана?

— Сигурна съм — отвърна тя. — Подправяла съм комуникации няколко пъти в кариерата си.

— Що за кариера е тази? — попита Даниел.

Лея пренебрегна подозрението в очите на тамплиерката. Знаеше, че никой от тях не я приема напълно, но в момента всички трябваше да ѝ се доверят, че ще направи това, което бе казала.

— Ето копие на предаването — каза Даниел, сменяйки темата. Пусна записа.

Седнала на пружиниращата седалка във всъдехода, с който пътуваха обратно към Лондон, Лея прегледа завършеното произведение. Беше добро. Компютърната програма, която тя бе вкарала в комуникационната мрежа на крепостта, беше безупречна.

— Ами ако Буут накара да проверят видеото? — попита Нейтън. — Ще може ли да разбере, че е фалшиво?

— Този, който гледа предаването, ще трябва да е някакъв специалист, за да познае, че не е истинско — каза Лея. — Не мисля, че тамплиерите имат някой достатъчно добър, за да го разкрие, защото — откровено казано — вие не се интересувате от подобни програми. Може да сте майстори на персоналните защитни системи, но когато работата опре до програмиране и приложенията му, има много неща, с които не сте запознати.

— Освен това Буут не иска да вярва, че ръкописът „Гоетия“ е унищожен — допълни Даниел. — На него му се иска да е истински.

— Ако ръкописът действително води до някаква трайна защита от демоните — изръмжа Нейтън, — това ще го направи скапан герой.

— Нека просто се постараем да му попречим да стане убиец на Саймън — каза Лея. — За момента ще се задоволя с това.

* * *

— Събуди се.

Уорън се събуди с неохота и се втренчи в мрака на спалнята си. В другия ѝ край зъбите, които беше взел от меча на Кнаарл, лежаха под топлата земя в един терариум и се готвеха да покълнат за първи път от хиляди години.

— Какво има? — попита Наоми до него.

— Мерихим — отвърна Уорън.

Наоми уплашено притисна чаршафа към гърдите си и се облегна на таблата на леглото.

— Идвай. Трябва да вървим. Фулагар и Токлорк се приближават към книгата, която Фулагар търси.

Уорън се измъкна от леглото. Макар че не му се искаше, погледът му се плъзна към книгата върху бюрото. Тя още беше там.

— Къде са? — попита той. Когато погледна към прозореца на балкона, видя порозовялото небе, което подсказваше, че до изгрева остават само минути.

— В лондонския „Тауър“^[1].

Студен ужас сви стомаха на Уорън. Беше ходил там и преди. Разположен край река Темза, лондонският „Тауър“ винаги бе бил зловещо място. Там бяха затваряни кралски особи и извършвани публични екзекуции, а Бялата кула, която всъщност представляваше целия комплекс, беше предполагаемото място на много свръхестествени събития и обиталище на загадъчни сили.

Не беше подходящо място за събор на демони.

— Върви — обади се гласът в ума му. — Видях бъдещето. Всичко е така, както трябва да бъде.

Уорън искрено се надяваше това да е истина.

— Мислех, че трябва да убия Токлорк, преди да се изправиш срещу Фулагар — каза той на Мерихим.

Демонът стоеше отвън на балкона в избледняващата нощ. Изглеждаше свиреп и ужасен, стиснал в ръка тризъбеца си.

— Твърде късно е за това. Оказа се, че търсенето на книгата „Гоетия“ от Фулагар в края на краищата не е глупава постъпка. Ръкописът съществува и в момента се намира в ръцете на тамплиерите. Фулагар е отишъл там, за да им го отнеме. — Мерихим се обърна с лице към Уорън. — Ти и аз ще му видим сметката, за да мога да заема полагащото ми се място като Тъмен повелител.

След секунди Уорън се озова до демона.

Мерихим прокара тризъбеца по въздуха и проряза в него дупка. Уорън почувства енергията, изливаща се от нея. После демонът го бутна вътре и го последва.

* * *

Саймън се препъна и едва не падна, докато един от тамплиерите го влачеше нагоре по стълбите на метростанцията Тауър Хил. Челюстта го болеше ужасно и той подозираше, че е счупена, защото не можеше да я движи добре. Единственото, което можеше да направи, беше да я държи здраво затворена, за да не предизвиква повече агонизираща болка.

Беше облечен в бронята си, но захранването ѝ бе изключено по заповед на Буут. За първи път тя му се струваше тежка и тромава. А и мъртва, защото ИИ-то на костюма беше изключено. Бяха оковали ръцете му зад гърба и бяха оставили шлема му отворен, защото искаха Нейтън да го разпознае.

Въпреки всичко, което се бе случило, Саймън още се надяваше, че на другаря му е дошъл акълът в главата и е решил да не плаща откупа. Иначе вероятно и двамата щяха да бъдат убити. Саймън бе сигурен, че Нейтън не разполага с истинския ръкопис, за да го покаже на Буут.

— Лорд Крос.

Внимателно, като гледаше да върви в крачка с тамплиерите, които държаха веригата около врата му, Саймън се озърна назад. Главата му беше толкова замаяна, че той едва не се спъна в собствените си крака.

Професор Арчибалд Ксавиер Макомбър се тътреше подир него. Тамплиерите на Буут крачеха в колона по един по кея на „Тауър“.

Изгарянето беше унищожило някогашния прекрасен пейзаж с дървета.

Макомбър изглеждаше зле. Очевидно Буут и с него не се беше отнасял особено нежно. По лицето му имаше синини.

— Чух, че си тук — каза уморено старецът. — Трябва да призная, че се надявах още да си на свобода. — Той се усмихна леко. — Не вярвам много в спасението в последния момент като по филмите, но все пак се надявах.

— Съжалявам, че те разочаровах. — Думите на Саймън излизаха неясно и мудно през разбитата му, подута челюст.

— Божичко — каза Макомбър. — Лицето ти изглежда ужасно.

— Не може да изглежда толкова зле, колкото го чувствам — увери го Саймън.

Тамплиерът, който го теглеше, дръпна рязко веригата и болката едва не го събори на колене.

— Казаха ми, че Буут ще получи ръкописа „Гоетия“ — рече професорът.

— Той беше изгорял — каза Саймън. — Буут ще получи... фалшификат.

Макомбър изглеждаше разтревожен.

— Това вероятно ще бъде зле и за двама ни. Саймън не се опита да оспори тези думи на професора.

— Буут ми нареди да дойда, за да удостоверя автентичността на ръкописа — каза старият учен.

Саймън кимна, но продължи да следва тамплиера пред себе си. Озърташе се наоколо. В лондонския „Тауър“ се съдържаше голяма част от историята на града.

Бил построен през 1078 година, когато Вилхелм Завоевателя наредил да издигнат Бялата кула. Тя била последвана от други сгради, но също и от места за екзекуции и затвори.

През своето съществуване „Тауър“ беше подслонявал оръжейница, съкровищница за кралските скъпоценности, обсерватория, държавна канцеларска служба и менажерия. Най-известните животни, които смятаха „Тауър“ за свой дом, бяха гарваните на „Тауър“.

От стотици години в кулата бе имало поне по шест гарвана. Бе възникнало поверието, че ако някога гарваните напуснат „Тауър“, той ще рухне и нещастие ще сполети Англия.

След битката при катедралата „Свети Павел“ Саймън беше чул, че гарваните вече ги няма. Също така му бяха казали, че Кървави ангели са ги издебнали и убили всичките. Той не знаеше на кое да вярва. Крилете на гарваните се подрязваха, за да им се попречи да отлетят, и те се намираха под грижите и надзора на Гледача на гарваните, един от хората, избирани от Йоменската стража^[2].

Докато вървяха покрай реката, Саймън надзърна надолу. Бяха останали само няколко сантиметра мръсна вода, а в калта и плитчините можеха да се видят вече познати бели форми.

— Това... това кости ли са? — попита Макомбър.

— Да — отвърна той. Имаше кости, коли, лодки и кораби, всички затънали в останките от някога могъщата Темза. Не след дълго — вероятно след броени години — Изгарянето щеше да я пресуши напълно и да остави само напукана и разровена земя.

— Чувал съм, че когато през 1830-а пресушили рова около „Тауър“, намерили човешки кости.

Саймън не знаеше дали е вярно или не. Съсредоточи се върху това да мести единия си крак пред другия и да не пада. Пред него крачеше Буут в пълно снаряжение, заобиколен от четирима тамплиерски стражи. Великият магистър се движеше много по-лесно в работещата си броня.

— Също така са ми казвали, че хоросанът, използван за камъните, бил смесен с кръвта на жертвени животни. Както се говори, че правели римляните.

— Не знам, професоре — изрече с усилие Саймън.

— Ако е вярно, може да излезе, че тези сгради са по-скоро от компетенцията на демоните, отколкото на хората.

* * *

Само няколко мига по-късно, за облекчение на Саймън, групата спря край входа на външната стена зад рова. Както бе споменал Макомбър, ровът беше пресушен преди години и сега беше съвсем сух. Ала го изпълваха обезобразени тела и отпадъци. Очевидно демоните бяха започнали да използват мястото за сметище, където да изхвърлят трупове на жертвите си.

— Изглежда, приятелите ти закъсняват — каза раздразнено Буут. Саймън мълчаливо се помоли те изобщо да не дойдат. Не знаеше дали Буут ще го убие от разочарование, или не, но беше по-добре да умре, отколкото да стане причина за смъртта на другарите си.

Вонята от Изгарянето изпълваше въздуха. Както и тежкия, сладникав мирис на отдавнашна смърт. В далечината демони се виеха в небето. Засега никой от тях не беше проявил интерес към хората.

Но със сигурност нямаше да им е нужно много време.

* * *

Когато Уорън пристъпи през отвора, създаден от Мерихим, се озова на една кула. Отне му няколко мига да разбере къде се намира и да осъзнае, че е на Средната кула на лондонския „Гауър“, която надвисваше над входа на външната стена.

Група тамплиери стояха върху моста с перила от ковано желязо, който пресичаше рова. Изглежда чакаха нещо.

Мерихим беше до Уорън. Демонът вирна глава и подуши въздуха.

Уорън бръкна в окачената през рамото му торба, извади едно от очите на Кървавия ангел, които държеше под свой контрол, и го пусна да лети. Щом затвореше очи, можеше да вижда през омагьосаното око.

— Тук бъди внимателен — каза му гласът. — Тази сутрин стъпваш по много несигурна почва.

Уорън вече знаеше това. Но също така усещаше и силата, която се таеше в близките гробища. Всякакви бедни затворници бяха заровени в тези гробове, но тук-там имаше и кралски особи.

Това беше цяла армия, която лежеше и чакаше Уорън и уменията му. Той се съсредоточи върху мистичните сили и се приготви. Само една негова дума и след миг-два те щяха да възкръснат. Преди четири години, а може би дори и преди четири дена, подобно нещо щеше да му е много по-трудно.

Силата в него растеше. Той сви демонската си ръка, знаейки, че голяма част от тъмната магия, която използваше, е съсредоточена в нея.

— Но ти растеш и отвътре — каза му гласът. — Това също го усещаш.

Така си беше и Уорън наистина го усещаше.

— Ще разбере ли някога кой си ти? — попита той.

— Скоро — обеща му гласът. — Вече съвсем скоро.

Уорън беше изненадан, че Мерихим още не подозира за гласа в главата му. Струваше му се, че там вътре няма достатъчно място за двамата.

— Аз се пазех от него — каза гласът. — Също както пазех и твоите мисли от него.

Като се замисли върху това, Уорън осъзна, че съществува, на което принадлежи гласът, е много по-могъщо от Мерихим.

— Някога бях — каза гласът, — но още не съм си възвърнал силата. Скоро и това ще стане, надявам се. Трябва да се освободя. Ти ще получиш своето отмъщение срещу тамплиера, който ти отсече ръката, а аз ще отмъстя на онзи, който ме окова.

— Виж! — каза Мерихим. Посочи с единия си остър като бръснач нокът към друга група тамплиери, които се приближаваха от отсрещния край на моста.

— Къде е Фулагар? — попита Уорън. Мерихим подуши пак въздуха.

— Наблизо. Скоро ще го видим.

Уорън гледаше двете групи тамплиери. Един от тях — онзи с отворения шлем — му изглеждаше познат. Когато накара окото на Кървавия ангел да отиде по-наблизо и погледна надолу, видя, че е Саймън Крос. В него закипя гняв.

— Аз също го виждам — каза Мерихим. — И също ще си взема своя фунт плът^[3] от него заради онова, което ми стори преди четири години.

По онова време Мерихим беше научил за влака, който тамплиерите използваша, за да измъкнат много от оцелелите лондонски жители извън града. Демонът възнамеряваше да принесе в жертва всички във влака за свои собствени цели. Саймън Крос го беше ранил тежко. Уорън бе изненадан, че Мерихим не издири и не уби тамплиера само заради това.

Но демонът не го беше сторил.

— Тамплиерът трябва да бъде държан под око — каза гласът. — Той скоро ще стане изключително силен.

„В момента Саймън Крос не изглежда особено силен“ — помисли си Уорън, докато се взираше в мъжа с оковани зад гърба ръце.

[1] Кралски дворец-крепост в Лондон. През Средновековието е бил използван като затвор и място за екзекуции, което го е покрило с мрачна слава. Днес е известна забележителност. — Б.пр. ↑

[2] Специална гвардейска част, традиционни пазители на лондонския „Тауър“. — Б.пр. ↑

[3] Това е препратка към пиесата на Шекспир „Венецианският търговец“, в която лихварят Шайлок дава заем на търговеца Антонио с условието, че ако не го върне навреме, то лихварят ще отреже един фунт (453 грама) жива плът от тялото му. — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИДЕСЕТ И СЕДЕМ

От скривалището си долу в рова Лея гледаше как Нейтън и Даниел пресичат моста, за да се срещнат с Буут и неговата група тамплиери. Камуфлажната способност на костюма ѝ я сливаше със засъхналата кал, мъртвата растителност и отпадъците.

Освен това в този случай я предпазваше и от тамплиерите на Великия магистър. Кое то ѝ говореше, че измененото от нея програмиране на костюма работи така, както би трябвало.

Ако можеше сега и всичко останало да проработи. Тя повика програмата на ПД-то си и изпробва комуникационния канал.

— Нейтън. Даниел. Аз съм на позиция.

— Разбрано — отвърна Нейтън.

Нито той, нито Даниел нарушиха крачка, докато вървяха към Буут. Освен това Великият магистър и тамплиерите, които го следваха, не засякоха предаването.

— Вертам — повика Лея.

— Да — отвърна старият тамплиер.

— Вие би трябвало също да сте екранирани.

— Разбрано — каза Вертам. — Започваме подход.

„А сега най-страшното“ — помисли си Лея. Настрои комуникационния канал към бронята на Саймън и прошепна:

— Саймън. Тук е Лея. Чуваш ли ме?

* * *

Когато Саймън чу гласа на Лея в ушите си с отворен шлем, не можа да повярва. Озърна се към тамплиерите до себе си, за да види дали те също са го чули. След като гласът ѝ се разнасяше така на открито, ако не комуникаторите им, то аудиорецепторите на костюмите им би трябвало да го уловят.

— Не се дръж подозрително — каза Лея. — Не се оглеждай.

Саймън съсредоточи вниманието си върху Буут. Великият магистър щеше да е ключовата фигура. Зад него Даниел и Нейтън вървяха по моста над рова.

— Буут и неговите тамплиери не могат да ме чуят — каза Лея. — Заглуших ИИ-тата им на тази честота. Кимни, ако разбираш. Ако говориш, ще чуят гласа ти. Него не мога да го заглуша.

Саймън кимна и раздвижи челюст, сякаш се опитваше да си я намести по-удобно. За нещастие това не изглеждаше възможно.

— Добре. — Гласът на Лея звучеше почти облекчено. — Помниш ли, когато във въдехода ти споменах, че комуникационните модули на костюмите ви може да са уязвимо място?

Саймън отново кимна.

— Ето ти го доказателството.

Лека усмивка разтегли устните на Саймън. Ако преживееше тази ситуация, определено щеше да поработи върху броните на хората в крепостта. На първо място щеше да изтрие всички протоколи на домовете. Те не смятаха да действат срещу Ордена, но нямаше да позволят да бъдат възпрепятствани от него.

— Нейтън ми каза, че първият ход на Буут, след като те плени, ще бъде да обезвреди бронята ти — каза Лея.

Саймън кимна.

Тамплиерът отдясно го погледна.

— Има ли ти нещо?

Саймън изгледа мъжа, като че ли беше луд.

— Челюстта ми е счупена — каза той дрезгаво.

Тамплиерът го гледа още няколко секунди, после се извърна да наблюдава приближаването на Нейтън и Даниел.

— Мисля, че мога да поставя бронята отново под твой контрол — каза Лея, — като неутрализирам влиянието на Буут върху нея. Но Нейтън каза, че веднага щом го направя, бронята ще познае, че е във враждебна обстановка, и ще се включи в режим на готовност.

Саймън кимна пак.

— Така че не можем да го направим, преди да сме готови. Ще трябва да издържиш още малко.

Мръщейки се, Саймън надигна брадичка и леко я сведе. Ако не загубеше съзнание от болката в носа и челюстта си, всичко щеше да е наред.

— Това е достатъчно близо — каза Буут.

Нейтън и Даниел спряха на по-малко от три метра. В броня това разстояние не беше нищо.

— Да видим ръкописа — нареди Буут.

Нейтън посегна през рамо и извади предпазна метална тръба.

Буут посегна към тръбата, но преди да успее да я вземе, една люспеста демонска ръка се стрелна от дупка във въздуха, сграбчи тръбата от ръцете на Нейтън и зашлеви с опакото на дланта си тамплиера в лицето.

Нейтън отхвъркна назад, сякаш изстрелян от оръдие. Счупи парапета и полетя надолу в рова.

* * *

— Сега — заповяда Мерихим. — Виждаш ли Фулагар?

Уорън виждаше само част от демона, но знаеше къде е останалото.

— Прикрепи го към това място! — нареди Мерихим.

Хванал мистичната енергия, която го изпълваше, Уорън протегна ръка. Ярка трептяща вълна се понесе през дялящото ги разстояние, докато тамплиерите на моста заизваждаха оръжията си.

Когато вълната удари Фулагар, го накара да се олюлее и моментално привлече вниманието му. Уорън се съсредоточи върху това да закачи демона като с въдица. Представи си, че демонът не може да отиде никъде, без да разбие невидима стоманена клетка около себе си.

Фулагар зарева яростно. Заблъска срещу невидимата преграда. Уорън усещаше ударите на демона, сякаш бяха нанасяни по собственото му тяло. Но устоя въпреки болката.

Тамплиерите бяха извадили оръжията си. Всички, освен Саймън Крос, който се отдръпна тромаво от пътя им.

Мерихим се хвърли от кулата във въздуха. За миг Уорън си помисли, че демонът си е загубил ума. После от гърба на Мерихим се разпериха сребристи криле и той полетя към Фулагар.

— Дръж го — каза Мерихим. — Не му позволявай да се измъкне.

— Оглеждай се за Токлорк — напомни му гласът. — Фулагар не би отишъл далеч без него.

На Уорън му се струваше, че мозъкът му ще се пръсне, ако държи демона. Тамплиерите вече бяха започнали да стрелят с пистолетите си. Гръцки огън и експлозивни снаряди избухваха върху тялото на Фулагар и отваряха големи рани. Мерихим насочи тризъбеца си напред и се устреми право към своя противник.

После някой — нещо — се материализира пред Уорън.

— Внимавай! — предупреди го гласът.

Някъде в дъното на ума си Уорън чу Наоми да пищи.

* * *

Лея не можеше да повярва, че демонът се е появил. Разбира се, ако ръкописът „Гоетия“ наистина криеше такава сила, за каквато бе намекнал Макомбър, той беше важен и за демоните.

Загуби само няколко секунди, докато прехвърляше в костюма на Саймън новия софтуер, който бе приготвила. Лентата върху ПД-то ѝ бързо се запълни. Лея се надяваше да преживее адската буря, която се беше развихрила на моста над рова.

— Вертам — извика тя.

— Да.

— Под атака сме. Трябваш ни веднага.

— Идвам — каза старият тамплиер.

Лея излезе изпод моста, извади зарядната си пушка и се прицели в демона. Пръстът ѝ легна върху спусъка в същия миг, когато видя втория демон да лети, разперил чифт прилепови криле и стиснал в ръцете си зелен тризъбец.

Тя позна демона и оръжието му от нападението на влака преди четири години. Мерихим. Командването се интересуваше как е пристигнал в този свят, след като докладите съобщаваха, че не е минал през Адската порта. Те се опитваха да държат сметка на демоните през годините, но това беше почти невъзможно.

Лея премести прицела си върху широката гръд на Мерихим и едва тогава осъзна, че крилете са нещо ново.

* * *

— ИИ-то е отново на линия. Минавам в защитен режим.

Женският глас беше музика за ушите на Саймън. Въпреки болката, която изпитваше, и факта, че бе заобиколен от хората на Буут, а върху моста се бяха появили два демона, той се изпълни с радост.

Шлемът се затвори над главата му, когато захранването на бронята се включи. Силата му се върна. Той разкъса оковите, които държаха ръцете му зад гърба, и посегна към веригата около врата си.

— Нужна е медицинска помощ — каза ИИ-то на костюма.

— Препоръчвам спешни процедури под пълна упойка.

— Не — заповяда Саймън, а челюстта му пламна от болка при необходимото за това усилие. — Намирам се във враждебна територия и се налага да остана боеспособен.

— Той сграбчи веригата, пристъпи напред, за да я заметне около тамплиера, който го държеше в плен, стъпи здраво на краката си и даде команда на закрепващите шипове. Когато те се забиха в моста, Саймън изви тялото си и дръпна рязко.

Тамплиерът се завъртя във въздуха в края на веригата. Когато посегна да я сграбчи, шипометът му падна. Саймън пусна веригата и тамплиерът отхвъркна към река Темза. В същото време той улови шипомета с лявата си ръка и се обърна към демона на моста.

— Около теб има други тамплиери — уведоми го ИИ-то на костюма. — Те могат да поемат отговорност за твоята безопасност.

— Не. — Саймън натисна спусъка и паладиевите шипове разкъсаха демонската плът. — Извършвай каквито медицински процедури са необходими, но ме дръж боеспособен.

— Разбрано. Пригответи се за наместване на челюстта.

Преди Саймън да успее да каже „не“, вътрешната повърхност на шлема се раздвижи, когато нанофлуидът се стече и запулсира, за да пренагласи лицето му. Челюстта му помръдна и болката го накара да падне на колене. Точно преди да загуби съзнание, ИИ-то на костюма вкара в действие целия спектър налични медикаменти.

Елинефрин се вля в организма му. Носът му започна да се прочиства, когато отокът спадна. Той усети вкус на кръв в гърлото си и разбра, че я преглъща, но нямаше какво друго да прави с нея. Костюмът щеше да се погрижи да го натъпче и с медикаменти против гадене.

После за негово блаженство болката също започна да отслабва.

— Спрете го! — изкрещя Буут. — Не го оставяйте да се измъкне!

Саймън нямаше намерение да се измъква. Пристъпи към първия тамплиер, който се втурна срещу него, и му нанесе ритник със завъртане, който го улучи по средата на туловището и го изхвърли от моста.

Даниел също се хвърли в разгара на битката, нанасяйки удари по тамплиерите, докато се мъчеше да се добере до Саймън. Движеше се сред тях като дух — един от най-добрите бойци с голи ръце, които Саймън някога бе виждал. Ръцете й млатеха като парни чукове, а коленете и краката й се стрелкаха в бързи удари. Хората на Буут не можеха да се мерят с нея.

Даниел дръпна меч на един тамплиер, преди да го метне през ръба на моста. Обърна се и хвърли меч на Саймън.

— Дръж! — извика тя.

Като позна своя собствен меч, той прехвърли шипомета в другата си ръка и улови оръжието за дръжката. Без да спира да стреля по стоящия върху моста демон, Саймън тръгна към чудовището с пригответен за бой меч.

* * *

Уорън се обърна, мъчейки се отчаяно да задържи Фулагар върху моста, и видя демона да излиза от един процеп във въздуха пред него.

Токлорк беше висок близо три метра и жилав, имаше четири ръце, два пъти по-дълги от тялото му, и по едно око от всяка страна на главата. Ако имаше уста, Уорън не можа да я види. Демонът беше покрит с бронзово-оранжеви люспи. Ръцете му приличаха повече на пипала. Те се стрелнаха да хванат тъмнокожия мъж.

Уорън опита да се изплъзне, но не успя. Ръцете се увиха около него и го стиснаха толкова силно, че не можеше да диша. Взе да му причернява пред очите, но той се помъчи да удържи Фулагар.

— Пусни Фулагар — посъветва го гласът.

Страхът на Уорън от Мерихим обаче не му позволяваше да стори това. Той се напъваше да удържи хватката си.

— Уорън! — изкрещя Наоми от убежището му. Задърпа го със силата си, опитвайки се да го изтегли обратно през процепа в

пространството. Уорън отблъсна усилията ѝ.

— Ще умреш! — каза гласът.

Уорън знаеше, че е вярно. Вече усещаше как се плъзга през ръба и когато паднеше, нищо нямаше да е в състояние да спре експресния асансьор надолу.

* * *

Лея натисна спусъка и усети как зарядната пушка ритна рамото ѝ, когато изстреля снаряд в гърдите на Мерихим. Обаче някакво шесто чувство предупреди демона и той се извъртя настрани, така че снарядът прелетя покрай него.

След това насочи тризъбеца си към Лея. Това я изненада, защото камуфлажната способност на костюма още беше включена.

Младата жена видя как от върховете на тризъбеца излетя леко трептене, което после се разбунтува и я връхлетя. Силата я отхвърли назад и тя бе сигурна, че ще я разкъса на парчета.

* * *

Саймън видя на ПД-то си как трептящата сила излита от тризъбеца на Мерихим и удря... нещо. Трябваше да предположи, че това е Лея. Повика я по име, но не получи отговор.

Искаше му се да отиде при нея, но дори не знаеше къде я е запратил ударът на демона. Тя все още беше невидима за сензорите му. Той се огледа за кръв, но не видя и такава. Дори Лея да беше ранена или убита, костюмът ѝ все още се държеше.

Вместо това Саймън се съсредоточи върху демона на моста. Този поне му беше в обхвата.

Демонът замахна с ръката си напред. Пламъци обляха Саймън и нажежиха външната повърхност на бронята му. После той връхлетя върху уродливото същество. Паладиевите шипове от шипомета му не нанасяха големи поражения. Демонът се изцеряваше твърде бързо.

Саймън изнесе назад меч си, също обвит в пламъци от атаката на чудовището, и замахна. Острието се понесе към лицето на демона,

но го пресрещна тризъбецът на Мерихим.

— Не! — изрева демонът с хрипливия си глас. После изрита Саймън в лицето и го запрати да се пързала назад по моста.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ОСЕМ

Точно преди да загуби съзнание, Уорън отпусна хватката си върху Фулагар и насочи цялото си внимание към Токлорк.

— Умри, човеко! — изсъска Токлорк. Изглежда, интелигентността му не беше толкова голяма като на другите двама слуги на Фулагар. Но беше също толкова смъртоносен.

Уорън си представи меч, а после го сътвори от мистичната енергия, която контролираше. С бързо мушване го заби в главата на Токлорк. Черепът избухна и парчета от очните ябълки се разхвърчаха във всички посоки. Някои от тях изпльокаха по дрехите на тъмнокожия мъж.

Мъртъв, демонът падна назад и пипалата му се отпуснаха.

С хриптене, едва успявайки да поеме въздух, Уорън рухна на върха на Средната кула. После си спомни за Фулагар.

Щом се обърна, видя как той скача срещу Мерихим, който още летеше. И двата демона увиснаха във въздуха и се превърнаха в мишени за тамплиерския огън.

— Безмозъчен, безгръбначен глупак! — избухна Мерихим. — Бяхме го победили!

Ужас изпълни вените на Уорън, като си помисли за гнева на демона. Опита се да хване отново Фулагар, но опитите му бяха твърде слаби и онзи ги отклони с лекота.

Вместо това, като видя тамплиерите в рова, Уорън разбуди мъртъвците в близките гробища и ги призова. После се пресегна към мъртвите, които усещаше в коритото на рова. Някои от тях бяха нови, но други бяха прекарвали там дълго време. Всички те дойдоха.

* * *

Когато Лея дойде в съзнание, лежеше по гръб. Спомни си вълната, която я беше улучила, и се изуми, че още е цяла. Отпусна се

достатъчно, за да може да поеме въздух в парализираните си дробове.

Показанията на ПД-то ѝ сочеха, че не е пострадала и може да се движи.

От изсъхналата кал под нея се подадоха ръце на скелет и се увиха около главата ѝ. Тя опита да се изтръгне, но още ръце се присъединиха към първите и я хванаха здраво.

В следващия миг изскочи един череп и се метна към гърлото ѝ. За щастие бронята издържа за момента.

— Вертам — повика тя по радиото.

— Почти стигнах — отвърна старият тамплиер. — Дръж се.

Да се държи, не беше проблем. Проблемът беше, че я държаха. Лея започна да се бори с немъртвите, които я бяха пленили.

* * *

— Боже мой!

Като чу възклицанието на Даниел, Саймън се насили да се изправи. Въпреки медикаментите в организма си, започваше бързо да отпада. Изкуствената енергичност можеше да трае само толкова.

Хвърли поглед към небето, където се биеха двата демона, и си помисли, че това е предизвикало смайването на Даниел. После забеляза, че хълмовете наоколо са покрити с немъртви трупове, които прииждат към рова. Още от тях излизаха от коритото на самия ров. Бяха обкръжени.

Тогаваш Саймън чу Лея да вика Вертам и се зачуди къде ли може да е старият тамплиер. Звучеше, сякаш е някъде наблизо.

— Нейтън — каза Саймън, когато съзря тамплиера долу в рова. Други тамплиери от хората на Буут се биеха с немъртвите, излизаци оттам.

— Тук съм, Саймън — отвърна приятелят му. — Дявол да го вземе! Тези твари са навсякъде.

— Още нищо не си видял — каза Даниел. — Мисля, че Ана Болейн^[1] и Уилям Хейстингс^[2] тази заран са излезли от гробовете, за да ти сритат задника.

— Ще трябва да се наредят на опашката. — Нейтън развъртя меч и натроши на парчета два скелета точно пред себе си. Но там,

откъдето идваха те, имаше още много.

— Вертам — извика отново Лея.

Саймън огледа рова и забеляза купчина скелети, които сякаш се бореха помежду си. От време на време зърваше бронята на Лея. След като я видя да мърда, вече я виждаше цялата, защото камуфлажната функция не можеше да се справи с всичките ѝ движения.

— Тук сме — обяви Вертам.

Изведнъж Саймън усети реактивни турбини над главата си. Когато вдигна поглед, видя лъскав боен хеликоптер с оръдие на носа и стрелци по вратите. Усмивка разтегли лицето му, когато осъзна, че старият тамплиер сигурно е нахлул в някоя от изоставените военновъздушни бази, за да вземе хеликоптера.

Стрелците на борда мигновено откриха огън. Те бяха свързали програмните си системи с тамплиерските брони и сваляха избраните мишени с бързи изстрели. Резонансните снаряди и гръцкият огън се забиваха в немъртвите в рова и ги превръщаха в калциеви късчета.

Явно Вертам беше усъвършенствал оръжейните системи на хеликоптера.

Като насочи вниманието си обратно към биещите се във въздуха демони, Саймън вдигна шипомета си и започна да стреля непрекъснато и по двамата. След секунди демоните кървяха обилно.

— Вертам — извика той, продължавайки да стреля.

— Саймън — отвърна ликуващо старият тамплиер. — Радвам се да разбера, че си още сред живите.

— По-късно ще празнуваме — рече Саймън. — Сега ще убиваме демони. Виждаш ли онези двата във въздуха?

— Да.

— Очисти ги. — Саймън се огледа и съзря професор Макомбър, който се бе свил на земята на няколко крачки оттам. Очевидно беше пропъзлял доста голямо разстояние, докато никой не го гледаше.

— Видяхте ли всички онези немъртви, които идват към вас? — попита Вертам.

— Да.

— Трябва да се евакуирате.

— Знам. Виж дали ще можеш да свалиш тези два демона. — Саймън се затича към професора. Изтощението в организма му растеше. Въпреки екзоскелета усещаше краката си като гумени.

Той стигна до Макомбър и го прикри с тялото си.

— Стойте до мен, професоре — каза Саймън. — Ще ви измъкнем оттук само след минутка.

— Ами Буут и хората му? — попита Даниел.

— Аз бих ги оставил да изгният, друже — отвърна Нейтън.

— Не мога — каза Саймън. — Вертам, има ли място?

— Има.

Хеликоптерът изви и носовото му оръдие изстреля голям снаряд с гръцки огън срещу демоните. Той обаче мина покрай Мерихим и попадна право в другия.

Поразеният демон падна долу в рова и не помръдна повече.

— Неее! — изкрещя яростно Мерихим. Заплющя с криле и се отдалечи стремително. Подир него във въздуха избухнаха още два снаряда и посипаха огън.

Хеликоптерът затанцува наоколо и се опита да хване отново на прицел бягащия демон. Но преди да успее, четири летящи демона се хвърлиха в атака.

— Приближаващ враг! — изкрещя Нейтън. — Имате четири таласъма на опашката!

— Видяхме ги — отвърна Вертам.

Специално изработеният хеликоптер се завъртя кръгом и загърмя с всички оръжия. Два от демоните се разлетяха на парчета, но другите два се блъснаха в подсиления нос и се вкопчиха в него с краката си. Заблъскаха с юмруци по носа, докато повърхността не се напука.

Един от тамплиерите се промъкна на страничните подпори с лъчев пистолет. След като успя да се протегне зад носа, натисна спусъка и подпали и двата демона. Те отскочиха от хеликоптера и отлетяха, но в небето вече се виеха други.

— Ако искаме да се измъкнем оттук, сега му е времето — рече Вертам. — Ще привлечем демоните от цял Лондон. Тази машинка би трябвало да надбяга повечето от тях, но ако се повреди и се наложи да се връщаме пеш, това няма да ни интересува особено.

— Кацай — заповяда Саймън. — Професор Макомбър е при мен. Искам да бъде защитен.

— Слушам.

Изпълнен с ужас, Уорън безпомощно гледаше как Мерихим се завъртя към него.

— Трябва да се махаш оттук — каза гласът дълбоко в главата му.

Тъмнокожият мъж се опита, но не можа да помръдне краката си.

— Наоми.

— Опитвам се, Уорън — каза тя. — Трябва да ми помогнеш.

Той се помъчи да се съсредоточи, но не можа да установи връзка. После Мерихим се приземи пред него толкова тежко, че разтресе покрива.

— Ти ми измени — беснееше демонът. — Не аз убих Фулагар. Тамплиерът го уби. Смъртта му не означава нищо.

— Неговото място все пак е свободно, нали? — попита Уорън, опитвайки се да отстъпи по-далече от демона. — Ти това целеше.

— Не. Не е. Но твоето скоро ще се освободи. — Мерихим махна с ръка и във въздуха се образува друг проце́п.

Една каба́листка, украсена с рога и опашка и покрита с татуировки, пристъпи на покрива. Тя погледна с отвращение към Уорън.

— Та той дори не се е опитал да се промени по твой образ и подобие — рече жената.

— Ти можеш да станеш за мен всичко, което съм желал някога — каза Мерихим. — Дарбата му е твоя, ако я искаш.

— Ще я взема. — Жената вдигна дясната си ръка.

Уорън внезапно разбра за какво говорят. Опита се да се отгласне оттам, да се протегне към Наоми. Но беше прекалено уплашен.

— Помогни ми — извика той на гласа. — Моля те.

— Той трепери — каза жената.

Мерихим замахна бързо с ръка и ноктите му срязаха китката на жената. Дланта ѝ се отдели и падна. Като по чудо, не се проля нито капка кръв.

После демонът посегна към ръката на Уорън — онази, която му беше дал — и я стисна за китката.

Със завъртане и дръпване изтръгна дланта от тъмнокожия мъж и я забучи на чукана на жената. Размаха ръка над присадката и тя

заставя почти моментално.

Уорън изпита завист, като си спомни колко време му трябваше на него да се изцери, след като племето на Наоми бе решило да го използва за експеримент. После агонизираща болка се стрелна от чукана му нагоре през рамото и избухна в черепа му. Демонът посегна към главата му с разперени нокти.

В този миг Уорън усети как Наоми го хваща и го издърпва обратно. После изгуби съзнание.

* * *

— Буут — изрева Саймън през дялящото ги разстояние, докато Вертам снижаваше хеликоптера към тях.

Великият магистър се завъртя с лице към Саймън и вдигна пистолета си.

— Би трябвало да те убия още сега, Крос. Ти носиш нещастие и упорито ни въвличаш в тази война с демоните.

Саймън устоя на импулса да вдигне своя пистолет. Съмняваше се, че оръжието на Буут ще може да пробие бронята му, дори и отблизо.

— Войната вече е в ход — каза той. — И няма да спре заради това, че ти се криеш от нея.

— Не схващаш ли? — попита Буут. — Всичко свърши. Ние загубихме.

— Не. Ние едва започваме. Ето защо лорд Съмърайл пожертва всички онези тамплиери в битката в нощта на Все светии. За да ни спечели време.

— Време ли? Време за какво? За да умрем по-бавно?

Саймън не каза нищо.

— Ти си идиот — избухна великият магистър. — Лорд Съмърайл поведе онези тамплиери в битка, мислейки, че това ще е краят. Те очакваха да разгромят демоните и да ги изхвърлят от този свят. Дори и за секунда не са вярвали, че ще си загубят главите.

— Не е вярно — каза Саймън. Историята, която се разказваше от четири години, беше важна. Саможертвата на тамплиерите беше разказ за уважение и чест.

— Те никога по-рано не са се борили срещу Адска порта — каза Буут. — Не разбираш ли? Те са се обучавали и тренирали с години. С поколения. Само за да сразят демоните в една битка. Това обаче не стана. Те загубиха. — Той размаха безпомощно ръце, за да посочи към немъртвите около тях, които вече изпълваха рова и започваха да се катерят върху моста. — Ние изгубихме, Саймън. Тамплиерите са жалки. Въпреки всичките ни оръжия и цялото ни обучение, демоните ни напляскаха и ни пратиха обратно въщи. А ние, които не загинахме в началото на тази битка, сме най-нещастните.

— Не — възрази Саймън. — Баща ми не беше глупак. Само в твоето описание тамплиерите изглеждат глупаци. Томас Крос не беше такъв. Никога през целия си живот. Нито дори за една нощ. Нито дори за един миг.

— Но това е истината — каза Великият магистър. — А ти продължаваш да буниш тамплиерите. Продължаваш да им даваш някаква надежда и да разпръскваш широко тази лудост. Ако можеше просто да оставиш нещата както са си, да умреш или да се махнеш и никога повече да не чуем за теб, тогава оцелелите биха могли да се успокоят и да си доживеят живота на скрито.

— Не е това начинът, по който трябва да живеем.

— Ние открай време живеем така — възрази Буут. — Какво ще кажеш за всички онези години, през които се криехме от света? Още тогава си живеехме по този начин. Но ти настояваш да изкараш тамплиерите от черупките им. Те ще бъдат заловени и ще издадат тамплиерското Подземие, за да могат демоните да избият всички ни. И всичко ще е по твоя вина.

Саймън си помисли за младите тамплиери и тамплиерки в своята крепост и колко малко от тях — а може би никой — щяха да имат дълъг живот.

„Не е важно колко дълъг живот имаш, момче — чу отново гласа на баща си. — Важното е колко дълго си струва да го живееш“.

— Саймън — обади се Вертам. — Шансовете ни да се измъкнем намаляват.

Саймън кимна към хеликоптера.

— Можем да ви измъкнем оттук — каза той на Великия магистър.

Буут поклати глава.

— Ще си опитам късмета с немъртвите. Може и да не ме убият. Но това не важи за теб, Саймън. Ти ще убиеш много хора. — Без да каже и дума повече, той се обърна и се затича, стреляйки по живите мъртъвци. После използва силата на костюма, за да ги прескочи.

Никой от останалите тамплиери не го последва. Двама от тях вече бяха убити от немъртвите.

— Ние ще се възползваме от предложението ви, лорд Крос — каза един от тях.

— Знаеш, че не си длъжен да ги взимаш — каза Нейтън. — Всички те са похитители и мъчители.

— Не — каза Саймън, — те са тамплиери. Наши братя и сестри. Няма да ги изоставим.

Всички се качиха на хеликоптера. Пилотът ги издигна над посягащите ръце на немъртвите и даде пълна реактивна тяга.

След секунди лондонският „Тауър“ остана далеч назад и Саймън беше на път за дома. Опитва се да задържи очите си отворени, но не можа. Приклепна и отпусна глава на коленете си. Вибрациите на бягащия хеликоптер го унесоха в сън.

[1] Втората жена на крал Хенри VIII, обезглавена по негова заповед в „Тауър“ през 1536 г. — Б.пр. ↑

[2] Английски барон с голямо влияние в двора на Едуард IV, който става жертва на боричканията за трона след смъртта на краля. Обезглавен е през 1483 г. в „Тауър“ по заповед на глостърския херцог Ричард, който малко по-късно се обявява за крал Ричард III. — Б.пр. ↑

ЕПИЛОГ

Саймън се събуди след два дни, но разбра това чак когато влезе в бронята си — против нарежданията на лекарите — и провери датата. Тогава се подразни, защото му се струваше, че е загубил твърде много време.

Освен това, въпреки наномолекулярното лечение, приложено на челюстта му, тя не беше съвсем наместена и му причиняваше главоболие. Но той можеше да яде твърда храна и откри, че е гладен като вълк. Въпреки това яде в движение.

Беше плъзнала вест за неговите наранявания и — според Нейтън — някои се чудеха дали Саймън ще може отново да ходи. Затова той им го показва нагледно.

Първото, което откри, беше, че населението на крепостта отново се е увеличило. Още тамплиери бяха напуснали Подземието и се бяха присъединили към неговата група.

— Това е и щастие, и проблем — каза Вертам. — Добре е да имаме повече човешка сила, но изхранването и разквартируването им се превръща в истинска мъка.

Саймън въздъхна, чувствайки се едновременно затруднен и горд.

— Ще се наложи да се разширим.

— Пак, искаш да кажеш — рече Вертам. — А колкото повече се разрастваме, толкова по-лесно ще е за демоните да ни открият.

Това беше истинска грижа.

* * *

За щастие професор Макомбър си мислеше, че има отговор. Той вече работеше с някои от тамплиерите лингвисти.

Както се оказа, скритият текст в ръкописа „Гоетия“ всъщност представляваше изкуствен език, който те все още разшифроваха.

— Това, което сме разбрали досега за него, е просто изумително — каза професорът, когато се срещна със Саймън. Той бе работил неспирно, откакто бе пристигнал в крепостта. — Ако това, което смятаме, че сме открили, е вярно, може би има начин да издигаме прегради, през които демоните не могат да проникнат.

— Хубаво би било — каза Саймън. — Тук има много жени и деца, на които ще им дойде добре едно безопасно място.

— Но има и нещо повече — продължи Макомбър. — Това, върху което работим, навежда на мисълта, че в този свят има средство, с което да победим демоните и да си върнем загубеното.

— Какво искате да кажете?

— Демоните са част от вечната битка между Светлината и Мрака. Според ръкописа „Гоетия“, Адската порта никога не се отваря към свят, който няма възможност да се спаси.

— Значи някъде в този свят...

— Всъщност някъде в Лондон — поправи го Макомбър.

— ... има средство за победа над демоните.

Професорът кимна утвърдително.

— Аз смятам, че това е вярно. Всичко, което съм чел за Светлината и Мрака, ни казва, че трябва да се постигне равновесие. За да има риск нещо да бъде изгубено, трябва да има и начин да се спаси.

— Просто трябва да го намерим — каза Саймън.

— И да се научим да го използваме — рече Макомбър.

— Като същевременно упорито се стараем да не ни убият, докато вършим тези неща — изтъкна Нейтън.

— Е — каза Саймън с усмивка. — Изглежда, изяснихме всичко. Това вече си е постижение.

* * *

Няколко часа по-късно Саймън откри Лея извън крепостта. Тя проверяваше мотоциклета, с който беше пристигнала, когато донесе ръкописа „Гоетия“.

— Тръгваш ли си? — попита той.

Младата жена го погледна през рамо.

— Не исках да прекалявам с гостоприемството ви.

Саймън постоя известно време, гледайки я как работи.

— Можеше да си тръгнеш и по-рано.

Лея се изправи и се обърна към него.

— Не. Не можех да си тръгна, преди да разбера, че си отново на крака.

— Е, сега, когато съм отново на крака, можеш да останеш още ден-два.

— Така ли?

Зад наличника си Саймън се усмихна.

— Събудих се с чувство на надежда. За първи път от много време насам изпитвам подобно нещо. Прииска ми се да го споделя с някого.

— Сега тук има даже повече хора отпреди, с които да го споделяш — изтъкна Лея.

Като знаеше, че тя няма да го остави да се измъкне, без да ѝ го каже, Саймън рече:

— Наистина бих искал да останеш за ден-два. Искам да получа възможност да те опозная по-добре.

Лея го изгледа безизразно иззад черната си маска.

— Ние дори не знаем дали ще имаме възможност да видим утрешния ден. Защо ти е да научиш повече, отколкото знаеш сега?

— Защото бих се радвал на такава възможност.

— Благодарен си, задето ти спасих задника ли?

Саймън се ухили.

— Не. Ти си трудна за опознаване жена, Лея.

— Такъв живот съм живяла — каза тя. — Докато растях, няха особена нужда от приятели или доверие.

— Аз нямам какво друго да ти предложа.

Лея посегна към тила си и отвори маската. Тръсна глава и косата ѝ се разпиля навън, после вдигна поглед към него.

— Кой знае? Някой ден може да сметна това за примамливо. — Тя прокара пръсти под неговия наличник и шлемът му се отвори.

Това изненада Саймън и сигурно си беше проличало по лицето му.

— Наистина трябва да оправя тези проблеми със сигурността — каза той.

Лея се повдигна на пръсти и го целуна.

— Но този може би не?

— Може би не — съгласи се младият тамплиер.

* * *

Уорън се събуди в мрак и болка. Тресеше го и беше отпаднал. Като хвърли поглед надолу към дясната си ръка, видя, че свършва с чукан, увит с бяла марля.

Когато за първи път бе дошъл в съзнание, бе опитал да се изцери. Кървенето му бе спряло и се бе образувала нова кожа, но той не беше в състояние да си направи нова ръка.

Отново беше сакат.

Не само това, но и голяма част от силата му, изглежда, също си бе отишла. Беше принуден да признае, че не всичко от онова, което притежаваше, е било негово. Беше взето назаем от Мерихим.

А сега го нямаше.

Наоми също я нямаше. Веднага, щом се бе уверила, че той ще оживее — и че силите му са намалели, — си беше отишла.

В известен смисъл Уорън не я обвиняваше. Тя трябваше да се учи, за да остане жива в този свят. На него не му беше останало нищо, на което да я научи.

Дори и гласът бе изчезнал.

— Тук съм, Уорън — каза гласът.

Изненадан, той се втренчи в мрака, защото му прозвуча, сякаш гласът се намираще в стаята с него.

— Къде беше?

— Правех приготовления.

— За какво?

— За теб. За следващата стъпка в твоето развитие.

— Мерихим ми взе ръката.

— Знам. Аз бях там.

— Знаел си, че ще направи това, нали? — каза обвинително Уорън. — Видял си го.

— Да.

— Можеше да го предотвратиш.

— Не исках. Тогава щеше да станеш зависим от Мерихим. Аз нямаше да съм в състояние да те изтръгна от него. Ти имаше нужда от някой по-силен, но не го знаеше.

— От теб ли?

— Да, от мен.

Уорън се изсмя горчиво.

— Ти си окован. С какво можеш да ми помогнеш?

— Вече ти помогнах. Единственото, което трябва да направиш, е да ме изтеглиш обратно в твоя свят.

— Как?

— Иди до книгата.

Уорън се подчини и когато гласът му каза да постави ръка върху нея, го направи. С изненада усети как една малка, но силна ръка хваща неговата. Той внимателно дръпна.

От книгата излезе млада жена с черна коса, тъмни очи и кожа с цвят на прясно издоено мляко. Тя се приведе напред и го целуна, и това беше най-сладкото нещо, което някога бе вкусвал.

— Благодаря ти — каза жената. Протегна му една изкусно изработена метална ръка. — Това притежава огромно количество сила. Мерихим ще съжалява, че те е наранил. Всички ще съжаляват. И аз ти я давам.

Тя опря металната ръка до чукана му. Редица метални шипове щръкнаха от центъра и се забиха в плътта му. Заболя го само за миг, а после Уорън се почувства по-добре, отколкото се беше чувствал от дни.

— Коя си ти? — прошепна той.

Жената му се усмихна и го целуна отново.

— Аз съм всяко мрачно възделение, което някога си имал. Наричай ме Лилит.

ЗА АВТОРА

Мел Одом живее в Муур, Оклахома, с жена си и децата си. Написал е десетки книги както оригинални, така и по сюжети на игри, сериали и филми като „Бъфи, убийцата на вампири“ и „Блейд“ и е получил наградата „Алекс“ за романа си The Rover. Романът му Apocalypse Dawn е бил номиниран за наградата „Кристи“.

Освен това е треньор в аматьорските лиги по бейзбол и баскетбол, води курсове по писателско майсторство и пише рецензии за филми, DVD-та, книги и компютърни игри.

Интернет страницата му е www.melodom.com и поддържа блог на www.melodom.blogspot.com. Можете да се свържете с него на melodom.net.

Издание:

Мел Одом. Магическият ръкопис

ИК „ХЕРМЕС“, Пловдив, 2009

Редактор: Венера Атанасова

Коректор: Юлиана Василева

ISBN 978–954–26–0659–8

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.